ايڪ اونڪار ستگور پرساد

راڳ آسا محلا ناوان شبد (١)

برٿا ڪهئُ ڪؤن سئُ من ڪي
لوڀ گرسئو دسهؤ دس ڌاوت، آسا لاڳئو
ڌن ڪي (١ رهاءُ)

ارٿ:- من من جو حال ڀلا ٻئا ڪنهن سان اوريان؟
لوڀ ۾ ڦاسڻي ٿي من ڏهن ئي ڏسائن ۾ پيو ڀٽڪي، جو ته
ڌن مت ڪرڻ جي آس لڳي بيٺي اٿس.

(١) سکر ڪي هيت بهت دکه پاوت، سيو ڪرت
جن جن ڪي
دئارهِ دئارِ سئان جئُ ڏولت، نهِ سُڌ رام ڀجن ڪي

ارٿ:- سکر مِي واسطي گهڻو ڏک سهي ٿو ۽ هرڪ جيڙهي
غلامي ڪندو وتي. در در ڪتي وانگر ڦريون ٿو پائي، مگر
رام جي ڀڄن جي خبر ڪا نه اٿس.

(٢) مانس جنم اڪارٿ کوؤت، لاج نه لوڪ هسن ڪي
نانڪ هرجس ڪئُ نهِ گاوت، ڪمت بناسي
تن ڪي

ارٿ:- مانسکر جنم اجايو پيو وڃائي ۽ لوڪ جي کلڻ يا
طعني جو ٻه حياءُ ڪونه ٿو ڀوئس. سري گورو تيغ بهادر صاحب
جن فرمائن ٿا ته "هي پرائي ڀون جو نه ٿو هري؛ جو جس ڳائيں،
جنهنڪري سندمڪي تن جي ڀعي مردي جي کولي مت ناس ٿئي."

ست سري اڪال.

Printed by R. H. Advani B. A.,
at the Standard Printing Works, Hyderabad Sind
and Published by Fatehchand Menghraj Advani Sevadhari
"Gur-Sangat" Hirabad, at Hyderabad Sind

(١) جا سُکهُ رَچِ رهي هان - سَڀُ کُڇُ تَجِ کَئي هان
سُپنا جِئُن پيکهي هان - هَرِ نامُ جِنِ لَئي

ارٿ :- جن پدارٿن سان تون رچي رهيو آهين ، تن سڀني کي ڇڏي ڏنو آهي ، پر جن هريءَ جو نالو ورتو آهي ، سي انهن پدارٿن کي سپني وانگر سمجهن ٿا.

(٢) هَرِ تَجِهه آنَ لَکي هان - جَنَمُ مَرِ پَکي هان
هَرِ هَرِ جِنِ لَهي هان - جيوَت سي رَهي هان
جِسُ کِرِپالُ هوءِ هان - نانَکَ ڀَگَتُ سوءِ .

ارٿ :- جيکي هريءَ کي ڇڏي ٻين سان پريت لڳائين ٿا ، سي جنم مرڻ ۾ ڀٽڪندا ڦرن ٿا ؛ پر جيکي هريءَ جو نام وٺن ٿا ، سي جيئرا رهن ٿا. گورو صاحب فرمائين ٿا ته جنهن تي پريو ديال ٿئي ٿو ، سوئي ڀڳت آهي .

੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੯

ਬਿਰਥਾ ਕਹਉ ਕਉਨ ਸਿਉ ਮਨ ਕੀ ॥ ਲੋਭਿ ਗ੍ਰਸਿਓ ਦਸਹੂ ਦਿਸ ਧਾਵਤ ਆਸਾ ਲਾਗਿਓ ਧਨ ਕੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸੁਖ ਕੈ ਹੇਤ ਬਹੁਤੁ ਦੁਖੁ ਪਾਵਤ ਸੇਵ ਕਰਤ ਜਨ ਜਨ ਕੀ ॥ ਦੁਆਰਹਿ ਦੁਆਰਿ ਸੁਆਨ ਜਿਉ ਡੋਲਤ ਨਹ ਸੁਧ ਰਾਮ ਭਜਨ ਕੀ ॥ ੧ ॥ ਮਾਨਸ ਜਨਮੁ ਅਕਾਰਥ ਖੋਵਤ ਲਾਜ ਨ ਲੋਕ ਹਸਨ ਕੀ ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਿਉ ਨਹੀ ਗਾਵਤ ਕੁਮਤਿ ਬਿਨਾਸੈ ਤਨ ਕੀ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੨੩੩ ॥

ارت:- هي منهنجا من! مان اهو سک سمجهان ٿو تـہ جيڪي هري ڪري ٿو، سو چڱو ڪري سمجهان ٿو. منهنجي نظر ۾ خراب ڪو ڪونهي. مان سڀني جي حاڪ ٿي رهان ٿو. جنهنکي پريو ياڻ رکي ولي ٿو، سو هريءَ جو امرت چکي ٿو.

(۳) جس ڪا نام ڪوءِ هان - تس ڪا پريؤ سوءِ هان - انتر گت ٻجهي هان - سڀ ڄڻهه تس سُجهي هان - پتت اُڌارِ ليهُ هان - نانڪ اردا س اهہ ميري مغا.

ارت:- هي منهنجا من! جنهنجو ڪو ٻيو ڪونهي، تنهنجو پريو ئي آهي. جيڪو اندر جي حالت سمجهي ٿو، سو سڀڪي سمجهي ٿو. گورو صاحب وينتي ڪري چون ٿا تہ "هي هري! تنهنجي اگيان اها منهنجي ارداس آهي تـہ مون پاپيءَ کي اُڌاري وٺ."

ਆਸਾਵਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਇਕਤੁਕਾ

ਓਇ ਪਰਦੇਸੀਆ ਹਾਂ ॥ ਸੁਨਤ ਸੰਦੇਸਿਆ ਹਾਂ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਾਸਿਉ ਰਚਿ ਰਹੇ ਹਾਂ ॥ ਸਭ ਕਉ ਤਜਿ ਗਏ ਹਾਂ ॥ ਸੁਪਨਾ ਜਿਉ ਭਏ ਹਾਂ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਿਨ ਲਏ ॥ ੧ ॥ ਹਰਿ ਤਜਿ ਅਨ ਲਗੇ ਹਾਂ॥ ਜਨਮਹਿ ਮਰਿ ਭਗੇ ਹਾਂ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨਿ ਲਹੇ ਹਾਂ॥ ਜੀਵਤ ਸੇ ਰਹੇ ਹਾਂ॥ ਜਿਸਹਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਇ ਹਾਂ ॥ ਨਾਨਕ ਭਗਤੁ ਸੋਇ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੧੬੩ ॥ ੨੩੨ ॥

آسا وري محلا پنجوان اِڪ تُڪا شبد (۱۶۳)

(ستگور وءَ جو سنيهو.)

اوءِ پرديسيئا هان - سُنت سَندِيسَا هان

(اِڪ رهاءُ)

ارت:- هي منهنجا من! تون جـو ڏوراهين ديس کان آيو آهين، سو منهنجو سنيهو ٻڌ.

॥ ੧ ॥ ਇਹੁ ਸੁਖੁ ਜਾਨੀਐ ਹਾਂ ॥ ਹਰਿ ਕਰੇ ਸੁ ਮਾਨੀਐ ਹਾਂ ॥
ਮੰਦਾ ਨਾਹਿ ਕੋਇ ਹਾਂ ॥ ਸੰਤ ਕੀ ਰੇਨ ਹੋਇ ਹਾਂ ॥ ਆਪੇ ਜਿਸੁ
ਰਖੈ ਹਾਂ ॥ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸੋ ਚਖੈ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥ ੨ ॥ ਜਿਸ ਕਾ
ਨਾਹਿ ਕੋਇ ਹਾਂ ॥ ਤਿਸਕਾ ਪ੍ਰਭੂ ਸੋਇ ਹਾਂ ॥ ਅੰਤਰ ਗਤਿ ਬੁਝੈ
ਹਾਂ ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸੁ ਸੁਝੈ ਹਾਂ ॥ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਿ ਲੇਹੁ ਹਾਂ ॥
ਨਾਨਕ ਅਰਦਾਸਿ ਏਹੁ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥ ੧੬੨ ॥

آسا وري محلا پنجوان شبد (١٦٣)

(وينتي ۽ اُپديش.)

ڪارن ڪرن تون هان - اَور نا سُجهي مُون هان - ڪرهه
سُ هوئيئي هان - سهج سُکِ سوئيئي هان - ڌيرج مَن
ڀئي هان - پرڀ ڪي دَرِ پئي ميري منا (اِڪ رهاءُ)

ارٿ:- هي پرڀو! تون ئي سبب الاسباب آهين. توکانسواءِ ٻيو ڪو ڪونه سجهي. جيڪي تون ڪرين ٿو، سوئي ٿئي ٿو. هي منهنجا من! جيڪي پرڀوءَ جي در تي پيا آهن، سي شانت ۽ سک ۾ سمهن ٿا ۽ انهن جي من ۾ ڌيرج اچي ٿي ٿو.

(١) ساڌو سنگم ۾ هان - پورن سنجمي هان - جب
تي ڇُٽي آپ هان - تب تي مٽي تاپ هان - ڪرپا
ڌاريا هان - پت رک بنواريا ميري منا

ارٿ:- هي منهنجا من! جان سادن جي سنگ ۾ آهيان، انهيءَ ڪري مان پورن سنجمي آهيان. [illegible] آپا [illegible] ڇڏيم [illegible] تو، تڏهن سڀ ڪلفتون مٽجي [illegible] ويون. هي بنواري پرڀو! تو ڪرپا ڌاري منهنجي لڄ رکي آهي.

(٢) اِهو سک ڄاڻجي هان - هر ڪري سو منجي هان -
مندا ناهه ڪوءِ هان - سنت ڪي رين هوءِ هان - آپي
جس رکي هان - هر امرت سو چکي منا

(١) سنت پڳ ڌو ڌيئي ڏان - ڏرشٽ ڪو نيٽي ھان -
داسھ ريڻ ھوءِ ڏان - بياپي ڏکر نه ڪوءِ ھان - پڳتان
سون ٻوڻان - جنم نه ڪڏي مرھان - اسٽرسي پٽي ھان -
ڊرڊر ڄڻ ڄپ لٽي ميري منا

ارٿ:- ھي منھنجا من! سنتن جا چرن ڌوئڻ گھرجن
۽ ڪولي مٿ جي مٿل دور ڪئي. سنتن جي ڌوڙ ٿيڻ گھرجي،
ائين ڪري ڪو به ڏکر نه ھلاڪ ڪندو. ڀڳتن جي سرڻ
پوڻ گھرجي، ٻوءِ ڪڏي جنم ۽ مرڻ ٿي مربو. اھي ئي اسٿر
ٿيا آھن، جن ھري جو نام جپيو آھي.
(٢) سادھن ميت ٿون ھان - نام ڏرڙاءِ موُن ڏان -
تس ڏنِ نام ڪوءِ ڏان - منھ آراڌ سوءِ ڏان - نمڪر ٿس
ويسري ڏان - تس ڏنِ ڪٿه سي ڏان - گور ڪٿه ٿوڏان
جاءِ ڏان - ڏانڪ جي ناءِ ميري منا.

ارٿ:- ھي منھنجا من! گورن وٽ ھي وينتي ڪر
۽ "منھنجو سڄڻ ۽ مترتون آھين. مونکي پرماتما جو نام
درڙاءِ." پرماتما کانسواءِ ٻيو ڪو ڪونھي. من ۾ انھيءَ جي
آراڌنا ڪر. جنڪو ھڪ نمکر به نه ٿو وسري، جنھنکان سواءِ
منھنجي ڪٿي سرندي. گورو صاحب فرمائين ٿا ۽ "مان
گورو ٿان ٻلھار وڃان ٿو، جنھنجي ڪرپا سان مون نام جپيو آھي."

ਆਸਾਵਰੀ ਮਹਲਾ ੫

ਕਾਰਨ ਕਰਨ ਤੂੰ ਹਾਂ ॥ ਅਵਰੁ ਨਾ ਸੁਝੈ ਮੂੰ ਹਾਂ ॥ ਕਰਹਿ ਸੁ ਹੋਈਐ ਹਾਂ॥ ਸਹਜਿ ਸੁਖਿ ਸੋਈਐ ਹਾਂ ॥ ਧੀਰਜ ਮਨਿ ਭਏ ਹਾਂ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਦਰਿ ਪਏ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਾਧੂ ਸੰਗਮੇ ਹਾਂ॥ ਪੂਰਨ ਸੰਜਮੇ ਹਾਂ ॥ ਜਬ ਤੇ ਛੁਟੇ ਆਪ ਹਾਂ ॥ ਤਬ ਤੇ ਮਿਟੇ ਤਾਪ ਹਾਂ ॥ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀਆ ਹਾਂ ॥ ਪਤਿ ਰਖੁ ਬਨਵਾਰੀਆ ਮੇਰੇ ਮਨਾ

ਆਸਾਵਰੀ ਮਹਲਾ ੫

ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਈਐ ਹਾਂ ॥ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਈਐ ਹਾਂ ॥ ਉਆ ਰਸ ਜੋ ਬਿਧੇ ਹਾਂ ॥ ਤਾਂਕਉ ਸਗਲ ਸਿਧੇ ਹਾਂ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗਿਆ ਹਾਂ ॥ ਨਾਨਕ ਬਡਭਾਗਿਆ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸੰਤ ਪਗ ਧੋਈਐ ਹਾਂ ॥ ਦੁਰਮਤਿ ਖੋਈਐ ਹਾਂ ॥ ਦਾਸਹ ਰੇਨੁ ਹੋਇ ਹਾਂ ॥ ਬਿਆਪੈ ਦੁਖੁ ਨ ਕੋਇ ਹਾਂ ॥ ਭਗਤਾਂ ਸਰਨਿ ਪਰੁ ਹਾਂ ॥ ਜਨਮਿ ਨ ਕਦੇ ਮਰੁ ਹਾਂ ॥ ਅਸਥਿਰੁ ਸੇ ਭਏ ਹਾਂ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਿਨ ਜਪਿ ਲਏ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥ ੧ ॥ ਸਾਜਨੁ ਮੀਤੁ ਤੂੰ ਹਾਂ ॥ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇ ਮੂੰ ਹਾਂ ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਨਾਹਿ ਕੋਇ ਹਾਂ ॥ ਮਨਹਿ ਅਰਾਧਿ ਸੋਇ ਹਾਂ ॥ ਨਿਮਖ ਨ ਵੀਸਰੈ ਹਾਂ ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨ ਕਿਉ ਸਰੈ ਹਾਂ ॥ ਗੁਰ ਕਉ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਉ ਹਾਂ ॥ ਨਾਨਕੁ ਜਪੇ ਨਾਉ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੬੧ ॥

آساوري محلا پنجوان شبد (١٦١)

(اُپد يش .)

مِل هَرِ جس ڳائيجي هان – پرم پد پائيجي هان – اُئا رس جو
ٻڌي هان – تاڪئه سڪل سڌي هان – اَن دن جاڳيا هان –
نانڪ ٻڏ ڀاڳيا ميري منا (اِڪ رهاءُ)

ارٿ:- هي منهنجا من! جڏهن سنتن سان ملي هري جو جس ڳائجي ٿو، تڏهن پرم پد يعني مڪتي پائجي ٿي. جنهن هن اهو نام جپڻ جو رس وندي يا ٿونگر ڪري ٿو، تنهنکي سڀ سڌيون حت اچن ٿيون. جيڪو هري جي جس ڳائڻ ۾ رات ڏينهن جاڳي ٿو، سو گورو صاحب فرمائين ٿا ته وڏن ڀاڳن وارو آهي.

آساوري محلا پنجوان شبد (١٦٠)
(اُپديش .)

اِڪا اوٽ گَهُه دان - گور ڪا شَبَدُ ڪَهُه دان - آڪِيا سَتِ سُهُه دان - مَنُهِ بَدان لَهُه دان - سُکُهِ سَمائيٿي ميري ما (اِڪ رَهاءُ)

ارٿ:- هي منهنجا من! هڪڙي ٻربوءَ جي اوٽ وٺ ؛ گوروءَ جا وچن زبان سان اُچار، گوروءَ جي آڳيا سچ سمجهي سهارن ڪر، تہ ٻوءِ تنهنجي من ۾ شب گڻ پراپت ٿيندا ؛ تون سک ۾ سمائنس.

(١) جِيوَتُ جو مرِيءَ دان - دُترُ سو ترِيءَ دان - سڀ ڪي ريُن دوءِ دان - تُرِيهُ ڪَهُهُ سوءِ دان - متي آنديشتا دان - سَدتِ اُپديشتا ميري منا

ارٿ:- هي منهنجا من! جو جيئريئي مري ٿو مطلب تہ جو ٻيهڪو آپا ڀاو ماري ٿو، سو ٻو ساگر، جو ترڻ ۾ مشڪل آهي سو تري ٿو. جيڪو سڀني جي پيرن جي خاڪ ٿي رهي ٿو، سوئي نربڻ جمو وڃي ٿو. جنهنکي ستن جو اُپديش ملي ٿو، تنهنجون سڀ گھٽنيون لهي وڃن ٿيون. [انديشتا = گھٽنيون.]

(٢) جِسُ جن نامُ سُکُ دان - تِسُ نِڪِٽِ نہ ڪدي دُکُ دان - جو هرِ هرِ جس سُني دان - سڀڪو تِسُ مَني دان- سَڦَلُ سُہ آئِتا دان - نانڪ پرڀ ڀائِتا ميري منا .

ارٿ:- هي منهنجا من! جنهنکي نام جپڻ جو سک آهي، تنهنجي ويجهو دک ڪڏهن نہ ٿو وڃي. جيڪو هريءَ جو جس سڻي ٿو، تنهنکي سڀڪو مڃي ٿو. گوروصاحب فرمائن ٿا تہ جيڪو ٻربوءَ کي وڻي ٿو، تنهنجو من سنسار ۾ اچڻ سڦل آهي.

(١) ڪوڄهه جن مٺي هان - سڀ ڪا ڀرپي ڏئي هان - ڏليپ ڪل ڏني هان - ڏوکر ٻناسئي هان - ڀرپي ڀوُرن آسئي ميري منا

ارٿ:- هي منهنجا من! جنهنکي مٺي ٿي ڪوڙس ٿا، سو ڀريو سينئي جو ڏٺي آهي. ڪاڄ ۾ هي سڀي ۾ ڏري نام ڏراپ آهي. ڀريو ڏکن هي ناس ڪرڻ وارو آهي ۽ سڀ آسون ڀورڻ ڪندڙ آهي.

(٢) من سو شيو ڀئي هان - الک اپيو ڀئي هان - ڏاسڻ ڀريت ڪرهان - ڀنس نه جاءِ مرهان - ڪور ٿي جاليا هان - نانڪ من مانيا ميري منا.

ارٿ:- هي منهنجا من! اهڙي ڀريو جي شيوا ڪجي، جو الک ۽ بي انت آهي. مان انهيءَ سان ڀريت ڪريان ٿو، جو ناس ٿيڻ جو نه آهي ۽ نه مرندو. مونکي اها سوڄهي گرو ڪان بيٺي آهي. گورو صاحب فرمائين ٿا ته منهنجو من ترپت ٿي ويو آهي.

ਆਸਾਵਰੀ ਮਹਲਾ ੫

ਏਕਾ ਓਟ ਗਹੁ ਹਾਂ ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਹੁ ਹਾਂ ॥ ਆਗਿਆ ਸਤਿ ਸਹੁ ਹਾਂ ॥ ਮਨਹਿ ਨਿਧਾਨੁ ਲਹੁ ਹਾਂ ॥ ਸੁਖਹਿ ਸਮਾਈਐ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜੀਵਤ ਜੋ ਮਰੈ ਹਾਂ ॥ ਦੁਤਰੁ ਸੋ ਤਰੈ ਹਾਂ ॥ ਸਭ ਕੀ ਰੇਨੁ ਹੋਇ ਹਾਂ ॥ ਨਿਰਭਉ ਕਹਉ ਸੋਇ ਹਾਂ ॥ ਮਿਟੇ ਅੰਦੇਸਿਆ ਹਾਂ ॥ ਸੰਤ ਉਪਦੇਸਿਆ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥ ੧ ॥ ਜਿਸੁ ਜਨ ਨਾਮ ਸੁਖੁ ਹਾਂ ॥ ਤਿਸੁ ਨਿਕਟਿ ਨ ਕਦੇ ਦੁਖੁ ਹਾਂ ॥ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਸੁਨੇ ਹਾਂ ॥ ਸਭੁ ਕੋ ਤਿਸੁ ਮੰਨੇ ਹਾਂ ॥ ਸਫਲੁ ਸੁ ਆਇਆ ਹਾਂ ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਭਾਇਆ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥੨॥੪॥੧੬੦॥

ارث :- اُهو ٻهي ٿو، جنهنکي مستڪ تي ڀاڳ لکيل آهي.
اڳئين روپ ۾ ساڳو ڪان ماڻهو ٿيان ٿو، جڏهن سچ گهر
يعني سروپ استان ۾ منهنجو استان ٿئي ٿو. ماڻ هريءَ جو
رس سڀني رس ۾ سريشٽ سمجهان ٿو، جنهنڪري منهنجي
ترشنا ۽ بک لهي وڃي ٿي. گورو صاحب فرمائن ٿا ته ”مي
پيارا، ماڻ سهج پد ۾ سماءِ ويو آهيان.“

ਆਸਾਵਰੀ ਮਹਲਾ ੫

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਨੀ ਹਾਂ ॥ ਜਪੀਐ ਸਹਜ ਧੁਨੀ ਹਾਂ ॥ ਸਾਧੂ ਰਸਨ ਭਨੀ ਹਾਂ ॥ ਛੂਟਨ ਬਿਧਿ ਸੁਨੀ ਹਾਂ ॥ ਪਾਈਐ ਵਡ ਪੁਨੀ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਖੋਜਹਿ ਜਨ ਮੁਨੀ ਹਾਂ ॥ ਸ੍ਰਬ ਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਧਨੀ ਹਾਂ ॥ਦੁਲਭ ਕਲਿ ਦੁਨੀ ਹਾਂ ॥ ਦੂਖ ਬਿਨਾਸਨੀ ਹਾਂ ॥ ਪ੍ਰਭ ਪੂਰਨ ਆਸਨੀ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥ ੧ ॥ ਮਨ ਸੋ ਸੇਵੀਐ ਹਾਂ ॥ ਅਲਖ ਅਭੇਵੀਐ ਹਾਂ ॥ ਤਾਂ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ ਹਾਂ ॥ ਬਿਨਸਿ ਨ ਜਾਇ ਮਰਿ ਹਾਂ ॥ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਨਿਆ ਹਾਂ ॥ ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੧੫੯ ॥

آساوري محلا پنجوان شبد (١٥٩)
(ستگورن جي سندر دشا.)

هر هر هر گُني هان - جپيئي سهج ڌُني هان - ساڌوُ رسن
ڀني هان - ڇوٽن ٻڌِ سني هان - پائيئي وڏ پُني ميري منا
(اِڪ رهاءُ)

ارث :- گڻن سان ڀريل هريءَ جا گڻ ڳايان ٿو. ماڻ
شانت روپ ڌُن سان سندس نام جپيان ٿو، جو ساڌو پرش
زبان سان اُچارين ٿا. ماڻ سندس ڪان ڇٽڻ جو رستو ٻڌان ٿو.
مي منهنجا من! وڏن ڀاڳن ڪري پرماتما کي پائجي ٿو.

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾਨਿ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਟੂਟੇ ਅਨ ਭਰਾਨਿ ਹਾਂ ॥ ਰਵਿਓ ਸਰਬ ਥਾਨਿ ਹਾਂ ॥ ਲਹਿਓ ਜਮ ਭਇਆਨਿ ਹਾਂ ॥ ਪਾਇਓ ਪੇਡ ਥਾਨਿ ਹਾਂ ॥ ਤਉ ਚੂਕੀ ਸਗਲ ਕਾਨਿ ॥ ੧ ॥ ਲਹਨੋ ਜਿਸੁ ਮਥਾਨਿ ਹਾਂ ॥ ਭੈ ਪਾਵਕ ਪਾਰਿ ਪਰਾਨਿ ਹਾਂ ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ ਤਿਸਹਿ ਥਾਨਿ ਹਾਂ ॥ ਹਰਿ ਰਸ ਰਸਹਿ ਮਾਨਿ ਹਾਂ ॥ ਲਾਥੀ ਤਿਸ ਭੁਖਾਨਿ ਹਾਂ ॥ ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਓ ਰੇ ਮਨਾ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੧੫੮ ॥

آساوري محلا پنجوان شبد (۱۵۸)

(ستگورن جي سندر دشا.)

منسا ايڪ مانِ هانِ - گُرِ ستگر نيت ڌيانِ هانِ - ڌرِ
سنت منت ڪيانِ هانِ - سيوا گُر چرن هانِ - تؤ مِلِهي
گُرِ ڪرپانِ ميري منا (1 رهاءُ)

ارٿ:- من جي اندر هڪ کي چاهيان ٿو. گوروءَ جو
هميشه ڌيان ڪريان ٿو. سنتن جي سکيا وٺي گيان درڙ
ڪريان ٿو. گوروءَ جي چرنن جي سيوا ڪريان ٿو. هي
منهنجا من! جڏهن گورو ڪرپا ڪري ٿو، تڏهن ملي ٿو.

(1) ٽُوٽي آن ڀرانِ هانِ - رويو سرب ٿانِ هانِ - لهيو
جم ڀيانِ هانِ - پائيو پيڙ ٿانِ هانِ - تؤ چُڪي سگل ڪانِ

ارٿ:- دنيت ٻاڙ جو ڀٽڪڻ بند ٿي ويو، جڏهن الس
جاڻ تہ سڀني هنڌن ۾ پرڀو رمي رهيو آهي. جم جو ڀاڪ
خوف لهي ويو، جڏهن موڙ استان (درگاهه) کي پراپت ڪيم.
پوءِ سڀني جي ڪاڻ لهي ويئي.

(2) لهنو جس متانِ هانِ - ڀي پاوڪ پار پرانِ هانِ -
نج گهر تسهِ ٿانِ هانِ - هر رس رسهِ مانِ هانِ - لاٿي
تس ڀکانِ هانِ - نانڪ سهج سمائيو رے منا.

ارٿ:- مان گوبند گوبند جو نام من ۾ جپان ٿو. سڀني من ۾ هري جي نام جو سار آهي. گورو جو جيو جب ۾ ڌريان ٿو. من کي ٻين کان ٽوڙي هري جي طرف ڦيريان ٿو. هي سکي! مون اهڙيطرح سڀني ڀاري ڪي هٿ ڪيو آهي.

(١) پنڪج موه سرهان - پڳ ٺهي چليئي ڌرهان - ڪهڙ ٺو موڙ ٺرهان - آن نه آپاو ڪرهان - ٺٺر ٺڪسيئي سرن پئي ري سکي.

ارٿ:- هن سنسار روپي تلاءُ ۾ موه روپي گپ هٺئي آهي، جنهن ڪري هري جي طرف ڏانهن پير نه ٿو هلي. هي موڙ ٺو ام ڦاٿو پيو آهي. جيو آنان ڪرڻ جو ڪو اپاءُ نه ڪري سگهي ٿو. هي سکي! هي جيو ٺڏهن گپ مان ڪري سگهندو، جڏهن ستگورو جي سرن ۾ پوندو.

(٢) ٿر ٿوهت ٿرهان - ٻن گره سمسرهان - آنتر اڪ پرهان - باهر انيڪ ڌرهان - راجن جوڳ ڪرهان - ڪهه نانڪ لوڪ آلوڪي ري سکي.

ارٿ:- جپ ڪي روڪي روڪي استر ڪريان ٿو. جهنگ ۽ گهر ڪڍڻا ڪري جاڳان ٿو. اندر ۾ ڪڪ پرس پرماما کي ڌاريان ٿو، پر باهران انيڪ پرڪار جا وهنوار ڪريان ٿو. مان راج جوڳ ڪريان ٿو. گورو صاحب فرمائن ٿا ته "هي سکي! اهڙو سڀڪس ٻين کان الڳ آهي."

ਆਸਾਵਰੀ ਮਹਲਾ ੫

ਮਨਸਾ ਏਕ ਮਾਨਿ ਹਾਂ ॥ ਗੁਰ ਸਿਉ ਨੇਤ ਧਿਆਨਿ ਹਾਂ ॥ ਦ੍ਰਿੜੁ ਸੰਤ ਮੰਤ ਗਿਆਨਿ ਹਾਂ ॥ ਸੇਵਾ ਗੁਰ ਚਰਾਨਿ ਹਾਂ ॥ ਤਉ ਮਿਲੀਐ

(٢) ڪنهون جوڳ ڌاپ ٿِيو پُوڄا، ڪنهون پرماتمو
ڪنهون ڪرپا ساڌو سنگ، نانڪ رنگ لاٿو.

ارٿ:- ڪنهن وقت ۾ جيو جوڳ، تپسيا ۽ گهڻي پوڄا ڪري ٿو تہ ڪنهن وقت پرمن ۾ ڀٽڪي ٿو. گورو صاحب فرمائين ٿا تہ ڪنهن وقت وري پرماتما جي ڪرپا ڪري جنکي سنتن جو سنگ پراپت ٿئي ٿو، جنهنڪري جنهنجو واهگورو سان پريم لڳي ٿو.

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੭ ਆਸਾਵਰੀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਕਰਿ ਹਾਂ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਪਿਆਰਿ ਹਾਂ ॥ ਗੁਰਿ ਕਹਿਆ ਸੁ ਚਿਤਿ ਧਰਿ ਹਾਂ ॥ ਅਨ ਸਿਉ ਤੋਰਿ ਫੇਰਿ ਹਾਂ ॥ ਐਸੇ ਲਾਲਨੁ ਪਾਇਓ ਰੀ ਸਖੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਪੰਕਜ ਮੋਹ ਸਰਿ ਹਾਂ ॥ ਪਗੁ ਨਹੀ ਚਲੈ ਹਰਿ ਹਾਂ ॥ ਗਹਡਿਓ ਮੂੜ ਨਰਿ ਹਾਂ ॥ ਅਨਿ ਨ ਉਪਾਵ ਕਰਿ ਹਾਂ ॥ ਤਉ ਨਿਕਸੈ ਸਰਣਿ ਪੈ ਰੀ ਸਖੀ ॥ ੧ ॥ ਥਿਰ ਥਿਰ ਚਿਤ ਥਿਰ ਹਾਂ ॥ ਬਨੁ ਗ੍ਰਿਹੁ ਸਮਸਰਿ ਹਾਂ ॥ ਅੰਤਰਿ ਏਕ ਪਿਰ ਹਾਂ ॥ ਬਾਹਰਿ ਅਨੇਕ ਧਰਿ ਹਾਂ ॥ ਰਾਜਨ ਜੋਗੁ ਕਰਿ ਹਾਂ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਲੋਗ ਅਲੋਗੀ ਰੀ ਸਖੀ ॥ ੨ ॥ ॥ ੧ ॥ ੧੫੭ ॥

راڳ آسا محلا پنجوان گهر (١٧) آساوري
شبد (١٥٧)

اڪ اونڪار ستگور پرساد

(اُپديش.)

گوبند گوبند ڪر دان - هر هر من پيار دان - گور ڪهيا س چت ڌر دان - ان سئو تور ڦير دان - ايسي لالن پائيو ري سکي (اڪ رهاءُ)

(٢) پرڀ گوپال ديِن دئيال، پتت پاون پاربرهم،
هر چرڻ سمر جاڳُ - ڪر ڀڳت نانڪ پورن ڀاڳُ.

ارت :- پرڀو، گوپال، دين دئيال، پتت پاون، پاربرهم،
هريءَ جي چرڻن کي سمري تون اگيان جي ننڊ مان جاڳ.
گورو صاحب فرمائين ٿا تہ ڀڳتي ڪر تہ تنهنجو ڀاڳ پورن ٿئي.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਹਰਖ ਸੋਗ ਬੈਰਾਗ ਅਨੰਦੀ ਖੇਲੁ ਰੀ ਦਿਖਾਇਓ ॥ ੧ ॥ਰਹਾਉ॥
ਖਿਨਹੂੰ ਭੈ ਨਿਰਭੈ ਖਿਨਹੂੰ ਖਿਨਹੂੰ ਉਠਿ ਧਾਇਓ ॥ ਖਿਨਹੂੰ ਰਸ
ਭੋਗਨ ਖਿਨਹੂੰ ਖਿਨਹੂ ਤਜਿ ਜਾਇਓ ॥ ੧ ॥ ਖਿਨਹੂੰ ਜੋਗ ਤਾਪ
ਬਹੁ ਪੂਜਾ ਖਿਨਹੂੰ ਭਰਮਾਇਓ ॥ ਖਿਨਹੂੰ ਕਿਰਪਾ ਸਾਧੂ ਸੰਗ
ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਲਾਇਓ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੫੬ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (١٥٦)

(پرماتما جو کيل.)

هرک سوک ٻيراڳ آنندي، کيل ري ڏکائيو
(١ رهاءُ)

ارت :- هي ڀائي! آنندي پرڀوءَ ڪڏهين من جيو کي
خوشي، ڪڏهين غم ۽ ڪڏهين ويراڳ، اهو کيل ڏيکاريو آهي.

(١) کنهون ڀئي، نرڀئي کنهون، کنهون اُٿ ڌائيو
کنهون رس، ڀوگن کنهون، کنهون تج جائيو

ارت :- ڪڏهن تہ جيو ڀئہ ۾ رهي ٿو تہ وري ڪڏهن
نڀئو ٿئي ٿو تہ وري ڪڏهن وقت ٻين وشين جي پٺيان
ڊوڙي ٿو. ڪڏهن وقت رس ماڻي ٿو ۽ ڀوڳ ڀوڳي ٿو تہ ڪڏهن
وقت اُنهنکي تياڳ ڪري ڇڏي ٿو.

(گورو صاحب ھتي اِنھن وشين کان ڇٽڻ جو اُپاءُ بتائين ٿا.)

ارٿ:- سنتن جو سنگ ڪريو، نام سان پريم لڳايو، گوبند گن ڳايو، رات ڏينھن پربھ کي ڌيايو ۽ پرم جي پت کي ھٿ ڪري ڇڏيو. گورو صاحب فرمائين ٿا ته نام ئي منھنجو خزانو آھي.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਤਿਆਗੁ ॥ ਮਨਿ ਸਿਮਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ॥ ਹਰਿ ਭਜਨ ਸਫਲ ਕਾਮ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤਜਿ ਮਾਨ ਮੋਹ ਵਿਕਾਰ ਮਿਥਿਆ ਜਪਿ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ॥ ਮਨ ਸੰਤਨਾ ਕੈ ਚਰਨਿ ਲਾਗੁ ॥ ੧ ॥ ਪ੍ਰਭ ਗੋਪਾਲ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹਰਿ ਚਰਣ ਸਿਮਰਿ ਜਾਗੁ ॥ ਕਰਿ ਭਗਤਿ ਨਾਨਕ ਪੂਰਨ ਭਾਗੁ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੫੫ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۵۵)

(اُپدیش.)

ڪامُ ڪروڌُ لوڀُ تياڳُ - مَنِ سمرِ گوبند نام
ھرِ ڀڄن سڦل ڪام (ا،ر،ھ)

ارٿ:- ھي ڀائي! ڪام، ڪروڌ ۽ لوڀ کي تياڳ ۽ مَن سان گوبند کي ياد ڪر. اھڙي طرح ھريءَ جو ڀڄن ڪرڻ سان تنھنجا سڀ ڪم سڦل ٿيندا.

(۱) تجِ مان موھ وڪار مٿيا، جپِ رام رام رام
مَن سنتنا ڪي چرن لاڳ

ارٿ:- ھي ڀائي! ابھمان، موھ ۽ ٻيا ڪوڙا وڪار ڇڏي ڏي ۽ رام کي ئي ڀڄ. ھي پيارا، تون پنھنجو مَن سنتن جي چرنن ۾ لڳاءِ.

درس جي ڏاڍي بک لڳي آهي. گـــورو صاحب وينتي
ڪري چون ٿا ته "هي هري! مونکي پنهنجو درس ڏيکار
۽ پنهنجو سروپ ڏيکار. مان ڏينهن تنهنجي سرڻ ۾ آيو آهيان،
تون مونکي پنهنجي گلي سان لاءِ."

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਕੋਊ ਬਿਖਮ ਗਾਰ ਤੋਰੈ ॥ ਆਸ ਪਿਆਸ ਧੋਹ ਮੋਹ ਭਰਮ ਹੀ ਤੇ ਹੋਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮਾਨ ਇਹ ਬਿਆਧਿ ਛੋਰੈ ॥ ੧ ॥ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਨਾਮ ਰੰਗਿ ਗੁਨ ਗੋਵਿੰਦ ਗਾਵਉ ॥ ਅਨ ਦਿਨੋ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਵਉ ॥ ਭ੍ਰਮ ਭੀਤਿ ਜੀਤਿ ਮਿਟਾਵਉ ॥ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਨਾਨਕ ਮੋਰੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੧੫੪ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (١٥٤)

(وشين ڪان ڇٽڻ جو ڪهڙو اپاءُ آهي؟)

ڪوئو بکم ڪار توري
آس پياس ڌوه موهه، ڀرم هي تي هوري
(اک رهاءُ)

ارٿ:- آهي ڪو اهڙو پرش، جو هن روهي مشڪل قلعي کي لوڙي؛ مونکي آسا، ترشنا، ڌوه، موهه ۽ ڀـرم کان ڇڏائي؟

(١) ڪام ڪروڌ لوڀ مان، اهه بياڌ ڇوري

ارٿ:- (۽ اهڙو ڪوئي هجي جو) ڪام، ڪروڌ، لوڀ، ابمان، اهي مرض مونکي ڇڏي وڃن.

(٢) سنت سنگ، نام رنگ، گن گووند گاوءُ
ان دنو پرڀ ڌياوءُ
ڀرم ڀيت جيت مٽاوءُ - ند نام نانڪ موري.

نوٽ :- پنجن شبدن جي اکري معنيٰ آهي
(١) تند جو آواز جهڙوڪ تنبورو وغيره (٢) چم جو آواز جهڙوڪ ڍولڪ وغيره (٣) ڌاتن جو آواز جهڙوڪ ڪنجهون وغيره (٤) انهن شين جو آواز جي ڦوڪ سان وڄن جهڙوڪ ناد وغيره (٥) مٽيءَ جي ٿانون جو آواز جهڙوڪ دلو وغيره. پنجن شبد جي ٻي معنيٰ آهي پرديم واڪي جا دسمي دئار مان اچي ٿي.

(١) ڪرپا پائي، سهجائي درسائي، آپ راکا گوولد سمر
سنت شيو پريت ناٿ، رنگ لالن لائي

ارٿ :- جڏهن مون پرماتما جي ڪرپا پراپت ڪئي، تڏهن مان سانت ۾ آهس ۽ تنهنجو درشن حاصل ڪيم. مان گوبند جي پريم ۾ رتو پيو آهيان. سنتن جي سيوا ڪرڻ، منهنجي پريت پنهنجي مالڪ سان ٿي ۽ منهنجو پريم پنهنجي پريتم سان لڳي ويو.

(٢) گور ڪيان من درڙائي، رهسائي لهي آئي
سهجائي من نڌان پائي
سڀ تجي منئ ڪي ڪام ڪرا
چر چر چر پڄتا، من بهت پياس لاڳي
درد رسنو دکاوڙ، موهه ترٿ بتاوڙ
ناڪ دين سرط آئي، ڪل لائي.

ارٿ :- جڏهن گورو منهنجي من ۾ گيان درڙ ڪيو، تڏهن مان خوش ٿيس ته مان ورڪ سنسار ۾ جنم وٺي نه ايندس. مون من ۾ سانت ۽ نام جو خزانو پاتو ۽ پنهنجي اندر جي ڪامنا ڇڏي ڏني. گهڻي وقت کانوٺي منهنجي من کي

ڪارج ڪري ٻاہن جو ٻردولهي وڃي، سو ھو ڪونہ ٿو ڪري.
[ڏان = ڏند. ٻيرو ڃہ = ٿلہ ڪاسواء. رھي اولا = ٻردولهي.]

(۳) اُئسو جُڳ، موھ، ڪو رِ دِ ڪاٺو، تُتہ ابڪ ڪيرتِ ڪائيا
مانُ ڏانُ تجہ سياڻپ، سوُرِ ناڪ آئيا.

ارٿ :- گورو صاحب فرمائين ٿا تہ جڏھين گوروءَ مونکي ڏيکاريو تہ سنسار اڏرو آھي، تڏھن مون ڪ پرماتما جو ڪيرتن ڳايو ۽ مانُ، ڏانُ ۽ سڀ دنيوي ھتراڻي جڏي سنڌس سرن ۾ آيس.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਬਾਪਾਰਿ ਗੋਵਿੰਦ ਨਾਏ ॥ ਸਾਧ ਸੰਤ ਮਨਾਏ ਪ੍ਰਿਅ ਪਾਏ ਗੁਨ ਗਾਏ ਪੰਚ ਨਾਦ ਤੂਰ ਵਜਾਏ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਿਰਪਾ ਪਾਏ ਸਹਜਾਏ ਦਰਸਾਏ ਅਬ ਰਾਤਿਆ ਗੋਵਿੰਦ ਸਿਉ ॥ ਸੰਤ ਸੇਵਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਾਥ ਰੰਗੁ ਲਾਲਨ ਲਾਏ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਮਨਿ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਰਹਸਾਏ ਨਹੀ ਆਏ ਸਹਜਾਏ ਮਨਿ ਨਿਧਾਨੁ ਪਾਏ ॥ ਸਭ ਤਜੀ ਮਨੈ ਕੀ ਕਾਮ ਕਰਾ ॥ ਚਿਰੁ ਚਿਰੁ ਚਿਰੁ ਚਿਰੁ ਭਇਆ ਮਨਿ ਬਹੁਤੁ ਪਿਆਸ ਲਾਗੀ ॥ ਹਰਿ ਦਰਸਨੋ ਦਿਖਾਵਹੁ ਮੋਹਿ ਤੁਮ ਬਤਾਵਹੁ॥ ਨਾਨਕ ਦੀਨ ਸਰਣਿ ਆਏ ਗਲਿ ਲਾਏ ॥੨॥੨॥੧੫੩॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۵۳)

(نام جي واپار مان لاڀ.)

ٻاپارِ گوِندَ ناني - ساڌ سنت منائي، پرِيہ پائي،
گُنَ گائي، پنچہ ناد تُوُر وڄائي (اِڪ رھاؤ)

ارٿ :- گوبند جي نام جو واپار ڪرڻ ڪري، ساڌو ۽ سنت خوش ٿين ٿا، پريہ پرماتما پراپت ٿئي ٿو، مدھا گڻ ڳائجن ٿا ۽ پنجن شبدن جا باجا اندر ۾ وڄن ٿا. [نائي = نام. منائي = خوش ٿين ٿا.]

(۱) تنهين کهڙ آدڪ سڀ پدارٿ وٺن ٿا.
(۲) تنهين جهڙي کهڙ وٺي ٿو.
(۳) تنهين دو پڇاڻجي کهڙ يعني سروپ ڏيس
۾ ويندو؟ مطلب ته نه ويندو.

لوڀ ٻڌا ٻڌي لاڳي، هرِ وِت چِت ڏُکاهي
ڪِن ڀنگا ڪي مان ماني، آسو ڏاڍِهڙ لاهي
(۱ڪ رهاء)

ارٿ:- جيڪو جيو وشين جي لوڀ ۾ لڳي پيو هو ٿِن
ڪسي اُنهيجا چت ڏکائي ٿو. جيڪو ملاءِ ۾ جن تنڪر آهي، تنهن
جي ايمان ۾ جو مست آهي ۽ دولت کي پرماتما جي ڪل ڪار
ٿي پوي. [هر = ڪسي. وت = تن دولت. مان = ايمان.
ماني = مست. اسر = دولت.]

(۲) بيد شاستر جن پڪارِ هُ، سنهي ناهي ڏورا
لپٽ ٻاڙي هارِ موڪا، پڇتائو من ڀورا

ارٿ:- ويد، شاستر ۽ ٻيا جن پڪاري پيون ٿا (تنهن
نام اُتر وسڻو آهي)، پر جيڪو ٻڌو ڪن لائي نه ٿو، سو مانند
ڏهڙ رڍي ٻاڙي اسل هارائي جڪي ٿو، پوءِ اموقوف من ۾
پڇتائي ٿو. [جن = سڀ جن، ٻيا جن. ڏورا = ٻوڙو.
لمب = اسل. موڪا = جڪي ٿو. ڀورا = اموقوف.]

(۳) ڏان سڪل غير وهه ٻرڏ، ڏوان لاءِ نه ٻوڏا
جهه ڪارج رچيو اوله، سوءِ ڪار نه ڪيا

ارٿ:- سب ڏان (ڏنڊ) جو تحصيل ڪامل ڪري ٿو
سو پرماتما جي ڏوان ۾ لڳي ۾ نه ٿو اچي، ڪارج جو ڪار
ڪرم ڪري ٿو، جنهن ڪري جو ڪم نه ٿو ڪري ...

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੫ ਪੜਤਾਲ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਬਿਕਾਰ ਮਾਇਆ ਮਾਦਿ ਸੋਇਓ ਸੂਝ ਬੂਝ ਨ ਆਵੈ ॥ ਪਕਰਿ ਕੇਸ ਜਮਿ ਉਠਾਰਿਓ ਤਦਹੀ ਘਰਿ ਜਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਲੋਭ ਬਿਖਿਆ ਬਿਖੈ ਲਾਗੇ ਹਿਰਿ ਵਿਤ ਚਿਤ ਦੁਖਾਹੀ ॥ ਖਿਨ ਭੰਗੁਨਾ ਕੈ ਮਾਨਿ ਮਾਤੇ ਅਸੁਰ ਜਾਣਹਿ ਨਾਹੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਜਨ ਪੁਕਾਰਹਿ ਸੁਨੈ ਨਾਹੀ ਡੋਰਾ ॥ ਨਿਪਟਿ ਬਾਜੀ ਹਾਰਿ ਮੂਕਾ ਪਛੁਤਾਇਓ ਮਨਿ ˜ਰਾ ॥੨॥ ਡਾਨੁ ਸਗਲ ਗੈਰ ਵਜਹਿ ਭਰਿਆ ਦੀਵਾਨ ਲੇਖੈ ਨ ਪਰਿਆ ॥ ਜੇਂਹ ਕਾਰਜਿ ਰਹੈ ਓਲਾ ਸੋਇ ਕਾਮੁ ਨ ਕਰਿਆ ॥ ੩ ॥ ਐਸੋ ਜਗੁ ਮੋਹਿ ਗੁਰਿ ਦਿਖਾਇਓ ਤਉ ਏਕ ਕੀਰਤਿ ਗਾਇਆ ॥ ਮਾਨੁ ਤਾਨੁ ਤਜਿ ਸਿਆਨਪ ਸਰਣਿ ਨਾਨਕੁ ਆਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੫੨ ॥

آسا محلا پنجوان گهر (۱۵) پڙتال شبد (۱۵۲)

ايڪ اونڪار ستگور پرساد

(دنيوي پرش جو حال.)

(۱) بِڪار مائيا مادِ سوئِئو، سُڌِ ٻُڌِ نه آوِيءِ
پَڪَرِ ڪيسَ جمِ اُٺارِئو، تدهي گهرِ جاوِيءِ

ارٿ:- ميرو جيو ڪام آدڪ وڪارن ۽ مايا جي نشي ۾ سمهيو پيو آهي ۽ هن کي ڪا سمجهه نه ٿي پوي، پر جڏهن جم وارن کان پڪڙي ڪيس ڪڙو ڪري ٿو، تڏهن هن کي هوش اچي ٿو. [پڙتال == حسب جي ڌارنا، ڪرتا جو هڪ قسم. مائيا ماد == مايا جو نشو. سوئِئو == سمهيو پيو آهي. گهر جاوِيءِ == هوش اچيس ٿو.]

نوٽ:- ڪي ٽيڪاڪار "تدهي گهر جاوِيءِ" جا هيٺيان ارٿ پڻ ڪن ٿا:-

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਮਿਲੁ ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ ਤੁਮ ਬਿਨੁ ਧੀਰਜੁ ਕੋ ਨ ਕਰੈ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਏ ॥ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਰੇ ਦਰਸ ਬਿਨੁ ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ ॥੧॥ ਵਰਤ ਨੇਮ ਸੰਜਮ ਕਰਿ ਥਾਕੇ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭ ਸੰਗਿ ਵਸੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੧੫੧ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (١٥١)

(سنهڪر وينتي.)

مِلُ رامَ پيارِي، تُمَ بِنُ ڌيرجُ ڪو نَ ڪري
(١ رهاءُ)

ارٿ:- هي پيارا رام! مون سان اچي مل. تو کانسواءِ ڪير ڌلاسو ڏيئي سگهندو؟ [ڌيرج = ڌلاسو.]

(١) سمرت ساستر بهُ ڪرم ڪمائي
پرڀ تمري درس بن سکُ ناهي

ارٿ:- هي پرڀو! مون سمرتين ۽ شاسترن جا ڄاڻايل گهڻئي ڪرم ڪيا، پر تنهنجي درسن کانسواءِ سک پراپت ڪونه ٿيو.

(٢) ورت نيم سنجم ڪر ٿاڪي
نانڪ ساڌ سرڻ پرڀ سنگ وسي.

ارٿ:- گورو صاحب وينتي ڪري چون ٿا ته "هي پرڀو! ورت، نيم ۽ سنجم ڪري ٿڪجي پيوسون پر سک نه پاتوسون؛ پر تنهنجي ساڌن جي سرڻ وٺڻ ڪري اسين تنهنجي سنگ ۾ وسيا سون (يا- توسان اچي مليا سون)." سنجم = اندرين جو روڪڻ.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੪

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਓਹੁ ਨੇਹੁ ਨਵੇਲਾ ॥ ਅਪੁਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿਉ ਲਾਗਿ ਰਹੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਜਨਮਿ ਨ ਆਵੈ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰਚੈ ॥ ੧ ॥ ਪ੍ਰਭ ਸੰਗਿ ਮਿਲੀਜੈ ਇਹੁ ਮਨੁ ਦੀਜੈ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਅਪਨੀ ਦਇਆ ਕਰਹੁ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥੧੫੦॥

آسا محلا پنجوان گهر (١٤) شبد (١٥٠)

اڪو اونڪار ستگور پرساد

(پرماتما جو پريم.)

اوهُ نيهُ نويلا - اَپني پريتم سِئُ لاگِ رهي

(١ رهاءُ)

ارٿ :- اُهو پريم، جو پنهنجي پريتم سان سدا لڳو رهي، سو نت نئون آهي. [نيهُ = سنيهُ، پريم. نويلا = نت نئون.]

(١) جو پربھ ڀاوي، جنم نہ آوي

هر پريم ڀڳت، هر پريت رچي

ارٿ :- جو پرڀوءَ کي وڻي ٿو، سو وري جنم نه ٿو وٺي. هو هريءَ جي پريما ڀڳتيءَ ڪري هريءَ جي پريم ۾ رتل رهي ٿو.

(٢) پربھ سنگ مليجي، اِهُ منُ ديجي

نانڪ نامُ ملي، اپني دئيا ڪرهُ.

ارٿ :- تنهنڪري پرڀوءَ جي سنگ ۾ ملڻ گهرجي ۽ هيءُ من کيس ارپڻ ڪجي. گورو صاحب وينتي ڪري ٿا ڪن ته "هي ڀڳوان! اهڙي پنهنجي ڪرپا ڪر، جو تنهنجو نام مون کي ملي."

اڪال پرک، جو سيني کي ڪرڻ انوسار ڦل ڏيندڙ آهي، سو گپت گپت ۾ وياپڪ آهي. [ڀڳتا = ڪرڻ انوسار ڦل ڏيندڙ. آهي = آهي.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ ਸੋ ਮੂਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ਸਰਬ ਫਲ ਪਾਵੈ ਸੋ ਜਨੁ ਸੁਖੀਆ ਹੂਆ ॥ ੧ ॥ ਰਾਜੁ ਕਹਾਵੈ ਹਉ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ ਬਾਧਿਓ ਨਲਿਨੀ ਭ੍ਰਮਿ ਸੂਆ ॥ ੨ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ਸੋ ਜਨੁ ਨਿਹਚਲੁ ਥੀਆ ॥੩॥੯॥੧੪੯॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۴۹)

(منمک ۽ گورمکہ جي ڀيٽ.)

هر بسرت سو مؤا (اڪ رهاءُ)

ارٿ:- جو هريءَ کي وساري ٿو، سو مردو آهي.

(۱) نام ڌياوي سرب ڦل پاوي، سو جن سکيتا هؤا

ارٿ:- پر جو نام ڌيائي ٿو، سو سڀ ڦل پراپت ڪري ٿو ۽ اهو داس سکيو رهي ٿو.

(۲) راڄ ڪهاوي هؤ ڪرم ڪماوي، باڌيو نلني ڀرم سؤا

ارٿ:- جيڪو اهنڪار جا ڪم ڪري ٿو سو ڀل کڻي راڄا ڪوٺائي، تہ بہ سو ڀرم ۾ اهڙو ٻڌل رهندو، جهڙو ڪاٺيءَ (ڪوڙڪي) کي جهڙون جهنبڙي پوندو آهي. راڄ = راڄا. هؤ ڪرم = اهنڪار جا ڪم. نلني = ڪوڙڪو. سؤا = جهرڻ.

(۳) ڪہ نانڪ جس ستگور ڀيٽيا، سو جن نهچل ٿيا.

ارٿ:- گورو صاحب فرمائين ٿا تہ جنهن کي ستگورو ملي ٿو، سو داس استر ٿئي ٿو (اهو جنم مرڻ جي چڪر کان ڇٽي ٿو). [ڀيٽيا = مليو. نهچل = استر.]

(۳) دئیا تهاري كيا حنت وچاري ، نانك بل بل جاوي.

ارت :- گورو صاحب وينتي كري حون تا ت "مي پربوا مون تي بهينجهي دیا كر. مي ويچارو جمو جا آمي؟ (پاو- لاچر آمي)، مان توتان بلهار بلهار وڃان!"

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਏਕੁ ਸਿਮਰਿ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੁ ਰਿਦੈ ਬਸਾਵਹੁ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਕੋ ਨਾਹੀ ॥ ੧ ॥ ਪ੍ਰਭ ਸਰਨੀ ਆਈਐ ਸਰਬ ਫਲ ਪਾਈਐ, ਸਗਲੇ ਦੁਖ ਜਾਹੀ ॥ ੨ ॥ ਜੀਅਨ ਕੋ ਦਾਤਾ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ਨਾਨਕ ਘਟਿ ਘਟਿ ਆਹੀ ॥ ੩ ॥ ੮ ॥ ੧੪੮ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۴۸)

(اُپدیش .)

ايڪ سمر من ماهي (۱ رهاء)

ارت :- من ۾ هڪ پرماتما کي ياد ڪريو.

(۱) نام ڌياوهُ ردئ بساوهُ، تس بن ڪو ناهي

ارت :- جماعتو نام ڌيايو ۽ هکي هيانهي مردي ۾ وساريو. هکان سواء ٻيو ڪو رکيڪ ڪونهي.

(۲) پرڀ سرني آئيئي سرب ڦل پائيئي ، سگلي دکه جاهي

ارت :- پربوءَ جي سرن ۾ اچڻ ڪري سب ڦل (ارت، ڌرم، ڪام ۽ موکش) پراپت ٿين ٿا ۽ سب دکه ناس ٿي وڃن ٿا.

(۳) جيئن ڪو داتا پرک بِداتا، نانڪ گهٽ گهٽ آهي .

ارت :- گورو صاحب فرمائين ٿا ت اهڙو جيون جو داتار

(٢) ڪارڻ ڪرڻا ڪارڻ ڪرڻا، ايڪي ايڪي سوجهنا

ارٿ:- تون ئي سڀ اسباب ڪرڻ ۽ ڪارڻ وارو آهين. تون ئي هڪڙو سندر آهين. [ڪارڻ ڪرڻا = سڀ جو سبب، سڀ اسباب. سوجهنا = سوهڻو، سهڻا، سندر.]

(٣) سنتن پريتن پاهاري درسن، نانڪ سڪي سڪي سوئينا.

ارٿ:- گورو صاحب وينتي ڪري ٿا ته "هي پريو! جن سنتن کي تنهنجا درشن پيارا آهن ۽ جي سڪ ۾ مست آهن، تنهنجي درسن لاءِ هو پيار ڪن ٿا."

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਾ ॥ ਓਹੁ ਸਹਜਿ ਸੁਹੇਲਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਛੋਡਿ ਨ ਜਾਈ ਓਹੁ ਅਗਹ ਅਤੋਲਾ ॥ ੧ ॥ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਭਾਈ ਬਾਪੁ ਮੋਰੋ ਮਾਈ ਭਗਤਨ ਕਾ ਓਲਾ ॥੨॥ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਹਰਿ ਕਾ ਚੋਲਾ ॥੩॥੫॥੧੪੫॥

آسا محلا پنجوان شبد (١٤٥)

(نام جيئندڙ سڏيو سگهي آهن.)

هر هر نام اميلا — اوهه سهج سهيلا (١ رهاءُ)

ارٿ:- [illegible]

[illegible] سگهي ٿي.

(١) سنگ سهائي ڇوڏ نه جائي، [illegible]

ارٿ:- [illegible]

[illegible]

[illegible] آهي [illegible]

[illegible]

(٢) پريتم ڀائي باپ مورو مائي، ڀڳتن [illegible]

(۲) راجن یا گِن حکمن سادن ، کچھ کچھ نہ چاہی

ارتھ :- راج ، یاگ ، حکم ، سواد ، ماں ایس ماں کچھ نہ تھو چاہداں (بلو موسکی نہ ہرہر جی ئی لسوڑ آہی).

(۳) چرنن سرنن سنتن بندن - سکھ ، سکھ پاہی

نانک تپت ہری - ملی پریم پہی .

ارتھ :- سنتن جی چرن جی سرن ولی کس نمسکار کری ماں سکھ ہر سکھ یعنی پرم سکھ پایاں ٹو . گورو صاحب فرمائس ٹا نہ جلدمس موسکی پرس پرمانما جو پریم پراپت تھو ندمس مہمیکی اندر جی تپت دور ٹی ویٹھی . [بندن == نمسکار کرڻ . ہری == دور ٹی ویٹھی ، ناس ٹی ویٹھی .]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਗੁਰਹਿ ਦਿਖਾਇਓ ਲੋਇਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਈਤਹਿ ਊਤਹਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਤੂੰ ਹੀ ਤੂੰ ਹੀ ਮੋਹਿਨਾ ॥ ੧ ॥ ਕਾਰਨ ਕਰਨਾ ਧਾਰਨ ਧਰਨਾ ਏਕੈ ਏਕੈ ਸੋਹਿਨਾ ॥ ੨ ॥ ਸੰਤਨ ਪਰਸਨ ਬਲਿਹਾਰੀ ਦਰਸਨ ਨਾਨਕ ਸੁਖਿ ਸੁਖਿ ਸੋਇਨਾ ॥੩॥੪॥੧੪੪॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۴۴)

(سنمکر وبنتي .)

کورہ د لاننو لوئنا (۱ کہ رہاؤ)

ارتھ :- ہی پریو ! مہنجی سرن کي گورو تہنجو درسن کرایو آہي . [لوئنا == مہنجي ستري کي .]

(۱) ایتھ اوتھ گھٹ گھٹ گھٹ ، توں ہي توں ہي موھنا

ارتھ :- ہی موہن ! ہن لوک ہر ، تسوڑي پرلوک ہر ، جئوں جی گھٹ گھٹ ہر توں ٹی ویاپک آہیں .

مڙا جي سڀئي وانگر آهن، تنکي سڀ ڪري ڄاڻون ٿا.
[الاس = مڙا.]

(٣) امرت نام پدارٿ سنگي، تِل بهوم نه لهي

ارٿ:- امرت نام روپي پدارٿ جو سڀني انگر سنگر آهي، تنهنجو اُنهنکي ذرو به نه آهي (اوپ اُنهي [illegible] جي ڪا اوهر ڪانهي). [سنگي = سنگ [illegible]]

(٤) ڪر ڪرڻا راڪي سنت سنگي، ڏات سِرط آهي.

ارٿ:- گورو صاحب فرمائن ٿا [illegible] ڪرڻا ڪري سڀني جي سنگ [illegible] سڀني سرن [illegible] آهن.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਤਿਪਦੇ

ਓਹਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਰੀ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਕਨਿਕ ਮਾਣਿਕ ਗਜ ਮੋਤੀਅਨ ਲਾਲਨ ਨਹ ਨਾਹ ਨਹੀ॥ ੧ ॥ ਰਾਜਨ ਭਾਗਨ ਹੁਕਮਨ ਸਾਦਨ ਕਿਛੁ ਕਿਛੁ ਨ ਚਾਹੀ ॥ ੨ ॥ ਚਰਨਨ ਸਰਨਨ ਸੰਤਨ ਬੰਦਨ ॥ ਸੁਖੋ ਸੁਖੁ ਪਾਹੀ ॥ ਨਾਨਕ ਤਪਤਿ ਹਰੀ ॥ ਮਿਲੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਰੀ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥ ੧੪੩ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (١٤٣)

(پرماتما جي پريم جهڙو بيو ڪو پدارٿ ڪونهي.)

(رهاءُ) اوها پريم پري

ارٿ:- [illegible] (پرماتما).

(١) ڪنڪ ماڻڪ گج موتين لعلن، نه نه نهي

ارٿ:- [illegible]

[illegible]

[illegible]

(۴) ڪوڻ اُپما ديئَه ڪوڻ وڏائي، ناڪَ ڪُن ڪُن واري.

ارٿ:- گورو صاحب وينتي ڪري چون ٿا تہ "هي ستگورو! مان ڪهڙي تنهنجي اُستت ۽ وڏائي ڪريان! (ڇاڪاڻ تہ توهان اُپما ڏيڻ جهڙي نہ آهي). مان توتان ڪن ڪن ڀيرا ٻلهار وڃان ٿو."

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਬਾਵਰ ਸੋਇ ਰਹੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮੋਹ ਕੁਟੰਬ ਬਿਖੈ ਰਸ ਮਾਤੇ
ਮਿਥਿਆ ਗਹਨ ਗਹੇ ॥ ੧ ॥ ਮਿਥਨ ਮਨੋਰਥ ਸੁਪਨ ਆਨੰਦ
ਉਲਾਸ ਮਨਿਮੁਖਿ ਸਤਿ ਕਹੇ ॥੨॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਸੰਗੇ
ਤਿਲੁ ਮਰਮੁ ਨ ਲਹੇ ॥ ੩ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਰਾਖੇ ਸਤਿਸੰਗੇ
ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਆਹੇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੪੨ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۴۲)

(منمکن کی نام ياد نہ آهي.)

ٻاوَر سوءِ رهي (اِڪ رهائو)

ارٿ:- هي چريا! تون اگيان جي ننڊ ۾ سمهي پيو آهين. [ٻاور = چريا. سوءِ رهي = سمهيو پيو آهين.]

(۱) موهَ ڪُٽنب ٻکِيُ رس ماتي، مِٿِيا گهن گهي

ارٿ:- تون ڪٽنب جي موهہ ۽ وشين جي سواد ۾ مست ٿيو پيو آهين ۽ ڪوڙن پدارٿن کي جهڙي پيو آهين. [مِٿِيا = جهوٺا پدارٿ. گهن گهي = جهڙي ويٺو آهين.]

(۲) مِٿَن مَنو رٿ سُپن آنند اُلاسَ، مَنمکِ سَت ڪهي

ارٿ:- من جون خواهشون جي جهوٺيون آهن ۽ آنند ۽

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੩

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨ ਤੁਮਾਰੇ ॥ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮਹਾ ਬਿਖਾਦੀ ਦੁਸਟ ਅਪਵਾਦੀ ਤੇ ਪੁਨੀਤ ਸੰਗਾਰੇ ॥੧॥ ਜਨਮ
ਭਵੰਤੇ ਨਰਕਿ ਪੜੰਤੇ ਤਿਨ੍ਕੇ ਕੁਲ ਉਧਾਰੇ ॥ ੨ ॥ ਕੋਇ ਨ ਜਾਨੈ
ਕੋਇ ਨ ਮਾਨੈ ਸੇ ਪਰਗਟੁ ਹਰਿ ਦੁਆਰੇ ॥ ੩ ॥ ਕਵਨ ਉਪਮਾ
ਦੇਉ ਕਵਨ ਵਡਾਈ ਨਾਨਕ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਵਾਰੇ ॥੪॥੧॥੧੪੧॥

راڳ آسا محلا پنجوان گهر (۱۳) شبد (۱۴۱)

ايڪ اونڪار ستگور پرساد

(ستگورو ءِ جي مهما .)

ستگور بچن تماري – نرگڻ نستاري (۱ ڪ رهاءُ)

ارٿ :- ہي ستگورو! تنهنجا وچن نرگڻ جيون کي ڀ
تاريندڙ آهن .

(۱) مها بکاري دشٽ اپوادي، تي پنيت سنگاري

ارٿ :- جي وڏا وسٽي، دشٽ ۽ نندڪ هئا، سي ٻڌ
تنهنجي سنگ ۾ پوتر ٿي ويا. [ابوادي == نندڪ. پنيت ==
پوتر. سنگاري == سنگ ۾.]

(۲) جنم ڀونتي نرڪ پڙنتي، تن ڪي ڪل اڌاري

ارٿ :- ہي ستگورو! جيڪي جنم جنمانترن ۾ ڀٽڪي
ڀٽڪيا ۽ نرڪن ۾ پيا هئا، تنهنجي ڪُلن کي تو اڌاريو.

(۳) ڪوءِ نہ جاڻي ڪوءِ نہ ماڻي، سي پرگٽ هر دئاري

ارٿ :- جنکي ڪوئي نہ ڄاڻندو هو ۽ ڪوءِ نہ مڃيند
هو، سي ٻڌ هريءَ جي دروازي تي پرسد ٿيا.

ارت :- ھی سوامي! توں ھاڻ ساري سرشٽيءَ جو رچيندڙ ۽ پالڻدڙ آھين سڀني ۾ سمايو پيو آھين. (سگورو ناڪ ديو جن جو اھو نام جو دان ڏسي) جوڌ ڌرم راجا کي به اھڙو لڳو (۽ هاڻي ماڻ لکو ڪمھڪان ولندس) ۽ سڀئي (مکر، ديوتائون وغيره) اھي سگورن کي سرن ھيا.

(۳) سڃڪرُ تُرتا ڏاڍو پڌيڪي، ڪاھڪر اوُ ڏمو حڪان ماڻ

اڙ ڪرڪي، مَن آم ڪُرهائي، ڪ ئي ڏ پڪريٽي ڪسي ڏن ۽

ارت :- سڀ حکر، دويا ڏاڍو جوڙ ۾ آھين تا (سو جڏا هڏا) ۾ آھين سڀني ڏس ۾ ڪاھڪر امر آمي، جو جوس حگر ۾ جسکي ميءَ سڀ ڪرڻ تو، سو ميءَ سڀ ھائي تو، (ٻاوڻ جو مکر ڪري تو- وڻ ھائي تو) ڪوڙ ھٽي جي ھذران ۽ تو پيڙهي. ٻٽشٽي = جوڙ ۾ آھين ٿا. ڪرڻ = سڀ. ڪي ڏانءِ = ڪمھڪي جڏ بي، ڪمھڪي ٻڌران.]

(۴) ھر جيڪا سڻي ڪه ۾ پڪت تيري حاڃهن، اڻهن تمرا ، د

ڪُ هٰ ڙ ڪ دان ماڳين، اپٽڏا سستان ڏيھ ھر ڏرس.

ارت :- ھي ھري! جيڪي سهڪيا پڪت حاضر تا، سوئي توں ڪرين تو. اھ سهڪي نوسگدا آھي. گورو ساحب وسمي ڪري جون ٿا ر ”ھي ھري! ماڻ سڀ جوڙي، اڻو داڻ توڪاں ھاڻ تو ر توں مونکي پهڪي سڀس جو درشن ڏي.“ [حاجھ = حاضر ٿا. نوڏ -- نرتگدا، برن.]

ਬਿਰਦੁ ॥ ਕਰ ਜੋੜਿ ਨਾਨਕ ਦਾਨੁ ਮਾਗੈ ਅਪਣਿਆ ਸੰਤਾ ਦੇਹਿ ਹਰਿ ਦਰਸੁ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੧੪੦ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (١٤١)

(سنهکر وينتي.)

(١) اڪٿ ڪٿ درشن تيرا، سو پائي جس مستڪ ڀاڳ

آپ ڪرپال ڪرپا پرڀ ڌاري، ستگور بخشيا هر نام

ارٿ:- هي پرڀو! تنهنجو درشن، جو من ۽ ٻاڻي جي پهچ کان پري ۽ اندرين جي پهچ کان پري آهي، سو انهي ڀاڳي کي ملي ٿو، جنهن جي مستڪ ۾ ڀاڳ لکيل آهي. جڏهن ڪرپال پرڀو پاڻ ڪرپا ڌاري، تڏهن ستگورو هري نام بخشيو.

ڪلجگ اڌاريا گورديو

مل موتر مور، جي مُگد هوتي، سڀ لڳي تيري سيو (رهاءُ)

ارٿ:- ڪلجگ ۾ گورديو (سچي گورو [illegible]) جيون جو اڌار ڪيو. هي پرڀو! جي مل موتر جهڙا گندا، مورک ۽ مُگڌ هئا، سي سڀ (گورو جي ڪرپا سان) تنهنجي سيوا ۾ لڳي ويا. [illegible] مگد = مورک.

(٢) تون آپ ڪرتا، سڀ سرشٽ ڌرتا، سڀ مهِ رهيا سمائ

ڌرم راجا بسماد هوا، سڀ پڙي چرني آءِ

(۳) تن دھن تیرا توں پربھ میرا، ہمرے وس کچھ ناہ

جنت جنت واکھے تھکہ تھکہ رہنا، تیرا دینا کاہ

ارتھ:- ہے سوامی! ہے پربھو! تن دھن سبھ تہاڈا آہی۔ توں سہاڈو پربھو آہیں۔ ہماڈے وس م کجھ بہ نہ آہی۔ جہڑیطرح توں اساکھی رکھیا کریں تو، اوڑطرح اساکھو رہنا لگی تو؟ تہانکھو ئی ڈنل اسیں کاؤن ٹا۔

(۴) جنم جنم کی کلوکھ کاٹے، منجن ہرجن دور

نہ بکھت پرم تو لاسے، لاگے سدا حضور۔

ارتھ:- گورو صاحب فرمائیں ٹا ہر حکو تہاڈی سنتن جی ہرن جی دوڑ اشنان کری تو، تہاڈی جنم جنمانترن جی پاپ روپی مل دھون دور کریں تو۔ جو پرما بھگتی پراپت کری تو، ہمیشہ سبھ ہرم دے داس نی وچ ٹا؟ جو توکی سدا حاضراں حضور جاٹی تو۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਦਰਸੁ ਤੇਰਾ ਸੋ ਪਾਏ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ॥
ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਧਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰਿ ਬਖਸਿਆ ਹਰਿ
ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਕਲਿਜੁਗੁ ਉਧਾਰਿਆ ਗੁਰਦੇਵ ॥ ਮਲ ਮੂਤ ਮੂੜ
ਜਿ ਮੁਘਦ ਹੋਤੇ ਸਭਿ ਲਗੇ ਤੇਰੀ ਸੇਵ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤੂ ਆਪਿ
ਕਰਤਾ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਧਰਤਾ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥ ਧਰਮ
ਰਾਜਾ ਬਿਸਮਾਦੁ ਹੋਆ ਸਭ ਪਈ ਪੈਰੀ ਆਇ ॥ ੨ ॥ ਸਤਜੁਗੁ
ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰੁ ਭਣੀਐ ਕਲਿਜੁਗੁ ਊਤਮੋ ਜੁਗਾ ਮਾਹਿ ॥ ਅਹਿ
ਕਰੁ ਕਰੇ ਸੁ ਅਹਿ ਕਰੁ ਪਾਏ ਕੋਈ ਨ ਪਕੜੀਐ ਕਿਸੈ ਥਾਇ ॥
੩ ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸੋਈ ਕਰਹਿ ਜਿ ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਜਾਚਹਿ ਏਹੁ ਤੇਰਾ

ਬਿਰਦੁ ॥ ਕਰ ਜੋੜਿ ਨਾਨਕ ਦਾਨੁ ਮਾਗੈ ਅਪਣਿਆ ਸੰਤਾ ਦੇਹਿ
ਹਰਿ ਦਰਸੁ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੧੪੦ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (١٤٠)

(سنمکهه وينتي.)

(١) اکر آکوهُو درسن تيرا، سو پائي جس مستڪ ڀاڳ
آپ ڪرپال ڪرپا پربهه ڌاري، ستگور بخشيا
هر نام

ارٿ:- هي پرڀو! تنهنجو درشن، جو [illegible] پائي [illegible]
[illegible] ڪان پري ۽ اندرين جي [illegible] ڪان پري آهي، سو اهو
پائي ٿو، جنهنجي مستڪ ۾ ڀاڳ لکيل آهي. جنهن
ڪرپال پرڀوءَ پاڻ ڪرپا ڌاري، تنهن [illegible] ستگوروءَ [illegible]
نام بخشيو.

ڪلجڳ اڌارڻ گورديو

مل موت موڙ، جه مُکه دوتي، سڀ لڳي
تيري سيو (رهاءُ)

ارٿ:- ڪلجڳ ۾ گورديو (سري گوروءَ [illegible]
جن) جيون جو اڌار ڪيو. هي پرڀو! جي [illegible]
[illegible]، موڙ ۽ [illegible]، سي سڀ (گوروءَ جي [illegible])
تنهنجي سيوا ۾ لڳي ويا. [illegible]
[illegible]

(٢) توُن آپ ڪرتا، سڀ سرشٽ ڌرتا، سڀ مهه
رهيا سماءِ

ڌرم راجا بسماد هوا، سڀ پئي پيري آءِ

(۳) تن دھن تیرا توں پربھ میرا، ہمرے وس کچھ ناہ

جیوں جیوں راکھہ تیوں تیوں رہنا، تیرا دتا کھاہ

ارتھ:- ہے سوامی! میرا تن دھن سب تیرا دتا آہی۔ توں میرا پربھو آہیں۔ ساڈے وس کچھ نہیں آہی۔ جس طرح توں اساں نوں رکھنا چاہیں، اسی طرح اساں رہنا ہے تے تیرا دتا ہی اسیں کھاندے ہاں۔

(۴) جنم جنم کے کلبکھ کاٹے، مجن ہر جن دھور

بھائے بھگت بھرم بھؤ ناسے، نانک سدا حضور

ارتھ:- گورو صاحب فرماندے ہن کہ جیکر منکھ سنتاں دے چرناں دی دھوڑ اشنان کرے تو، منکھ دے جنم جنماں دی پاپ روپی میل دور ہو جاندی ہے، جے کر منکھ پریما بھگتی دھارن کرے تو، منکھ دا سب بھرم تے ڈر دل دے وچوں نس جاندا ہے تو پربھو سدا حاضر ناظر جاپدا ہے۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਦਰਸੁ ਤੇਰਾ ਸੋ ਪਾਏ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ॥ ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਧਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰਿ ਬਖਸਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਕਲਿਜੁਗੁ ਉਧਾਰਿਆ ਗੁਰਦੇਵ ॥ ਮਲ ਮੂਤ ਮੂੜ ਜਿ ਮੁਘਦ ਹੋਤੇ ਸਭਿ ਲਗੇ ਤੇਰੀ ਸੇਵ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤੂ ਆਪਿ ਕਰਤਾ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਧਰਤਾ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਬਿਸਮਾਦੁ ਹੋਆ ਸਭ ਪਈ ਪੈਰੀ ਆਇ ॥ ੨ ॥ ਸਤਜੁਗੁ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪਰੁ ਭਣੀਐ ਕਲਿਜੁਗੁ ਊਤਮੋ ਜੁਗਾ ਮਾਹਿ ॥ ਅਹਿ ਕਰੁ ਕਰੇ ਸੁ ਅਹਿ ਕਰੁ ਪਾਏ ਕੋਈ ਨ ਪਕਰੀਐ ਕਿਸੇ ਥਾਇ ॥ ੩ ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸੋਈ ਕਰਹਿ ਜਿ ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਜਾਚਹਿ ਏਹੁ ਤੇਰਾ

ڪرائين ٿو مان ڪريان. هي پرڀو! جڏهين تون پاڻ سائين سنگت روپي مڄيٺ ۾ مينهنجي من روپي وستر کي نام جو رنگ چاڙهائيندا آهين، تڏهين هو رنگجي ويندو. [رنگ = مڄيٺ، ڳاڙهو ڇٽ، کنهائي ڪپڙن کي وڌيڪ رنگيندو آهي.]

پرماڻ:- "ڪاڻا رنگڻ جي ڳيڙهي پياري، پاڻيڏ

دا ڏ صحبت

رنگڻ والا جي رنگ صاحب، آسا رنگ

ڏ ڏ ين."

ارٿ:- هي پيارا، جڪڏهين من سونهن کي رنگ جي مڄيٺ بڻائي، اُن ۾ نام روپي مصالحو وجهي رنگ وجهجي، ۽ اُنهن مالڪ رنگڻ واري جي پاڻ رنگ چاڙهجي ته اهڙو رنگ چڙهندو، جو ڪڏهين نه ڪنهن نه لٿو هوندو.

من مهي رام نام جاپ

ڪر ڪرپا وسهو ميري هردئي، هوهو سهائي آپ

(١، رهاءُ)

ارٿ:- هي رام! تون پاڻ سهائي ٿي ڪري ڪرپا مينهنجي هردئي ۾ اچي وس ته مان مينهنجي رام نام جو جاپ ڪريان.

(٢) سڻ سڻ نام تمهارا پريتم، پرڀ پيکن ڪا چاءُ

دئيا ڪرهو ڪرم اپني ڪهه، اڌي مورت سداءِ

ارٿ:- هي پريتم! تنهنجو نام سڻي سڻي ٿو درشن جي شوق جو چاءُ لڳي ٿو. تون مهرباني ڪر ۽ ڏيکار، تو جي تنهنجي مورت ته ڏسڻ جي آهي. ڪرم = بخشش، دايا = مهرباني، مطلب.

جو وڏو، هي انت ۽ اپار آهي ۽ جو جيون جو آڌار آهي، تنهنجا ڪمل روپي چرن تون پنهنجي هردي ۾ وساءِ.

(٢) ڪرِ ڪرپا پربه پاربرهم، گڻ تيرا جس گاءِ

سرب سوک وڏي وڏيائي، جپ جيوي نانڪ ناءِ.

ارٿ:- گورو صاحب وينتي ڪن ٿا ته "هي پربهو! هي پاربرهم! اها ڪرپا ڪر ته مان تنهنجي گڻن جو جس ڳائيندو رهان ۽ سڀني ۾ وڏو سک ۽ وڏي وڏيائي اها موکي ڏي ته جيسين جيئرو هجان، تيسين تنهنجو نام جپيندو رهان."

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਉਦਮੁ ਕਰਉ ਕਰਾਵਹੁ ਠਾਕੁਰ ਪੇਖਤ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਚਰਾਵਹੁ ਰੰਗਨਿ ਆਪੇ ਹੀ ਪ੍ਰਭ ਰੰਗਿ ॥ ੧ ॥ ਮਨ ਮਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮਾ ਜਾਪਿ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਵਸਹੁ ਮੇਰੈ ਹਿਰਦੈ ਹੋਇ ਸਹਾਈ ਆਪਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਨਾਮੁ ਤੁਮਾਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭੁ ਪੇਖਨ ਕਾ ਚਾਉ ॥ ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਕਿਰਮ ਅਪੁਨੇ ਕਉ ਇਹੈ ਮਨੋਰਥੁ ਸੁਆਉ ॥੨॥ ਤਨੁ ਧਨੁ ਤੇਰਾ ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਹਮਰੈ ਵਸਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ ॥ ਜਿਉ ਜਿਉ ਰਾਖਹਿ ਤਿਉ ਤਿਉ ਰਹਣਾ ਤੇਰਾ ਦੀਆ ਖਾਹਿ ॥ ੩ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਕਾਟੈ ਮਜਨੁ ਹਰਿ ਜਨ ਧੂਰਿ ॥ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਭਰਮ ਭਉ ਨਾਸੈ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੩੯ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (١٣٩)

(سنتن جي سنگ جي مهما.)

(١) اُدم ڪرِءُ ڪراوهُ ٺاڪر، پيکت سادُو سنگ

چرهءُ نام چراوهُ رنگن، آپي هي پربهه رنگ

ارٿ:- هي ٺاڪرا سادن جي سنگ جي ڏسڻ جو اُدم

ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰ ਤੇਰਾ ਸਦ ਨਾਲਿ ॥ ਨਾਨਕ ...
ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਸਧਿ ਸਚੈ ਨਾਨਕੁ ਨਾਲਿ ॥੪॥੩॥੧੩੮॥

(۱۳۸) آسا محلا پنجواں شبد

(آپنے پیش ء پرارتھنا.)

[illegible]

(۱) [illegible]

[illegible]

ارتھ :- ہی بھائی! [illegible]

[illegible]

(۲) [illegible]

[illegible]

ارتھ :- [illegible]

[illegible]

(۳) [illegible]

[illegible]

ارتھ :- [illegible]

(٢) بيد شاستر جن ڌيائيو، ترڻ ڪَٺر سنسار
ڪرم ڌرم اليڪ ڪِريا، سڀ اوپر ناہر آچار

ارٿ:- منکر ويد ۽ شاستر ڌيائس ٿا، انهي لاءِ ته سنسار ساگر تري وڃجي، پر ڪرمن، ڌرمن ۽ انيڪ ڪريائن، انهن سڀني کان مٿي نام جو ڪرم آهي. [آچار == ڪرم.]

(٣) ڪام ڪروڌ اهنڪار نسيئي، ملئي ستگور ديو
نام درڙ ڪر ڀڳت هر ڪيئي، ڀلي پرڀ ڪي سيو

ارٿ:- ستگورو جي ملڻ سان ڪام، ڪروڌ ۽ اهنڪار ناس ٿي وڃن ٿا، تنهنڪري نام درڙ ڪر ۽ هريءَ جي ڀڳتي ڪر. اهڙي ريت پرڀوءَ جي سيوا ڀلي آهي.

(٤) چرڻ سرڻ ديال تيري، توُن نماڻي ماڻ
جيءَ پراڻ آڌار تيرا، نانڪ ڪا پرڀ تاڻ.

ارٿ:- گورو صاحب وينتي ڪن ٿا، "هي پرڀوءَ مون تنهنجي سرڻ ورتي آهي. تون نماڻن جو ماڻ آهين. تنهنجي جيءُ ۽ پراڻ جو تون ئي آڌار آهين ۽ تون ئي منهنجو ٻل آهين."

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਡੋਲਿ ਡੋਲਿ ਮਹਾ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ਬਿਨਾ ਸਾਧੂ ਸੰਗ ॥ ਖਾਟਿ ਲਾਭੁ ਗੋਬਿੰਦ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਇਕ ਰੰਗ ॥ ੧ ॥ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ਜਪੀਐ ਨੀਤਿ ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਧਿਆਇ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਤਿਆਗਿ ਅਵਰ ਪਰੀਤਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜੀਅ ਦਾਤਾ ਆਪਿ ॥ ਤਿਆਗਿ ਸਗਲ ਸਿਆਣਪਾ ਆਠ ਪਹਰ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਪਿ ॥ ੨ ॥ ਮੀਤੁ ਸਖਾ ਸਹਾਇ ਸੰਗੀ ਊਚ ਅਗਮ ਅਪਾਰੁ ॥ ਚਰਣ ਕਮਲ ਬਸਾਇ ਹਿਰਦੈ ਜੀਅ ਕੋ ਆਧਾਰੁ ॥ ੩ ॥ ਕਰਿ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਜੀਉ ਮਨੁ ਤਨੁ ਪ੍ਰਾਨ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਦੀਏ ਸਭਿ ਰਸ ਭੋਗ ॥ ਦੀਨ ਬੰਧਪ ਜੀਅ ਦਾਤਾ ਸਰਣਿ ਰਾਖਣ ਜੋਗੁ ॥ ੧ ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਧਿਆਇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਸਹਾਇ ਸੰਗੇ ਏਕ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਜਨ ਧਿਆਵਹਿ ਤਰਣ ਕਉ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਕਰਮ ਧਰਮ ਅਨੇਕ ਕਿਰਿਆ ਸਭ ਊਪਰਿ ਨਾਮੁ ਅਚਾਰੁ ॥ ੨ ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਬਿਨਸੈ ਮਿਲੈ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ॥ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜੁ ਕਰਿ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਕੀ ਭਲੀ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸੇਵ ॥ ੩ ॥ ਚਰਣ ਸਰਣ ਦਇਆਲ ਤੇਰੀ ਤੂੰ ਨਿਮਾਣੇ ਮਾਣੁ ॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰੁ ਤੇਰਾ ਨਾਨਕ ਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਤਾਣੁ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੩੭ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۳۷)

(پرماتما جو سرو سمرٿ آهي، تنهنجو ذيان كر.)

(۱) جيءُ، مَن، تَن، پران، پرڀوءَ کي ڏنا، سڀ رس ڀوڳ
ديِن ٻنڌپ جيءَ داتا، سرڻ راکڻ جوڳ

ارٿ:- جيءُ آتما، مَن، تن ۽ پران ۽ سڀ سواد ۽ ڀوڳ پرڀوءَ جا ڏنل آهن. هُو غريبن جو سائين آهي ۽ جيون بخشيندڙ آهي. جيڪي هن جي سرن ۾ اچن ٿا، تن جي رکيا ڪرڻ لاءِ هو سمرٿ آهي. [ٻنڌپ == سائين. جوڳ == لائق، سمرٿ.]

ميري مَن ڌياءِ هر هر ناءُ
هلت پلت سهاءِ سنگي، ايڪ سِئُ لِوَ لاءُ
(۱، رهاءُ)

ارٿ:- هي منهنجا من! تون هريءَ جو نام ڌياءِ. جو لوڪ پرلوڪ ۾ تنهنجو سنگي سهائي آهي، تنهن سان تون لنئُ لڳاءِ.

سو پربُ ڄاڻيئي سَد سنگِ

گر پرسادي ٻُوجهيئي، ايڪ مَن ڪي رنگِ

(١ ڪ، رهاءُ)

ارٿ:- هي ڀائي! پرڀوءَ کي سدا انگ سنگ ڄاڻجي. گروءَ جي ڪرپا سان جنکي اها ٻوجهه آئي آهي، سي هڪڙي هريءَ جو آنند پراپت ڪن ٿا.

(٢) سُرت سمرت ايڪ ڪَريءِ، دوُجا ڀاءُ ڀاءِ

مَها پدارٿ لکيئي، سدا هرگُڻ گاءُ

ارٿ:- هي ڀائي! هڪڙي سمرٿ جي آسري ٻيا سڀ ڪو آسرا ڇوڙي. تون هريءَ جي گڻ ڳائڻ ڪري هيءُ ڪٺن سنسار ساگر پار لنگهي ٿو. [ڪري = جي.]

(٣) جسُ مرڻ ڀاوُ نشيءِ، دک ڪر جم ڀؤ دوءِ

نامُ نڌانُ سوئي پائي، ڪرپا ڪري پرڀُ سوءِ

ارٿ:- جسُ مرڻ دُک ڪٽجي ٿو ۽ جم ڀوريءَ جو ڏک ٽُٽو ٿئي. جنهن تي ربُ ڪرپا ڪري ٿو، سوئي نام جو خزانو پراپت ڪري ٿو.

(٤) ايڪ ٽڪ آڌار ايڪو، ايڪ ڪا مَن روزُ

لاڳ جهنجيءِ ملِ ساڌ سنگت، هرمن آوُرڙ دوءِ

ارٿ:- هي ڀائي! هڪڙي جي ٽيڪ رکي اسين وٺون ٿا، هڪڙوئي اسانجو آڌار آهي ۽ هڪڙي ئي جو من کي زور آهي. گورو صاحب فرمائن ٿا ته جنهن هريءَ کاسواءِ ٻيو ڪو ڪونهي، تنهنکي ساڌ سنگت ۾ ملي ڇڙ ڪرجي.

ارتھ:- گورو صاحب وینتی کرتے ہوں کہ اے ہری
پربھو! جن سِکھو آکھیاں، توں گورو آکھیں۔ سوں تینڈی سرن
جاتی آہی۔" (ہے مَیں تینڈی سرن وچ ہاں تو)۔ [سِکھو=
سِکھ، گورو=گُورو۔]

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੨

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਤਿਆਗਿ ਸਗਲ ਸਿਆਨਪਾ ਭਜੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥ ਏਕ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਬਾਝਹੁ ਸਗਲ ਦੀਸੈ ਛਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਣੀਐ ਸਦ ਸੰਗਿ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਬੂਝੀਐ ਏਕ ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਰਣਿ ਸਮਰਥ ਏਕ ਕੇਰੀ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਠਾਉ ॥ ਮਹਾ ਭਉਜਲੁ ਲੰਘੀਐ ਸਦਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥ ੨ ॥ ਜਨਮ ਮਰਣੁ ਨਿਵਾਰੀਐ ਦੁਖੁ ਨ ਜਮ ਪੁਰਿ ਹੋਇ ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਸੋਈ ਪਾਏ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥ ੩ ॥ ਏਕ ਟੇਕ ਅਧਾਰੁ ਏਕੋ ਏਕ ਕਾ ਮਨਿ ਜੋਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਜਪੀਐ ਮਿਲਿ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਹੋਰੁ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੩੬ ॥

آسا محلا پنجواں شبد (۱۳۶)

ایک اونکار ستگور پرساد

(اُپدیش۔)

(۱) تیاگِ سگل سیانپا، بھجُ پاربرہم نرنکار
ایک ساچے نام باجھہُ، سگل دیسے چھار

ارتھ:- سب سیانپوں تیاگ کرکے پاربرہم نرنکار دا
بھجن کر۔ اک سچے واہگورو دے نام توں سوائے سب پدارتھ
چھار وانگی دسدے ہن۔

ارٿ:- جهڙو هيرو جو دام ڪک کي گوروءَ جي سکيا
ولي اُداري ٿو، تهڙي ڪڏهن به جم وڃڻ نه ٿو اچي.
گورو صاحب فرمائن ٿا ته اهڙي پرش کي فرمائيا ڀينڪي
ڪٽ ۽ مردي سان لڳائي جلدي ٿيو. [ڪن رم == ڪک کي
اُداري ٿو. گور گر == گوروءَ جي سکيا ولي.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਨੀਕੀ ਸਾਧ ਸੰਗਾਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਪਹਰ ਮੂਰਤ ਪਲ ਗਾਵਤ
ਗਾਵਤ ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਵਿੰਦ ਵਖਾਨੀ ॥ ੧ ॥ ਚਾਲਤ ਬੈਸਤ ਸੋਵਤ
ਹਰਿ ਜਸੁ ਮਨਿ ਤਨਿ ਚਰਨ ਖਟਾਨੀ ॥ ੨ ॥ ਹੋਂਉ ਹਉਰੋ ਤੂ
ਠਾਕੁਰੁ ਗਉਰੋ ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਪਛਾਨੀ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥ ੧੩੫ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۳۵)

(سنتن جو سنگ چڱو آهي.)

نيڪي ساڌ سنگاني (اڪ رهاءُ)

ارٿ:- مي بائي! سنتن جو سنگ چڱو آهي [سنگاني == سنگ.]

(۱) پهر مورت پل گاوت گاوت، گوبند گوبند
وکاني

ارٿ:- مونڪي پهر گهڙي ۽ پل اهي گوبند جا گڻ ڳائيندا
۽ اُنهي واکاڻ ڪندا. [مورت == مهورت == اڌ گهڙي.
ڪي ٽيڪا ڪار "مهورت" جي معنيٰ ٻه گهڙيون ڪن ٿا.]

(۲) چالت بيسٽ سووت هر جس، من تن چرن کٽاني

ارٿ:- هلندي، ويهندي، سمهندي، اُهي هريءَ جو جس
ڳائن ٿا. اُنهن جو من توڙي تن پرڀوءَ جي چرنن ۾ ملو ٿيو
آهي. [کٽاني == ملو ٿيو آهي.]

(۳) هئو هئرو، تون ٺاڪر گورو، نانڪ سرن پڇاني.

وڃي ٿي (ڀاو– ٻرابت ٿئي ٿي). [ٻڪاري == وشين جي دشمن. نراري == نرليپ، نياري. سوڄاري == شانتي بخشيندڙ. ٻيڪي ري == ٻيٺي وڃي ٿي، ٻرابت ٿئي ٿي.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਹਮਾਰੀ ਪਿਆਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰੀ ॥ ਗੁਰਿ ਨਿਮਖ ਨ ਮਨ ਤੇ ਟਾਰੀ ਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਦਰਸਨ ਪਰਸਨ ਸਰਸਨ ਹਰਸਨ ॥ ਰੰਗਿ ਰੰਗੀ ਕਰਤਾਰੀ ਰੇ ॥ ੧ ॥ ਖਿਨੁ ਰਮ ਗੁਰ ਗਮ ਹਰਿ ਦਮ ਨਹ ਜਮ ॥ ਹਰਿ ਕੰਠਿ ਨਾਨਕ ਉਰਿ ਹਾਰੀ ਰੇ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੩੪ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (١٣٤)

(سنتن جي سنگت پياري آهي.)

هماري پياري امرت ڌاري

گور نمک نہ من تي ٽاري ري (اڪ رهاءُ)

ارٿ:– هي ڀائي! سنتن جي سنگت مونکي پياري آهي، اُن مان امرت جي ڌارا وهي ٿي. گوروءَ هڪ کن ۾ اُها منهنجي من تان نہ هٽائي آهي (ڀاو– مان اُن ئي پور سنتن جي سنگت ۾ پهچو آهيان).

(١) درسن پرسن سرسن هرسن، رنگِ رنگي ڪرتاري ري

ارٿ:– اُنجي درشن ڪرڻ ۽ ڇهڻ سان، من راضي ۽ سائو ٿئي ٿو. سنتن جي سنگت ڪرتار جي پريم جي رنگ ۾ رنگي ٻيٺي آهي. [سرسن –– راضي. هرسن == سائو ٿئي ٿو، هريو ڀريو ٿئي ٿو.]

(٢) کن رم، گور گم، هر دم، نہ جم، هر ڪنٺ نانڪ اُر هاري ري.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਨੀਕੀ ਜੀਅ ਕੀ ਹਰਿ ਕਥਾ ਊਤਮ ਆਨ ਸਗਲ ਰਸ ਫੀਕੀ ਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਬਹੁ ਗੁਨਿ ਧੁਨਿ ਮੁਨਿ ਜਨ ਖਟੁ ਬੇਤੇ ਅਵਰੁ ਨ ਕਿਛੁ ਲਾਈਕੀ ਰੇ ॥ ੧ ॥ ਬਿਖਾਰੀ ਨਿਰਾਰੀ ਅਪਾਰੀ ਸਹਜਾਰੀ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਪੀਕੀ ਰੇ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੩੩ ॥

آسا محلا پنجواں شبد (۱۳۳)

(ہری دی کتھا دی وڈیائی.)

نیکی جیئہ کی ہر کتھا اُتم، ان سگل رس
پھیکی رے (۱ رہاؤ)

ارتھ:- ہری دی کتھا، جو چنگی آہی، سا جیو دی
بندے دی اُتم کرن وارے آہی، ہور سب سواد پھکا یعنی
بے سوادے آہن

(۱) بہُ گُن دُھن مُن جن کٹ بیتے، اور نہ کچھ
لائیکی رے

ارتھ:- گھنٹی گتواں، دُھن، انند، مُنی جن جو
شاستر جاننڑ، سب ایہی وچار کرے جو آہی نہ ہری دی
کتھا دی سماں یہ کجھ کتھا لائق یعنی جوگ نہ آہی.
[بہُ گن = گھنٹی گتواں. کٹ بیتے = جو شاستر جاننڑ.
لائیکی = جوگ]

(۲) بکھاری نراری اپاری، سہجاری، سادھ سنگ نانک
پیکی رے.

ارتھ:- ہری دی کتھا وِسّے دی دشمن آہی، ہِس
کنان کان ساری آہی، بے انت آہی، شانت بخشندڑ
آہی. گورو صاحب فرمائن تا ہر ایہا کتھا سادھ سنگت وِچ پیتی

ارٿ:- مي ڀائي! جڏهين ڀڳوتيءَ ڀرڀوڙ ڪي ڏسنديون، تڏهين انهيءَ جي حال ۾ ٿي آئيديون. گورو صاحب ويني ڪري چون ٿا ته "مون داس کي ڀرڀوڙ ڀاڻ ڀڳتيءَ روپ سوڀاءِ ڀرائي آهي ۽ منهنجا ڀرم ۽ ڊپ دور ڪري منهنجو ڀاڻ موسڪي لڪائي ڇڏيو اٿس."

نوٽ:- ڪي ٽيڪاڪار "لڪاءِ" جي معنيٰ "لڪم يعني ڌڪ ڪڍي" ڪري ٿا ۽ ٻيو ارٿ ڪيندو تہ منهنجا ڀرم ۽ ڊپ ڌڪ ڪڍي دور ڪري ڇڏيا اٿس.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਚਾਰਿ ਬਰਨ ਚਉਹਾ ਕੇ ਮਰਦਨ ਖਟੁ ਦਰਸਨ ਕਰ ਤਲੀ ਰੇ ॥
ਸੁੰਦਰ ਸੁਘਰ ਸਰੂਪ ਸਿਆਨੇ ਪੰਚਹੁ ਹੀ ਮੋਹਿ ਛਲੀ ਰੇ ॥ ੧ ॥
ਜਿਨਿ ਮਿਲਿ ਮਾਰੇ ਪੰਚ ਸੂਰਬੀਰ ਐਸੋ ਕਉਨੁ ਬਲੀ ਰੇ ॥ ਜਿਨਿ
ਪੰਚ ਮਾਰਿ ਬਿਦਾਰਿ ਗੁਦਾਰੇ ਸੋ ਪੂਰਾ ਇਹ ਕਲੀ ਰੇ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥
ਵਡੀ ਕੋਮ ਵਸਿ ਭਾਗਹਿ ਨਾਹੀ ਮੁਹਕਮ ਫਉਜ ਹਠਲੀ ਰੇ ॥ ਕਹੁ
ਨਾਨਕ ਤਿਨਿ ਜਨਿ ਨਿਰਦਲਿਆ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕੈ ਝਲੀ ਰੇ ॥
੨ ॥ ੩ ॥ ੧੩੨ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۳۲)

(ڪام آدڪ پنجن وڪارن جي ٻربلتا.)

(۱) چار برن چئون ڪي مردن، کٽ درسن ڪر تلي ري

سندر سگهر سروپ سياڻي، پنچهن ھي موهہ ڇلي ري

ارٿ:- پنجن وڪار (ڪام، ڪروڌ، لوڀ، موهہ ۽ اهنڪار) چئن ورنن (برهمڻ، کتري، ويش ۽ شودر) ۽ ڇهن

੧ ॥ ਹਮਰਾ ਠਾਕੁਰੁ ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ ਤਿਸੁ ਗਾਵਉ ਰੇ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਨ ਹਾਰਾ ਤਿਸ ਤੇ ਤੁਝਹਿ ਡਰਾਵਉ ਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਬ ਦੇਖਉ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ ਸੁਆਮੀ ਤਉ ਅਵਰਹਿ ਚੀਤਿ ਨ ਪਾਵਉ ਰੇ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਪਹਿਰਾਇਆ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਮੇਟਿ ਲਿਖਾਵਉ ਰੇ ॥੨॥੨॥੧੩੧॥

(۱۳۱) آسا محلا پنجوان شبد

(پريو سرو سورٺ آهي .)

(۱) گر پرساد ميري من وسيا، جو مانگؤ سو پاوؤ ري
نام رنگ اِهُ من ترپتانا، بهُر نه ڪتهون ڌاوؤ ري

ارٿ :- گوروءَ جي ڪرپا سان ٺاڪر منهنجي من ۾ وسيو آهي. هاڻ جيڪي ٺاڪر کان گهران ٿو، سو مون کي ملي ٿو. هاڻ نام سان پريم ڪرڻ ڪري ترپت ٿي منهنجو من ٻئي ڪنهن به طرف ڊوڙي نٿو، جنهنڪري هٿي ٿيو آهي.

همرا ٺاڪر سڀ تي اُچا، رئڻ دنس تس گاوؤ ري
کن مهه ٿاپ اُٿاپن هارا، تس تي تجهه ڊراوؤ ري (رهاءُ ۱)

ارٿ :- هي ڀائي! منهنجو ٺاڪر سڀ کان وڏو آهي، جنهنجي مان رات ڏينهن سفت ڪريان ٿو. جو هڪ گهڙيءَ ۾ سنسار کي رچي ٿو ۽ ورئي ناس ڪري سگهي ٿو، اهڙي منهنجو ڊپ رکو. مان توکي هنڌان ڊيڄاريان ٿو.

(۲) جب ديکهؤ پرڀ اپنا سوامي، تؤ اورهه چيت نه پاوؤ ري

نانڪ داس پرڀ آپ پهرائيا، ڀرم ڀؤ ميٽ لکاوؤ ري .

ارتھ:- ہے سوہنا مرا ہے سمت سجن! ہری نام کالسواہ کوہ کرم احوگ آہی. جس ہرش ساہ سنگت ہ ملی ہری، جا گن آیا آہی، بس ماںکا جمر روہی بسدارت کمو آہی. [آسا = اسب، احوگی، جا گالہ لنگ ن دیہی.]

(۲) ہی کلط منڈا رہ کئی کسی، کہہ کون
ہک ت ینئی ری
کیتو من کہہ، اکاہ کا کری، کہ، شبد ی پار
ام دئی ری

ارتھ:- بار ہرہر تس گنٹ روہی مایا جی دسی ہائی آہی، منوں م مس روہی کس داد مسکل آہی - جموں جو برو لوی ر نہ سگوجھی (پرس: اں ماں کمش بار بری سگہموہ؟ ارتھ:) گورو جی اسیس ساں اں ماں بری بار شمو. [گیوموں گہمر کس اگاد -- اتھ، جمہ کہ رو لوی سر سگہ کجی. گاکری -- دکہ، مسکل.]

(۳) کہ جت کہ دت کہ ج بیچار نہ، تت لالک اھر
دالا ری
سمہ ت دم لداں ترموک، من ماٹک پتیتالا ری.

ارتھ:- گورو صاحب فرمائس لا ر موں، ید سامر جگی طرح کوجی کوجی بعاریا آہی ایمکو ست اہو جابو آہی ر جرابی ر ب اہلک نام جت ساں برماما روہی مالک ہر س کی اسمار اجی تہ [ت = سار، بمتالا = اسمار اجی تو.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਜੋ ਮਾਗਉ ਸੋ ਪਾਵਉ ਰੇ ॥
ਨਾਮ ਰੰਗਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨਾ ਬਹੁਰਿ ਨ ਕਤਹੂੰ ਧਾਵਉ ਰੇ ॥

ਆਸਾ ਘਰੁ ੧੧ ਮਹਲਾ ੫

ਨਟੂਆ ਭੇਖ ਦਿਖਾਵੈ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਜੈਸਾ ਹੈ ਓਹੁ ਤੈਸਾ ਰੇ ॥ ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਿਓ ਭ੍ਰਮ ਭੀਤਰਿ ਸੁਖਹਿ ਨਾਹੀ ਪਰਵੇਸਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਸਾਜਨ ਸੰਤ ਹਮਾਰੇ ਮੀਤਾ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਨੀਤਾ ਰੇ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ਇਹੁ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਜੀਤਾ ਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮਾਇਆ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਕੀਨੀ ਕਹਹੁ ਕਵਨ ਬਿਧਿ ਤਰੀਐ ਰੇ ॥ ਘੂਮਨ ਘੇਰਿ ਅਗਾਹ ਗਾਖਰੀ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਪਾਰਿ ਉਤਰੀਐ ਰੇ ॥ ੨ ॥ ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਖੋਜਿ ਬੀਚਾਰਿਓ ਤਤੁ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਜਾਨਾ ਰੇ ॥ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਨਿਰਮੋਲਕੁ ਮਨੁ ਮਾਣਕੁ ਪਤੀਆਨਾ ਰੇ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥ ੧੩੦ ॥

آسا گهر (١١) محلا پنجوان شبد (١٣١)

ايڪ اونڪار ستگور پرساد

(اُپد يش .)

(١) نٽوئا ڀيکھ ڏکاوي ٻهه ٻڌ، جيسا هي اوهه تيسا ري

انڪ جون ڀرميو ڀرم ڀيتر، سکهه ناهي پرويشا ري

ارٿ :- ناٽڪي اور اور نموني جا ويس ڪري ٿو، پر هو جهڙو آهي تهڙوئي آهي (ڀاو- روپ مٽائڻ سان هو بدلجي ڪونه ٿو پوي)، تهڙيطرح ڀرمن ۾ ڀرمجي هي جيو انيڪ جونيون ڀوڳي ٿو، پر آتم آنند جو هن ۾ پرويش ڪونه آهي (ڀاو- هنکي آتما جو ڪو سکه ڪونهي). [نٽوئا == ناٽڪي. پرويشا == پرويش، ورتارو.]

ساڄن سنت هماري ميتا، بن هر هر آنيتا ري

ساڌ سنگ، مل هر گڻ گائي، اهه جنم پدارٿ
جيتا ري (١ رهاءُ)

امرت ويلي جو اشنان ڪري ديهه جا ڪرم ڳائيندي هئي ۽ پتيءَ جي شيوا ڏاڍي ڀاءُ سان ڪندي هئي. ڪوبہ اهڙو ڪرم ڪندي هئي، جنهن مان سندس پتي ارمونتي. جيڪڏهن ڪنهن مهل پتيءَ جو مهڙو ڪومايل ڏسندي هئي تہ ڀرسان ويهي ڏاڍي نمرتا سان اُنجو ڪارڻ پڇندي هئي ۽ منجهي دک ٿاڍڻ لاءِ پنهنجا مٺا ٻول ٻوليندي هئي. مطلب تہ پتيءَ جو سک پنهنجو سک ڪري سمجهندي هئي ۽ پتيءَ جو دک پنهنجو دک ڪري ڄاڻندي هئي. ڏيرن جو جٺ ا سهندڙ هئي. ٻالڪان وڏن کي مان ڏيڻ پنهنجو آم فرض ڪري سمجهندي هئي. سس جي آگيا ڀرماٿي ڄاڻندي هئي. ست جو اصل روپ هئي. ڀارت جو پنهنجو سڀيون ليکجهڙ ايندو آهن، تن مان هيءَ ڪڙي هئي. مطلب تہ سڀني شب گڻن جي کاڻ هئي. اهڙي هئي درُوپدي، جنهن جي جيوت اهڙي سڀني جي استرين لاءِ هڪ آدرش آهي.

...ان تنهنجي گولي آهيان ۽ آهيان وري بدڪار. تو
...پنهنجي مهر ڪٽي هون جهڙي ٻهڙي تي ڪئي، ته تر
ڪيو جهڙي آپدا ۾ منهنجي سهائتا ڪري سگهين ها؟
...تون سڌيو پنهنجي سرط آني جي اهڙي پت رکندو آهين.
واڙ مان توکان هي داڻ گهران ٿي ته شال تنهنجا چران
ڪنول منهنجي ... ۾ وسن ۽ سدائو تنهنجا گرط
ڳائيندي رهان!"

دروپدي سڀاڻ جي ڏاڍي سيتان ۽ ... هئي.
ڪهڙو [illegible] مڪان [illegible]
سدائين [illegible] سندس [illegible]
ڪهڙو ڪانئط [illegible]
سڀاڻ سان سدائين [illegible]
ڪندي هئي. [illegible]
[illegible] جهڙي [illegible] ڪري [illegible]
مان چڱو واقف هئي. [illegible] ڪندي هئي، [illegible]
ڪندو [illegible]
ڪندي [illegible]
جي ڪم [illegible]
ڪئي [illegible]
رکندي هئي. [illegible]
هئي، [illegible]
جي [illegible]
هئي. [illegible]
هئي. [illegible]
پرڏورن ۽ [illegible]
ڪو [illegible]

دروپديءَ کي رکي ڪئي ساڙهي بدن تي پهرڻ جي ۽ آءٌ پاڻي دشاسن لاهڻ لڳو، پر جنهن ساڙهيءَ کي پڪڙ ڇڪي، تنهن وٽ ٻي ٿيندي ۽ کٽيئي نه. ڪيتري ساڙهي لاهي رهي ته بي ساڙهي ڏسڻ ۾ اچي ۽ آءٌ لاهي ته وري ٿيون ۾ دروپديءَ کي ڏڪيل ڏسي. اهڙيءَ ريت ڪئي پهڻان ساڙهيون ڇڪيون، جڏهن ته پرماتما دروپديءَ جي جسم سان اهي ڏاڍي چڙهيون ٿيون، ساڙهيون لاهيندي لاهيندي، ڪٿان ڪه ايڏو ڍڳ ٿي ويو، جو خوبي ڪار ٿي پيئي ته ”ساڙهي مڏي ناري آهي، ڪه ناري مڏي ساڙهي آهي، ڪه ساڙهي آهي ڪه ناري آهي، ڪه ناري آهي ڪه ساڙهي آهي!“ يعني دروپدي ساڙهين ۾ اندر ڪه ڍڪجي ويئي، جو ڪل ٿي ڪار ٿي پيئي ته ناري (دروپدي) ساڙهيءَ جي وچ ۾ آهي ڪه ساڙهي ناريءَ جي وچ ۾ آهي ڪه رکي ساڙهي ٿي آهي ڪه رکي ناري ٿي آهي. مطلب ته ڏسندڙ محو ٿي پيا. دشاسن ساڙهيون ڇڪيندي ڇڪيندي ٿڪجي پيو. ان جي منهن جو ته پهه ئي اچي ويو ۽ وات ڦاڙي چوڻ لڳو ته ”هي ڪهڙو اسرار! ساڙهيون ڪٿان ٿيون نڪرن!“ جيڪي ڪورو اچي ويٺا هئا، تن دشاسن کي چيو ته بس. ڪي ٿيءَ ته اسان ڏا ماڻي ڪن ۾ لکو ڪري ولون. اهي ساڙهيون ڪيترا ڍڳ لڳا، پر آهي به دارائي اچي ٿيو. اهڙيءَ ريت پرماتما دروپديءَ جي لڄ پت رکي ۽ ان جو ڪو وار به ڪو ڍنگو نه ٿيو.

دروپدي پوءِ ۾ پوڄي پرماتما جا اپار ٿورا مڃيا ۽ ڏاڍي دعا سان پرارٿنا ڪيائين ته ”هي ديون پيدا وا

ڪن ۾ چٽ ڪري ڇڏين، پر مان ڏسان
دريوڌن کي ... ڏور پالڻو آهي،
ٿي تہ هو ويچارا پورس آهن. هنن کي
تنهنڪري ڪنهن ڪمزور کي ڪين ٿا. هيٺين جهڙو ڏڪڻ
مان نشگي ڪٽي ويندس، تہ استري جاتيءَ جو مان
سنسار ۾ مان نہ ڪري ويندو ۽ آڌرم وڌي ويندو.
تنهنڪري تہ ڏيارو! هنن تون سڀ کو ڏسڻ جو سنگهار
ڪري رکيا ڪندو آهن، تنهن ڪري منهنجي ٻڌ
ڪري رکتن جي ... جهڙو ۾ ڪي
رکيا ڪر. هي ڪورائان! مون ٻور جهڙو ۾ ڪي
اڪر ٿاپ ڪيا ٿا ڏسجن، جنهنڪري هيءَ حالت مون
سان ٿي رهي آهي، پر تنهنجو ڏالو آهي پاڻ جو اڌار
ڪندو، تنهنڪري منهنجي ڪمن ڏانهن نہ ... ۽
منهنجي ... ڏسي مون سان سهائڪ ٿيءُ. هي
ڏين بندو! منهنجي لاج ... هي نشگي! مون
نشگيءَ جو نشٽ ٿيڻ ٿي آهي. هن اوکي ويل منهنجو
ڏاتار ٿيءُ. ڪيا ڪري منهنجي ... ”
انهيءَ مهل سڀ ڪرشن مهاراج رکشا ڪري ٿو
... دروپديءَ جي ... جو ٻڌ
چوڻ راند ويٺي ڪئي. دروپدي ... رکشا!
ڪن تي ٿو نہ ٻڌي سڀ ڪرشن مهاراج رکشا ڪري ٿو
حاضر راند وچ تي ني ڪئي. جڏهن ... رکشا ڪرڻ
جو تي پهچڻ تہ مهاراج! ڪيئن ... ڏي آهي؟ وري ڏسڻ
تہ منهنجي پڪڙي دروپديءَ آيا آهي، ... ڪرائي ۽ ...
هنڪي سڀ ۾ دشٽ دريوڌن ... آهي. انهين ڇڏي سڀ
منهنجي سهائتا لاءِ پڪاري رهي آهي. جو ... منهنجي
ڪرشن مهاراج اتي سڀني ۽ ساڙهي
دروپديءَ جي بدن ۾ واسو ڪيائين،

دريوڌن کي ڪن ۽ چٽ ڪري ڇڏين، پر مان توسان
تي تہ هو ويچارا پرؤس آهن. هنن کي ڌرم پالڻو آهي،
ڌرمنڪري ڪنهن ڪجهہ ڪئي تي ڪين ٿا. هيئنر جيڪڏهين
مان ننگي ڪئي ويندس تہ استري ڄاتيءَ جو مان
سنسار مان نڪري ويندو ۽ آڌرم وڌي ويندو.
ڌرمنڪري ديا! ... سڀ دشمن جو سنگهار
ڪري ...

سواءِ جوا ۾ ڪاڏ ڪٿيل شيءِ سمجهي ۽ ايمان سان هٿ
ڪيل نه ڄاڻي. ڪٿي قبول ڪجي ته پڻ شطرنج داءُ
کان اڳي دروپديءَ تي داءُ ڏنئون، ته هن ڪي هن
ريت سڀا ۾ وڏي اوچ هما ناپ آهي. تنهنڪري هن کي
ڇڏي ڏيڻ گهرجي". وڪرڻ جي دليلن دشٽ درجوڌن
تي ڪوبه اثر پيدا نه ڪيو. هن آگيا ڏني ته پانڊون
جا چيتا سدن کجي، ۽ مان لاهيو ۽ دروپديءَ کي ننگو
ڪريو. اهو ٻڌي ڪورن جي ڪل مان ڀيشم، درون
آچاريه ۽ ودر، راجا درجوڌن کي اهڙي آگيا کان گهڻوئي
روڪيو، پر هن ٻڌو اڻ ٻڌو ڪري ڇڏيو. دروپدي
پانڊون ڏانهن نهارڻ لڳي، پر هنن وچارن اڳي والڪو
پنهنجون اکيون ڪٿي هيٺ ڪيون. تنهن تي دروپدي
ڏڪو ساهه ڪٿي، درجوڌن ۽ دشاسن ڏانهن منهن ڪري
چوڻ لڳي ته "جنهن راج ۾ اهڙو آڌرم، سو اوس ناس
ٿيندو. توهان سڀني کي پنهنجون مائر ڀيڻر آهن، پرا
ئي عورت اوهين ڪيئن ننگا ڪريو؟ مون کي ننگي
ڪرڻ کان اوهان کي لڄ نٿي اچي؟"

دروپدي اجا ايترو مس چيو ته دشاسن هن جي
ساڙهيءَ ۾ هٿ وڌو. تنهن تي دروپديءَ ڏاڍا ورلاپ
ڪيا ۽ سري ڪرشن مهاراج کي ياد ڪري ۽ اکيون ڌيان
ڌري پڪارڻ لڳي ته "هي ڪيشو! تو ڌاران ٻيو ڪير
آهي جو هن آپدا ڪال ۾ منهنجي سهائتا ڪري؟ جهڙي
ايمان کان جيڪڏهن ڌرتي ڦاٽي ته منهنجي لڄ ڍڪي ته ان ۾
پئي وڃان. منهنجا پيارا ارجن ۽ ڀيمسين آهن ته اهڙا
پاوان، جو ڌرتي ۽ آسمان جيڪڏهن ڪري ڏين ۽ پاپي

شرط هيل ٿو ته وجهه ڪوبه نه ڪيندو، تنهن صورت ۾ هن پنهنجي وڏي ڀاءُ جي ڳالهه تي ڪجهه به نه ڪيو.

هاڻي دريوڌن پنهنجي ننڍي ڀاءُ دشاسن کي چيو ته دروپديءَ کي سڀا ۾ وٺي آءُ، ته هوءَ اسانجي داسي ٿي رهي. دشاسن آڳيا پاڻي، وڃي دروپديءَ کي چيو ته ”دروپدي! توکي يڌشٽر جوا ۾ هارايو آهي، جنهنڪري تون هاڻي دريوڌن جي داسي ٿي چڪي آهين. توکي دريوڌن سڏايو آهي، سو ڪري سڀا ۾ هل.“ اهي لفظ ٻڌي ويچاري دروپدي ڏاڍي ڊڄي ٿي وئي ۽ چوڻ لڳي ته ”ها! انهن ڪٺورن جي سڀا ۾ ته راجڪمار، استريءَ تي داءُ رکي جوا ڪري؟ اها ڳالهه ته موکي سمجهه ۾ ئي نٿي اچي“. دشاسن جواب ڏنو ته ”تون سڀا ۾ هل ته پاڻهي پيءُ سمجهندينءَ.“ انهن هٿي دروپديءَ کي زوري ڪان پڪڙڻ جي ڪوشش ٿي ڪيائين ته هوءَ ڀڄڻ لڳي، پر دشاسن پٺيان پئي ۽ وڃي وارن کان جهليائينس. دروپديءَ جي وارن ڏون ڇڪڻ ٿي ڇڪڻ پهچي آيون، جنهنڪري هن کي ڏاڍو سور ٿيو، پر ويچاري ڇا ڪري! دشاسن کي ڪنڍيون ليلايائين ته ”دشاسن! منهنجا ٻار ڇڙي پيا آهن ۽ مٿي تان ڪپڙو به ڪي نه اٿم. پلاڻي ڪري هن حال ۾ موکي سڀا ۾ نه وٺي هل.“ پر هن جي ليلاڙين تي دشاسن ڪن نه ڏنو ۽ وارن کان جهلي سڀا ۾ وٺي آيس.

جڏهن هو راڄ دربار ۾ وڃي پهتا، تن مهل

داراڻي چاڙهيائين
ڏارا اهڙي رمزسان ته اُڇاليا، جو جيترا داءُ
اوڏانئي ته پيس. جيڪو جيڪو ڏارو هڻي سو پوئين ٻارهن،
سترهن، ارڙهن ۽ پندرهن کان سواءِ اصلي نه پوي.
انهيءَ طرح شڪنيءَ ٺڳي ڪري يڌشٽر جو مال ماڪيت
۽ راڄ کٽي ورتو. شڪنيءَ چيس ”هاڻي ته بس! اڃا
ٻي ڪا رهيو اٿيئي ٻيو؟ جي ... ته
مان تو کي ... آهيان، ته مان ... تي يڌشٽر
والد ... انهن لفظن تي يڌشٽر
کي ... جوش آيو ۽ جوا جي ... ڪري
... ڳالهيون ...
شڪنيءَ ڏارا هڻي ... يڌشٽر ...
... داءُ ...
تي ڏارو ... شڪنيءَ ... يڌشٽر ...
ڏاسن ... ”يڌشٽر! ... دروپدي ...
ڪري ...
آهي. ...
... دروپديءَ ...
ڪٽيو، ته جيڪي ... دروپدي ...
... يڌشٽر جي مت ... شڪنيءَ
تي رهندي ...
دروپديءَ تي ... ڏارو هڻي ...
ٺڳيءَ سان ڏارو هڻي، دروپدي ...
سپيٺي ... دروپدي ...
يڌشٽر جي ... ريت دوا ڪري ...
پٺي وٺي، پر جنهن ...

موڪليائين ته ”تو مالڪي ڏاڍي ڪٺا ڏينهن ٿي ويا آهن، ڪرپا ڪري ترت اچي پنهنجو درشن ڏيو ته مونکي آنند اچي.“

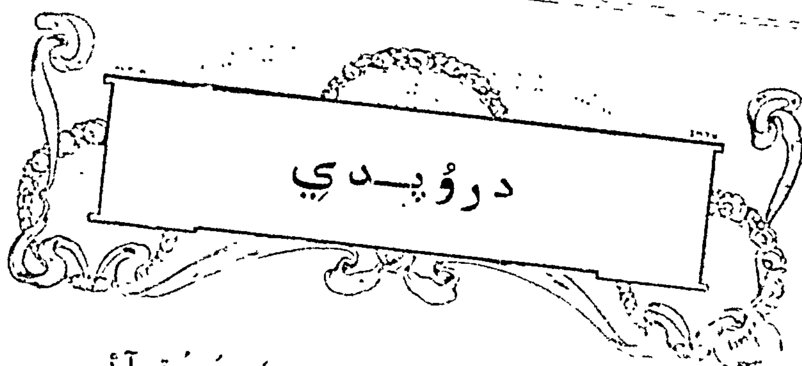
يڌشٽر هو ويچارو نشڪپٽ هو، تنهنڪري دريوڌن جو ڪوڙ گمان نه پيو ۽ هنجو سڏ سڻندي اولايائين. هو پانڊون سميت اچي سندس ملڪ ۾ لٿا. اوڏي محل دريوڌن جي سڀا لڳي پئي هئي، جنهن ۾ شڪني ۽ ڪيترا ڪوڙ ويٺا هئا، جي سڀيئي يڌشٽر کي ڏاڍي آڌر سان ڪڏيا. هڪ ٻئي کان ڪشل سماچار پڇڻ کان پوءِ، دريوڌن راڄا يڌشٽر کي هٿ ڪري چيو ته ”هي يڌشٽر! اچو ته هلڪي راند ڪري پاڻ وندرايون.“ يڌشٽر جو ته ڏرم جو پتلو ۽ سوا جوڙي ڪم ۾ ورلو ڪڏهين شامل ٿيندو هو. پر اوڏي محل پاڻ کيس پاليو ۽ چيائين ته مونکي هوا ڪرڻ وٽي ته ڪانه آهي، پر جنهن صورت ۾ توهان مونکي للڪاريو آهي، تنهن صورت ۾ ڪيڏي ٿي پري نه رهندس. انهيءَ هوندي دريوڌن کي ڪي ڪاري چيائين ته اهي آءٌ تون هٿ تي. دريوڌن ورندي ڏني ته منهنجي پاران شڪني راند ڪندو. يڌشٽر چيو ته ڪڏهين جي پاران ٻيو راند ڪري، سو ٺيڪ نه ڪين ٿو، پر سگهه! ڀلي شڪني ويهي راند ڪري. راند شروع ڪرڻ کان اڳ شڪنيءَ شرط ورتو ته جنهن راند ڏيندو، سو ۾ ڪهڙو ڪيندو. يڌشٽر اهو شرط قبول ڪيو.

راند شروع ٿي ويئي. دربار ۾ جيڪي حاضر هئا، تن مان ڪيترا راند ڏسڻ لاءِ هتان ويهي ويا. شڪنيءَ

اهڙي تجويز سان پاڻ ڇڏيو، جو مڇيءَ جي اکر امالڪ
وڃي پري پيئي. ڌاڍي واهه واهه پڌاڻي ويٺي. انهيءَ
تي دروپدي خوشيءَ ۾ ڀرجي جيءَ مالها هن جي ڳلي ۾
وجهي ڏي. اوڏيءَ مهل ارجن جي مٿان ڳلن جي
ايتري ته ورکا ٿي، جو هو سڄو انهن ۾ ڍڪجي ويو.
پانڊو پنهنجي اڌ ملڪ تي راڄ ڪندا هئا ۽ ڪورو
پنهنجي اڌ ملڪ تي. پانڊون پاران راڄ جي ڪاروبار
يڌشٽر هلائيندو هو ۽ ڪورون ۾ دريوڌن مکيه هو.
دريوڌن کي سدائين اها ڇو راکورا هوندي هئي ته
ڪنهن به ڪيڏ سان پانڊون جو راڄ هٿ ڪجي، ڇو ته
هنن جي راڄ جو ڦيلاءُ ڏسي کيس، ڳڻتي ويڙهي ويندي
هئي. هڪڙي ڏينهن انهن ويچارن ۾ اداس ويٺو هو ته
سندس مامو شڪني وٽس لنگهي آيو. دريوڌن کي
چيائين ته ”پيارا دريوڌن! توکي اڄ ڇا ٿيو آهي، جو
تون مايوس پيو ڏسجين؟“ دريوڌن اتر ڏنو ”ماما!
مان توکي ڇا ٻڌايان ۽ پانڊون جو ڦيلاءُ ٿو ڏسان ته
مونکي اندر ۾ الاجي ڇا پيو ٿئي. هو مها ٻلوان آهن
۽ وٽن آکيچار ڌن آهي. مونکي هنن مان سدائين
ڀؤ آهي. انهيءَ چنتا مونکي جهوري وڌو آهي.“ شڪنيءَ
چيو، ته ”انهيءَ ڳالهه جي تون ڪا به ڳڻتي نه ڪر.
توکي سڌ آهي ته مان ڏاري راند ۾ ڪيڏو نه کيڏاري
آهيان. منهنجي صلاح آهي ته يڌشٽر کي گهرائي وٺ
ته هنکي ڪنهن به ريت مٽيوئي ريهي ريهي، راند
ڪرايون. ڏسجانءِ ته ڪيئن نه سندس راڄ ۽ ملڪيت
کٽي ٿو وڃان! پوءِ ته تون نرسنسي گذاريندين؟“
دريوڌن کي اها ڳالهه ڏاڍي وڻي. يڌشٽر کي ڇوائي

پنجاب ديش ۾ اچي لٿا. اُتي ٻڌائون ته راجا دروپد
پنهنجي ڪنيا لاءِ سوئمبر سڏايو آهي. اهو ٻڌي
هو به اُتي اُنهيءَ شرط لاءِ ويا.

سوئمبر واري ڏينهن، راڄ درٻار ۾ راجائون ڪي
ٻني ٻنيان آليا ته ڌنش کڻي نشان چٽيون، پر نشان چٽڻ
ته پري رهيو، ڪيترا ڌنش، کي چوڙهڻ به هٿن لاءِ ڪري ڳالهه
هئي. هڪڙي ٻه وري ڌنش کڻي ٿي سگهيا، سي اُن
جي بار هيٺ اچي ڪري ٿي ويا، هو ڪنڌني اوڪي
ٿي پيا، ڪنهنڪري نشان چٽڻ جي ڳالهه ٿي ڇڏي ڏنائون.
اتي سري ڪرشن مهاراج، جو سڀني ۾ ڏاهو هو، ارجن
کي سمجهائي ڏيڻ اکر جي اشاري سان چيو ته "تون
اُٿي راجا جي پڻ تڪڙا پوري ڪر." اُن تي ارجن اُٿي
کڙو ٿيو. هن جي اٿڻ تي راجائون ٺٺوليون ڪرڻ لڳا
۽ پاڻ ۾ چوڻ لڳا ته ڏسو هن ڀلاري ڀڪشياي برهمڻ جي
مٿي ڦريو ڪتا. جو ڪم اسان سڀني ويرن کان نه ٿي سگهيو آهي،
تنهن ڪم لاءِ هن ڏاڙهي ڪانڌڙ کي همت ٿي آهي! ڏي
ڌنش چوڙهڻ سان نه ڏڪي، ٿي اولڪي. ٿي ڪري پولڊ ۽
موتي اُتي ٿي سگهندو. شايد پنهنجي جيءَ مان ڪڍ
ڏيو ٿو سمجهي." راجائن جي ارجن جي ور ۽ مقابل
ويس جي رتيءَ مات ڪان ڪا ڪڏهن ڏني هئي. ارجن هو تڪ
اڳتي هڙي پاوان، هڪڙي جه ذن کي سري ڪرشن
مهاراج جي درشنيءَ جو ڀال ماريو، تنهن ته تهان ني منجهس
ايڏي شڪتي ڀرڪي جو هن لاءِ ڌنش کڻڻ ڪا آسان
ڪم ٿي پيو. الغرض هن ڌنش ۾ ڪٽ وجهي ڇڏي
کنيو. اهيءَ تي راجائون ڏهرس ۾ پئجي ويا. پوءِ ارجن

دروپدي

”پنچالي ڪنهن راج سڀا ۾، رام نام سُڌ آئي
تاڪو دُک هرڻ ڪرتا ۾، اپني پيڄ بڌائي.“
[مرزو ... ناوان سبد (۱)]

دروپدي پنجاب ديش جي ڪامپل نگر جي راجا دروپد جي ڪنيا هئي. جهڙي هئي سونهن ۾ نيڪ تهڙي هئي سيلوان. هن جي پتا پڻ ڪيو هو ته مان پنهنجي سپتري اُن جي ور ۾ ڏيندس، جو ڏنش ... ڏيا ۾ ... ڪمان ٻڌي هوندو. انهي لاءِ هن هڪ مهاپارب ڏنش سيٺي ... تيار ڪرائي، جنهن جي ... هڪ سوين جي ... اتڪال ... تنهن ۾ ... چڙهائين، جنهن ۾ ... ڦرندي هئي. راجا ... هئي جو ... ته جيڪو انهي ڏنش سان ... ڏياريو، ته ... ڪنيا ور دان ڪندس. راجا جو ... مان پنهنجي ... راجائن ۽ ڪتري، جي ... ٻڌي ... ديشن جا ... اچي سهڙيا. ... ڏنش ۽ شستر وديا ۾ ... هئا، سي اُتي اچي ... انهي وقت ڏاري درياڌن پنهنجي سوت پالب ... ڪال ۽ سهديو) ... نامي (يڌشٽر، ارجن، ڀيمسين، ... ڪري ... لاءِ ... جو طلسمي محلات تهراني اُنهن کي ... محلات کي باهه ڏياريائين ... ويس ۾ ملڪ ڦرندا ... پر پالب ... بچائي، ...

شيوڪ ڪتر اڪتي ڌوه د ناوي
جو جو ڪهي ڏکڙيهه شيوڪ، تڪال ده آوي
(اِڪ رهاءُ)

ارٿ:- رام اسمحي شيوڪ کي وڏجو ڪنل ڏيکاري ڏني تو. شيوڪ، جيڪو جيڪو منوڀ لاڪر جي اڳيان جوڙي ٿو، سو ميپ به ٻڌرن ٿئي ٿو. [اڪتي ڌوه == وڏجو ڪنل، تڪال == جهٽ، يڪدم.]

نوٽ:- دن شبد کالهوءِ مثال ڏاءِ ڏسه دوو پيدي جو پسک تر ڪتن آپدا ڪال ۽ هن سي ڪرشن پکهان کي سد ڪيو ۽ ڪتن تڪال سري ڪرشن مهاراج آڍي سالس سهائي ٿيو.

(٢) تن شيوڪ کي مٿه پلهڙي، جو آپي پرڀ
ڀاوي
تنکي سوءِ سٽي من دڙا، سن ڏاڪ ڀرسٽ
آوي.

ارٿ:- گورو صاحب فرمائن ٿا ته "انهي سيوڪ دان مان بلهار وڃان ٿو. جو پرميشور جي ڀانڻ تو. انهي سيوڪ جي سوڀا ٻڌي مهمڪومن جوس ٿئي ٿو. ان انهي شيوڪ جا چرڻ چمان ٿو." [سوءِ == سوڀا، دڙا == ساڻو ٿئي ٿو، جوش ٿئي ٿو. پرسٽ == چهڻ.]

(٢) جت جت لائي تت تت لاڳي، ڪيا ڪو
ڪري براءِ
بخشش لهه پارٻرهم سوامي، نانڪ سد قرباني.

ارٿ:- جتي جتي پرڀو جيو کي لڳائي ٿو، تتي تتي هو لڳي ٿو. براني جا ڪري سگهندو؟ گورو صاحب وينتي ڪري چون ٿا ته "هي پارٻرهم سوامي! مونکي تون بخش. مان سدائين توتان قربان وڃان ٿو."

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕੀ ਆਪੇ ਰਾਖੈ ਆਪੇ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵੈ ॥ ਜਹ ਜਹ ਕਾਜ ਕਿਰਤਿ ਸੇਵਕ ਕੀ ਤਹਾ ਤਹਾ ਉਠਿ ਧਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਸੇਵਕ ਕਉ ਨਿਕਟੀ ਹੋਇ ਦਿਖਾਵੈ ॥ ਜੋ ਜੋ ਕਹੈ ਠਾਕੁਰ ਪਹਿ ਸੇਵਕੁ ਤਤਕਾਲ ਹੋਇ ਆਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤਿਸੁ ਸੇਵਕ ਕੈ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜੋ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ॥ ਤਿਸਕੀ ਸੋਇ ਸੁਣੀ ਮਨੁ ਹਰਿਆ ਤਿਸੁ ਨਾਨਕ ਪਰਸਣਿ ਆਵੈ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੧੨੯ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (١٢٩)

(پرڀو پنهنجي شيوڪ جي رکيا ڪري ٿو.)

(١) آپني شيوڪ ڪي آپي راکي، آپي نام جپاوي
جهه جهه ڪاج ڪرت شيوڪ ڪي، تها تها اُٿ
ڌاوي

ارٿ:- پرڀو پنهنجي شيوڪ جي پاڻ رکيا ڪري ٿو ۽ پاڻ ئي هن کان پنهنجو نالو جپائي ٿو. جتي جتي شيوڪ کي ڪم ڪار اچي پوي ٿو، تتي تتي اٿي ڊوڙي وڃي ٿو (يعني اُن ڪارج کي پورن ڪري ٿو). [ڌاوي = ڊوڙي ٿو.]

ਸਭ ਬਿਧਿ ਆਗੈ ਜਾਨੀ ॥ ਭ੍ਰਮ ਕੇ ਮੂਸੇ ਤੂੰ ਰਾਖਤ ਪਰਦਾ ਪਾਛੈ ਜੀਅ ਕੀ ਮਾਨੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਲਾਇਓ ਤਿਤੁ ਤਿਤੁ ਲਾਗੇ ਕਿਆ ਕੋ ਕਰੈ ਪਰਾਨੀ ॥ ਬਖਸਿ ਲੇਹੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ ਨਾਨਕ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨੀ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੨੮ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (١٢٨)

(هي جيو پرڀو کان پنهنجا اوگڻ لڪائي نه ٿو سگهي.)

(١) لُڪ ڪمانو سوئي تُم پيکئو، مُوڙ مُگڌ مُڪراني
آپ ڪماني ڪئُو لي باندي، ڦر پاڇي پڇتاني

ارٿ:- جو ڪم لڪائي ڪيو وڃي، سو پرڀو تو ڏٺو، پر تڏهن هوندي به اهي مورک ۽ مگڌ اهي جيو ڳالهه اُن انڪار ڪندا ڪرين. جڏهن پنهنجي ڪمائي سان ئي جيو ٻڌجي ٿو، تڏهن پوءِ پڇتائيندو آهي. [لُڪ ڪمانو = لڪائي ڪري. مُڪراني = انڪاري ٿين، انڪار ڪن.]

پرڀ ميري سڀ بڌ آگي جاني
ڀرم ڪي مُوسي تُون راکت پردا، پاڇي جيئه ڪي ماني (١ رهاءُ)

ارٿ:- هي منهنجا پرڀو جيو جون ڳالهيون سڀني کان اڳ ۾ ڄاڻي ٿو. هي ڀرم جا ماريل جيو! تون ڪنهن ڪنهن کي پردو ڏيئي ڇڏين ٿو، پر اهو جيئه اندر جو حال قبول ڪري ٿو هوندو. (ڀاو- ڀرمن ٻڌل ويچار ڪين ڪندو. جيڪو جو آهي، اهو ئي پڌرو ٿيندو). [مُوسي = ماريل.]

أرٿ :- وڃين جو سکر، جو ٿورو وقت ڏيکاري ڏيندڙ آهي، تنهنکي ڏسي تون ٻاجهي ويو آهين. اهو وڃين جو سکر اڪ، نم ۽ توهر جهڙو ڪوڙو اٿيئي. هي ڀائي! جهڙو ڏانسگر جو سنگ آهي، تهڙوئي ٻرائي استري جو سنگ اٿيئي. [آڪ == اڪ. نيم == نم. توهر == توهر. بسنٿر == ڏانسگر. ٻر گرهر == ٻرائو گهر يعني ٻرائي استري.]

(۳) بڌري ڪارڻ پاپ ڪرتا، بسٽ رهي اماڻا
جيئن جاهر تيئي سڌر سنگي، ساڃن سڌر بڌرانا

ارٿ :- سنبنڌي، جي درحقيقت ويري آهن، تنهن جي لاءِ تون پاپ ڪرين ٿو، پر آتم وستو تو وٽ امانت رهي ٿي (جو جو تون ساٿين ڪونه ٿو). پدارٿ يا سنبنڌي، جي توکي جڏهن ويندا، تنهن تون سنگي ٿيو ويٺو آهين، پر سنت جي تنهنجا ساٿي سڄڻ آهن، تن سان تون ويڙ رکين ٿو. [بست == آتم وستو، نام. اماڻا == امانت. ساڃن == سڄڻ. بڌرانا == ويڙ.]

(۴) سگل سنسار لهي بن ٻناهنو، سو اُبرو جس گرو پور ا
ڪهه نانڪ پو ساگر ترئو، ڀئي پنجت سربرا.

ارٿ :- سارو سنسار اهڙيءَ طرح ڳولا ۾ ويٺو رهيو آهي، پر جنهن پورن گرو ڪيو آهي، سوئي بچيو آهي. گرو صاحب فرمائين ٿا ته جڏهن کي جهو گرو جي ديا سان پوتر ٿئي ٿو، تڏهن ڀو ساگر ترڻ پار پوي ٿو.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ਪ ਦੁਪਦੇ

ਲੂਕਿ ਕਮਾਨੋ ਸੋਈ ਤੁਮ ਪੇਖਿਓ ਮੂੜ ਮੁਗਧ ਮੁਕਰਾਨੀ ॥ ਆਪ ਕਮਾਨੇ ਕਉ ਲੇ ਬਾਂਧੇ ਫਿਰਿ ਪਾਛੈ ਪਛੁਤਾਨੀ ॥ ੧ ॥ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ

॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਪਲਕ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਦੇਖਿ ਭੂਲੋ ਆਕ ਨੀਮ ਕੋ
ਤੂੰਮਰੁ ॥ ਜੈਸਾ ਸੰਗੁ ਬਿਸੀਅਰੁ ਸਿਉ ਹੈ ਰੇ ਤੈਸੋ ਹੀ ਇਹੁ ਪਰ
ਗ੍ਰਿਹੁ॥ ੨ ॥ ਬੈਰੀ ਕਾਰਣਿ ਪਾਪ ਕਰਤਾ ਬਸਤੁ ਰਹੀ ਅਮਾਨਾ॥
ਛੋਡਿ ਜਾਹਿ ਤਿਨਹੀ ਸਿਉ ਸੰਗੀ ਸਾਜਨ ਸਿਉ ਬੈਰਾਨਾ ॥ ੩ ॥
ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੁ ਇਹੈ ਬਿਧਿ ਬਿਆਪਿਓ ਸੋ ਉਬਰਿਓ ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ
ਪੂਰਾ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਵ ਸਾਗਰੁ ਤਰਿਓ ਭਏ ਪੁਨੀਤ ਸਰੀਰਾ ॥
੪ ॥ ੫ ॥ ੧੨੭ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۲۷)

(توري وشين جي يوب لاء ساري آبو چت تئي تي.)

(۱) [illegible]
[illegible]

[illegible] [كوب == كروڙهن يعني [illegible]

[illegible] رانيا

[illegible] آنيا (ا == [illegible])

[illegible]

(۲) [illegible]
[illegible]
[illegible]

آسا محلہ پنجواں شبد (۱۲۲)

(۳) [illegible]

[illegible]

(۴) [illegible]

[illegible]

(۵ [illegible])

[illegible]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਨਿਮਖ ਕਾਮ ਸੁਆਦ ਕਾਰਣਿ ਕੋਟਿ ਦਿਨਸ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ॥ ਘਰੀ
ਮੁਹਤ ਰੰਗ ਮਾਣਹਿ ਫਿਰਿ ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਪਛੁਤਾਵਹਿ ॥੧॥
ਅੰਧੇ ਚੇਤਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥ ਤੇਰਾ ਸੋ ਦਿਨੁ ਨੇੜੈ ਆਇਆ

ਭਾਈ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤੈ ॥ ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨੁ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਲਾਥੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੨੬ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (١٢٦)

(اُپديش)

(١) مٿنا سَنگ سنگ لٽائي، موھ مائيا ڪر ٻڌي
جھ جالو سو جيت نہ آوي، اھنڪ پٺي آلڏي

ارٿ :- ھي دائي ! تون جوئي ھدارن جي سنگ ۾ لٽجو ھو آھين ۽ مايا جي موھ ۾ ٻڌو ھو آھين. جنھي ڀراوڪ ۾ توکي وٺو آھي، سو ٻاد ٻہ نہ تو ڏيٺي. اھنڪار ڪرڻ تون انڌو (اگيائي) ٿي ھو آھين.

مَن ٻتراکي ڪِتہ نہ آراڌي
ڪاھ ڪولري ماھ تون ٻتدا، سنگ سکل تکيُ ڪي ٻڌڏي (ا ڪ رھاءُ)

ارٿ :- ھي من ! تون وڏاڳوان لي اڪال پرکِ کي ڇو نٿو ڏيائين؟ تون ھہ ڏيھ روپي ڪچي ڪوليہ ۾ رھين ٿو ۽ سچي وشيہ جا موج اھي توکي لڳا آھن. [ٻاٺي کي ٻڌڏي == وشيہ جا موج.]

(٢) ميري ميري ڪرت ڏن رٺن ڀاوئي، ٻل ڪِن ڇيجي ار جاڏي
جنسي ميٺي سدا اوٻاڻي، جھوٺ ڏٺہ درگاڏي

ارٿ :- ميرو ميرو ميٺهاڪي آھي ۽ ميرو ميٺهاڪي آھي، اُنس ڪندي ڏينھن ۽ راتيون گذرن وڃن ٿيون. سيڪنڊ ٻل ۾ آيُو گھٽجي ٿي. جنھن کو مٺي سوادن ۾ لالچي ويندو آھي، تنھن تون جوئي ۽ گندي ڏٺن ۾ اٽڪيو ھو آھين.
[ارجاڏي == آرجا، آيُو. ڏٺہ درگاڏي == ڪيا ڏٺڙا.]

آسا محلا پنجواں شبد (۱۲۲)

گونجی بہار کو سال ... سبھی توکی تو کائیں سو ، گیرجی
استری برائی == برتن ... تی اہی کاوڑ توکی ... سبھ ؛
حرام ، گیرجی کائی ... ، ابکر == اکاڈ ... برائی == برتی
خوشی ، رجی == رج ... ، کتو ... جتو == ... ور
بار ، ... == کاوڑ اہی تی ۔

(۴) دین دئیال کرپال ہرے ... ، ... تیک ...
... آتھ سوکھ ہرے آتھ ، ... آپنائیا ۔

... کرپال ہریوا ... دیال ! دین ... ارتھ :
... صاحب گورو ، آہی ... آرو ...
... خوشی ... ہریوا ... کری ...
... ہیو آئیاں ...
...

... ابدائیا

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਮਿਥਿਆ ਸੰਗਿ ਸੰਗਿ ਲਪਟਾਏ ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਕਰਿ ਬਾਧੇ ॥
ਜਹ ਜਾਨੋ ਸੋ ਚੀਤਿ ਨ ਆਵੈ ਅਹੰਬੁਧਿ ਭਏ ਆਂਧੇ ॥ ੧ ॥ ਮਨ
ਬੈਰਾਗੀ ਕਿਉ ਨ ਅਰਾਧੇ । ਕਾਚ ਕੋਠਰੀ ਮਾਹਿ ਤੂੰ ਬਸਤਾ ਸੰਗਿ
ਸਗਲ ਬਿਖੈ ਕੀ ਬਿਆਧੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਤ
ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਬਿਹਾਵੈ ਪਲੁ ਖਿਨੁ ਛੀਜੈ ਅਰਜਾਧੇ ॥ ਜੈਸੇ ਮੀਠੈ
ਸਾਦਿ ਲੋਭਾਇ ਝੂਠ ਧੰਧਿ ਦੁਰਗਾਧੇ ॥ ੨ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰੁ ਲੋਭ
ਮੋਹ ਇਹ ਇੰਦ੍ਰੀ ਰਸਿ ਲਪਟਾਧੇ ॥ ਦੀਈ ਭਵਾਰੀ ਪੁਰਖਿ ਬਿਧਾਤੈ
ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਜਨਮਾਧੇ ॥ ੩ ॥ ਜਉ ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਦੀਨ ਦੁਖ
ਭੰਜਨੁ ਤਉ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਸਭ ਸੁਖ ਲਾਧੇ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਦਿਨੁ
ਰੈਨਿ ਧਿਆਵਉ ਮਾਰਿ ਕਾਢੀ ਸਗਲ ਉਪਾਧੇ ॥ ੪ ॥ ਇਉ ਜਪਿਓ

ارٿ:- هي موركرا تون تڪي روپي سعي ۽ ڊلو آهين ۽ وشين روپي شان جي بيان ڪرڻ ۾ ڊوڪس ٿو. ڏمرروپي سعو وكر يون ڳڻس سو. هي بائي! يون ڏمر ڪانواء هنڌل رهو آهين. [موڙي == موركر. لاهي == سعي ۾. ڊيلا == ڊلو، ست. بولي == شان ۾. بگر == ڊڪڙو. دالقا == ڊوڪس ٿو. ري دامشا == ڏمر ڪانواء.]

سعكو رتيءي آسا ئيتا

ہتت پاون تيرا ڏمر ڀار بودهر، ميئ ايها اوڏائيا

(اڪ ردو)

ارٿ:- هي ستگورو! موسکي سمجهي ني آس آهي. هي ڀاربهر! سمجهو ڏلو ڀاس کي بوسر ڪمر آهي. موسکي سمجهي ڏمر حوالي آسرو آهي.

(٢) ڪمدڻ ونڌ سطهه اردهو ڏمر لڻت آڪائيا

پند چند ڪفر ہتت امتهه بئو حهي اتداثا

ارٿ:- هي من! تون گما لط ر س ٿو. ايس ۾ الڪي رهس ٿو، بو ڏمر ... ۾ آس نه ٿمشي. يون سدا. آسب ڪرڻ ۾ حوسي وس ٿو سمجهي سمجهه الٿي آهي. گمدڻ وٺڻ - گما لط. ا دو هر == الڪي رهس ٿو. الڪ لاڻ آس نه ٿمشي. سد سدا. حمد == آسب. اماڻو حوسي وس. و بوجهي - سمجهه. اداثا == الٿي.

(٣) ورڻ ونڻ ٻبي سدا، ااڪ ڪاهر جو ڪنيا

سه ڏ ر ستهر رهہ لهي آوئي، ست سنت جو دائسا

ارٿ:- نون رٿوڻ - رالي اسري ٽڪس ٿو ۽ رالي سدا ڪريں ٿو. بون حمي ڪمي وانگر جڪي سر ٽائڻ

(٤) اڪ جيهه ڳڻ ڪونه وڪاڻي، آگر آگر اڪمتي
داس داس ڪو ڪر ٿهرئي، جن نانڪ ٿي سرنتي.

ارٿ:- زبان منهنجي ڪڙي آهي، سو ٻي ٻروا! مان تنهنجا ڪهڙا ڪهڙا گڻ ورنن ڪريان، جو تون سڀ، واڌي ۽ پڏي ڳالهين بي انت آهين. گورو صاحب وينتي ڪري ٿا چون ته "هي هري! مان تنهنجي سرن آيو آهيان، مونکي تنهنجي داسن جي داس جو داس ڪر."

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਰੇ ਮੂੜੇ ਲਾਹੇ ਕਉ ਤੂੰ ਢੀਲਾ ਢੀਲਾ ਤੋਟੇ ਕਉ ਬੇਗਿ ਧਾਇਆ ॥
ਸਸਤ ਵਖਰੁ ਤੂੰ ਘਿੰਨਹਿ ਨਾਹੀ ਪਾਪੀ ਬਾਧਾ ਰੇਨਾਇਆ ॥ ੧ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਤੇਰੀ ਆਸਾਇਆ ॥ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨੁ ਤੇਰੋ ਨਾਮੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ
ਮੈ ਏਹਾ ਓਟਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਗੰਧਣ ਵੈਣ ਸੁਣਹਿ
ਉਰਝਾਵਹਿ ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਅਲਕਾਇਆ ॥ ਨਿੰਦ ਚਿੰਦ ਕਉ ਬਹੁਤੁ
ਉਮਾਹਿਓ ਬੂਝੀ ਉਲਟਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ਪਰ ਧਨ ਪਰ ਤਨ ਪਰਤੀ
ਨਿੰਦਾ ਅਖਾਧਿ ਖਾਹਿ ਹਰਕਾਇਆ ॥ ਸਾਚ ਧਰਮ ਸਿਉ ਰੁਚਿ
ਨਹੀ ਆਵੈ ਸਤਿ ਸੁਨਤ ਛੋਹਾਇਆ ॥ ੩ ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ
ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪ੍ਰਭ ਠਾਕੁਰ ਭਗਤ ਟੇਕ ਹਰਿ ਨਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਆਹਿ
ਸਰਣ ਪ੍ਰਭ ਆਇਓ ਰਾਖੁ ਲਾਜ ਅਪਨਾਇਆ ॥੪॥੩॥੧੨੫॥

آسا محلا پنجوان شبد (١٢٥)

(هي جيو چڱائي ڪرڻ ۾ ڍلو آهي ۽ بڇڙائي ڪرڻ ۾ تکو آهي.)

(١) ري مورکي، لاهي ڪاڻ تون ڍلو ڍلو، توٽي ڪاڻ
بيگ ڌائيتا

سستو وکر تون گهنهين ناهي، پاپي ٻڌا ريڻاٿا

جنھ ڪريا گوبند پڙي
سڪ سنھت دولام قل پائي، سچڪو ملئي
(رهاءِ ١)

ارٿ :- (رهاءِ کان وٺي شروع ڪريو) جنھن گوبند پرماتما جي ڪرپا ٿي، تنھن ستگورو سان ملاپ ٿيو، پوءِ سڀ پرڪار جا سک، سمت ۽ ٻري نام جو قل پراپت ٿيو، اُتي گهر سچي ٿي اهٺي ۽ دوت دشمن سڀ سچوٺ ٿي پيا. اسان جي اٿوڪرڻ مر جو الٽو ڪاريو، سو اُني ممثر گمان جو سو دورو ٿيو ۽ اسان جي ملس پڌي ٻوتر ٿي ايٺي. [ايشٽ == اُتي. سنڌري == سنڌي، سچي. سچمٺي -- سچوٺ. ميٺي == اُهي ٻمي ٻوتر ٿي ٻيٺي.]

(٢) موه ڪرڻ ڪُڙ ڪوه ڌ جاٿ، سڪل ٿون ٻرڪتي
سنڪ ٻنڌو ڪهي ڀاوت، فط سڪل ڌن شيوُني

ارٿ :- موڻ تيجھ جمو ڪسي ڪمون ۾ ٿي سچاٿو، سو ملهي سارئي جوان ٻ ٻرگهٽ آهان. اگهي موسکي ڪنوں ٻاڻ وڻ وهڻ ڪوسر ٿي ڏاو ۽ ملهي سڀ ٻيا ٻمرون ٻوسر. [ڪرٻن == ڪنمڪوس، ٽيجھ حمو. حون == جوان.]

(٣) آڍ آد ڪڻڦت ڌ ولپ ٿي، من سڪل ترشن پجهه ڪٽي
ايڪ ٻول ني ڪوتو لاهي، ساڌ سنگت سيڪلئي

ارٿ :- اگهي ڪوڏي ڪوڏي لاهه ٺي ڪنڪس، ۽ ملهي ممنڪي من مان سارٿ ترشنا ٻڪهي وٺي آهي. ماڻ اگهي ڪڙو ٻول ۾ ٻني سڌي ساٿوس، سو ملهي ساڌ سنگت ڪري منمنڪو من سمل ٿي هيو آهي. [آڍ == ڪ ڪوڏي ترش == ترشنا. ڪوتو لاهي == سو لٿي ويو، سيڪي لٿي ڳنمس.]

(۴) ری من ایکی [illegible] ایکی بخشیو، ایکی لبدا سادا

سدا کیرت کرونگا ہر کی، ایہی ستگو ر

ہوئی ابداد۔

[illegible]

[illegible] گورو صاحب فرمائیں [illegible]

[illegible]

[illegible]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਅਪੁਸਟ ਬਾਤ ਤੇ ਭਈ ਸੀਧਰੀ ਦੂਤ ਦੁਸਟ ਸਜਨਈ ॥ ਅੰਧਕਾਰ ਮਹਿ ਰਤਨੁ ਪ੍ਰਗਾਸਿਓ ਮਲੀਨ ਬੁਧਿ ਹਛਨਈ ॥ ੧ ॥ ਜਉ ਕਿਰਪਾ ਗੋਬਿੰਦ ਭਈ ॥ ਸੁਖ ਸੰਪਤਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਫਲ ਪਾਏ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮੋਹਿ ਕਿਰਪਨ ਕਉ ਕੋਇ ਨ ਜਾਨਤ ਸਗਲ ਭਵਨ ਪ੍ਰਗਟਈ ॥ ਸੰਗਿ ਬੈਠਨੋ ਕਹੀ ਨ ਪਾਵਤ ਹੁਣਿ ਸਗਲ ਚਰਣ ਸੇਵਈ ॥ ੨ ॥ ਆਢ ਆਢ ਕਉ ਫਿਰਤ ਢੂੰਢਤੇ ਮਨ ਸਗਲ ਤ੍ਰਿਸਨ ਬੁਝਿ ਗਈ ॥ ਏਕੁ ਬੋਲੁ ਭੀ ਖਵਤੋ ਨਾਹੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਸੀਤਲਈ ॥ ੩ ॥ ਏਕ ਜੀਹ ਗੁਣ ਕਵਨ ਵਖਾਨੈ ਅਗਮ ਅਗਮ ਅਗਮਈ ॥ ਦਾਸੁ ਦਾਸ ਦਾਸ ਕੋ ਕਰੀਅਹੁ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸਰਣਈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੨੪ ॥

آسا محلا پنجواں شبد (۱۲۴)

(ستگورو ء ملن کري جيو جي سفد ر دشا
تئی تي ۰)

(۱) اپشٹ بات تی بھی سیدھ ری، دوت دشٹ سجننی

اندکار مہہ رتن پرگاسیو، ملین بدھ ہچھنئی

گهور ٿي جيڪا سگهڙي آهي، تنهنجو آرام مٿيان ٿيو جي پنگر آهي. [پاڙ = پوءان. اسداها = هر وقت، سدا.]

ري مَن ڪيا ڪرهِ هي ها ها

ڊِرِشٽ ديکهُ جيسي هر چندئوري، اِڪُ رام ڀجن

لئي لاها (اِڪ رهاءُ)

ارٿ: هي مَن! ڀڄارن واسطي تون هاءِ هاءِ ڇو ٿو ڪرين؟ ويچار جي ڏرشٽيءَ سان ڏس ته هي سارو سنسار رچ واڳي آهي، تنهنڪري تون رام جي ڀڄن جو لاڀ وٺ. [هر چندئوري = رچ. لاها = لاڀ، فائدو.]

(٢) جيسي بستر ديهه اوڙهائي، ڏن دوءِ ڇاڙ پوراها

پيٽ اوڙهي ڪيتڪ ڏائيڻي، انت اوڙ ڪو آها

ارٿ:- (ٻيون ڏرشٽانت) جهڙيءَ طرح ديهه تي ڪپڙا ڪڍيا ٿي جي ڏينهن ۾ پراڻا ٿي وڃن ٿا. تهڙيءَ طرح جيو آتما سوبر روپي ڪپڙا پهريا آهن، سي ٿورن ڏينهن ۾ جهڙا ٿي ويندا. (ٽيون ڏرشٽانت) جهڙيءَ طرح ڊ ٿي ڪيترو ڊوڙندو ته ڪٽ ڪٽاڻي ٿي آهي، تهڙيءَ طرح ڪيڏي ۾ وڏي آيو مڪتي ۾ ڪٽ مرڻو پوندو. اوڏائي = ڪمل. پوراها = پراڻا پراڻا ٿي ويندا.

(٣) جيسي انب ڪندو ڪرا تو، پرت سيدهو گل جاها

آوگر آگيا پاره مرڪي، ارب جاسي مهت چساها

ارٿ:- (چوٿون ڏرشٽانت) جهڙيءَ طرح جل جي لاٽو ۾ لوڻ وجهبو ته گري ويندو، تهڙيءَ طرح جڏهن پاربرهم جي آگيا ٿيندي، تڏهن اهو گهوڙي پل ڪ جسي ۾ مليو وڃو. [انب ڪند = جل جو لاٽو. سيدهو = لوڻ. گل جاها = گري ويندو.]

[illegible]

੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਆਸਾ ਘਰੁ ੧੦ ਮਹਲਾ ੫

ਜਿਸਨੋ ਤੂੰ ਅਸਥਿਰੁ ਕਰਿ ਮਾਨਹਿ ਤੇ ਪਾਹੁਨ ਦੋ ਦਾਹਾ ॥ ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਗ੍ਰਿਹ ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਸਭ ਮਿਥਿਆ ਅਸਨਾਹਾ ॥ ੧ ॥ ਰੇ ਮਨ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਹੈ ਹਾਹਾ ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਦੇਖੁ ਜੈਸੇ ਹਰਿ ਚੰਦਉਰੀ ਇਕੁ ਰਾਮ ਭਜਨੁ ਲੈ ਲਾਹਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜੈਸੇ ਬਸਤਰ ਦੇਹ ਓਢਾਨੇ ਦਿਨ ਦੋਇ ਚਾਰਿ ਭੋਰਾਹਾ ॥ ਭੀਤਿ ਊਪਰੇ ਕੇਤਕੁ ਧਾਈਐ ਅੰਤਿ ਓਰ ਕੋ ਆਹਾ ॥ ੨ ॥ ਜੈਸੇ ਅੰਭ ਕੁੰਡ ਕਰਿ ਰਾਖਿਓ ਪਰਤ ਸਿੰਧੁ ਗਲਿ ਜਾਹਾ ॥ ਆਵਗਿ ਆਗਿਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਉਠਿ ਜਾਸੀ ਮੁਹਤ ਚਸਾਹਾ ॥ ੩ ॥ ਰੇ ਮਨ ਲੇਖੈ ਚਾਲਹਿ ਲੇਖੈ ਬੈਸਹਿ ਲੇਖੈ ਲੈਦਾ ਸਾਹਾ ॥ ਸਦਾ ਕੀਰਤਿ ਕਰਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕੀ ਉਬਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣ ਓਟਾਹਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੨੩ ॥

[illegible]

آسا گهر (۱۰) محلا پنجوان شبد (۱۲۳)

(جو دنيا ۾ آيو آهي، سو ضرور مرندو.)

(۱) [illegible]

[illegible]

نوٽ:- ڪي ٽيڪا ڪار "سواري" جو اُرٿ "سمهندي" ڪن ٿا، يعني جاڳندي ۽ سمهندي ڳايان ٿو.

آوربساري بساري

نام دان ڪورڇوري ديئو، مين اهو آڌاري (۱ رهاءُ)

ارٿ:- مون ٻين سڀ ڳالهيون وساري ڇڏيون آهن. ٻئي ڪوڙ مونکي نام جو دان ڏنو آهي، جو ئي منهنجو آڌار آهي.

(۲) ڏکڙي ڳاوان سکڙي ڳاوان، مارگ پنٿ سماري

نام درڙ ڪور من مهه ديئا، مهري تسا بجهاري

ارٿ:- ڏک ۾ به ۽ سک ۾ به ڳايان ٿو، رستي ۾ هلندي به اهي ڳايان ٿو. ڪوڙ منهنجي من ۾ نام درڙ ڪيو آهي، جنهنڪري منهنجي ترشنا وسامي ويئي آهي. [تسا = ترشنا. بجهاري = بجهائي آهي.]

(۳) دن ٻي ڳاوان رئني ڳاوان، ڳاوان ساس ساس رسناري

ست سنگت مهه بسواس هوءِ، هر جيوت مرت سنگاري

ارٿ:- ڏينهن جو به ڳايان ٿو، رات جو به ڳايان ٿو، سواس سواس زبان سان ڳايان ٿو. ست سنگت ڪري اهو وساه ٿئي ٿو ته هري جيئري توڙي مئي انسان سان سنگ آهي. [بساس = وسواس. سنگاري = سنگ.]

(۴) جن نانڪ ڪئو اهه دان ديهه، ڀري پاوءُ سنت رين اُرڌاري

سري ڪنا ننن درس ڪرن، مستڪ ڪور ڇڏاري.

ارتھ:- جدتیں (ستگورن دی سیوا کری) دیال [illegible] کرپال ہوئی تدتیں [illegible] گاہکے دان [illegible] روپ [illegible] کانی جد بائین۔ گورو صاحب فرمائیں تا تسیں جدتیں ہون ساڈاں جو سنگر برابت کیوں [illegible] دان وچی [illegible] ایدہ س۔ [کراونے = گلی دان، گاہکے دان۔]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਅੰਤਰਿ ਗਾਵਉ ਬਾਹਰਿ ਗਾਵਉ ਗਾਵਉ ਜਾਗਿ ਸਵਾਰੀ ॥ ਸੰਗਿ ਚਲਨ ਕਉ ਤੋਸਾ ਦੀਨਾ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਕੇ ਬਿਉਹਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਅਵਰ ਬਿਸਾਰੀ ਬਿਸਾਰੀ ॥ ਨਾਮ ਦਾਨੁ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਦੀਓ ਮੈ ਏਹੋ ਆਧਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਦੂਖਨਿ ਗਾਵਉ ਸੁਖਿ ਭੀ ਗਾਵਉ ਮਾਰਗਿ ਪੰਥਿ ਸਮਾਰੀ ॥ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜੁ ਗੁਰਿ ਮਨ ਮਹਿ ਦੀਆ ਮੋਰੀ ਤਿਸਾ ਬੁਝਾਰੀ ॥ ੨ ॥ ਦਿਨੁ ਭੀ ਗਾਵਉ ਰੈਨੀ ਗਾਵਉ ਗਾਵਉ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਰਸਨਾਰੀ ॥ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਬਿਸਾਸੁ ਹੋਇ ਹਰਿ ਜੀਵਤ ਮਰਤ ਸੰਗਾਰੀ ॥ ੩ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਇਹੁ ਦਾਨੁ ਦੇਹੁ ਪ੍ਰਭ ਪਾਵਉ ਸੰਤ ਰੇਨ ਉਰਿ ਧਾਰੀ ॥ ਸ੍ਰਵਨੀ ਕਥਾ ਨੈਨ ਦਰਸੁ ਪੇਖਉ ਮਸਤਕੁ ਗੁਰ ਚਰਨਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੨੨ ॥

آسا محلا پنجواں شبد (۱۲۲)

(ھردم تنھنجا گن گایاں تو۔)

(۱) [illegible] سواری

[illegible] سواری

ارتھ:- [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] سواری = [illegible]

تنھن مالڪھ آن لحاوءِ
سڪل ڇتريت ايڪو ڏاڪر، ڪون سمسر آوءِ
(١ رھاءُ)

ارٿ :- مان ٻين کان گھرندس تہ ھاڻ ڪي اچائيندس، جو جو سڀ جو سروھٽي ھڪ ڏاڪر آھي، تنھنجي سمان مان ڪنھنکي سمجھان؟ (مطلب تہ ٻيو ڪو سمان ڪو نہ آھي). [سمسر = برابر، سمان.]

(٢) اوتھ ٻيستھ وجھيو نہ سانگھ، درسن ڪوجھ ڪو جاوءِ
ٻرھما ڪسنڪادڪ سنڪ سنندن، سانڪن سنت ڪمار، تن ڪھ محل دلياوءِ

ارٿ :- اٺسٺ ورھين درسن ڪوجھ ڪاسواءِ رھي نہ تو سگھان. ٻرھم آدڪ ٽي ديوتائون (ٻرھما، وشنو ۽ مھيش) ۽ سنڪ آدڪ ٻرھما جا چار پٽ سنڪ، سندن، سنانن ۽ سنت ڪمار، تنکي ٻڌ سروپ سڪلاب مان ٻرابر تمو آھي. [دلاوءِ = دراپما يا سڪلاب مان ٻراٻ تمو آھي.]

(٣) اگم اگم اگاڌ ٻوڌ، قيمت پئي نہ پاوءِ
ڏاڪي سرڻ ست پرکڪي، سٽگورُ پرکہ ڏياوءِ

ارٿ :- ٻرھما ديوتائن کان بہ اگم (پري) آھي. تنھنجي ٻڌي اوٿي آھي ۽ تنھنجي سڀ ٻاٺڻ کان پري آھي. سٽ پرک، جو گورو آھي تنھنجي سرڻ گويا ٻرھما جي سرڻ آھي، تنھنڪري ستگورو جي سرڻ وٺي اسکي ڏيکاڻ تو. [اگم = ديوتائون. اگم = پري.]

(٤) پڇتو ڪرپال دئيال ٻرٻ ڏاڪر، ڪاٽيو ٻنڌ ڪراوءِ
ڪھ ڏاڪ جھ ساڌ سنگ پاٿيو، تھ ٻرجنم نہ آوءِ.

گورو صاحب فرماؤندے ہن [illegible]

ਆਸਾ ਘਰੁ ੯ ਮਹਲਾ ੫

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਚਿਤਵਉ ਚਿਤਵਿ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਵਉ ਆਗੈ ਭਾਵਉ ਕਿ ਨ ਭਾਵਉ॥
ਏਕੁ ਦਾਤਾਰੁ ਸਗਲ ਹੈ ਜਾਚਿਕ ਦੂਸਰ ਕੈ ਪਹਿ ਜਾਵਉ ॥ ੧ ॥
ਹਉ ਮਾਗਉ ਆਨ ਲਜਾਵਉ ॥ ਸਗਲ ਛਤ੍ਰਪਤਿ ਏਕੋ ਠਾਕੁਰੁ
ਕਉਨੁ ਸਮਸਰਿ ਲਾਵਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਊਠਉ ਬੈਸਉ ਰਹਿ
ਭਿ ਨ ਸਾਕਉ ਦਰਸਨੁ ਖੋਜਿ ਖੋਜਾਵਉ॥ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਸਨਕਾਦਿਕ
ਸਨਕ ਸਨੰਦਨ ਸਨਾਤਨ ਸਨਤ ਕੁਮਾਰ ਤਿਨ ਕਉ ਮਹਲੁ
ਦੁਲਭਾਵਉ ॥ ੨ ॥ ਅਗਮ ਅਗਮ ਆਗਾਧਿ ਬੋਧ ਕੀਮਤਿ ਪਰੈ
ਨ ਪਾਵਉ ॥ ਤਾਕੀ ਸਰਣਿ ਸਤਿਪੁਰਖ ਕੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ
ਧਿਆਵਉ ॥ ੩ ॥ ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਦਇਆਲੁ ਪ੍ਰਭੁ ਠਾਕੁਰੁ
ਕਾਟਿਓ ਬੰਧੁ ਗਰਾਵਉ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਉ ਸਾਧਸੰਗੁ ਪਾਇਓ
ਤਉ ਫਿਰਿ ਜਨਮਿ ਨ ਆਵਉ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੨੧ ॥

آسا گھر ناواں محلا پنجواں شبد (۱۲۱)

[illegible]

(بئی کنھوں اگیاں ہتھ تڈنگیاں ؟)

(۱) [illegible]

[illegible]

ارٿ:- هري جي ڪيرتن ڳائڻ ڪري آتم سکر ۽ گهڻو آسد ٿئي ٿو، سڳورو ٻهڪڻو رام ڏيئي ڪام آڏڪ وڪار، جي ڪٽيندڙ آهن، تنکي پورب ڪري ٿو. [ڳرم = ۽ گرم - ۽ جتادڪ، ۳ گڻ ۽ ڪس ا ڪٽيندڙ ڪام آڏڪ وڪار.]

ٻلهاري ڪو و آهڻي، سد سد ٻل جاءِ
ڪورڙو وٿه ڦَڙ وارڻا، جس مل سچو سُکاءِ
(ا = رداءِ)

ارٿ:- مان ٻهڪڻي گوروءِ تان سدئو ٻلهار وڃان ٿو، مان ٻهڪڻي گوروءِ تان قربان وڃان ٿو، جنهڪي ملڻ سان حماڻيءِ جو سڄو ابروح حاصل ٿئي ٿو. [سڏڻو == روحن.]

(۲) سڳن اپسڳن تس ڪنڌ اسکهه، جس چيت آوي
تس جم نيڙ نه آوئي، جو ٿي ٻرب پاءِ

ارٿ:- جنهڪي هت م دوت ٻرماتما نه ٿو اچي، سو سولن ۽ اسولن کي مڃي ٿو، ۽ جو دوت ٻرماتما کي وڻي ٿو، تنهڪي وڃڻو جم ڪال نه ٿو اچي.

(۳) نن ڏان جپ تپ جنتي، سب اوتر نه
ته دو وسڻا جو جڻ، تس پڙون ڪام

ارٿ:- جنهڪي ٻکهه ڏان، جپ تپ ڪرم آدن، تن سڀني کان نام مٿي آهي. جنهڪو زبان سان دوت جو نام جپي ٿو، سڀڪڻو سڀ ڪم اوڻ ٻورئون ٿي اٿون.

(۴) ٻڻ تيسي نام موهه ڪتي، ڪتو ڌسي نه ٻيڻا
وائڪ واڪي ٻارڻ هو، ڏو ڏيڪر نه ڏيڻا.

ارٿ:- جنهڪو ٻڙ ڏس ٿي وڃي ٿو، جنهڪو ڀرم ۽ موهه دور ٿي وڃي ٿو ۽ جو ٻرماتما کانسواءِ ٻيو ڪوئي نه ڏسي ٿو.

(٣) جب لگ حکم نہ بوجھتا، تبھی لؤ دکھیا
گور مل حکم پچھاتا، تبھی تی سکھیا

ارث :- جیسین تی جیو ایسور جو حکم نہ تو سمجھی، تیسین جو دکھی آہی، پر جڈہن گوروءَ سان ملی حکم کی سمجھی تو، تڈہن جو سکھی تئی تو.

(٤) نا کو دشمن دوکھیا، ناہی کو مندا
گور کی سیوا سیوکو، نانک خصمی بندا.

ارث :- ہاڻی نکو کو منہنجو دشمن آہی - نکو کو دکھ ڈیڻ وارو آہی ۽ نکو ہو سکی مندو ڈسڻ پر اچی تو. گورو صاحب فرمائین تا تہ مان گوروءَ جی سیوا کندڙ سیوک آہیان ۽ مالک جو بندو آہیان.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨਦ ਘਣਾ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਉ ॥ ਗਰਹ ਨਿਵਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਅਪਣਾ ਨਾਉ ॥ ੧ ॥ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਸਦ ਸਦ ਬਲਿਜਾਉ ॥ ਗੁਰੂ ਵਿਟਹੁ ਹਉ ਵਾਰਿਆ ਜਿਸੁ ਮਿਲਿ ਸਚੁ ਸੁਆਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਗੁਨ ਅਪਸਗੁਨ ਤਿਸ ਕਉ ਲਗਹਿ ਜਿਸੁ ਚੀਤਿ ਨ ਆਵੈ ॥ ਤਿਸੁ ਜਮੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵਈ ਜੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਭਾਵੈ ॥ ੨ ॥ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਜਪ ਤਪ ਜੇਤੇ ਸਭ ਊਪਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸਨਾ ਜੋ ਜਪੈ ਤਿਸੁ ਪੂਰਨ ਕਾਮੁ ॥ ੩ ॥ ਭੈ ਬਿਨਸੇ ਭ੍ਰਮ ਮੋਹ ਗਏ ਕੋ ਦਿਸੈ ਨ ਬੀਆ ॥ ਨਾਨਕ ਰਾਖੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਫਿਰਿ ਦੂਖੁ ਨ ਥੀਆ ॥ ੪ ॥ ੧੮ ॥ ੧੨੦ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (١٢٠)

(یعنی پرماتما کي پسند آهي ۽ سڀ
مرادون پورن ڪندڙ آهي.)

(١) سوکھ سہج آنند گھڻا، ہر کیرتن گاؤ
گرہ نواری ستگورو، دی اپڻا ناؤ

॥ ੩ ॥ ਨਾ ਕੋ ਦੁਸਮਨੁ ਦੋਖੀਆ ਨਾਹੀ ਕੋ ਮੰਦਾ ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੇਵਕੋ ਨਾਨਕ ਖਸਮੈ ਬੰਦਾ ॥ ੪ ॥ ੧੭ ॥ ੧੧੯ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (119)

(گورو ڪيترا نہ فائدا جيو کي رسائي ٿو؟)

(١) ڏيگن ڏولا تئو لئو، جئو من ڪي ڀرما
ڀرم ڪاٽي گُرِ آپڻي، پائي بسراما

ارٿ:- جيستائين منهنجي من ۾ ڀرم آهن، تيستائين مان ڏنگي رستي تي هلان ٿو. جڏهن منهنجي گروءَ منهنجا ڀرم ڪاٽيا، تڏهن مونکي آرام حاصل ٿيو. [ڏيگن=ڏنگو رستو. ڏولا=هلان ٿو.]

اوءِ بکادي دوکيا، تي گور تي هوٽي
هم ڇوٽي اب اونا تي، اوءِ هم تي ڇوٽي
(١ رهاءُ)

ارٿ:- اهي وشين ۾ وهندڙ ڪام آدڪ، جي مونکي ڏک ڏيندا هئا، سي گروءَ جي ڪرپا سان ٽري ويا. مان انهن کان ڇٽي پيس ۽ هو مونکان ڇٽي پيا. [بکادي=وشين ۾ وهندڙ. دوکيا=ڏک ڏيندڙ.]

(٢) ميرا تيرا جانتا، تبهي تي بندا
گُرِ ڪاٽي اگيانتا، تب ڇٽڪي ڦندا

ارٿ:- جڏهن مان سمجهي ٿو ته هي منهنجو آهي ۽ هي تنهنجو آهي، تڏهن ٻڌل هوس ٿو، پر جڏهن گروءَ اگيان ڪٽي ڇڏي ٿو، تڏهن سڀني ڦاسن کان ڇٽي پئجي ٿو. [ڦندا=ڦاسون.]

آسا محلا پنجواں شبد (۱۱۶)

(۲) نیڑا کنیں من مائیئیں، ایہہ سنگار بناء ری
دوجا بھاؤ وساریئیں، ایہہ تنبہ لا گاء ری

ارتھ:- ہے سکھیو روپی استری! جیکر تسیں ہوی سو... تاں، اوہ تاں ... دنیت بادکی وساریندے، اوہ تاں ... اوہ بھونڈاتو سنگار کر.

کرو ... تنبولا = پان۔

(۳) گور کا شبد کرو بھکو، اُمست کی سلائی ... وچا ء ری

آن بھر کر جوڑ رہی، تھ پیٹی ہر راء ری

ارتھ:- گوروں دی اُبدیش ہو دیو کر ... ست دی ... توکی ... ران ... ہوڑی ... کری وجاء. ان کی ... ہوری راجا اجی ملندو.

(۴) تسنے ... سنگار سب، سائیں روپ اپار ری
سائیں سو دا گھر نانکا، جو ہُکی کے تار ری۔

ارتھ:- گورو صاحب ... سکھیو روپی استری کی دلی نی، تسنکی ... صالب ... اسور کی ... آپ ... جو سنگار آپی. ... سالب ... سُہاگن آپی.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਰੋਗ ਨ ਭੇਲਾ ਤਉ ਲਉ ਜਉ ਮਨ ਕੇ ਭਰਮਾ॥ ਭ੍ਰਮ ਕਾਟ ਗੁਰਿ ਆਪਨੈ ਪਾਇ ਬਿਸਰਾਮਾ ॥ ੧ ॥ ਓਇ ਬਿਖਾਦੀ ਦੋਖੀਆ ਤੇ ਗੁਰ ਤੇ ਹੂਟੇ ॥ ਹਮ ਛੂਟੇ ਅਬ ਉਨਾ ਤੇ ਓਇ ਹਮ ਤੇ ਛੂਟੇ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਜਾਨਤਾ ਤਬਹੀ ਤੇ ਬੰਧਾ ॥ ਗੁਰਿ ਕਾਟੀ ਅਗਿਆਨਤਾ ਤਬ ਛੁਟਕੇ ਫੰਧਾ ॥ ੨ ॥ ਜਬ ਲਗੁ ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੂਝਤਾ ਤਬਹੀ ਲਉ ਦੁਖੀਆ॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣਿਆ ਤਬਹੀ ਤੇ ਸੁਖੀਆ

ਚਾਤੁਰੀ ਤੂੰ ਜਾਣੁ ਗੁਪਾਲਹਿ ਸੰਗਿ ਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਭੁਰਤਾ
ਕਹੈ ਸੁ ਮਾਨੀਐ ਏਹੁ ਸੀਗਾਰੁ ਬਣਾਇ ਰੀ ॥ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਵਿਸਾਰੀਐ
ਏਹੁ ਤੰਬੋਲਾ ਖਾਇ ਰੀ ॥ ੨ ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਰਿ ਦੀਪਕੋ
ਇਹ ਸਤ ਕੀ ਸੇਜ ਬਿਛਾਇ ਰੀ ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਕਰ ਜੋੜਿ ਰਹੁ
ਤਉ ਭੇਟੈ ਹਰਿ ਰਾਇ ਰੀ ॥ ੩ ॥ ਤਿਸਹੀ ਚਜੁ ਸੀਗਾਰੁ ਸਭੁ ਸਾਈ
ਰੂਪਿ ਅਪਾਰਿ ਰੀ ॥ ਸਾਈ ਸੋਹਾਗਣਿ ਨਾਨਕਾ ਜੋ ਭਾਣੀ ਕਰਤਾਰਿ
ਰੀ ॥ ੪ ॥ ੧੬ ॥ ੧੧੮ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (١١٨)

(ڀڳت جا فرض ڪهڙا؟)

(١) سنڌا ڪي موهه داسري، ايهه آچارا سک ري
سڪل ڪُٽا ڪُٺ اوهمو، پوتا دوُر نه پکه ري

ارٿ:- سکي جي داسي آهي رم - پهنجا ڪرت (فرض) سڪر. سکي ڪٺو هادو اُتم ڪرڻ ٿيئي، جه پهنجي سوامي جي ڀاڻ ڪان دري نه ڏس. اچارا - آچار، فرض.]

اهو من سڌو آهيڻ، مولا مخصوصي رنگ ري
تا ڪه سڀا آپ چاڙهي، تون جاڻ گهڻا سنگ ري
(رهاءُ ١)

ارٿ:- من پهنجي سڌو من کي موچ نام جي ڪي رنگ ۾ رنگي ڇڏ. پوءِ دسوءِ سمالب، لڳي جدي ڏي ۽ گوپال پرماتما کي پهنجي سنگ سمجهه. مڪهلي == مخصوص جو رنگ، جو بلڪل اڪو موڙ وآهي، پهنڪري پرماتما جي رحم سان ملتو آهي. ڪڏهن جو رنگ جو ڪنهو ويدو آهي، جو سوچ مار سان ملتو آهي. گورو الهي ۾ فرمايل آهي تہ
"جه رنگ ڪسمب ڪا، ٿسوڙي سمار
موڙي مشٽي رنگ مڪمت ڪا، ڪهو وڏا سمار."]

٩٠.

آسا محلا پنجواں شبد (۱۱۸)

[illegible]

(۲) [illegible]

[illegible]

(۳) [illegible]

[illegible]

(۴) [illegible]

[illegible]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਕੀਤਾ ਲੋੜਹਿ ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਹੋਇ ... ਤੇਰਾ ਅਧਾਰਾ ਜਿਸੁ ਜੀ ॥ ਸਗਲ ...
... ਪ੍ਰਭ ਬਿਨੁ ... ਨ ਜਿਸੁ ਜੀ ॥ ੧ ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਸੌਂਪਹਿ
... ਜੀ ॥ ਤਿਆਗਿ ਸਿਆਣਪ

(۴) امرت رس ہر کیرتنو، کو ورلا پیوے
وڈ بھاگ نانک ملی ایک ناں، رد سب جیوے۔

ارتھ – ہے ہری! تہاڈی کیرتن جو امرت رس کو
ورلی سب والی لو، گورو صاحب وینتی کرکے جون نا ر
"ہرا ہونکی نال تہاڈی ہک نام جی، بخش ملی ؛ امو
نام ہردے ہر جسی نال دان جشاں۔"

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਜਾ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਹਉ ਚੇਟੁਲੀ ਸੋ ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਾਕਾ ਕਾਂਢੀਐ ਥੋਰਾ ਅਰੁ ਮੂਚਾ ॥ ੧ ॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਮੇਰਾ ਧਨੋ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਮਨੀਆ ॥ ਨਾਮਿ ਜਿਸੈ ਕੈ ਊਜਲੀ ਤਿਸੁ ਦਾਸੀ ਗਨੀਆ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਅਨੰਦ ਮੈ ਨਾਉ ਮਾਣਕ ਹੀਰਾ ॥ ਰਜੀ ਧਾਈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਜਾ ਕਾ ਤੂੰ ਮੀਰਾ ॥ ੨ ॥ ਸਖੀ ਸਹੇਰੀ ਸੰਗ ਕੀ ਸੁਮਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਵਉ ॥ ਸੇਵਹੁ ਸਾਧ ਭਾਉ ਕਰਿ ਤਉ ਨਿਧਿ ਹਰਿ ਪਾਵਉ ॥ ੩ ॥ ਸਗਲੀ ਦਾਸੀ ਠਾਕੁਰੈ ਸਭ ਕਹਤਾ ਮੇਰਾ ॥ ਜਿਸਹਿ ਸੀਗਾਰੇ ਨਾਨਕਾ ਤਿਸੁ ਸੁਖਿ ਬਸੇਰਾ ॥੪॥੧੫॥੧੧੭॥

آسا محلا پنجواں شبد (۱۱۷)

(اُردو بش)

(۱) جا پربھ کی ہؤ چیرلی، سو سب تیں اوچا
سب کچھ تاکا کاندھیئے، تھورا اَر مؤچا

ارتھ – ہری، جہڑی میں داسی آماں، سو سبھاں
اوچو آمی۔ سب کچھ اوسے دا سب ہڑکو کولو وچی نسو۔
[تھورا = تھوڑا۔ مؤچا = بہتو، وڈو۔ کاندھیئے – سدیو وچی تو۔]

جیئہ پران میرا دھنو، صاحب کی منیئا
نام جسے کے اوجلی، تس داسی گنیئا
(رہاؤ، ۱)

آسا محلا پنجوان شبد (۱۱۶)

(جنهنجو ٺاڪر واهگورو، سو وڏڀاڳي آهي.)

(۱) ٺاڪ ٺاڪُر تُهي پرڀُ، ناٿي وڏڀاڳا
اوهر سمهالا سڌ سکي، سڀ ڀور ڀؤ ڀاڳا

ارٿ:- هي پرڀو! جنهنجو تون ٺاڪُر آهين، تنهنجا وڏا ڀاڳ آهن. تو پرڀوءَ جي سکي تنهنجو ۽ جي اوٽ ۾ سدا سکي آهي ۽ جنهنجا سڀ ڀرم ۽ ڀؤ دور ٿي ويا آهن.

هر ٺاڪُر گوبند ڪي، ٺاڪُر مهرا ڀارا
ڪرڻ ڪراوڻ سڪل ٻڌ، سو ستگورو همارا
(اڪ رهاءُ)

ارٿ:- داس گوبند جو داس آهيان ۽ جنهنجو ٺاڪُر سمرٿ آهي، جيڪو هر طرح ڪرڻ ڪراوڻ هار آهي، سو جنهنجو ستگورو آهي (ٻيو:- جنهنجو ستگورو اهڙن گڻن وارو روپ آهي).

(۲) دوجا ناهي اور ڪو، ٺاڪُر ڀؤ ڪريئي
گور شيوا محل پائيئي، جگ ڏتر تريئي

ارٿ:- ٻيو ڪو آهي ئي ڪونه، جنهنجو ڀؤ ڪجي. گوروءَ جي شيوا سان پرماتما جو محل (سروپ) ڀائجي ٿو ۽ ڪٺن ڀوساگر ترڻ ڏکيو ٿو.

(۳) درشٽ تيري سک پائيئي، من مهر ڀنڊارا
جا ڪئي تو ڪرپال ٿئي، سيوڪ سڀ ڀرتارا

ارٿ:- هي پرڀو! تنهنجي ڪرپا درشٽي سان سک ۽ من ۾ نام جو خزانو ٿو ملي. جنهن تي تون دئيالو ٿئين ٿو، سو سيوڪ قبول پوي ٿو.

(۲) کرکھ لیني آپڻي ، سڀ حکم رضائي
جو پرڀ ڏتي دات ، سا پورڻ وڏائي

ارٿ :- آگيا ڏيڻ واري اڪال پرکر مولکي ڀنڊهکو داس سمجهي منهجو مت ڪڙهو آهي . پرڀو جا دات مولکي ڏني آهي ، سا پورن وڏائي آهي .

(۳) سدا سدا گڻ گائيندهر ، جپ نام مراري
نيم نڀايو ستگورو ، پرڀ ڪرپا ڌاري

ارٿ :- مان هاڻي سدئو پرڀو جا گڻ گائيندو آهيان ۽ ۽ مرار پرماتما جو نـام جپندو آهيان . مري روپ ستگورو ڪرپا ڪري منهنجو نيم پورن ڪيو آهي .

(۴) نام ڌن گڻ گاو ، لاڀ پورڻ گور دتا
وڻجاري سنت نانڪا ، پرڀ شاهه امتا .

ارٿ :- نام ڌن ۽ گڻ گائڻ ، انهي ڌن جو لاڀ پورن گورو ڏنو آهي . گورو صاحب فرمائن ٿا سڀ پرڀو هي الـ سنت آهي ۽ سڀ سنت وڻجارا آهن .

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਜਾਕਾ ਠਾਕੁਰੁ ਤੁਹੀ ਪ੍ਰਭ ਤਾਕੇ ਵਡਭਾਗਾ ॥ ਓਹੁ ਸੁਹੇਲਾ ਸਦ ਸੁਖੀ ਸਭੁ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਭਾਗਾ ॥ ੧ ॥ ਹਮ ਚਾਕਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਠਾਕੁਰੁ ਮੇਰਾ ਭਾਰਾ ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਸਗਲ ਬਿਧਿ ਸਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਮਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਅਉਰੁ ਕੋ ਤਾਕਾ ਭਉ ਕਰੀਐ ॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਮਹਲੁ ਪਾਈਐ ਜਗੁ ਦੁਤਰੁ ਤਰੀਐ ॥ ੨ ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਤੇਰੀ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਮਨ ਮਾਹਿ ਨਿਧਾਨਾ ॥ ਜਾਕਉ ਤੁਮ ਕਿਰਪਾਲ ਭਏ ਸੇਵਕ ਸੇ ਪਰਵਾਨਾ ॥ ੩ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੋ ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਪੀਵੈ ॥ ਵਜਹੁ ਨਾਨਕ ਮਿਲੈ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦ ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵੈ ॥ ੪ ॥ ੧੪ ॥ ੧੧੬ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਉਦਮੁ ਕੀਆ ਕਰਾਇਆ ਆਰੰਭੁ ਰਚਾਇਆ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪੇ ਜਪਿ ਜੀਵਣਾ ਗੁਰਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਪਾਇ ਪਰਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੈ ਜਿਨਿ ਭਰਮੁ ਬਿਦਾਰਿਆ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਣੀ ਸਚੁ ਸਾਜਿ ਸਵਾਰਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਨੇ ਆਪਣੇ ਸਚੁ ਹੁਕਮਿ ਰਜਾਈ ॥ ਜੋ ਪ੍ਰਭਿ ਦਿਤੀ ਦਾਤਿ ਸਾ ਪੂਰਨ ਵਡਿਆਈ ॥ ੨ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਗੁਣ ਗਾਈਅਹਿ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ ॥ ਨੇਮੁ ਨਿਬਾਹਿਓ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥੩॥ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਗੁਣ ਗਾਉ ਲਾਭੁ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਦਿਤਾ ॥ ਵਣਜਾਰੇ ਸੰਤ ਨਾਨਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਹੁ ਅਮਿਤਾ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥ ੧੧੫ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (١١٥)

(ستگوروءَ جي مهما.)

(۱) اُدمُ ڪيئا ڪرائيا، آرنڀُ رچائيا

نامُ جپي جپِ جيوڻا، گرُ منترُ دِرڙائيا

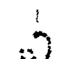
ارٿ :- گورن جي ڪرپا اُدم اسان ڪيو آهي؛ جپ تپ جو آرنڀ رچيو آهي. جنهن وقت کان گورن گرمنتر اُپديش درڙ ڪرايو آهي، تنهن وقت کان اسان نام جپي جپي جيئون ٿا. [آرنڀ = شروعات]

پاءِ پئو ستگورو ڪي، جنهن ڀرمُ بدارِيا

ڪري ڪرپا پرڀ آپڻي، سچ ساج سوارِيا

(رهاءُ ۱)

ارٿ :- جن ستگورن ڀرم دُور ڪيو آهي، تن جي پيرن تي اسين پئون ٿا. پرڀوءَ پنهنجي ڪرپا ڪري سچ ساج پنهنجي ڏانهن سواريو آهي.

نت وڇڙارم سنت جنهن، ڌائي بکهين نه اکي
کهن ڀتي سڀ تسڪا، کو مکه جن ڏاکي
(١ رهاءُ)

ارٿ:- مون سڀ جيوا مرت جو سار سمو آهي، سڀني جو وڇڙيل سنسار ۾ اوڏانکي ڪو ڏکي ته لڳي. مون مرت گورون جي سڪا ڏاڍا سڀاڳ آهن، ان لاءِ سڀ [illegible]
[illegible]
(ڪام آدڪ).

(٢) ٻڌ ڦوٻيس خوڻ لڳهه، ڏوهي ٻکه جارد
ساڄ مت ٻڙا سوڌا، وکر نام واپارد
ارٿ:- [illegible]
[illegible]
[illegible] آهي. اهو
نام جي وکر جو واپار ڪريو.

(٣) جيته ٻجهه ڏن ارپئا، سيڱي ٻته لڳي
آهي ٻوپ ڍڪئا، نت ڪمل ڪرلڳي
ارٿ:- جن [illegible]
[illegible] آهي، جي سڀ وارا آهن، [illegible]
[illegible] ڪن ٿا.

(٤) دوست مد جه ٻهوتي، ٻي ايهت ڪمائي
رام رسائڻ جه رتي، ڏاڪ سڀ اماي.
ارٿ:- ڪوبي سڀ وارا جي سراب پيئن ٿا، سي وشمن
۾ لڳا آهن ۽ دريا آهن. گورو صاحب فرمائين ٿا ته رام
نام جو امرت پيڪي پيئن ٿا، سي سچا لڳي (سڀ) آهن.

[illegible]

(۲) [illegible]

[illegible]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਆਵਹੁ ਮੀਤ ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਇ ਰਸ ਕਸ ਸਭਿ ਭੁੰਚਹ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਹ ਮਿਲਿ ਪਾਪਾ ਮੁੰਚਹ ॥ ੧ ॥ ਤਤੁ ਵੀਚਾਰਹੁ
ਸੰਤ ਜਨਹੁ ਤਾ ਤੇ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥ ਖੀਨ ਭਏ ਸਭਿ ਤਸਕਰਾ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਨੁ ਜਾਗੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਬੁਧਿ ਗਰੀਬੀ ਖਰਚੁ
ਲੈਹੁ ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਜਾਰਹੁ ॥ ਸਾਚਾ ਹਟੁ ਪੂਰਾ ਸਉਦਾ ਵਖਰੁ ਨਾਮੁ
ਵਾਪਾਰਹੁ ॥ ੨ ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਧਨੁ ਅਰਪਿਆ ਸੇਈ ਪਤਿਵੰਤੇ ॥
ਆਪਨੜੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣਿਆ ਨਿਤ ਕੇਲ ਕਰੰਤੇ ॥ ੩ ॥ ਦੁਰਮਤਿ ਮਦੁ
ਜੋ ਪੀਵਤੇ ਬਿਖਲੀ ਪਤਿ ਕਮਲੀ ॥ ਰਾਮ ਰਸਾਇਣਿ ਜੋ ਰਤੇ
ਨਾਨਕ ਸਚ ਅਮਲੀ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥ ੧੫੨ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (114)

(هي سنت جنو! اچو ته نام جپيون.)

(۱) [illegible]

[illegible]

ਚਰਣ ਕਮਲ ਸੰਗਿ ਨੇਹੁ ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ ਲਾਇਆ ॥ ਧੰਨੁ ਸੁਹਾਵਾ
ਮੁਖ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥ ੩ ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਕਾਲ
ਸਿਮਰਤ ਮਿਟਿ ਜਾਵਈ ॥ ਨਾਨਕ ਕੈ ਸੁਖੁ ਸੋਇ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਈ
॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥ ੧੧੩ ॥

آسا محلا پنجواں شبد (۱۱۴)

(پر ہوؤ ہو داڈو محرتِ نئی سچو سکھ آہی۔)

(۱) [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

(۲) [illegible]

[illegible]

[illegible]

(۳) [illegible]

[illegible]

[illegible]

(۲) [illegible] کیاں [illegible]

[illegible]

[illegible]

(۳) [illegible]

[illegible]

[illegible]

(۴) [illegible]

[illegible]

[illegible]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੀਐ ॥ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਦਇਆਲੁ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਮਾਣੀਐ ॥੧॥ ਆਵਹੁ ਸੰਤ ਮਿਲਾਹ ਹਰਿ ਕਥਾ ਕਹਾਣੀਆ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਸਿਮਰਹ ਨਾਮੁ ਤਜਿ ਲਾਜ ਲੋਕਾਣੀਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵਾ ਨਾਮੁ ਹੋਵੈ ਅਨਦੁ ਘਣਾ ॥ ਮਿਥਿਆ ਮੋਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਝੂਠਾ ਵਿਣਸਣਾ ॥ ੨ ॥

ارت :- جس نوں گور کمپھو یو الوں لی جھو گتی ہو جراتو
آسی ۔ گورو صاحب وستی ککری ہون تا تر مہوںکی جسٹ
کی اسرو تو روسو تو سوایہ ہو آمی ۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਦੂਖੁ ਜਾਇ ਸਹਜ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ॥ ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ ਕਰ ਜੋੜਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ॥ ੧ ॥ ਨਾਨਕ ਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ਜਿਸ ਕਾ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥ ਸਰਬ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ਸਚਾ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਗਿਆਨ ਜੋਗੁ ॥ ਤਿਸਹਿ ਅਰਾਧਿ ਮਨਾ ਬਿਨਾਸੈ ਸਗਲ ਰੋਗੁ ॥ ੨ ॥ ਰਾਖਨ ਹਾਰੁ ਅਪਾਰੁ ਰਾਖੈ ਅਗਨਿ ਮਾਹਿ ॥ ਸੀਤਲੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਤ ਤਪਤਿ ਜਾਇ ॥ ੩ ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਘਣਾ ਨਾਨਕ ਜਨ ਧੂਰਾ ॥ ਕਾਰਜ ਸਗਲੇ ਸਿਧਿ ਭਏ ਭੇਟਿਆ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥ ੧੧੨ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۱۲)

(پریؤ سرو ویاپک آهی .)

(۱) جس سمرت دکھ جاء، سہج سکھ پائیئی
رین دنس کر جوڑ، ہر ہر دھیائیئی

ارت :- جس نوں سمرن کرن نال دکھ دور ہو جاندے نے تے سہج سکھ پراپت ہندا ہے، سانوں ہتھ جوڑ کے رات دن ہر دا دھیان کرنا چاہیدا ہے ۔

نانک کا پربھ سوء، جس کا سبھ کوء
سرب رہیا بھرپور، سچا سچ سوء (رہاؤ)

ارت :- گورو جی فرماندے ہن کہ نانک دا پربھو او آپ ہی ہے،

آسا محلا پنجوان شبد (١١١)

(نام ئي سچو ڌن آهي.)

(١) ڪوڙ ڪسوٽي سنڪ، ڪاڙي ڪر ڀڃئي
ايڪ نام آڌار، پڙهن تر ڀڃئي

[illegible]

مي غريب سچ تيڪ، دؤن مدي سڪو [illegible]
ديکر تمرا [illegible] (ڪا [illegible])

[illegible]

(٢) راڄ مال جنجال، ڪاڄ [illegible] ڪم
[illegible] آڌار [illegible]

[illegible]

(٣) [illegible]
[illegible]

[illegible]

(٤) [illegible]
[illegible]

ارتھ :- مسولٹ دوں اسکے ۔ گرو گس نوں ... کال سوا ... کھیں ... آمیں۔ مورکھ ... ر ... ،
روانی مرگو ... [...]

(۳) کھڑیہ کر سکیند، تن میں دان مالٹا

بن سمرن تن ... ،

ارتھ :- ہے من ! جمیں سرور کی دوں ... نوں ، ... نوں ، جمیں آ ... اس ، ... سوہن
کال سواہ ... مالٹا ==
جمیں ... ماجی ، جمیں آدے ... اور
... ، جمیں ... ، سرور == ...

(۴) ... لکھ ... ، ... ،

... ، ... ،

[illegible]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਕੋਇ ਨ ਕਿਸਹੀ ਸੰਗਿ ਕਾਹੇ ਗਰਬੀਐ ॥ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ਭਉਜਲੁ ਤਰਬੀਐ ॥੧॥ ਮੈ ਗਰੀਬ ਸਚ ਟੇਕ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ॥ ਦੇਖਿ ਤੁਮਾਰਾ ਦਰਸਨੋ ਮੇਰਾ ਮਨ ਧੀਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਰਾਜੁ ਮਾਲੁ ਜੰਜਾਲੁ ਕਾਜਿ ਨ ਕਿਤੈ ਗਨੋ ॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਆਧਾਰੁ ਨਿਹਚਲੁ ਏਹੁ ਧਨੋ ॥ ੨ ॥ ਜੇਤੇ ਮਾਇਆ ਰੰਗ ਤੇਤ ਪਛਾਵਿਆ ॥ ਸੁਖ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਾਵਿਆ ॥ ੩ ॥ ਸਚਾ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ਤੂੰ ਪ੍ਰਭ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੇ ॥ ਆਸ ਭਰੋਸਾ ਖਸਮ ਕਾ ਨਾਨਕ ਕੇ ਜੀਅੜੇ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ੧੧੧ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਕਿਆ ਸੋਵਹਿ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਗਾਫਲ ਗਹਿਲਿਆ ॥ ਕਿਤੀ ਇਤੁ ਦਰੀਆਇ ਵੰਞਨਿ ਵਹਦਿਆ ॥੧॥ ਬੋਹਿਥੜਾ ਹਰਿ ਚਰਣ ਮਨ ਚੜਿ ਲੰਘੀਐ ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਗੁਣ ਗਾਇ ਸਾਧੂ ਸੰਗੀਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਭੋਗਹਿ ਭੋਗ ਅਨੇਕ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਸੁੰਞਿਆ ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਬਿਨਾ ਮਰਿ ਮਰਿ ਰੁੰਨਿਆ ॥ ੨ ॥ ਕਪੜ ਭੋਗ ਸੁਗੰਧ ਤਨ ਮਰਦਨ ਮਾਲਣਾ ॥ ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ ਤਨੁ ਛਾਰੁ ਸਰਪਰ ਚਾਲਣਾ ॥ ੩ ॥ ਮਹਾ ਬਿਖਮੁ ਸੰਸਾਰੁ ਵਿਰਲੈ ਪੇਖਿਆ ॥ ਛੂਟਨੁ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਿ ਲੇਖੁ ਨਾਨਕ ਲੇਖਿਆ ॥ ੪ ॥ ੮ । ੧੧੦ ॥

آسا محلا پنجواں شبد (۱۱۰)

(ھی گہیلا! نام کیں نہ وسار۔)

(۱) کیا سووھ نام وسار، غافل گہلیا

کتی اِت دریاءِ، ونجن وہدیا

[illegible]

بوہتھڑا ہر چرن، من چڑھ لنگھیئے

آٹھ پہر گن گاءِ، سادھو سنگیئے (رہاؤ ۱)

[illegible]

(۲) بھوگیں بھوگ انیک، ون ناوے سنجیا

ہر کی بھگت بنا، مر مر رُنیا

ارٿ:- جو ٻروُ سڀني مان وڏو ٿي رهيو آهي، سو منهنجو سوامي آهي. هڪ صاحب ڪرڻ وارو آهي جنهن جي سرٽي داتا ده سڀ آهي، سو ڪرڻ ڪراوڻ وارو آهي.

جنهِ پاهي تنه راکه راکنهارا
تجهه بن اور نه ڪوئي ٿد پهارا (١ رهاءُ)

ارٿ:- هي راکڻ هارا، جنهن ولهڻي ٿيئن جن داس کي رکيو، جنهن تو ٿانسواءِ ٻيو ڪو ٻيو سان ڪونه ڏٺو آهي (جنهن منهنجو ٻوجهه هڪ تون لٿو آهين.)

(٢) ٻرتپالي ٻرب آپ گهٽ گهٽ سارينئي
جس من ٿا آپ تس نه وسارينئي

ارٿ:- هي ٻرڀوُ تون پالڻ هارڪ هي سار ڏين ٿو؛ ٻرتپالنا ڪرين ٿو. هي ٻرڀوُ جنهنجي من ۾ تون وسين ٿو، تنهنکي ڪڏهن به نه وسارين.

(٣) جو ڪجهه ڪري س آپ آپڻ ڀاڻا
ڀگتان ڪا سهائي جڳ جڳ جاڻا

ارٿ:- جيڪي ڪرين ٿو، سو تون پاڻ پنهنجي ڀاڻي موجب ڪرين ٿو. تون جڳ جڳ ۾ ڀڳتن جو سهائڪ جاتو وڃين ٿو.

(٤) جپ جپ نه ڪا نام ڪدي نه جهوريئي
نانڪ درس پياس لوچا پوريئي.

ارٿ:- هي ٻرڀوُ! منهنجو نالو جپڻ ڪري ڪڏهن ڏک نه پائبو. گورو صاحب چون ٿا ته "هي ٻرڀوُ! مونکي تنهنجي درشن جي پياس آهي، سو مونکي درشن ڏيئي منهنجي اڇا پوري ڪر."

[illegible] آهي.

(٣) [illegible] آپ [illegible]

[illegible]

ارٿ: [illegible] قبول ڪري [illegible] [illegible] قبول [illegible]

(٤) [illegible]

[illegible]

ارٿ: [illegible] ڪري [illegible] ڪري [illegible] ڪريان [illegible] ڪريان.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਸ੍ਰਬ ਠਾਇ ਹਮਾਰਾ ਖਸਮੁ ਸੋਇ ॥ ਏਕੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਿਰਿ ਛਤੁ ਦੂਜਾ ਨਾਹਿ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖੁ ਰਾਖਣਹਾਰਿਆ ॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਰਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੇ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਸਾਰੀਐ ॥ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਵੁਠਾ ਆਪਿ ਤਿਸੁ ਨ ਵਿਸਾਰੀਐ ॥ ੨ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੁ ਆਪਿ ਆਪਣ ਭਾਣਿਆ ॥ ਭਗਤਾ ਕਾ ਸਹਾਈ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਜਾਣਿਆ ॥ ੩ ॥ ਜਪਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਕਦੇ ਨ ਝੂਰੀਐ ॥ ਨਾਨਕ ਦਰਸ ਪਿਆਸ ਲੋਚਾ ਪੂਰੀਐ ॥੪॥੭॥੧੦੮॥

آسا محلا پنجوان شبد (١٠٩)

([illegible] جي اُستت.)

(١) [illegible]

[illegible]

ਤੁ ਪਾਇਆ ਜਨ ਪਰਸਾਦਿ ਦੂਖੁ ਸਭੁ ਮੇਟਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥
ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਉਧਾਰੇ ਤਿੰਨਖੇ ॥ ਜਿਨ ਮਨਿ ਵੂਠਾ ਆਪਿ
ਭਗਤ ਸੇ ॥ ੨ ॥ ਜਿਸਨੋ ਮੰਨੇ ਆਪਿ ਸੋਈ ਮਾਨੀਐ ॥
ੜ ਪੁਰਖੁ ਪਰਵਾਣੁ ਸਭ ਠਾਈ ਜਾਨੀਐ ॥ ੩ ॥ ਦਿਨਸੁ
ਆਰਾਧਿ ਸਮਾਲੇ ਸਾਹ ਸਾਹ ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਲੋਚਾ ਪੂਰਿ
ਪਾਤਿਸਾਹ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੧੦੮ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (١٠٨)

(سکي اھي، جي ڏينھن رات سائين کي ياد ڪن.)

(١) جنا نه وسري نام سي ڪيھڙا
پيڌ نه جا ٿئه مٿيل، سائين جيھڙا

ارٿ:- جنکي نام نه ٿو وسري، سي ڪيھڙا اُھي سائين جيھڙا آھن ۽ اُھي ۽ سائين ۾ ڪو به تفاوت نه سمجھ

پرمان:- "ھو جن ھ اُنھ ڏھي، ٿالڪ ساڌي مان.
[سلوڪ محلا ناوان امر (٢٩

من تن ھو ھ اھال، تو سنک پيٺا
سکه پائيا جن پرساد، دکھ سڀ ميٽيا (اڪ ر

ارٿ:- ھي پرڀو! جنکي تو-اُن مان ڏنو، سي من ۽ توڙي تن ڪري سکي آھن. اُھي سکه پراپت ڪن ٿا ۽ جي ڪرپا ڪري اُنھن سڀ دکھ مٽجي وڃن ٿا.

(٢) جيتي کنڊ برھمنڊ، اُڌاري تن کي
جن من وٺا آھ پوري ڀڳت سي

ارٿ:- جيترا کنڊ ۽ برھمنڊ آھن، تن سڀني کي

آسا محلا پنجوان شبد

آٺ پهر سالاهہ سرجڻ هار تون،
جيوان تيري داتہ ڪرپا ڪرهہ موں
(اڪ رهاءِ)

ارٿ:- تون اٺ ئي پهر سرجڻهار جي اُستت ڪر؛ هيءَ
وينتي ڪر تہ "هي پربو! مان تنهنجي دات جي آسري جيئان
ٿو؛ تون مونتي ڪرپا ڪر."

(۲) سوئي ڪرم ڪماءِ جتہ مکہ اُجلا
سوئي لڳئي سچہ جس تون ديهہ آلا

ارٿ:- هي ڀائي! اهڙو ڪرم ڪر، جنهن ڪري تنهنجو
مکہ اُجل ٿئي يعني تون سکي ٿئين. هي الله! جنهنکي تون سچہ
ڏين ٿو، سوئي سچہ ۾ لڳي ٿو.

(۳) جو نہ ڇنند نہ موُل، سو ڪيهہ راس ڪر
هڪو چتہ وساءِ ڪدي نہ جاءِ مر

ارٿ:- جو سروپ روپي گهر ڪڏهين ناس نہ ٿيندو، جو
سوئي مڻ ڪر. هڪ اڪال پرکہ کي چتہ ۾ وساءِ جو
ڪڏهين ۾ نہ مرندو.

(۴) تنا پيارا رامہ جو پرب پاڙيا
گرپرساد اڪتہ نانڪ وڪاڙيا.

ارٿ:- گورو صاحب فرمائين ٿا تہ جي پربو کي وڻيا آهن،
تنکي رام پيارو لڳو آهي. اهي گورو جي ڪرپا سان اڪٿ
پرماتما جي سارا ڪن ٿا.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਜਨਾ ਨ ਵਿਸਰੈ ਨਾਮੁ ਸੇ ਕਿਨੇਹਿਆ ॥ ਭੇਦੁ ਨ ਜਾਣਹੁ ਮੂਲਿ
ਸਾਂਈ ਜੇਹਿਆ ॥੧॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹੋਇ ਨਿਹਾਲੁ ਤੁਮ ਸੰਗਿ ਭੇਟਿਆ

ٿيندو؟ [داس داسترڻ == داسي ٻانهو، شيوا جو ٻانهو. گَوَن == آواگون ڄمڻ مرڻ جو ڦيرو.]

(۳) جيسي ٻس دِياهُ تيسا سنسار سَبُ
نانڪ پنڌن ڪاٽ ملاوهُ آپ پربُ.

ارٿ:- جهڙيطرح ٻون ساوڪ ڏسي ڦاس ٿا، تهڙيطرح سارو سنسار اسان کي آهي (مطلب ته اسين به سنسار جي وشين ۾ ڦاسون ٿا.) گورو صاحب وينتي ڪري چون ٿا ته "هي پربؤ! مهنجا پنڌن ڪاٽي مونکي پاڻسان ملائي ڇڏ."
[دِياهُ == سبزي، ساوڪ.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਹਭੇ ਥੋਕ ਵਿਸਾਰਿ ਹਿਕੋ ਖਿਆਲੁ ਕਰਿ ॥ ਝੂਠਾ ਲਾਹਿ ਗੁਮਾਨੁ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿ ਧਰਿ ॥੧॥ ਆਠ ਪਹਰ ਸਾਲਾਹਿ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਤੂ ॥ ਜੀਵਾਂ ਤੇਰੀ ਦਾਤਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਹੁ ਮੂ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸੋਈ ਕੰਮੁ ਕਮਾਇ ਜਿਤੁ ਮੁਖੁ ਉਜਲਾ ॥ ਸੋਈ ਲਾਗੈ ਸਚਿ ਜਿਸੁ ਤੂ ਦੇਹਿ ਅਲਾ॥ ੨ ॥ ਜੋ ਨ ਢਹੰਦੋ ਮੂਲਿ ਸੋ ਘਰੁ ਰਾਸਿ ਕਰਿ॥ ਹਿਕੋ ਚਿਤਿ ਵਸਾਇ ਕਦੇ ਨ ਜਾਇ ਮਰਿ ॥ ੩ ॥ ਤਿਨਾ ਪਿਆਰਾ ਰਾਮੁ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣਿਆ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਅਕਥੁ ਨਾਨਕ ਵਖਾਣਿਆ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੧੦੭ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۰۷)

(اُپديش)

(۱) هڀي ٿوڪ وِسار، هڪو خيالُ ڪر
جهوٺا لاهِ گمانُ، مَنُ تَنُ ارپ ڌر

ارٿ:- هي ڀائي! سڀ پدارٿ وساري، هڪ اڪال پرکر جو ڌيان ڪر. ڪوڙو هٺ ڪڍي ڇڏ ۽ من توڙي تن پرڀو کي ارپي ڇڏ.

آسا محلا پنجوان شبد (١٠٦)
(پرارٿنا)

(١) لاکر پکت آراڌهن، جپتي پيتم پيتم
ڪون جکت ميلاوءِ، نرکڙ بڪتي جيتم

ارٿ:- هي پريو! لکر پکت "پرين پرين" جپي تنهنجي آراڌنا ڪن ٿا. مون نرگُڻي ۽ پاپي جيو کي ڪنهن به جڳت سان پاڻسان ملائي ڇڏ.

تيري ٽيڪ گووند، ڪرپال دئيال پرڀ
تون سڀنا کي ناٿ، تيري سرشٽ سڀ (اِڪ رهاءُ)

ارٿ:- هي گوبند، گوپال، ديال پريو! مونکي تنهنجو ئي آسرو آهي. تون سڀني جيون جو مالڪ آهين ۽ هيءَ ساري سرشٽي تنهنجي آهي.

(٢) سدا سهائي سنت، پيکهه سدا حضور
نام بهونڻيا، سي مرن وِسوُرِ وِسوُرِ

ارٿ:- هي پريو! تون سنتن جو سدئو سهائڪ آهين. اهي توکي سدئو حاضران حضور ڏسن ٿا. پر جيڪي نام کان رهت آهن، سي دکن ۾ ڪڙهي ڪڙهي مرن ٿا. [بهونڻيا== خالي، رهت. وسُور وسور== سُور کائي، دکن ۾ ڪڙهي ڪڙهي.

(٣) داس داسَتڻ ڀاءِ مِٽيا تنان ڪُوڙ
وسرِيا جنان نام تنانڙا حال ڪُوڙ

ارٿ:- جن ۾ شيوا جو ڀاءُ آهي، تنهنجو آوا گون ميٽجي ويو. جن کان نام وسري ويو آهي، تنهنجو ڪوڙو حال وڃي ٿيو.

ارٿ:- جنهن کي مون سچي ڏٺو جي رتيءَ ماتر ڳالهه

ٻڌن ٿا، سي ٻين کي ٻڌائين ٿا، سو عجائب ڪن

ٿا. هي ماءُ! اُنهيءَ آسد جي قسمت ڳڻي نٿي وڃي. [بهد ڪ

== بس ماتر، رتي ماتر. ڳال == ڳالهه. قسم == قسمت.]

(۳) نشرط پسند و سوءِ پيکر مشتاق پئي

مئي ٺوڪُڙ ميري ماءُ، آپ لڙ لاءِ لئي

ارٿ:- جنهن کي سترن سان ڏسي مان هن تي موهت ٿي

پئي. هي ماءُ! مان نرگڻ آهيان، ٻر ٻرڀوءِ موسکي پنهنجي

پاڙ ۾ ورتو آهي.

(۴) ٻد ڪتيب سسار دنا وڻن ٻاهرا

نانڪ ڪا پاتشاهُ دسي ظاهرا.

ارٿ:- صاحب فرمائين ٿا سو ٻرهو ويدن - سسار جي

پستڪن کان ٻاهر الڳ آهي. سنهنجو پاتشاه ظاهر ظهور

دسو ڏسي.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ਪ

ਲਾਖ ਭਗਤ ਆਰਾਧਹਿ ਜਪਤੇ ਪੀਉ ਪੀਉ ॥ ਕਵਨ ਜੁਗਤਿ ਮੇਲਾਵਉ ਨਿਰਗੁਣ ਬਿਖਈ ਜੀਉ ॥ ੧ ॥ ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਪਾਲ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭ॥ ਤੂੰ ਸਭਨਾ ਕੇ ਨਾਥ ਤੇਰੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਦਾ ਸਹਾਈ ਸੰਤ ਪੇਖਹਿ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ ॥ ਨਾਮ ਬਿਹੂਨੜਿਆ ਸੇ ਮਰਨਿ ਵਿਸੂਰਿ ਵਿਸੂਰਿ ॥ ੨ ॥ ਦਾਸ ਦਾਸਤਣ ਭਾਇ ਮਿਟਿਆ ਤਿਨਾ ਗਉਣੁ ॥ ਵਿਸਰਿਆ ਜਿਨਾ ਨਾਮੁ ਤਿਨਾੜਾ ਹਾਲੁ ਕਉਣੁ ॥ ੩ ॥ ਜੈਸੇ ਪਸੂ ਹਰਿਆਉ ਤੈਸਾ ਸੰਸਾਰੁ ਸਭ ॥ ਨਾਨਕ ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਮਿਲਾਵਹੁ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭ ॥੪॥ ੪ ॥ ੧੦੬ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਸਾਈ ਅਲਖੁ ਅਪਾਰੁ ਭੋਰੀ ਮਨਿ ਵਸੈ ॥ ਦੂਖ ਦਰਦੁ ਰੋਗੁ ਮਾਇ ਮੈਡਾ ਹਭੁ ਨਸੈ ॥ ੧ ॥ ਹਉ ਵੰਞਾ ਕੁਰਬਾਣੁ ਸਾਈ ਆਪਣੇ ॥ ਹੋਵੈ ਅਨਦੁ ਘਣਾ ਮਨਿ ਤਨਿ ਜਾਪਣੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਬਿੰਦਕ ਗਾਲਿ ਸੁਣੀ ਸਚੇ ਤਿਸੁ ਧਣੀ ॥ ਸੁਖੀਹੂੰ ਸੁਖ ਪਾਇ ਮਾਇ ਨ ਕੀਮ ਗਣੀ ॥ ੨ ॥ ਨੈਣ ਪਸੰਦੋ ਸੋਇ ਪੇਖਿ ਮੁਸਤਾਕ ਭਈ ॥ ਮੈ ਨਿਰਗੁਣਿ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ਆਪਿ ਲੜਿ ਲਾਇ ਲਈ ॥ ੩ ॥ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਸੰਸਾਰ ਹਭਾਹੂੰ ਬਾਹਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਕਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਦਿਸੈ ਜਾਹਰਾ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੧੦੫ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (١٠٥)

اُٿانڪا:- هيءُ شبد سري گورو ارجن ديو جن پنهنجي ماتا کي چٺي بدلو آهي.

(١) سائي اَلکُ اَپارُ، ڀوري مَنِ وَسي
دُوکُ دَردُ روگُ ماءِ، مَيڏا هڀُ نسي

ارٿ:- هي ماتا! جنهن مهل منهنجو سائين جو الک ۽ اپار آهي، سو ٿورو ئي منهنجي من ۾ وسي ٿو، تڏهن منهنجا سڀ دک، درد ناس ٿي وڃن. [سائي = سائين. ڀوري = ذرا. مَيڏا = منهنجا. هڀ = سڀ.]

هئُو وڃان قربانُ سائين آپڻي
هووي آنندُ گهڻا مَنِ تَنِ جاپڻي (رهاءُ)

ارٿ:- مان پنهنجي سائين تان قربان وڃان، جنهن جي جپڻ ڪري من توڙي تن ۾ گهڻو آنند ٿئي ٿو.

(٢) بِندڪ گالِ سُڻي، سچي تِسُ ڌڻي
سُکي هُون سُکُ پاءِ ماءِ نه قيم گڻي

ارت :- سمنی سکن کي يون جاهي ڏبو آهي ، ہر هريءَ نام جي سمرن برابر ڪوبہ سکر ڪو ہی . سچو صاحب ستگوروءَ جي راسی سان برابت ٿئي ٿو.

پلهاري گو ر آپڻي سد سد ڦر ڌ نا

نام نہ سرو اڪ کن چسا ، اهر ڪمجهي دانا

(ا ڪ رہاءِ)

ارب :- مان شل ہمہ جي گوروءَ تان پلهار ،جان ، سدبو مٿانئس ہوپان ،جان ! جي ستگورو ا هو دان ڏي، جو واهگوروءَ جو نام هڪ کن پاڪ هڪ جسو ہہ موسکان نہ وسري .

(٢) پاڪ سچا سہ ء جي جس دو ڏ ن آٹتر

سہ ۾ ويئ مها جال تي جس که ر شبد نرلتر

ارب :- جهمہ جي اندر مر هريءَ جو دن آهي ، سوئی پاگوارو آهي . جهن بوس ستگوروءَ جو سبد اڪ رس جسو آهي ، سو موءَ ر ہی ہہ جار کن جسي تو

(٣) کہ ر ڪي مہہ ڪيا ڪها ، گو ر ہمہ ڪ ست سر

اہ د آد جگادي جگہہ جگہ پرُ وا پرميشر

ارب :- جي ائي ا مان گوروءَ جي مہما ڪهڙی جوان ؟ گورو ووڊڪ آہــ کٹل جہ بلاءِ آهي . گورو سمنی جگن مر آ ۔ جاءِ درن رمسور آهي .

(۴) ڌمر ڏ دامہ د سد سدا ھ ، ھر من رنسکي

جمتہ ہواظ ڏ ن گو رو جيئ ڻاڪ ڪيئ سکي .

ارب :- جي ئي ا اوهس نام دياوء سدبو هريءَ سان من کي رنگيو . ساحب هرمائس تا ر موہمجو جمڻ ، ہران دن گورو ئي آهی ؛ بو سبو ہوں سان انگر سنگ آهي .

(۳) چترائي سياڻپا ڪتيءَ ڪام نہ آئيتيءَ
تُنا صاحب جو ديوءِ سوئي سُکہ پائيتيءَ

ارٿ :- چترائي ۽ سياڻپ ڪنهن بہ ڪم جون نہ آهن.
هي صاحب! جيڪي تون راضي ٿي ڏين ٿو، سوئي مان سکہ سمجهي پرايت ڪريان ٿو.

(۴) جي لکہ ڪرم ڪمائيئهہ ڪِڇهہ پوءِ نہ بندا
جن نانڪ ڪيتا نام ڏر هور ڇڏ ڻا ڏندا.

ارٿ :- نام کانسواءِ جي لکہ ڪرم ڪٿي ڪجن، تہ بہ ترشنا نہ ٿي روڪجي. صاحب داس پاو سان جون ٿا ترءون نام حوئي آسرو ورتو آهي ۽ پيا سڀ ڏندا جڏي ڏنا آهن.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਮੈ ਭਾਲਿਆ ਹਰਿ ਜੇਵਡੁ ਨ ਕੋਈ ॥ ਗੁਰ ਤੁਠੇ ਤੇ ਪਾਈਐ ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸੋਈ ॥ ੧ ॥ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਸਦ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨਾ ॥ ਨਾਮੁ ਨ ਵਿਸਰਉ ਇਕੁ ਖਿਨ ਚਸਾ ਇਹੁ ਕੀਜੈ ਦਾਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਭਾਗਠੁ ਸਚਾ ਸੋਇ ਹੈ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਧਨੁ ਅੰਤਰਿ॥ ਸੋ ਛੂਟੈ ਮਹਾ ਜਾਲ ਤੇ ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਨਿਰੰਤਰਿ ॥ ੨ ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਿਆ ਕਹਾ ਗੁਰੁ ਬਿਬੇਕ ਸਤ ਸਰੁ ॥ ਓਹੁ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਜੁਗਹ ਜੁਗੁ ਪੂਰਾ ਪਰਮੇਸਰੁ ॥ ੩ ॥ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੁ ਸਦ ਸਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨੁ ਰੰਗੇ ॥ ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਣ ਧਨੁ ਗੁਰੂ ਹੈ ਨਾਨਕ ਕੈ ਸੰਗੇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੦੪ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۰۴)

(هري نام جي ڏن جهڙو بيو ڪو ڌن نہ آهي.)

(۱) سَرب سکان ميءِ ڀاليا هر جيوڊ نہ ڪوئي
گور تُٺي تي پائيتيءَ سچهہ صاحب سوئي

ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ ਅਪਾਰ ਹੈ ਕੋਈ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਏ ॥ ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟਸੀ ਸੋ ਚਲੈ ਰਜਾਏ ॥੨॥ ਚਤੁਰਾਈ ਸਿਆਣਪਾ ਕਿਤੈ ਕਾਮਿ ਨ ਆਈਐ ॥ ਤੁਠਾ ਸਾਹਿਬੁ ਜੋ ਦੇਵੈ ਸੋਈ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ॥ ੩ ॥ ਜੇ ਲਖ ਕਰਮ ਕਮਾਈਅਹਿ ਕਿਛੁ ਪਵੈ ਨ ਬੰਧਾ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੀਤਾ ਨਾਮੁ ਧਰ ਹੋਰੁ ਛੋਡਿਆ ਧੰਧਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੦੩ ॥

آسا گهر آٺون ڪافي محلا پنجوان شبد (۱۰۳)

اِڪ اونڪار ستگور پرساد

(نام ئي جيو جو آسرو.)

(۱) مين بندا ٻئي خريد سچ صاحب ميرا

جيءُ پنڊ سڀ تس دا سڀ ڪجهه هئي تيرا

ارٿ:- مان تنهنجو زرخريد ٻانهو آهيان؛ تون منهنجو سچو صاحب آهين. منهنجي آتما، منهنجو سرير ۽ ٻيو سڀ ڪجهه جيڪي هن جيو جو آهي، سو تنهنجو ئي آهي.
[ٻئي خريد == مُلهه جو خريد ڪيل.]

ماڻ نماڻي تون ڌڻي تيرا ڀروسا

بن ساچي اَن ٽيڪ هئي سو جاڻهُ ڪاچا

(اِڪ رهاءُ)

ارٿ:- هي ڌڻي! تون نماڻن جو ماڻ آهين، مون کي تنهنجو ئي ڀروسو آهي. هي سچا پرڀو! تو کان سواءِ جيڪي ٻيءَ جو آسرو آهي، تنهن کي مان ڪچو يعني اڻ گياني سمجهان ٿو.

(۲) تيرا حڪم اپار هئي ڪوئي انت نه پائي

جس گور پورا ڀيٽسي سو چلئي رضائي

ارٿ:- هي پرڀو! تنهنجو جو اپار حڪم آهي، تنهنجو ڪنهن انت نه پاتو آهي. جنهن کي پورن گورو مليو آهي، سوئي تنهنجي حڪم موجب هلي ٿو.

آسا محلا پنجوان شبد (١٠٢)

(١) گُر پُوري راکِيا دي هاٿ
پرگٽ ڀِيا جن کا پرتاپ

ارٿ:- گوروءَ ٻالڪ (سري هرگوبند صاحب) کي هٿ ڏيئي بچايو ۽ ٻانهي داس جو پرتاپ پرگٽ ڪيائين.

گُر گُر جپي گُرو گُر ڌيائي
جيءَ کي ارداس گُرو پهِ پائي (١ ڪ رهاءُ)

ارٿ:- هي ڀائي! گوروءَ کي جپيو ۽ گوروءَ جو ڌيان ڌاريو ۽ جيڪا من ۾ مراد هجيو، اُنجي ارداس گوروءَ کي ئي ڪريو.

(٢) سرڻ پري ساچي گُر ديو
پُورن هوئي سيوڪ سيو

ارٿ:- هان سچي گورديو جي سرڻ پيو آهيان، جنهن ڪري مون سيوڪ جي سيوا پُورن ٿي آهي.

(٣) جيءَ پنڊ جوبن راکي پران
ڪهُ نانڪ گُر ڪءُ قربان.

ارٿ:- صاحب فرمائن ٿا ته جو گورو، جيءُ، سرير جوڀن ۽ پران جي رکيا ڪري ٿو، تنهن تان ٻلهار وڃڻ گهرجي.

ਆਸਾ ਘਰੁ ੮ ਕਾਫੀ ਮਹਲਾ ੫

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮੈ ਬੰਦਾ ਬੈ ਖਰੀਦੁ ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਦਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੈ ਤੇਰਾ ॥੧॥ ਮਾਣੁ ਨਿਮਾਣੇ ਤੂੰ ਧਣੀ ਤੇਰਾ ਭਰਵਾਸਾ ॥ ਬਿਨੁ ਸਾਚੇ ਅਨ ਟੇਕ ਹੈ ਸੋ ਜਾਣਹੁ ਕਾਚਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

خبر نه آهي ته ڇو؟ ادا گاهه ٻڌي دائيءَ چيو ته ٻالڪ
مهيني منجهه ۾ ڏيهه ته ڇڪڙ ڏيالس. سيٺي زالن هنکي
وڏي گهراڻي جو سمجهي ماتا گنگا کي چيو ته هنکي
ٻالڪ ڏي ته ڏارانيس. تنهنتي ماتا گنگا سيٺي جي
مرضي ڏسي ٻالڪ کڻي هنکي ڏنو.

دائيءَ ٻالڪ کي ڇوڙي ۾ کڻي ڏڙ ٻالڪ جي وات
۾ ڏيئي مٿانئس ڪپڙو وجهي ڇڏيو. هڪ سري ڪرشن
مهراج ٻڙ تسا ڏاڙھ جو ڏڙ وات ۾ وجهي هنکي ڇهاتي
ماري ڇڏيو، تنهن سري هرگوبند صاحب ٻه هڪ ننڍاڪيءَ
جو ڏڙ هٿ ۾ جهلي اهڙو ته زور ڏنائينس جو هوءِ هاءِ هاءِ
ڪري ڪري پٽي ۽ بيهوش ٿي ويئي. ڪن زالن
وات ۾ پاڻي وڌس ۽ ڪن گلاب جو پاڻي منهن تي وڌس
ته هن هوش ۾ آئي. جڏهن ساڃهه ۾ آئي، تڏهن
چوائين ته "مان دائيءَ جو ڪم ڪندي هئس. پرٿيچند
جي پاڻي موڪلي ڪرمون وٽ ملي ويئي. پرٿيچند
۽ ڪرموءَ مون کي ڏهه سؤ روپيا ڏيڻ جيئه ته هرگوبند
صاحب کي زهر ڏيئي ماري اچ. تنهنتي آءٌ ٿڻن کي
زهر لائي آيس، جو آڱلند، هن مون کي ماري ڇڏيو."
ائين چئي هن پراڻ ڏنا. ماڻهن جڏهن اها ڳالهه ٻڌي،
تڏهن چوائون ته پرٿيچند ۽ ڪرموءَ کي ڌڪار آهي،
جو هڙا پاپ ڪري ٿا ڪن، پر هميشه ٻيهرو رکڻ
آهي، تنهنجو ڪهڙو مار. اڪو نه ڪري سگهي ٿو. هڪ
سکي وڃي سري گورو ارجن ديو جن کي سمورو حال
ٻڌايو، جن اهو ڏٺو ته دائي اڳڙ ۾ مئي پئي آهي.
صاحبن چيو ته اسانجو راکو اڪال پرک آهي ۽ اسکا ۾
ٻڌي هيٺيون شبد اچاريائون:-

کي پٽ ڪونہ ٿيندو. ھاڻي تہ ڪين پٽ ڄائو آھي ۽ گھر گھر خوشيون ٿي ويون آھن. ڇا ٿي پيو جي امرتسر جا ٺورا ماڻھو اوھانکي مھڻا ٿا ڏين، پر اوھانجا وچن تہ ڪوڙا ٿيا." تڏھن پرٿيچند چيو تہ "ماتا گنگا ٻاٻي ٻڍي صاحب وٽ پيرين اگھاڙي وئي، جنھن پٽ ڏنس. منھنجو وچن ڪو ڦرڻ جو ھو ڇا؟ پر پٽ ڄائس تہ ڇا ٿي پيو؟ ھنکي مڙيوئي ناس ڪنداسون. ڪنھن زال کي ٺورا پئسا ڏيئي موڪليو تہ اھا ھنکي ماري ايندي." اھا ڳالھہ ٻڌي ڪرموُن ڏاڍي خوش ٿي ۽ ٻانھيءَ کي چيائين تہ تون ڪا اھڙي زال ھٿ ڪر.

ڪن ڏينھن کانپوءِ پرٿيچند جي داسي ھڪ زال کي ڪرموُن وٽ وٺي آئي، جا دائيءَ جو ڪم ڪندي ھئي. ھن قبول ڪيو تہ آءٌ ٻالڪ کي پورو ڪري ايندس. اوھين دلجاءِ ڪريو. منھنجو ٻاڻ سري ارجن ديو جن سان وير آھي. ٻين دائين کي گھرايائون، مونکي گھرايائون بہ ڪين. پرٿيچند ۽ ڪرمون ھنکي چيو تہ جيڪڏھين تون اھو ڪم ڪري آئينءَ تہ توکي گھڻو ڏان ملندو. ھنن ٻہ وقت کيس ھڪ سؤ روپيا ڏنا ۽ ڪرموُن پنھنجي ريشمي چادر بہ ھنکي لاھي ڏني.

دائي ڏن وٺي پنھنجي گھر آئي ۽ زھر پنھنجن ٿڻن کي مکي، وڏي ماڻھوءَ جي استريءَ جھڙو ويس ڪري وڏاليءَ ۾ سري گورو ارجن ديو جن جي گھر ۾ لنگھي آئي. انوقت گھر ۾ زالن جي پيڙ ھئي ۽ ھنکي وڏي گھراڻي جو سمجھي گھڻو آدر ڀاءُ ڪيائون. ڳالھين ڪندي ماتا گنگا چيو تہ ڀن ڏينھن کان ٻالڪ ننڍو ڏائي.

(۴) جِنھ بالک پِتا اُوپر کری بہُ ماݨ
بُلاِئِیا بولے گُور کی باݨ
کھوٹی جِنھی ناہی بات
کُور بالک تِنا کینی دات .

ارت :- جس بالک پتا تے اوتھوں کری تو، تس مان نہ گوروؤ تے کیتا نو؛ جس گورو مونگی ہوائی تو، تس مان جوان تو. صاحب فرمائیں تا تر ادا گالہہ لکل حمیل کاہی تر گورو بالک دو راسی تے موں تے مہر بخشش کیتی آہی.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਰਾਖਿਆ ਦੇ ਹਾਥ ॥ ਪ੍ਰਗਟੁ ਭਇਆ ਜਨ ਕਾ ਪਰਤਾਪੁ ॥੧॥ ਗੁਰੁ ਗੁਰ ਜਪੀ ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਧਿਆਈ ॥ ਜੀਅ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ ਗੁਰੂ ਪਹਿ ਪਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਰਨਿ ਪਰੇ ਸਾਚੇ ਗੁਰਦੇਵ ॥ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ॥ ੨ ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਜੋਬਨੁ ਰਾਖੈ ਪ੍ਰਾਨ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਕਉ ਕੁਰਬਾਨ ॥ ੩ ॥ ੮ ॥ ੧੦੨ ॥

اُتھانکا :- دتّہ ہین وِنیچند دی داسی دی سری ہرگوبند صاحب دی جنم دی خبر پہنچی، تدّ ہین دکدم دوڑی وچّہ پرتیچند دی استری نے کہا، موں دی چائیس تر "گورو ارجن صاحب دی گھر پُت جانو آہی؛ سب مائیو حنکی. اداوں تُوڑ رہا وچن. جدوں تو ہیں کانولی دو امرتسر مان ود آون، تدوں تو ہیں کانولی پاݨ ودن کھٹو تاں نہو آہی."

کرموں کی اہا گالہہ پڑی ادوو دکر تیو دو کانڑ پیشر زہر تی اکس. رات دو دتّہ ہین پرتیچند گھر آیو، تدّ ہین ہنکی چیائین تر "اوہاں تی جیو تر ارجن صاحب

ارٿ :- هي پت ، گوبند جو ڳت جاڻو آهي ؛ آڪال پرک
جو ليکو سيني تي اچي ظاهر ٿيو آهي .

(٢) دسي ماسي حڪم ٻالڪ جنم ليٿا
مٽيا سوڳ مها آنند ٿيٿا
گور باڻي سکي انند گاوي
ساچي صاحب ڪي من ڀاوي

ارٿ :- ڏهين مهني ڪرتار جي حڪم سان ٻالڪ جنم
ورتو ؛ پر [illegible] ڪري جو ڏک هو ، سو لهي ويو ؛ مها آنند
ٿيو . سڀ ساٿين گڏ جي "انند صاحب" گائڻ لڳا . اڄا
واڻي سچي صاحب کي وڻندڙ آهي .

نوٽ :- "آنند صاحب" جي واڻي سچي پاتشاه
سري گورو امرديو جن پنهنجي پوٽي ڀائي موهري جي
پٽ جي جنم تي اچار [illegible] فرمايائون ته اڪيتي شادي ؛
خوشين جي [illegible] صاحب" جو پاٺ ڪندا
رهجو .

(٣)

ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਸਖੀ ਅਨੰਦੁ ਗਾਵੈ ॥ ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ ਕੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥ ੨ ॥ ਵਧੀ ਵੇਲਿ ਬਹੁ ਪੀੜੀ ਚਾਲੀ ॥ ਧਰਮ ਕਲਾ ਹਰਿ ਬੰਧਿ ਬਹਾਲੀ ॥ ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਿਵਾਇਆ ॥ ਭਏ ਅਚਿੰਤ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਇਆ ॥ ੩ ॥ ਜਿਉ ਬਾਲਕੁ ਪਿਤਾ ਊਪਰਿ ਕਰੇ ਬਹੁ ਮਾਣੁ ॥ ਬੁਲਾਇਆ ਬੋਲੈ ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣਿ ॥ ਗੁਝੀ ਛੰਨੀ ਨਾਹੀ ਬਾਤ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਤੁਠਾ ਕੀਨੀ ਦਾਤਿ ॥੪॥੭॥੧੦੧॥

آسا محلا پنجوان شبد (١٠١)

اُٿانڪا:- ڀائي بڌي صاحب جي ور ملڻ ڪان پوءِ ڏهين مهني يعني سنبت ١٦٥٢ جي آڪاڙ مهني جي تاريخ ١٢ آرتوار جي ڏينهن اڌ رات جو، ماتا گنگا کي تمام سندر پٽ ڄائو. اها خبر ڪا داسي وڃي سري گورو ارجن ديو جن کي ٻڌائي. خبر ٻڌندي، ست جوڙي اڪال پرکي کي نمسڪار ڪري، هيٺيون شبد ڪڇي پريم سان اچاريائون:-

(١) ستگور ساچئي ديا ڀيج

چر جيون اُپجئو سنجوگ

اُدري ماهه آءِ ڪيئا نواس

ماتا ڪي من بهت بگاس

اربي:- ستگروءَ موڪلي جي پٽ ڏنو آهي، ڪرم جي سنجوگ ڪري هي ٻالڪ (ڄڻ گهڻي عمر وارو) اُس ٿيو آهي. جيئن وقت ڪان گرڀ ۾ اچي واسو ڪيائين، تيئن وقت ڪان ماتا جي گهڻو آنند ٿيو.

جمنا پُت ڀڳت گووند ڪا

پرگٽا سڀ مهه لکيا ڌر ڪا (رهاءُ)

(۳) نٿاوي ڪئُ گُرِ ڏينو ٿانُ
نماڻي ڪئُ گُرِ ڪينو مانُ
ڀڳتن ڪاڄِ سيوڪ ڪراڪي
امرت باڻي رسنا چاکي

ارٿ:- جنهن کي ڪوئي ٿر ٿانءُ نه هو، تنهن کي گوروءَ ٿانءُ ڏنو آهي، جنهن کي مان نه هو، تنهن کي گوروءَ ماوارو ڪيو آهي. اُنهيءَ ڀڳتن ڪاڻي اُنهن ڀيڄيو داس ڪري اُنهن جي رکيا ڪئي اٿس. اهڙا داس ستگورن جي امرت روپي واڻيءَ جو سواد چکن ٿا.

(۴) وڏي ڀاڳِ ڀيٽي گُر چرڻا
سگل تياڳ پائي پرڀ سرڻا
ڪهُ نانڪ جا ڪئُ ڀئي دئيا
سو جن ڪهُ نه سدا نهالا.

ارٿ:- [illegible] ستگورن
جي چرڻن جي [illegible] آهي [illegible]
گوروءَ جي [illegible] آهيون. [illegible]
ستگورو دئيال ٿئي [illegible] ٿئي وڃي.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚੈ ਦੀਆ ਭੇਜਿ ॥ ਚਿਰੁ ਜੀਵਨੁ ਉਪਜਿਆ ਸੰਜੋਗਿ ॥ ਉਦਰੈ ਮਾਹਿ ਆਇ ਕੀਆ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ਮਾਤਾ ਕੈ ਮਨਿ ਬਹੁਤੁ ਬਿਗਾਸੁ ॥ ੧ ॥ ਜੰਮਿਆ ਪੂਤੁ ਭਗਤੁ ਗੋਵਿੰਦ ਕਾ ॥ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਸਭ ਮਹਿ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰ ਕਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਦਸੀ ਮਾਸੀ ਹੁਕਮਿ ਬਾਲਕ ਜਨਮੁ ਲੀਆ ॥ ਮਿਟਿਆ ਸੋਗੁ ਮਹਾ ਅਨੰਦੁ ਥੀਆ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (١٠٠)
(پوُرن گورُو ڪرڻ واري جي سندر دشا)

(١) پوُرني متتا تن ڪا دوُکهُ
مَن سڪلَ ڪڇُهُ هوئا سوُکهُ
ڪ ڪرپا گوُر ديکهو ڌو
بل بل تسُ ستگور ڪڪهُ جاءُ

ارٿ :- جنهن گوروءَ ڪرپا ڪري موکي نام ڏنو، تنهن منهن پوريائين منهنجي سرير جو دک دور ٿي ويو مٿي ڏيهه امان پورب ٿي ويو - من کي سمورو سک ٿيو. مان شال اهڙي ستگوروءَ تان بارسار ٻاهار وڃان!

گوُر پوُرا پائٽو مينهي پڻي
روگ سوگ سڀ دوُکر ناسي، ستگر ڪي سرڻائي
(رهاءُ)

ارٿ :- هي منهنجا ڀائي! مون پورن گورو پاتو آهي. ستگوروءَ جي سرڻ پوڻ ڪري سڀئي قسم جا روگ، شوڪ ۽ دک ناس ٿي ويا آهن.

(٢) گوُر ڪي چرن هردئي وسائي
من چنتت سگلي ڦل پائي
اگن بجهي سڀ هوئي سانت
ڪر ڪرپا گوُر ڪيني دات

ارٿ :- جنهن مون گوروءَ جا چرن پنهنجي هردي ۾ وسايا، تنهن مون سڀ دل گهريا ڦل پراپت ڪيا. گوروءَ ڪرپا ڪري اهڙي بخشش ڪئي، جو ترشنا جي باهه اجهامي وئي - هر طرح جي سانت موکي پراپت ٿي.

ارتھ :- جیوں اکال پرکھ دی کرپا نال سب سامگری پوری
آئی ہے جنہاں دو سیوک دکھ ہن نوں دلا کر تھکی ہے جنہاں دی سرن
وچ کری ہو کے پد پائیدی ہے، تیوں گُناں دی جزائی کی
توں سواس سواس سارا۔

(۲) دوجا ہونی کیوں جائیدے
ندر کری تا ہر ہر پائیدے
ارداس کری پوری گور پاس
نانک منگے ہر تن داس۔

ارتھ :- ہرنو کیتے دمس ہر دور ہو تھکی۔ جد دمس ستگورو
کرپا دی درشٹ کری ہو، تد دمس ہری پرابت تھی ہو۔
صاحب جوں ... ان پورن گورو، اگے ارداس کراں تو
ہ منگاں ہری ... دی ... ہاں ہو۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਪ੍ਰਭਿ ਮਿਟਿਆ ਤਨ ਕਾ ਦੂਖੁ ॥ ਮਨ ਸਗਲ ਕਉ ਹੋਆ ਸੂਖੁ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰ ਦੀਨੋ ਨਾਉ ॥ ਬਲਿ ਬਲਿ ਤਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ ਜਾਉ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਓ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥ ਰੋਗ ਸੋਗ ਸਭ ਦੂਖ ਬਿਨਾਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਹਿਰਦੈ ਵਸਾਏ ॥ ਮਨ ਚਿੰਤਤ ਸਗਲੇ ਫਲ ਪਾਏ ॥ ਅਗਨਿ ਬੁਝੀ ਸਭ ਹੋਈ ਸਾਂਤਿ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰਿ ਕੀਨੀ ਦਾਤਿ ॥੨॥ ਨਿਥਾਵੇ ਕਉ ਗੁਰਿ ਦੀਨੋ ਥਾਨੁ ॥ ਨਿਮਾਨੇ ਕਉ ਗੁਰਿ ਕੀਨੋ ਮਾਨੁ ॥ ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਸੇਵਕ ਕਰਿ ਰਾਖੇ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੀ ਰਸਨਾ ਚਾਖੇ ॥ ੩ ॥ ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਪੂਜ ਗੁਰ ਚਰਨਾ ॥ ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ ਪਾਈ ਪ੍ਰਭ ਸਰਨਾ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜਾਕਉ ਭਇਆ ਦਇਆਲਾ ॥ ਸੋ ਜਨੁ ਹੋਆ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲਾ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੧੦੦ ॥

ارٿ :- هي گائڻ وارا، تون هري پرماتما جا گڻ گاءِ، جو جيو جي سرير ۽ پراڻ جو آڌار آهي. هن جي سيوا ڪرڻ ڪري تون سڀ سک پراپت ڪندين ۽ وري ڪنهن به وٽ (هٿ ٽنگي) نه ويندين.

سدا آنند آنندي صاحب گن نڌان نت نت جاپيئي

بلهاري تس سنت پياري، جس پرساد پرڀ من واسيئي (اڪ رهاءُ)

ارٿ :- هي ڀائي! جو سدائين آنند ڏيڻ رهندو آهي، انڙو آهي ڏيندڙ گڻن جو خزانو، سنهن کي تون سدائين ياد ڪر - جنهن پياري سنت جي ڪرپا سان پرڀو من ۾ وسي ٿو، مان تنهن تان تون سدائين بلهار وڃ.

(۲) جاڪا دان نکوٽي ناهي

ڀلي ڀات سڀ سهج سماهي

جاڪي بخشش نه ميٽي ڪوئي

من واسائيئي ساچا سوئي

ارٿ :- جنهن جو ڏنل دان ڪڏهن کٽي نه ٿو، جنهن جي دان ڪري سڀ جيو آتما سهج ۾ سمائجي ٿا ۽ جنهن جي بخشش کي ڪو ميٽي نه ٿو سگهي، هي ڀائي! تنهن سچي پرماتما کي تون من ۾ وساءِ [نوٽ :- وشس ڪري ڪري. سهج — سهج ۾، پريا لوسا.]

(۳) سگل سمگري گره جاڪي پورن

پرڀ کي سيوڪ دوک نه جهورن

اوٽ گهي نرڀؤ پد پائيئي

سانس سانس سو گن نڌ گائيئي

(۴) جس من وسیا ہر کا نام
نانک تس اوپر قربان ۔

ارتھ :- صاحب فرماتے ہیں کہ جن جگیاسوؤں کے من میں ہری کا جو
نام وسی ہے تو ان پر تن من بار وار جاں ہوں ۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਗਾਵਿ ਲੇਹਿ ਤੂੰ ਗਾਵਨ ਹਾਰੇ ॥ ਜੀਅ ਪਿੰਡ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰੇ ॥ ਜਾਕੀ ਸੇਵਾ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ॥ ਅਵਰ ਕਾਹੂ ਪਹਿ ਬਹੁੜਿ ਨ ਜਾਵਹਿ ॥ ੧ ॥ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਅਨੰਦੀ ਸਾਹਿਬ ਗੁਨ ਨਿਧਾਨ ਨਿਤ ਨਿਤ ਜਾਪੀਐ॥ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਸੁ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨਿ ਵਾਸੀਐ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਾਕਾ ਦਾਨੁ ਨਿਖੂਟੈ ਨਾਹੀ ॥ ਭਲੀ ਭਾਂਤਿ ਸਭ ਸਹਜਿ ਸਮਾਹੀ॥ ਜਾਕੀ ਬਖਸ ਨ ਮੇਟੈ ਕੋਈ॥ ਮਨਿ ਵਾਸਾਈਐ ਸਾਚਾ ਸੋਈ ॥ ੨ ॥ ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਗ੍ਰਿਹ ਜਾਕੈ ਪੂਰਨ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੇਵਕ ਦੁਖ ਨ ਝੂਰਨ ॥ ਓਟਿ ਗਹੀ ਨਿਰਭਉ ਪਦੁ ਪਾਈਐ ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸੋ ਗੁਨ ਨਿਧਿ ਗਾਈਐ ॥ ੩ ॥ ਦੂਰਿ ਨ ਹੋਈ ਕਤਹੂ ਜਾਈਐ ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਾਈਐ॥ ਅਰਦਾਸਿ ਕਰੀ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਪਾਸਿ॥ ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ ਹਰਿ ਧਨੁ ਰਾਸਿ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੯੯ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۹۹)

(اُپد یش)

(۱) گاوِ لیہہ توں گاون ہاری
جیہہ پنڈ کی پران آدھاری
جاکی سیوا سرب سکھ پاوہہ
اور کاہوں پہہ بہڑ نہ جاوہہ

آسا محلا پنجوان شبد (۹۸)

(پنهنجي سڌر اوستا جو بيان.)

(۱) نام جپت من تن سڀ هريا
ڪلمل دوکہ سگل پرهريا

ارٿ:- منهنجو من توڙي تن نام جپڻ ڪري سمورو سکي ٿيو آهي. منهنجا سڀ پاپ ۽ دوش دور ٿي ويا آهن. [هريا == سائو ٿيو آهي يعني سکيو ٿيو آهي. ڪلمل == پاپ. دوکہ == دوش.]

سوئي ڏوس ڀلا ميري ڀائي
هر گن گاءِ پرم گت پائي (اڪ رهاءُ)

ارٿ:- هي منهنجا ڀائي! سوئي ڏينهن چڱو آهي، جنهن ڏينهن هريءَ جا گڻ ڳائڻ سان پرم گتي پاتي آهي.

(۲) ساڌ جنان ڪي پوڄي پير
مٽي اُپدره من تي ٻير

ارٿ:- جنهن وقت کان مون ساڌو پرش جي چرڻن جي پوڄا ڪئي آهي، تنهن وقت کان منهنجي من جون خرابيون ۽ ٻين سان وير ناس ٿي ويو آهي. [اُپدرہ == خرابيون.]

(۳) گور پوري ملِ جهگڙو چڪائيا
پنچ دوت سڀ وس آئيا

ارٿ:- پورن گوروءَ سان ملڻ ڪري مون وشين جو جهگڙو پورو ڪري ڇڏيو آهي. پنج دوت (ڪام آدڪ) سڀ منهنجي وس ٿيا آهن.

(٢) سنگِ هووت ڪتهِ جاڻت دُورِ
سو جن مرتا نت نت جهُورِ

ارٿ :- جو پرڀو اسان سان سدائين سنگ آهي، تنهنکي جيڪو دور سمجهي ٿو سو پرش سدائين جهوري جهوري يعني دکي ٿي مري ٿو.

(٣) جن سڀ ڪڇ ديا تس چتوت ناهِ
مها بکيا مهه دن رئن جاهِ

ارٿ :- جنهن پرڀوءَ سڀ ڪجهه ڏنو آهي، تنهنکي جيڪو ماڻهو ياد نه ٿو ڪري، سو مهاوشين ۾ ڏينهن رات وڃائي ٿو.

(٤) ڪهُ نانڪ پرڀ سمرهُ ايڪ
ڪت پائيئي گر پرسادِ ٽيڪ.

ارٿ :- گورو صاحب فرمائين ٿا ته هڪ اڪال پرک جو سمرڻ ڪريو. پورن گوروءَ جي سرن وٺڻ ڪري مڪتي پراپت ٿئي ٿي.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਭੁ ਹਰਿਆ ॥ ਕਲਮਲ ਦੋਖ ਸਗਲ ਪਰਹਰਿਆ ॥ ੧ ॥ ਸੋਈ ਦਿਵਸੁ ਭਲਾ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਾਧ ਜਨਾਂ ਕੇ ਪੂਜੇ ਪੈਰ ॥ ਮਿਟੇ ਉਪਦ੍ਰਹ ਮਨ ਤੇ ਬੈਰ ॥ ੨ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਮਿਲਿ ਝਗਰੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥ ਪੰਚ ਦੂਤ ਸਭਿ ਵਸਗਤਿ ਆਇਆ ॥ ੩ ॥ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਊਪਰਿ ਕੁਰਬਾਨ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੯੮ ।

ارث:- سارو سنسار مایا جی موہ کری بدّو ہو آہی۔
سمکر ء مورکر موہی مرہین ٿا. صاحب فرمائن ٿا تہ ستگورو ء
مہنجی بانہن پکڑی موکی مایا کان رکھی ورتو آہی۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਸਰਬ ਦੂਖ ਜਬ ਬਿਸਰਹਿ ਸੁਆਮੀ ॥ ਈਹਾ ਊਹਾ ਕਾਮਿ ਨ ਪ੍ਰਾਨੀ ॥ ੧ ॥ ਸੰਤ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧ੍ਯਾਇ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪੁਨੈ ਨਾਇ ਲਾਏ ਸਰਬ ਸੂਖ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਰੀ ਰਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸੰਗਿ ਹੋਵਤ ਕਉ ਜਾਨਤ ਦੂਰਿ ॥ ਸੋ ਜਨੁ ਮਰਤਾ ਨਿਤ ਨਿਤ ਝੂਰਿ ॥ ੨ ॥ ਜਿਨਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਦੀਆ ਤਿਸੁ ਚਿਤਵਤ ਨਾਹਿ ॥ ਮਹਾ ਬਿਖਿਆ ਮਹਿ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਜਾਹਿ ॥ ੩ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰਹੁ ਏਕ ॥ ਗਤਿ ਪਾਈਐ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਟੇਕ ॥੪॥੩॥੯੭॥

آسا محلا پنجوان شبد (۹۷)

(پربھو کي وسارڻ کری سب دکھ ٿين ٿا.)

(۱) سرب دوکھ جب بسرھ سوامي
ایہان اوہان کام نہ پراني

ارث:- جڏھن سوامي وسری وڃي ٿو، تڏھن سب دکھ درد اچي کرکن ٿا۔ اھو پراني لوک پرلوک ۾ ڪنھن کم نہ ٿو اچي. [ایہان -- ھتي یعني ھن لوک ۾. اوہان -- ھتي یعني پرلوک ۾.]

سنت ترپتا سے ھر ھر دھیاء

کر کرپا اپني ناء لائي، سرب سوکھ پربھ
تمری رضاء (۱ ڪ رہاؤ)

ارث:- سنت ھری پرماتما کی دھیائي ترپت ٿين ٿا. جن کي پربھو ڪرپا کری پنھنجي نام ۾ لڳايو آھي، سي سمجھن ٿا تہ ھی پربھو سب سکھ تنھنجي آگيا ماڃڻ ۾ ئي آھن.

ارٿ:- اهڙي هڪ استري (مايا) رام پيدا ڪئي آهي، جنهن ساري سنسار کي کائي ڇڏيو آهي. هي ٻائي انهونکي مايا کان گورو رکي ورتو آهي.

(٢) پاءِ ٺڳڻي سڀ جڳ جوهتا

برهما بشن مهاديو موهتا

گرمک نام لڳي سي سوهتا

ارٿ:- مايا ٺڳيءَ جي جار نکيڙي ساري سنسار کي مات ڪيو آهي. هن برهما، وشنو ۽ مهاديو کي موهي ڇڏيو آهي. فقط گورمکن جي نام کي لڳا پيا آهن، سي ئي هنڌان ڀلي سونهان ٿي رهيا آهن. [ٺڳاڻي == ٺڳيءَ جي جار. جوهتا == مات ڪيو

(٣) ورت نيم ڪر ٿاڪي پنهه چرنا

تٽ تيرٿ ڀوي سڀ ڌرنا

سي اُبري جو ستگر کي سرنا

ارٿ:- [illegible] واسطي [illegible] ڪري ٿڪا [illegible] ڌرتي [illegible] گورو [illegible] آهي. [illegible]

(٤) مائيا موهه سڀه جڳ ٻاڌا

هؤمي پاڇي منمکه [illegible]

گور نانڪ بانه پڪر هم [illegible].

موسکي برين برماتما سان ملايو. [مکر لاگا == ڏنو. گرڻ نا سا ==
گش جو حرانو يعني برماتما.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਮਾਥੈ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੂਰਿ ॥ ਬੋਲੈ ਕਉੜਾ ਜਿਹਬਾ ਕੀ ਫੂੜਿ॥
ਸਦਾ ਭੂਖੀ ਪਿਰੁ ਜਾਨੈ ਦੂਰਿ ॥ ੧ ॥ ਐਸੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਇਕ ਰਾਮਿ
ਉਪਾਈ ॥ ਉਨਿ ਸਭੁ ਜਗੁ ਖਾਇਆ ਹਮ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ
॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਪਾਇ ਠਗਉਲੀ ਸਭੁ ਜਗੁ ਜੋਹਿਆ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ
ਬਿਸਨੁ ਮਹਾਦੇਉ ਮੋਹਿਆ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਲਗੇ ਸੇ ਸੋਹਿਆ
॥ ੨ ॥ ਵਰਤ ਨੇਮ ਕਰਿ ਥਾਕੇ ਪੁਨਹਚਰਨਾ ॥ ਤਟ ਤੀਰਥ ਭਵੇ
ਸਭ ਧਰਨਾ ॥ ਸੇ ਉਬਰੇ ਜਿ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਨਾ ॥ ੩ ॥
ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਸਭੋ ਜਗੁ ਬਾਧਾ ॥ ਹਉਮੈ ਪਚੈ ਮਨਮੁਖ ਮੂਰਾਖਾ॥
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਬਾਹ ਪਕਰਿ ਹਮ ਰਾਖਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੯੬ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۹٦)

(مايا جو بيان.)

(۱) ماٿي ترڪٽي درشٽ ڪرُور
بولي ڪؤڙا جهب ڪي ڦوڙ
سدا ڀُوکي پر جاڻي دوُر

ارٿ:- ماٿ جي ڀسائي ۾ گُهنج آهي - سندس درشٽي
خونخواري آهي. ڳالهائڻ ڪؤڙو اٿس ۽ زبان کهري اٿس.
سدا بکايل آهي - پرين پرماتما کي دور ڄاڻي ٿي. [ترڪٽي
== ڀنون جو ميسان، گهنج. ڪرور == خونخوار. ڦوڙ
== کهري، ڇڙي.]

اهڙي استري اڪ رام اُپائي
اُن سڀ جڳ کائيا، مون کي گرو راکي ميري ڀائي
(ا ڪ رهاءُ)

ابی بکا پرتر جہانقر پانی

پاس کتی پنچہ دقوت لاوی

ارت :- مان بران جی گولی = داسی آدمان ۔ دو اہاسی ، [illegible] ہمان جنولدان ! بی انت = ابار آدی ۔ سل مان بکو کتی [illegible] گتل روہی کیتی کی بنچہ دوب (کام آدک) جی ست [illegible] گار = داسی ، [illegible] وباء ۔ [illegible] گتل [illegible] گوی ۔ جنولدان [illegible] روہی [illegible]

(۳) [illegible] سہ پاوت

[illegible] کر پالی کت

مور آ ات غرب [illegible]

کت [illegible] کجنی [illegible]

ارت :- [illegible]

آدمان ۔ [illegible]

[illegible]

(۴) [illegible]

[illegible]

ارت :- [illegible]

سکر = آدم [illegible]

گورو صاحب [illegible]

ਲੇ ਪਖਾ ਪ੍ਰਿਅ ਝਲਉ ਪਾਏ ॥ ਭਾਗਿ ਗਏ ਪੰਚ ਦੂਤ ਲਾਵੇ ॥੨॥
ਨਾ ਮੈ ਕੁਲੁ ਨ ਸੋਭਾਵੰਤ ॥ ਕਿਆ ਜਾਨਾ ਕਿਉ ਭਾਨੀ ਕੰਤ ॥
ਮੋਹਿ ਅਨਾਥ ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਨੀ॥ ਕੰਤ ਪਕਰਿ ਹਮ ਕੀਨੀ ਰਾਨੀ
॥੩॥ ਜਬ ਮੁਖਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਸਾਜਨੁ ਲਾਗਾ ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਮੇਰਾ ਧਨੁ
ਸੋਹਾਗਾ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੋਰਾ ਪੂਰਨ ਆਸਾ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲੀ
ਪ੍ਰਭ ਗੁਣ ਤਾਸਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੯੫ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٩٥)
(گورمکن جي حالت.)

(١) ميٺي آگيا پرڪي لاڳي
سُڃَڻِ گهر ڪي ڪدڙِ تياڳي
پرڻ سوهاڳڻِ سيڱار ڪري
مَن ميري ڪي گهٽ ڌري

ارٿ:- مون کي پريءَ جي آگيا مٺي لڳي ٿي. منهنجي ڀڳيءَ منهنجي ٻاهر (ڪنڍيءَ) کي گهر کان ٻاهر ڪڍي ڇڏيو آهي. مون کي منهنجي ڀڳيءَ سڀ ڳڻ سان سينگاري سهاڳڻ بنايو آهي ۽ منهنجي من جي تپ دور ڪري ڇڏي آهي. [سڄڻ = ٻاهر (ڪنڍ). ڌري = دور ڪئي.]

ڀاو ڀڳتو پرڻ ڪهڻا مانيا
سهج سڀاءِ ان ڪهڻا جاڻيا (اڪ رهاءُ)

ارٿ:- ڀڳوتو جو مون پريءَ پرماتما جو حڪم مڃيو. مون پريءَ جي گهر جا سک ۽ آنند جاتا آهن.

(٢) جتر بندي پرڻ خدمت دار
اوءِ انتاسي اگم اپار

ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਾਕੈ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਆ ਭਾਗੁ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਾਕਾ ਥਿਰੁ ਸੋਹਾਗੁ ॥ ੨ ॥ ੪੩ ॥ ੯੪ ॥

آسا محلا پنجواں شبد (۹۴)

(کنر سنسار ساگر تریے پار پون تا .)

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਮੀਠੀ ਆਗਿਆ ਪਿਰ ਕੀ ਲਾਗੀ ॥ ਸਉਕਨਿ ਘਰ ਕੀ ਕੰਤਿ ਤਿਆਗੀ ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਸੋਹਾਗਨਿ ਸੀਗਾਰਿ ਕਰੀ ॥ ਮਨ ਮੇਰੇ ਕੀ ਤਪਤਿ ਹਰੀ ॥ ੧ ॥ ਭਲੋ ਭਇਓ ਪ੍ਰਿਅ ਕਹਿਆ ਮਾਨਿਆ ॥ ਸੂਖੁ ਸਹਜੁ ਇਸੁ ਘਰ ਕਾ ਜਾਨਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਹਉ ਬੰਦੀ ਪ੍ਰਿਅ ਖਿਜਮਤ ਦਾਰ ॥ ਓਹੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥

ਆਸਾ ਘਰੁ ੭ ਮਹਲਾ ੫

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਨਿਤ ਧਿਆਈ ॥ ਸੰਗੀ ਸਾਥੀ ਸਗਲ ਤਰਾਈ ॥੧॥ ਗੁਰੁ ਮੇਰੈ ਸੰਗਿ ਸਦਾ ਹੈ ਨਾਲੇ ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਤਿਸੁ ਸਦਾ ਸਮਾਲੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਮੀਠਾ ਲਾਗੈ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਨਾਨਕੁ ਮਾਂਗੈ ॥ ੨ ॥ ੪੨ ॥ ੯੩ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٩٣)

(گورو اسان سان سديو سهاء آهي.)

(١) هرِڪا نامُ رِدئ نت ڌيائي

سنگي ساٿي سگل تراني

ارٿ:- هريءَ جو نام سدا دل ۾ ڌيائڻ گهرجي . انهيءَ ڪري اسان جا سنگي ساٿي سڀ سنسار سا گرکان تري پار پوندا.

گورُ ميري سنگ سدا هئي نالي

سِمرِ سِمرِ تِسُ سدا سمالي (١ ڪ رهاءُ)

ارٿ:- گورو مون سان سديو سنگ آهي . مان گورو جي ڌيائي ڌيائي سديو ياد ڪريان ٿو.

(٢) تيرا ڪيتا ميٺا لاگي

هر نامُ پدارٿ نانڪ مانگي.

ارٿ:- گوروصاحب وينتي ڪري چون ٿا "هي پربو! مونکي تنهنجو ڪيو مٺو لڳي! هري نام پدارٿ، مان توکان گهري وٺان ٿو."

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਤਰਿਆ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮਨਹਿ ਆਧਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਗੁਰ ਦੇਵ ਪਿਆਰੇ ॥ ਪੂਜਹਿ ਸੰਤ ਹਰਿ

پنجے کتی ترشنا در جسے آکھائی

جب جپ جیوان سارنگ پانی

ارتھ :- جد میں سادھاں دی سنگت ہو نام سمجھیا سوں، تد میں سب اسانچوں کامنائوں ؛ مہورت بجھ کے لیا . ترشنا دور تی وسی ؛ دوری دی جس گاؤٹھ ہو تروبت تیا سوں . وہلی اکال پورکھ دو نام جس دی اس جمون تیا . سارنگا بانی == دھنش ڈاری ، سری رام چندر ، جس اگے توں اکال پورکھ سان .

کرن کراون سبھ کجھ

کو ر پرساد سہج کہو پائیا ، جتے آند دا چند چڑھیا

(۱ رہاؤ)

ارتھ :- وہلی اس کرن کراون ہار پرماتما دی سرن کر دا سان اس سروپ ہو پیا آیوں . جد میں گورو دی اسر ہو سوں ، تد میں اگیان روپی اندرو دور روپی گرو ہو اسر نا سوں ، گیان روپی چندرما ہردے میں آیو . تی وہو ؛ گیان روپی

لعل جو بھیو پورن پندھ (۲)

دوتی نہ آوی جب لاگے

امرت شبد پہوئے جن لاگے

رانک ناکی ہو کرت دیو .

ارتھ :- برہم روپی لعل ... جس ... بڑا آیوں . ... اسانجی اسکرت ہو ... گئی . ... کری ایوں ہداری دی ... فرمائیں نا ... نام روپی ... برہم گتی تھی تی .

ارٿ:- جھڙڪ جو سيمي جو لکو لکي ٿو، سو لاهي ڊاهي اکر ڪٽي ۽ ر ٿو ڇڏي.

(٥) ڪهہ نانڪ جس ستگور پورا
واجي تاڪي انهد تورا.

ارٿ:- گورو صاحب فرمائن ٿا تہ جنهنکي پورن ستگورو مليو آهي، سهنجي اندر ۾ اناد شبد جا واجا پيا وڄن [تورا = تريون، واجا.]

نوٽ:- هن شبد سان لاڳو پڙهو سري سکمني صاحب اشٽپدي (۲) پد (۳) :-

"جم مارگ ڪي ڪي جاء نہ ڪو-
هرڪا نام اڇ ڌارو ستگر توشا
".

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਪਦਾ ੧

ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਸਿਖਾਇਓ ਨਾਮੁ ॥ ਸਰਬ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਕਾਮ ॥ ਬੁਝਿ ਗਈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਹਰਿ ਜਸਹਿ ਅਘਾਨੇ ॥ ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵਾਂ ਸਾਰਿੰਗ ਪਾਨੇ ॥ ੧ ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਸਰਨਿ ਪਰਿਆ ॥ ਗੁਰ ਪਰਿਸਾਦਿ ਸਹਜ ਘਰੁ ਪਾਇਆ ਮਿਟਿਆ ਅੰਧੇਰਾ ਚੰਦੁ ਚੜਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਲਾਲ ਜਵੇਹਰ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ ॥ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ਜਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਬਦੁ ਪੀਵੈ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਤਾਕੀ ਪਰਮ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥ ੪੧ ॥ ੯੨ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۹۲)
(نام جي مهما)

(۱) ساڌو سنگ سکائيو نام
سرب منورٿ پورن ڪام

آسا محلا پنجوان شبد (۹۱)

ੴ

ارٿ:- جنهن سنسار روپي ساگر ۾ ٻارڻ روپي پاڻي
[illegible] سو ساگر سنتن کان پريت آهي.
پريندڙ ٿيڏي اڳي وڃي ٿي، دوارڪ
[بگهڙ == ساگر، رستو. بخواري == پاڻي پريندڙ.
== دور آهي.]

ستگور ٺوري ساچ ڪيتا
نام تيري ڪي مڪتي ٻيلي، هر ڪا مارڳ
(رهاءُ) دور رهتا

ارٿ:- ٺورن ستگورو سچو جيو آهي [illegible] "[illegible]
[illegible] نام جي [illegible] [illegible]
آهي. انهن کان [illegible] ساگر دور [illegible] آهي." [illegible] [illegible]

(۲) [illegible] [illegible] [illegible]
دور رهي [illegible] [illegible]

ارٿ:- [illegible]
ساگر [illegible] [illegible] آهي.
== [illegible]

(۳) [illegible] آوي [illegible]
[illegible]

ارٿ:- [illegible]
[illegible]
هو [illegible] آهي. [illegible]
[illegible] == [illegible]

(۴) [illegible]
[illegible]

بيٺي، جنهن ۾ هميشه سالگرام جي مورت ۽ شيوا جون شيون
رکندو آهي ۽ آسڻان. ايڪر == ڙ دلس ٿيندڙ.]

(٣) جسهِ ڀرابت تسهي ابها
سنمت ڄون اوهه آئڻو سونا
هاٿ ڄڻو ڌرِ سالڪرام
ڪهه دائت گور ڪيدو دان.

ارٿ:- جنهنجي ڀاڳ ۾ لکيل آهي، تنهنکي اهڙو سالگرام ملي ٿو. اهڙو سالگرام سمش جي جرڻ جي سرن وٽڻ سان ملي سگهندو. گورو صاحب فرمائين ٿا ته گوروءَ جي بخشش سان اسان اهڙو هري (سالگرام) پرابت ڪيو آهي.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਪੰਚਪਦਾ

ਜਿਹ ਪੈਡੈ ਲੂਟੀ ਪਨਿਹਾਰੀ ॥ ਸੋ ਮਾਰਗੁ ਸੰਤਨ ਦੂਰਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੈ ਸਾਚੁ ਕਹਿਆ ॥ ਨਾਮ ਤੇਰੇ ਕੀ ਮੁਕਤੇ ਬੀਥੀ ਜਮ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਦੂਰਿ ਰਹਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਹ ਲਾਲਚ ਜਾਗਾਤੀ ਘਾਟ ॥ ਦੂਰਿ ਰਹੀ ਉਹ ਜਨ ਤੇ ਬਾਟ ॥੨॥ ਜਹ ਆਵਟੇ ਬਹੁਤ ਘਨ ਸਾਥ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਸੰਗੀ ਸਾਧ ॥ ੩ ॥ ਚਿਤ੍ਰਗੁਪਤੁ ਸਭ ਲਿਖਤੇ ਲੇਖਾ ॥ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਉ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨ ਪੇਖਾ ॥ ੪ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ॥ ਵਾਜੇ ਤਾਕੇ ਅਨਹਦ ਤੂਰਾ ॥ ੫ ॥ ੪੦ ॥ ੯੧ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٩١)

(جم مارگ سنتن کان دور آهي.)

(١) جهه پيڊئي لٽي پنهاري
سو مارگ سنتن دوُراري

[illegible]

[illegible] گیزتے د بھرن بوٹی گرھی ۔ [illegible]

[illegible] ۔ ہالی [illegible] بھرن تی ۔

سالگرام ہمارے سیوا

(۱ رہاؤ)

پوجا آرچا بندن دیوا

ارتھ: [illegible] سالگرام [illegible] آدمان ۔ [illegible]

[illegible] آدمان ، [illegible]

[illegible]

(۲) گھنٹا جاکا سنیجی چہو کنٹ

آسن جاکا سدا بیکنٹھ

جاکا چور سب اوپر جھولے

تاکا دھوپ سدا پرپھلے

ارتھ: [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] آہی ۔

(۳) گھٹ گھٹ سنپٹ ہے رے جاکا

ابچل سبھا سنگ ہے ساجا

آرتی کیرتن سدا انند

مہما سندر سدا بے انت

ارتھ: [illegible]

[illegible] سالگرام [illegible]

[illegible] آہی ، [illegible] آری [illegible]

[illegible] آہی [illegible]

[illegible]

پنڊت ويد ويچار پنڊت - من ڪا ڪرم ڌار پنڊت
(اڪ رهاءُ)
"

جنهن جو ارٿ آهي ته "هي پنڊت! واد سان
پڙهون پڙهڻ ته ارٿ سمجهه، ۽ تنهنجي دردي ۽
رام جو ناءُ ڪمائي، تنهنجي رهڻي پوري اُتمي. جنهن کي
اُپديش ڪرين ته اُنهيءَ موجب عمل ڪرڻ لاءِ ڏکيد
ڪرين تو، ۽ پاڻ پنهنجي جيءَ موجب هلڻ ڏنو
ڪرين. هي پنڊت! ويدن جو ويچار ڪر، ڪروڌ
کي مار"

اهو شبد پڙهي، جهڙ چوڻ لڳو ته "سوامي!
مون ته ڪجهه ڏٺو، جنهن ڪري مون کي نمسڪار
ڪرڻ ڪيو، ۽ سالگرام کي نمسڪار ڪرڻ ڪجهه
دوه." گورو صاحب مهاڻ اسان سڀ سالگرام جي
پوڄا ڪندا آهيون. صاحب انهيءَ موقعي تي هي
شبد اُچاريو:-

(١) آپ پرآڌ ڪ اشتلي
سدهي پوڳرا ڪاءِ سکيالي
ڏاڪ ڪاڌو چهه ڏي ڏاهي
پرپهر تس لاڳي پائي

اُن بعد سرسٽ جي امو آهي، جوان ٿي سو سام
روپي جال ۾ اسان ڪري ٿو ۽ جنهن سمجهي ايسور کي
سوگهه مولاڳي پيئي وڃي ايسور ۾ سمائي لڪل اٿس.
مهڙ کو ڏاڪر ڪنهن کي جالي ۾ نه جڏهن. اوڙي ڏاڪر کي

آسا محلا پنجوان شبد (۶۰)

پنجي چيٽيو ۽ ڪپڙا پٽي پهرايا. برهمڻ جي بدن تي پاڻي اڳيان ٿالڪ ڏنل هئا ۽ ٿيوا جو سڀ سامان سندس رکيل هو. گورو صاحب برهمڻ وٽ ڪونه بيٺا ۽ هليا ويا. برهمڻ [illegible] آئي [illegible] برهمڻ [illegible] ڪيائون [illegible] خوده ڏکر برهمڻ [illegible] سري رامچند ۽ سري ڪرشن [illegible]

[illegible]

[illegible] شبد [illegible]

رامڪلي محلا پنجوان شبد (۶۱)

[illegible]

پديش ڪري [illegible]

موہ غریب کنٹر لینہ رلاء

نانک آہ پئی سر گاہ.

ارت:- ماں اٹکی ہورمت جوڑی ھی، گالہ ڈیان ر رکاں نو ترشل مونکی اجڑن سنتس جو درس ہراہب لئی! گورو صاحب ویکھی کری حون تاتر "ھی ہراؤ! ماں تہماکی سرن مراحی ہو آمیان، مون غریب کی ناشان ملائی، جی."
[کرے = ہت. رلاء = ملائی.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਆਠ ਪਹਰ ਉਦਕ ਇਸਨਾਨੀ ॥ ਸਦਹੀ ਭੋਗੁ ਲਗਾਇ ਸੁਗਿਆਨੀ ॥ ਬਿਰਥਾ ਕਾਹੂ ਛੋਡੈ ਨਾਹੀ ॥ ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਤਿਸੁ ਲਾਗਹਿ ਪਾਈ ॥੧॥ ਸਾਲਗਿਰਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਸੇਵਾ ॥ ਪੂਜਾ ਅਰਚਾ ਬੰਦਨ ਦੇਵਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਘੰਟਾ ਜਾਕਾ ਸੁਨੀਐ ਚਹੁ ਕੁੰਟ ॥ ਆਸਨੁ ਜਾਕਾ ਸਦਾ ਬੈਕੁੰਠ ॥ ਜਾਕਾ ਚਵਰੁ ਸਭ ਊਪਰਿ ਝੂਲੈ ॥ ਤਾਕਾ ਧੂਪੁ ਸਦਾ ਪਰਫੁਲੈ ॥ ੨ ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਸੰਪਟੁ ਹੈ ਰੇ ਜਾਂਕਾ ॥ ਅਭਗ ਸਭਾ ਸੰਗਿ ਹੈ ਸਾਧਾ ॥ ਆਰਤੀ ਕੀਰਤਨੁ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ॥ ਮਹਿਮਾ ਸੁੰਦਰ ਸਦਾ ਬੇਅੰਤ ॥ ੩ ॥ ਜਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਤਿਸਹੀ ਲਹਨਾ ॥ ਸੰਤ ਚਰਨ ਓਹੁ ਆਇਓ ਸਰਨਾਂ ॥ ਹਾਥ ਚੜਿਓ ਹਰਿ ਸਾਲਗਿਰਾਮੁ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਕੀਨੋ ਦਾਨੁ ॥ ੪ ॥ ੩੯ ॥ ੯੦ ॥

آسا محلا پنجواں شبد (۹۰)

اُتانکا :- دکڑی ڈیہش سری گورو ارجن دیو جن سری ہرمندر جی ہرکرما ڈیدی تلاء جی کناری تی دکے بوہط وینل ڈلو. جنھی اگیان سالگرام دی مورت رکیل ھئی، جدھنکی ھن مٹو پئی تیکیو، چندن

ارث :- گورو جي ڪريا ڪري ... آخر
پائين ٿا. جنهن نام جي ... ڪري ... ڪين ٿي
ٿو، تنهن نام جي ... وڃي.

(۲) ٿرت نيم ... پُورو

بيد پران ... سمرت سنيا
مها پنيت جاڪ ... ٿان
ساڌ سنگت جاڪي ... نام

ارث :- جنهن مها پرش ...
آهي ۽ ساڌ سنگت دئارن جنهنجي ...
آهي، تنهن ... ورت، نيم اشنان ...
۽ (۴) وين، (۱۸) پران ۽ (۲۷) سمرتيون
اشنان. ... آهن.

(۳) ... سو جن سگلي ... ٿان

... ڏاڪي ... رين

... پنهنجه ... رام

... ڪت ... ڪٿي ...

ارث :- جنهن ... آهي ...
پاڪ ... آهي ...
ڪي ... ڪري ... آهي ...
جهڙي ... وڃي ...
رين ... ڪٿي ...

(۴) آن ... ڏاڪو ...

آن ساڌان ... درسن ...

ਗਾਮ ॥ ਮਹਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਾਧ ਕਾ ਸੰਗੁ ॥ ਜਿਸੁ ਭੇਟਤ ਲਾਗੈ ਪ੍ਰਭ ਰੰਗੁ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਓਇ ਆਨੰਦ ਪਾਵੈ ॥ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਮਨਿ ਹੋਇ ਪ੍ਰਗਾਸਾ ਤਾਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਵਰਤ ਨੇਮ ਮਜਨ ਤਿਸੁ ਪੂਜਾ ॥ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਤਿਨਿ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸੁਨੀਜਾ ॥ ਮਹਾ ਪੁਨੀਤ ਜਾਕਾ ਨਿਰਮਲ ਥਾਨੁ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਜਾਕੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ੨ ॥ ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਸੋ ਜਨੁ ਸਗਲੇ ਭਵਨ ॥ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਤਾਕੀ ਪਗ ਰੇਨ ॥ ਜਾਕਉ ਭੇਟਿਓ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥ ਤਾਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ੩ ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਕਰ ਜੋੜਿ ਧਿਆਵਉ ॥ ਉਨ ਸਾਧਾ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਪਾਵਉ ॥ ਮੋਹਿ ਗਰੀਬ ਕਉ ਲੇਹੁ ਰਲਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਆਇ ਪਏ ਸਰਣਾਇ ॥ ੪ ॥ ੩੮ ॥ ੮੯ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٨٩)

(سنتن جي مهما)

(١) سڪل سؤڪر ڄپ اِڪي نام
سڪل ڌرمهر ڪي ڪُٽ ڪام
مها پوتر ساڌ ڪا سنگ
جس ڀيٽت لاڳي پرڀ رنگ

اربه سڀ سک ڏڪ نام جپڻ ڪري ملي ٿا. سڀ ڌرمڪرمن جي ڪٽ ڳائڻ ڪري پراپت ٿين ٿا. اهڙن سنتن جو سنگ مها پوتر آهي، جنهي ملڻ ڪري پرڀوءَ سان پيار لڳي ٿو. [ڪام = ڳائڻ ڪري. ڀيٽت = ملڻ ڪري. رنگ = پريم.]

گور پرساد اوءِ آنند پاوي
جس سمرت من هوءِ پرڪاسا، تاڪي گت مت
ڪهن نه جاوي (اڪ رهاءُ)

مِتر شتر جاکے ایک سمانے

پرپ آپنے بن آور نہ جانے

ارتھ :- پربھو جو کیول نامرئی سندن ورتھا (کرت) آنند روپ کیرتن ہ آرام پائیو تا۔ سنتجی آپی ؛ جو آنند روپ کیرتن ہ آرام پائیو تا۔ سنتجی ایہی ؛ حو آنند روپ [illegible] پربھو کان درشٹی ہ متر ؛ شترو ایکجیہا آہی جو بہنوندے پربھو کان سوائے ہتی کہوناہی کون سجاطی۔

(۳) کوٹ کوٹ آگیہ کارن دارا

ٹھکر دوار کرن جہنہ کے داوارا

سؤر نہر بکھن کے پالی

کوٹ ہوری سنتے چلی

ارتھ :- سنت کروڑاں پاپاں کی کٹیندڑ، ٹھکر دوار کندڑ ؛ جھون کی نام دینے ڑ آہی۔ جو جودا ؛ وچن جا ہووا آہی۔ پارا وچکاری آہی، جنہنکی سنتن دلی جنڈ ہو آہی۔ [illegible] پاپ۔ کوٹ [illegible]

(۴) [illegible] سنت [illegible] سدیو

اوکہہ درس سنت جاکے شیو

کر جوڑ [illegible] کری اردا[illegible]

موڑ سنتیہ [illegible]

ارتھ :- [illegible]

درس فیل [illegible]

جت جوڑی [illegible]

تون ہونکی سنتن [illegible]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਸਗਲ ਸੂਖ ਜਪਿ ਏਕੈ ਨਾਮ ॥ ਸਗਲ ਧਰਮ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ

ਰੂਪ ਕੀਰਤਨੁ ਬਿਸਰਾਮ ॥ ਮਿਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰ ਜਾਕੈ ਏਕ ਸਮਾਨੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਅਪੁਨੇ ਬਿਨ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨੈ ॥ ੨ ॥ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਅਘ ਕਾਟਨ ਹਾਰਾ ॥ ਦੁਖ ਦੂਰਿ ਕਰਨ ਜੀਅ ਕੇ ਦਾਤਾਰਾ ॥ ਸੂਰਬੀਰ ਬਚਨ ਕੇ ਬਲੀ ॥ ਕਉਲਾ ਬਪੁਰੀ ਸੰਤੀ ਛਲੀ ॥ ੩ ॥ ਤਾਕਾ ਸੰਗੁ ਬਾਛਹਿ ਸੁਰ ਦੇਵ ॥ ਅਮੋਘ ਦਰਸੁ ਸਫਲ ਜਾਕੀ ਸੇਵ ॥ ਕਰ ਜੋੜਿ ਨਾਨਕੁ ਕਰੇ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਮੋਹਿ ਸੰਤਹ ਟਹਲ ਦੀਜੈ ਗੁਣਤਾਸਿ ॥ ੪ ॥ ੩੭ ॥ ੮੮ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٨٨)

(سنتن جي سندر دشا)

(١) آپ پورڻ ڪرت ڪر ڄاڻي
پرڀ ڪا ڪيتا ميٺا ماڻي
ايڪ نام سمرن آڌار
هوءِ رهي سڀ ڪي پڳ ڇار

ارٿ :- سمجهي پرڀو کي اپ پورڻ ڪري ڄاڻندا آهن ؛ پرڀو جو ڪيل ڪم مٺو ڪري سمجهندا آهن. پرڀو جو هڪ نام سمرن جو آڌار آهي - ۽ سڀني جي پيرن جي مٽي ٿي رهندا آهن.

سنت رهت سڻهو ميري ڀائي
اوا ڪي مهما ڪٿن نه جائي (١ رهاءُ)

ارٿ :- هي ڀائو! سنتن جي رهڻي ٻڌو. انهن جي مهما ڪٿڻ جي نه آهي.

(٢) ورتڻ جاڪي ڪيول نام
آنند روپ ڪيرتن بسرام

آسا محلا پنجواں شبد (۸۸)

(۳) آکھے آکھی وڈی نکائو
چوڑ ناہی باپ نہ مائو
میلی آپنی آن لی وانڈی
کور کے پاتی مئی سکلی ساڈی

[illegible]

(۴) آپ موری [illegible] انند
[illegible]

[illegible]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਆਠ ਪਹਰ ਨਿਕਟਿ ਕਰਿ ਜਾਨੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਕੀਆ ਮੀਠਾ ਮਾਨੈ ॥
ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਸੰਤਨ ਆਧਾਰੁ ॥ ਹੋਇ ਰਹੇ ਸਭ ਕੀ ਪਗ ਛਾਰੁ ॥੧॥
ਸੰਤ ਰਹਤ ਸੁਨਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥ ਉਆ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨੁ ਨ
ਜਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਵਰਤਣਿ ਜਾ ਕੈ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ॥ ਅਨਦ

آسا محلا پنجوان شبد (٨٧)
(ڏاڍي پربل تنهنجي مايا)

(١) اِن سِڌ پريت ڪري کهيري
جِهَ ملِيِئي تَهَ وَڏي وَڏيري
ڳَل ڇهڙي جِهَ ڇوڙي ڏهي
اڱرِ ڇتي ستگور ڪي پائي

ارٿ:- جنهن مايا سان گهڻي پريت ڪجي ٿي، تنهن توشتا وڏي وڌي ٿي؛ جي هوءِ ڳلي کي چهڙي پوي ٿي ته ڇڏي نه ٿي ته ستگورن جي پيرن کي لڳي ڇڏڻ کان حتي سگهجي ٿو. [اِن = هن = مايا. ڇهڙي = چهڙي. پائي = پيرن.]

جِهِ موهني مَرِ تياڳِ ڳوائي
پرڪَنِ ملِيِو وَڄي وڏائي (١ = رهاءُ)

ارٿ:- سنسار کي موهه ڪرڻ واري مايا مون تياڳ ڪري ڇڏي آهي. موسکي پرڳڻ روپ پرماتما مليو آهي، جنهنڪري منهنجي اندر ۾ واڌائي ورت ويئي آهي.

(٢) اَئسي سندر مَن ڪَهُ موهي
باٽ کهاٽ گرهہ بن بن جوهي
مَن ڏَن لاڳي هوڻڪي ميٺي
گور پرساد ميءَ کوٽي ڏيٺي .

ارٿ:- مايا اهڙي سندر آهي، جو من کي موهي ڇڏي ٿي. هوءِ رستي ۾، گهاٽن تي، گهرن ۾، جهنگلن ۾ انکي ڏاس ڪرڻ لاءِ تڪي ٿي. هوءِ من توڙي تن کي مٺي لڳي ٿي، پر گوروءَ جي ديا سان هوءِ موسکي کوٽي ڏسڻ ۾ اچي ٿي.

(۳) جنھوں اپاڑا تنھوں بناڑا

رنگ رسا جنھیں سپناڑا

سوئی مکتا تس راج مال

نانک داس جس خصم دئیال۔

ارتھ :- جنھوں کیس بناڑا کھو ہو، تنھوں ئی کمس [illegible]

[illegible] سواد سب جواب تی ویا۔ گورو صاحب

کھو۔ جوسوان ؛ سواد سب [illegible] مکت آئی ؛

فرمائس [illegible] دئی دوال آئی، سوئی [illegible]

بناڑا = ناس [illegible] مال حاصل نئی تو۔

تنھوں [illegible] ئی [illegible]

کمس۔ [illegible] جوسوان۔ [illegible] = سواد۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਇਨ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੀ ਘਨੇਰੀ ॥ ਜਉ ਮਿਲੀਐ ਤਉ ਵਧੈ ਵਧੇਰੀ ॥ ਗਲਿ ਚਮੜੀ ਜਉ ਛੋਡੈ ਨਾਹੀ ॥ ਲਾਗਿ ਛੁਟੈ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਪਾਈ ॥੧॥ ਜਗ ਮੋਹਨੀ ਹਮ ਤਿਆਗਿ ਗਵਾਈ ॥ ਨਿਰਗੁਨੁ ਮਿਲਿਓ ਵਜੀ ਵਧਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਐਸੀ ਸੁੰਦਰਿ ਮਨ ਕਉ ਮੋਹੈ ॥ ਬਾਟਿ ਘਾਟਿ ਗ੍ਰਿਹਿ ਬਨਿ ਬਨਿ ਜੋਹੈ ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਲਾਗੈ ਹੋਇ ਕੈ ਮੀਠੀ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੈ ਖੋਟੀ ਡੀਠੀ ॥ ੨ ॥ ਅਗਰਕ ਉਸ ਕੇ ਵਡੇ ਠਗਾਊ ॥ ਛੋਡਹਿ ਨਾਹੀ ਬਾਪ ਨ ਮਾਊ ॥ ਮੇਲੀ ਅਪਨੇ ਉਨਿ ਲੇ ਬਾਂਧੇ ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਮੈ ਸਗਲੇ ਸਾਧੇ ॥ ੩ ॥ ਅਬ ਮੋਰੈ ਮਨਿ ਭਇਆ ਅਨੰਦ ॥ ਭਉ ਚੂਕਾ ਟੂਟੇ ਸਭਿ ਫੰਦ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥ ਘਰ ਸਗਲਾ ਮੈ ਸੁਖੀ ਵਸਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੩੬ ॥ ੮੭ ॥

ارٿ:- الانعو سرير ڪچي ڏلي وانگر آهي، جنهن
سواس روپي ڌاڳي سان آهي، پر ميه جنهن انهي کي اندر سنڀالي
امرڪار ڪري ٿو. [ڪانچ گگريا == ڪچو ڏلو. السا ==
ڌاڳي. سنڀوريا == مر، مٽڪو.]

(۲) نرپتي دونٿو پيٺا ڀڳا
چيت نه آئيو ڪرتا سنگا
لشڪر دوڙي ڪيتا سناها
ڪنبيا تجي تڙ دوه ڪتئو سناها

ارٿ:- بي جنهن پرنو ڪان بي ڏهو ٿي بي پرواھ ٿئي
تو ڪرتار، جو سڀني سگر آهي، تنهنکي جب پر نه تو آڻي.
هو لشڪر دامي جنگ جون تياريون ڪري ٿو، پر سامر ڪرڻ
شرط رکر ٿي بڙي ٿو. [ڀڳا = بي پرواھ، لمگر، امب.
ڪرتا == ڪرتار. دوڪ == سامر. سناها == رکر.]

(۳) اڏري منڊر محل اُر ڏالي
ڊسٽ گهوڙي جوڙي من ڀالي
ڏي پوا رٿ ت اُر ڏيٿا
موڙ بڇي پڇر اندا موڙ

ارٿ:- هو اوچا منڊر، محلات ۽ راڻيون رکي ٿو. هو
هاٿي - من کي وڻندڙ گهوڙن جون جوڙيون رکي ٿو. هنکي
وڏو ڪٽنب، پٽ ۽ ڌيون آهن، پر اندو انهن سان موهه رکڻ
ڪري ڦاسي مري ٿو. [گهوڙي جوڙي == گهوڙن جون
جوڙيون. من ڀالي == من کي وڻندڙ. اندا == اندو، اگيانی.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਭੂਪਤਿ ਹੋਇਕੈ ਰਾਜੁ ਕਮਾਇਆ ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਅਨਰਥ ਵਿਹਾਝੀ ਮਾਇਆ ॥ ਸੰਚਤ ਸੰਚਤ ਥੈਲੀ ਕੀਨੀ ॥ ਪ੍ਰਭ ਉਸ ਤੇ ਡਾਰਿ ਅਵਰ ਕਉ ਦੀਨੀ ॥ ੧ ॥ ਕਾਚ ਗਗਰੀਆ ਅੰਭ ਮਝਰੀਆ ॥ ਗਰਬਿ ਗਰਬਿ ਉਆਹੂ ਮਹਿ ਪਰੀਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਿਰਭਉ ਹੋਇਓ ਭਇਆ ਨਿਹੰਗਾ ॥ ਚੀਤਿ ਨ ਆਇਓ ਕਰਤਾ ਸੰਗਾ ॥ ਲਸਕਰ ਜੋੜੇ ਕੀਆ ਸੰਬਾਹਾ ॥ ਨਿਕਸਿਆ ਫੂਕ ਤ ਹੋਇ ਗਇਓ ਸੁਆਹਾ ॥ ੨ ॥ ਊਚੇ ਮੰਦਰ ਮਹਲ ਅਰੁ ਰਾਨੀ ॥ ਹਸਤਿ ਘੋੜੇ ਜੋੜੇ ਮਨਿ ਭਾਨੀ ॥ ਵਡ ਪਰਵਾਰੁ ਪੂਤ ਅਰੁ ਧੀਆ ॥ ਮੋਹਿ ਪਚੇ ਪਚਿ ਅੰਧਾ ਮੂਆ ॥੩॥ ਜਿਨਹਿ ਉਪਾਹਾ ਤਿਨਹਿ ਬਿਨਾਹਾ ॥ ਰੰਗ ਰਸਾ ਜੈਸੇ ਸੁਪਨਾਹਾ ॥ ਸੋਈ ਮੁਕਤਾ ਤਿਸੁ ਰਾਜੁ ਮਾਲੁ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਜਿਸੁ ਖਸਮੁ ਦਇਆਲ ॥ ੪ ॥ ੩੫ ॥ ੮੬ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٨٦)

(وڏا وڏا دنيادار به ڪال جي وس آهن.)

(١) ڀوپت ٿي ڪري راڄ ڪمايا
ڪري ڪري انرٿ وهاجهي مايا
سنچت سنچت ٿيلي ڪيني
پرڀ اس تي ڊار اور ڪئہ ديني

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ڪاچ ڳڳريا انڀ مجهريا
ڳرب ڳرب اڌاهو مهه پريا (رهاءُ)

(٢) پرڀ ڪي پريت پتي سگل نڌان
پرڀ ڪي پريت رديءِ نرمل نام
پرڀ ڪي پريت سد سوڀا ونت
پرڀ ڪي پريت سڀ مٽي هئي چنت

ارٿ:- پرڀوءَ سان پريت ڪرڻ ڪري سڀ خزانا ملن ٿا. پرڀوءَ سان پريت ڪرڻ ڪري هردي ۾ پوتر نام وسي ٿو. پرڀوءَ سان پريت ڪرڻ ڪري ئي جيو سوڀاوان ٿئي ٿو. پرڀوءَ سان پريت ڪرڻ ڪري سڀ چنتا مٽجي وڃي ٿي.

(٣) پرڀ ڪي پريت ڀؤ جل ترئي
پرڀ ڪي پريت جم تي نهي ڊرئي
پرڀ ڪي پريت سگل اڌارئي
پرڀ ڪي پريت چلي سنگارئي

ارٿ:- پرڀوءَ سان پريت ڪرڻ ڪري ئي جيو ڀوساگر تري ٿو. پرڀوءَ سان پريت ڪرڻ ڪري ئي جيو جم کان نه ٿو ڊري. پرڀوءَ سان پريت ڪرڻ ڪري سڀني جو اڌار ٿئي ٿو. پرڀوءَ جي پريت جيو سان سنگ هلي ٿي.

(٤) آپه ڪوئي ملي نه ڀولي
جس ڪرپال تس ساڌ سنگ گهولي
ڪهه نانڪ تيري قربان
سنت اوٽ پرڀ تيرا تاڻ.

ارٿ:- ڪير پاڻ جو ڄاڻ مراد پرڀوءَ سان نه ٿو ملي. جنهن تي پرڀو ڪرپال ٿئي ٿو، سو هن کي ساڌ سنگت ۾ ملائي ٿو. گورو صاحب وينتي ڪري چون ٿا ته "هي پرڀو! مان توتان قربان آهيان. تون ئي سنتن جي اوٽ ۽ ٻل آهين."

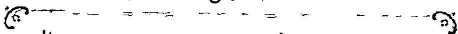
ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥ ਸੁਨਹੁ ਮੀਤ ਐਸਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰੁ ॥ ਜੀਅ
ਪ੍ਰਾਨ ਘਟ ਘਟ ਆਧਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਭਏ
ਸਗਲ ਨਿਧਾਨ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰਿਦੈ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮ ॥
ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਦ ਸੋਭਾਵੰਤ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਭ ਮਿਟੀ ਹੈ
ਚਿੰਤ ॥ ੨ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਇਹੁ ਭਵਜਲੁ ਤਰੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ
ਪ੍ਰੀਤਿ ਜਮ ਤੇ ਨਹੀ ਡਰੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਗਲ ਉਧਾਰੈ ॥ ਪ੍ਰਭ
ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਚਲੈ ਸੰਗਾਰੈ ॥ ੩ ॥ ਆਪਹੁ ਕੋਈ ਮਿਲੈ ਨ ਭੂਲੈ॥
ਜਿਸੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਤਿਸੁ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਘੂਲੈ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤੇਰੈ
ਕੁਰਬਾਣੁ ॥ ਸੰਤ ਓਟ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਤਾਣੁ॥੪॥੩੪॥੮੫॥

آسا محلا پنجوان شبد (۸۵)

(پريوء سان پريت ڪرڻ ڪري
ڪهڙو لاڀ ٿئي ٿو؟)

(۱) پرڀ جي پريت سدا سک هوء

[illegible]

ارتھ:- جنہاں نوں اُنھاں ہی داس جی داسیاں جی نہ مٹی
ہوئی واری تے رہاں! جنہاں اُنہاں جی ہوش جی توڑ محبت
حضور ساں جوڑی رہی! جی محبتا وڈا بھاگ آہیں تہ اُنہاں
سنگ مونکی ملنداں نود ہو کری بیہتی سوامی نال ملدیں۔
[بھوار=بالی ہرن واری یعنی داسی۔ وںکر=ہرہر۔]

(۳) جاپ تاپ دیو سب ہیما
کرم دھرم ارپتہ سب ہوما
گرب موہ تجہ ہوئ رین
ان کے سنگ دیکھ ہرب ینن

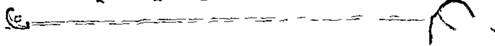
ارتھ:- جنہاں جپ، تپ، سم، کرم، دھرم، ہوم
سب بسمت (سہا گتش) کی ارپن کریاں! جنہاں گیرب،
موہ ت ہا وکار چنڈی اُنہاں ہوش جی دوڑتی رہاں! جنہاں
اُنہاں سنگ ہر جاں ہوو سمرن نال تہاں!

(۴) لمکر نمکر ایہی آرادہ
دلس رٹی ایہ شموا سادہ
ینی کرپال گپال گوبند
سادھ سنگ نانک بخشند۔

ارتھ:- ساں جاں کن تن مر اداتی آرادھا کریاں تہ تیہوں
راں ادائی سوا کہ رہاں! گورو صاحب فرمائیں ڈا تہ سادھ
سنگت دنراں گپال، گوبند، سوامی اساں نی کرپال
نئی تو۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਦੁਖੁ ਲਗੈ ਨ
ਕੋਇ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਉਮੈ ਮਲੁ ਖੋਇ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਦ

ਜਾਪ ਤਾਪ ਦੇਵਉ ਸਭ ਨੇਮਾ ॥ ਕਰਮ ਧਰਮ ਅਰਪਉ ਸਭ ਹੋਮਾ ॥ ਗਰਬੁ ਮੋਹੁ ਤਜਿ ਹੋਵਉ ਰੇਨ ॥ ਉਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਦੇਖਉ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈਨ ॥ ੩ ॥ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਏਹੀ ਆਰਾਧਉ ॥ ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਿ ਏਹ ਸੇਵਾ ਸਾਧਉ ॥ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੁਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਬਖਸਿੰਦ ॥ ੪ ॥ ੩੩ ॥ ੮੪ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۸۴)

(سنت روپ سڀاڳڻين جي مهما .)

(۱) آنڪ ڀانت ڪر سيوا ڪريئي

جيئڻ ڀران ڏان آکي ڏريئي

ڀاڻي پکا ڪرون تنهجه ايمان

آنڪ ڀار جائيئي قربان

ارٿ :- شل مان سنتن جي انيڪ طرحن سان شيوا ڪريان!
شل مان پنهنجو جيئڻ، ڌران ۽ ڏن انهن جي اڳيان ڀيٽا رکان!
شل مان اهنڪار ڇڏي انهن لاءِ پاڻي ڀريان ۽ انهن کي پکو هڻان
۽ انيڪ ڀيرا انهن تان قربان وڃان!

سائي سڀاڳڻ جو روپ آهي

تس ڪي سنگ ملڻ ميري مائي (۱ رهاءُ)

ارٿ :- جيڪا پرڀو کي پياري [illegible] آهي، سائي سڀاڳڻ
آهي. هي منهنجي مائي [illegible] ! [illegible]
سڀاڳڻين جو سنگ [illegible] .

(۲) داسن داسي ڪي پنهار

انن ڪي رهڻ ڀئي جيئڻ [illegible]

مائي ڏا ڪر ڀاڻو سنت

ملئي سواسي اپنهي راب

(۳) نا اُس سوچ نہ ہر کٹھ سوہا
نا اُس لیپ نہ ہر کٹھ روہا
نا اُس بھُک نہ ہر کٹھ ترشنا
جا اُہ پورن تاں ہر گھٹنا

ارتھ:- نہ ہی پرماتما کی چنتا آہی نہ اسکی کا آہی، نہ ہی دکھی مایا جو لیپ آہی نہ اسکی کو آہی، نہ ہی بھکی کا بکر آہی نہ اسکی کا بہارتی جی ترشنا آہی. جب کٹ من دو دوتر آہی تا اسی پڑ جا آہوں. [جنھا نے جگا]

(۴) ہر کہیے ناہی ایکے اوہی
آپے آپ ایکو سوئی
نانک گور کے نہی پورہ پنکا
ہر اوہ مل دوئی اِک رنگا.

ارتھ:- اسی کہنے نہ آہوں. کمول دوئی اِککڑو آہی. آپ نہ بوڑی اب نہ دوئی دکڑو آہی. گورو صاحب فرمائیں تا نہ گورو وہ اتارا دم کوہدا. دلی کھا آہی. اسی - پرماتما ملی دکھ روپ نی نہا آہوں.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਕਰਿ ਸੇਵਾ ਕਰੀਐ ॥ ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਨ ਧਨੁ ਆਗੈ ਧਰੀਐ ॥ ਪਾਨੀ ਪਖਾ ਕਰਉ ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਜਾਈਐ ਕੁਰਬਾਨੁ ॥ ੧ ॥ ਸਾਈ ਸੁਹਾਗਣਿ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਈ ॥ ਤਿਸਕੈ ਸੰਗਿ ਮਿਲਉ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੀ ਕੀ ਪਨਿਹਾਰਿ ॥ ਉਨ ਕੀ ਰੇਣੁ ਬਸੈ ਜੀਅ ਨਾਲਿ ॥ ਮਾਥੈ ਭਾਗੁ ਤ ਪਾਵਉ ਸੰਗੁ ॥ ਮਿਲੈ ਸੁਆਮੀ ਅਪੁਨੈ ਰੰਗਿ ॥ ੨ ॥

ਜਾਪ ਤਾਪ ਦੇਵਉ ਸਭ ਨੇਮਾ ॥ ਕਰਮ ਧਰਮ ਅਰਪਉ ਸਭ ਹੋਮਾ
॥ ਗਰਬੁ ਮੋਹੁ ਤਜਿ ਹੋਵਉ ਰੇਨ ॥ ਉਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਦੇਖਉ ਪ੍ਰਭੁ
ਨੈਨ ॥ ੩ ॥ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਏਹੀ ਆਰਾਧਉ ॥ ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਿ
ਏਹ ਸੇਵਾ ਸਾਧਉ ॥ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੁਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ
ਨਾਨਕ ਬਖਸਿੰਦ ॥ ੪ ॥ ੩੩ ॥ ੮੪ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٨٤)

(سنت روپ سهاڳڻين جي مهما.)

(١) آنءَ پاڻ ڪري شيوا ڪريندي

جيئڙو پران ڏان آڳي ڌريندي

پاڻي پکا ڪريان تنهجو آڱڻ

آنءَ وار جائيندي قربان

ارٿ:- شل مان سنتن جي انهيءَ طرح سان شيوا ڪريان! شل مان پنهنجو جيئڙو، پران ۽ ڌن اُنهن جي اڳيان ڀيٽا رکان! شل مان انهن کي پکا [illegible] پاڻي [illegible] ۽ اُنهن کي [illegible] ۽ انهيءَ ريءَ اُنهن تان قربان وڃان!

سائي سهاڳڻ جو روپ آئي

[illegible] سنگ [illegible] سائي (١ - رهاءُ)

ارٿ:- [illegible] آهي [illegible] آهي. [illegible] سهاڳڻين جو سنگ [illegible].

(٢) داسن داسي [illegible]

[illegible] رهڻ [illegible]

[illegible]

[illegible] سوا [illegible] آپڻي [illegible]

(۳) نا اُس سوچ نہ اُس کچھ سوچا
نا اُس لیپ نہ اُس کچھ پوچا
نا اُس بھُکھ نہ اُس کچھ ترشنا
جا اُہ نرمل تاں اُہ جچھنا

ارتھ:- نہ کوئی پرماتما کی چنتا آہی، نہ اسانکی کا آہی. نہ کوئی دنیا مایا جو لیپ آہی، نہ اسانکی کو آہی. نہ کوئی کا بھکھ آہی، نہ اسانکی کا پدارتھ جی ترشنا آہی. جدکڈ اوہ پوتر آہی تاں اسیں بھی چنگا آہوں. [جچھنا = چنگا.]

(۴) ہر کیہ نادی ایکو اوہی
آگے پاچھے ایکو سوئی
نانک گور کوئی دوسر پنکا
ہر اوہ ملی دوئی اک رنگا.

ارتھ:- اسیں کیہڑے نہ آہوں. کیول ذات ہی اکو آہی. آد نہ ہوڑی انت نہ دوئی دوجو آہی. گورو صاحب فرمالس تاں نہ گور اور اسانجا پرم گوسا نال لکھا آہی. اسیں نہ پرماتما نالی اکے روپ تھی ویا آہیوں.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਕਰਿ ਸੇਵਾ ਕਰੀਐ ॥ ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਨ ਧਨੁ ਆਗੈ ਧਰੀਐ ॥ ਪਾਨੀ ਪਖਾ ਕਰਉ ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਜਾਈਐ ਕੁਰਬਾਨੁ ॥ ੧ ॥ ਸਾਈ ਸੁਹਾਗਣਿ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਈ ॥ ਤਿਸਕੈ ਸੰਗਿ ਮਿਲਉ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੀ ਕੀ ਪਨਿਹਾਰਿ ॥ ਉਨ ਕੀ ਰੇਣੁ ਬਸੈ ਜੀਅ ਨਾਲਿ ॥ ਮਾਥੈ ਭਾਗੁ ਤ ਪਾਵਉ ਸੰਗੁ ॥ ਮਿਲੈ ਸੁਆਮੀ ਅਪੁਨੈ ਰੰਗਿ ॥ ੨ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۸۳)
(سنت ۽ پرماتما هڪ روپ.)

(۱) نا اوهُ مرتا نا هُر ڦرئا
نا اوهُ بنسيِ نا هُر ڪرِئا
نا اوهُ نِردڻ نا هُر پرُڪي
نا اُس دوکه نه هُر ڪتهه دوکي

ارٿ:- نڪي پرماتما مري ٿو ۽ نڪي اسين موت کان ڊرون ٿا. نڪي پرماتما ناس ٿئي ٿو ۽ نڪي اسين دکر پايون ٿا. نڪي پرماتما نردن آهي ۽ نڪي اسين بکيا آهيون. نڪي هنکي کو دکر آهي ۽ نڪي اسين دکي آهيون.

آوَرُ ڪوئو مارن وارا
جيئهه همارا جيئهه دين هارا (اڪ رهاءُ)

ارٿ:- پرماتما کانسواءِ ٻيو ڪو به مارڻ وارو ڪونهي. هو اسانکي جيوت ڏيندڙ سڀنکو جيئرو آهي.

(۲) نا اُس بندن نا هُر باڌي
نا اُس ڌندا نا هُر ڌاڌي
نا اُس ميل نه هُر ڪتهه ميلا
اُس آنند ته هُر سد ڪيلا

ارٿ:- نڪي پرماتما کي ڪو مايا جو بندن آهي ۽ نڪي اسين مايا جي بندن ۾ ٻڌل آهيون. نه هنکي ڪو ڌندو آهي ۽ نه اسانکي ڪو ڌندو آهي. نه هن ۾ ڪا ميل آهي ۽ نه اسان ۾ آهي. هنکي آنند آهي ته اسين به سدائي خوش آهيون

ارتھ:- دماغی سنگ، نہ توکی مان ء عزت دتی. دماغی سنگ، نہ سارو جگت تمہانو مالک دو. دماغی سنگ، نہ تمہاکی سیبی سان لئی آئی. دکاسوار تون مٹی لی ہشمر د. [موت = عزت. سانک = مالک.]

(٣) اوہ بجراکی مری نہ جاہ
حکمی ہوا کار کماہ
دہ نو بہوڑی ناٹک آپ
اپنی قدرت جانی آپ.

ارتھ:- آتما کدے وی نہ مری نا جمی تو. ایشور جی حکم موجب دو جمو روپ نی دو سب کرم کری تو. صاحب فرمائس تا نہ برہو می دنیہ کی ناہی ممکی آتما سان جوڑی توڑی وجوڑی نو. دو ہنومانی قدرت نال ئی جانی تو.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਨਾ ਓਹੁ ਮਰਤਾ ਨਾ ਹਮ ਡਰਿਆ ॥ ਨਾ ਓਹੁ ਬਿਨਸੈ ਨਾ ਹਮ ਕੜਿਆ ॥ ਨਾ ਓਹੁ ਨਿਰਧਨੁ ਨਾ ਹਮ ਭੂਖੇ ॥ ਨਾ ਓਸੁ ਦੂਖੁ ਨ ਹਮ ਕਉ ਦੂਖੇ ॥ ੧ ॥ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਊ ਮਾਰਨਵਾਰਾ ॥ ਜੀਅਉ ਹਮਾਰਾ ਜੀਉ ਦੇਨ ਹਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਾ ਉਸੁ ਬੰਧਨ ਨਾ ਹਮ ਬਾਧੇ ॥ ਨਾ ਉਸੁ ਧੰਧਾ ਨਾ ਹਮ ਧਾਧੇ ॥ ਨਾ ਉਸੁ ਮੈਲੁ ਨ ਹਮ ਕਉ ਮੈਲਾ ॥ ਓਸੁ ਅਨੰਦੁ ਤ ਹਮ ਸਦ ਕੇਲਾ ॥ ੨ ॥ ਨਾ ਉਸੁ ਸੋਚੁ ਨ ਹਮ ਕਉ ਸੋਚਾ ॥ ਨਾ ਉਸੁ ਲੇਪੁ ਨ ਹਮ ਕਉ ਪੋਚਾ॥ ਨਾ ਉਸੁ ਭੂਖ ਨ ਹਮ ਕਉ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ॥ ਜਾ ਉਹੁ ਨਿਰਮਲੁ ਤਾਂ ਹਮ ਜਚਨਾ ॥ ੩ ॥ ਹਮ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਏਕੈ ਓਹੀ ॥ ਆਗੈ ਪਾਛੈ ਏਕੋ ਸੋਈ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਖੋਏ ਭ੍ਰਮ ਭੰਗਾ ॥ ਹਮ ਓਇ ਮਿਲਿ ਹੋਏ ਇਕ ਰੰਗਾ ॥ ੪ ॥ ੩੨ ॥ ੮੩ ।

ارٿ:- هي ڌڻي! تون آتما جي سنگ ۾ مزا ماڻيندي هئين ٿي. اُنهي سنگ ۾ تنهنجو سڀني سان ميلاپ هو. اُنهي سنگ ڪري توکي سڀڪو چاهيندو هو. هن کان سواءِ توسان ڪو ۾ نه تو لڏي. [ڪيل == مزا. هر تر سنگ == توسان هون سان، سڀني سان. لورڻ == چاهي.]

تي بِرا ڳي ڪِها سمائي

تِس بِن تهي ڌيري رِي (اڪ رهاءُ)

ارٿ:- هي ڌڻي! اُها آتما هيڻ ڪٿي سمايل آهي؟ هن کان سواءِ تون دکي آهين. [تي == اُها. بِرا ڳي == آتما. ڌيري == دکي.

(۲) اُن ڪي سنگ توُن گِرهه مهه ماهر

اُن ڪي سنگ توُن هوئي هي ظاهر

اُن ڪي سنگ توُن رکي پپهل

اوس بِنا توُن چُنڪي رول

ارٿ:- هنهي سنگ ۾ تون گهر جي ڏاڍي هئين ٿي. هنهي سنگ ۾ تون مشهور هئين. هنهي سنگ ۾ توکي سڀڪنهن تي پيار ڪيو. هن کان سواءِ تون مٽيءَ ۾ ڳنڍجي وئين ٿي. ماهر == مکير، ڏاڍي. رکي پپهل -- سڀڪنهن تي پيار ڪيو. رول == مٽيءَ ۾.]

(۳) اُن ڪي سنگ تيرا مان مهت

اُن ڪي سنگ تم ساڪ جگت

اُن ڪي سنگ تيري سڀ بڌ ٿاتي

اوس بنا توُن هوئي جي ماٽي

مکر آلیا == مکر ہرادی وہو آہی ہیدی کس وڈی ویٹوں آہن۔ موڑ
- موڑ کر.]

(۴) ساڈ سنگ دہچو ہوراہ
نانک جیوے ہرگُن گاہ.

ارتھ :- گورو صاحب فرمائس نا ہر جگتی سادسنگت دا داراں
ہری دھو نام جمس نا، سی آپنا گن گائی جمش نا.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਤੁਕੇ ੯

ਉਨਕੈ ਸੰਗਿ ਤੂ ਕਰਤੀ ਕੇਲ ॥ ਉਨਕੇ ਸੰਗਿ ਹਮ ਤੁਮ ਸੰਗਿ ਮੇਲ ॥ ਉਨਕੈ ਸੰਗਿ ਤੁਮ ਸਭੁ ਕੋਊ ਲੋਰੈ ॥ ਓਸੁ ਬਿਨਾ ਕੋਊ ਮੁਖੁ ਨਹੀ ਜੋਰੈ ॥ ੧ ॥ ਤੇ ਬੈਰਾਗੀ ਕਹਾ ਸਮਾਇ ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਤੁਹੀ ਦੁਹੇਰੀ ਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਉਨਕੈ ਸੰਗਿ ਤੂ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਮਾਹਰਿ ॥ ਉਨਕੈ ਸੰਗਿ ਤੂ ਹੋਈ ਹੈ ਜਾਹਰਿ ॥ ਉਨਕੇ ਸੰਗਿ ਤੂ ਰਖੀ ਪਪੋਲਿ ॥ ਓਸੁ ਬਿਨਾ ਤੂੰ ਛੁਟਕੀ ਰੋਲਿ ॥ ੨ ॥ ਉਨਕੈ ਸੰਗਿ ਤੇਰਾ ਮਾਨੁ ਮਹਤੁ ॥ ਉਨਕੈ ਸੰਗਿ ਤੁਮ ਸਾਕੁ ਜਗਤੁ ॥ ਉਨਕੈ ਸੰਗਿ ਤੇਰੀ ਸਭ ਬਿਧਿ ਥਾਟੀ ॥ ਓਸੁ ਬਿਨਾ ਤੂ ਹੋਈ ਹੈ ਮਾਟੀ ॥ ੩ ॥ ਓਹੁ ਬੈਰਾਗੀ ਮਰੈ ਨ ਜਾਇ ॥ ਹੁਕਮੇ ਬਾਧਾ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥ ਜੋੜਿ ਵਿਛੋਰੇ ਨਾਨਕ ਥਾਪਿ ॥ ਅਪਨੀ ਕੁਦਰਤਿ ਜਾਣੈ ਆਪਿ ॥ ੪ ॥ ੩੧ ॥ ੮੨ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۸۲)
(آتما نا دیھہ ویچاری.)

(۱) اُن کی سنگ تُون کرتی کیل
اُن کی سنگ ہم تُم سنگ میل
اُن کی سنگ تُم سبھ کو لوری
اوس بنا کوئو مکھ نہی جوری

آسا محلا پنجوان شبد (۸۱)

[illegible] آن کو ہر براستری، [illegible] ہو آہی ; [illegible] روہی کو ہر [illegible] تکین. [illegible] کائی تو (یاو: [illegible]) [illegible] بت، ذن [illegible] بدارتی کی [illegible] کوئا. اج == نوزی. [illegible] ماطی تو). [[illegible] == [illegible] کو ہر. [بدارت [illegible] کری تو. کوب == [illegible] تکائی == لکی تو. گرت ==

سو چت ساچت رتن بہانی

آنک رنگی مائیا کی چھوت، کہوں فر سوری

(ا [illegible] رہاؤ)

سارنگ پالی

ارت :- [illegible] کندی آدو روہی [illegible] کندی [illegible] ہو [illegible] کندی رات گذرتی وہی تی. [illegible] تو [illegible] کی [illegible] [illegible] کندی. رتن [illegible] رات. [illegible] سو [illegible] کندی [illegible] دانس ذاری، [illegible] گوان. گذرتی وہی لی. [illegible]

(۲) درم کی [illegible] گہہ پاندا

کاں کی وانس [illegible] سو ساندیا

ارت :- [illegible] آدی، [illegible] سو [illegible] آدی [illegible] [illegible] آدی. [illegible] کسی [illegible] آدی.

(۳) پالو کدا [illegible] آنہ

سوتاں [illegible]

ارت :- [illegible] آدی. [illegible] ایرژن ویژہی وشون آدی. [illegible] کری چاطی تو. پالو کدا [illegible]

--- [illegible]

وڃي ڪوهه جي ٽري ۾ پيس جتي اڄڪر نالڪ مولڪي
ڪائي پورو ڪيو، پوءِ تہ مان ڇاڪي پيس.

پٺي ڏينهن صبح جو هو سچي پاتشاه سوري ڪوره
ارجن ديو جن وٽ ويو ۽ هٿ جوڙي وينتي ڪري اڳو
تہ "سوامي مولڪي جن عجيب سبني جو ڏيڍو پالي مطلب
سمجهايو." ستگورن اهو حال ٻڌڻ سان جو سٺي ڏي
سندر ويراڳ جو شبد اچاريو، جنهنجو تات پريہ ڏي آهي:-
هي سنسار ڪوهہ آهي، جنهن ۾ ڏيہ جيو استري،
پت، ڌن ۽ ٻيون پدارٿن ۾ موهجي رهيو. ڏينهن رات
آدن ۾ ڪوڏا، ڏي ڏنهجي آيُو روپي لوڙي تڪين ٿا. جو
ڏينهن رات گذري ٿو، سو ڏنهجي آيُوءَ ۾ ڪٽوتي ٿي.
اڄڪر آدي ڪال، جو سڀيو اکيون ڦاڙي ويٺو آهي تہ
ڪٽي ماهہ مليم تہ جيو کي ڪائي پورو ڪريان. پر ڏيہ
موڙکہ جيو اهڙي آپدا وقت ۾ پدارٿن کي ماڪيءَ وٽ
سهجهي آهن سان موهجي رهي ٿو ۽ پنهنجي سر جنهار
کي ڪڏهن ٻہ ياد نہ ٿو ڪري. نتيجو اهو نڪتي ٿو، جو هو
ٻيڙو ٿي مري ٿو هي پيارا، سکي تہ اهو جيو آهي جو
سنتن مهاتمائن جو سنگ ڪري مالڪ مهربان کي سديو
ياد ڪري ٿو. اهڙو گورمک جن اوڪ ۾ سکي ۽ پراوڪ ۾
سهيارو نڪتي ٿو.

آسا محلا پنجوان شبد (٨١)

(١) ان دن موسا لاج تڪائي.
ڪرت ڪوپ مهہ ڪاڍ مڻائي

ارٿ:- رات ڏينهن روپي ۾ ڪوڏا آيُو روپي لوڙي پيا

ورجائڻ ۾ ڪجهہ بہ تورو نہ آهي (مطلب تہ انهنکي سيکاڻو
آهي. جيڪي دو جاڻين تا سو تڻي تو).

(۲) جاڪا ڏني آڳم گسائي
ماڻکہ کي کہہ کيت چائي

ارٿ:- جنهنجو بي انت سوامي ڏٺي آهي، تنهن سان منکر
جي ڪيتري ڄاي سگهندي؟ (مطلب تہ ان ڪان سواءِ ڪو ٻ
وڏو ڪونهي جو اُن سان ٻجهي سگهي).

(۳) جاڪي شيوا دس آشٽ سڌائي
پلڪ دشٽ نہ کي لاکہ پائي

ارٿ:- جنهن برهانيا جي سوا اردان سڌيون اهي
ڪر ٿيون، جنهن جي توري ڪرپا د ملي جنهن بي تڻي
تي، [illegible] سان بي اهي سڌيون لڳي ٿيون. [illegible]
== اردان ۽ سڌائي == سڌيون ۽ پلڪ == درتي، توري.

(۴) جا ڪم دنيا ڪرہ ميري سوامي
کہہ بانڪ نہ کي تن کامي

ارٿ:- [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] سوامي! [illegible]
[illegible] .

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਜਉਮੈ ਅਪੁਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਧਿਆਇਆ ॥ ਤਬ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਮਹਾ
ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਮਿਟਿ ਗਈ ਗਣਤ ਬਿਨਾਸਿਉ ਸੰਸਾ ॥
ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਜਨ ਭਏ ਭਗਵੰਤਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਉਮੈ ਅਪੁਨਾ
ਸਾਹਿਬੁ ਚੀਤਿ ॥ ਤਉ ਭਉ ਮਿਟਿਓ ਮੇਰੇ ਮੀਤ ॥ ੨ ॥ ਜਉਮੈ
ਓਟ ਗਹੀ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ॥ ਤਾਂ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਮਨਸਾ ਮੇਰੀ ॥੩॥ ਦੇਖਿ

جنہکری مہماتحی ترشنا مٹاتحی وجھی آہی ؛ من ء شانت اُس نی آہی. [جلن == ساڑو، ترشنا.]

(۲) مت کُنی ڈال مَنْ سہج سمالا

دانک پائیا نام خزالا.

ارت :- گورو صاحب فرمانس نا تر جموں وقت کاں موں نام جو خزانو ناو آہی، تموں وقت کاں ننکڑ ہند نی وبو آہی ؛ مہوماتحو من سہج آنند م سمالحی وبو آہی. [ڈال == ننکڑ.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ ਜਾਕੀ ਬਨਿ ਆਈ ॥ ਭੋਜਨ ਪੂਰਨ ਰਹੇ ਅਘਾਈ
॥੧॥ ਕਛੂ ਨ ਥੋਰਾ ਹਰਿ ਭਗਤਨ ਕਉ ॥ ਖਾਤ ਖਰਚਤ ਬਿਲਛਤ
ਦੇਵਨ ਕਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਾਕਾ ਧਨੀ ਅਗਮ ਗੁਸਾਈ ॥
ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਕਹੁ ਕੇਤ ਚਲਾਈ ॥ ੨ ॥ ਜਾਕੀ ਸੇਵਾ ਦਸ ਅਸਟ
ਸਿਧਾਈ ॥ ਪਲਕ ਦਿਸਟਿ ਤਾਕੀ ਲਾਗਹੁ ਪਾਈ ॥ ੩ ॥ ਜਾਕਉ
ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਾਹੀ ਤਿਨ ਕਾਮੀ
॥ ੪ ॥ ੨੮ ॥ ੭੯ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۷۹)

(سبب سدا بربوُر.)

(۱) ٹھاکر سِئو جاکی بن آئی

بھوجن پُورن رہے اگھائی

ارت :- جہنجی ٹھاکر ساں بنی آہی، سو کھاں روبی پورن بوجن ساں ترپت تھی ہو آہی.

کچھو نہ تھورا ہر بھگتن کئو

کھات خرچت بلچھت دیون کئو (اک رہاو)

ارت :- ہری جی بگتن کی کائن، خرچن، ولسن ء

ਠਾਕੁਰਿ ਅਪੁਨੈ ਕੀਨੀ ਦਾਤਿ ॥ ਜਲਨਿ ਬੁਝੀ ਮਨਿ ਹੋਈ ਸਾਂਤਿ ॥ ੩ ॥ ਮਿਟਿ ਗਈ ਭੂਖ ਮਨੁ ਸਹਜਿ ਸਮਾਨਾ ॥ ਨਾਨਕ ਪਾਇਆ ਨਾਮ ਖਜਾਨਾ ॥ ੪ ॥ ੨੭ ॥ ੭੮ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٧٨)

(ستگورن جي ستن رد شا.)

(١) من تن پرتپالي جڳپال

پرڀ آپنا هوئيا ڪرپال

ارٿ:- جڳت منهنجو من ۽ تن پرتپالي ڇڏيو آهي ؛ سڀ بدن منهنجي وس آهن، جو منهنجو پرڀو هوئي ڪرپال ٿيو آهي.

سنت پرساد پلي بني

جا ڪي گرهه سڀ ڪڇ هي پورن، سو ڀيٽيا

پورک ڏاتي (اڪ رهاءُ)

ارٿ:- سنتن جي ڪرپا سان منهنجي جاڳي اٿي، جاڪي گهر ۾ پورڻ داتي جي گهر ۾ سڀڪجهه ڀرپور آهي، سو مونسان اچي مليو آهي.

(٢) نام درڙائيا ساڌ ڪرپال

مٽ گئي ڀوک مها بڪرال

ارٿ:- سنتن جي دئيال آهن، ان مون کي نام درڙ ڪرايو آهي. ترشنا جا ڀوک ڀيانڪ آهي، سا منهنجي ونجي آهي.

(٣) ٺاڪر آپني ڪيني دات

جلن بجهي من هوئي سانت

ارٿ:- منهنجي ٺاڪر نام جي دات بخشي آهي،

ارتھ:- ہے ہمارا ممکی تدھ کی کمل روپی چرن ہے آس آہی، تس کاں وہمارا حرجا دوت ہمی وجن تا.

توں چت آئے تیری مٹیا
سمرت نام سگال روگ کٹیا (اک رہاو)

ارتھ:- ہے مری! جد مں تدھ کی دیا تنی لی، تدمں توں جب ہر احس تو. تمھ کو نام سمرن کری سب روگ دلس تی ومن تا.

(۲) اک دو کر دیتھ آورا کٹہ
پھکر نہ ساکہہ جن تیری کٹہ

ارتھ:- جرجا دوت ہس جوں کی اسک ہرکارن جا دکر ڈیں تا، ہر تمھ کی داس -ان آہی ہمی نہ تا سگوں.

(۳) درس تیری کی پیاس من لاگی
سہج آنند بسی بئراگی

ارتھ:- ہے اکال پرکہ! جمھ کی من م تمھ کی درس جی پیاس لگی ہشی آہی، سی وئراگواں پرس آتم آسن وگاریں تا.

(۴) نانک کی ارداس سٹیجی
کیول نام ردی مہ دیجی.

ارتھ:- گورو صاحب وینتی کرد جون تا م "سوامی! تمھ کی ارداس ہ. کیول دک نام تمھ کی مردی م ڈی."

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੋ ਮਿਟੇ ਜੰਜਾਲ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ ਹੋਇਆ ਕਿਰਪਾਲ ॥ ੧ ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭਲੀ ਬਨੀ ॥ ਜਾਕੈ ਗ੍ਰਿਹ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੈ ਪੂਰਨ ਸੋ ਭੇਟਿਆ ਨਿਰਭੈ ਧਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਸਾਧ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ॥ ਮਿਟਿ ਗਈ ਭੂਖ ਮਹਾ ਬਿਕਰਾਲ ॥ ੨ ॥

ڪسڪي وڃي زمين تي ڪري پيو (مطلب ته بانڪا جهم وسين ۾ لڳي وئرت ويو). [نسارئو == ڀاتو، حاصل ڪيو، پرابت ٿيو.]

(٣) ساڌ موهه لادي اهنڪاري

دوش ناهي پرڀ ڪرڻي هاري

ارٿ:- جن اهنڪاري جيو موهه جو سواد ڀاڳ سان لڌو آهي، تنهنڪري پرڀو رحمت ڪار جو ڪو ڏوهه ڪونهي. [لادي == لڌو آهي.]

(٤) ساڌ سنگ مٿي پرم اڌاري

ناڪ ميلاي سرجڻ هاري.

ارٿ:- صاحب فرمائن ٿا ته جنهن جڳاسو روپي استري جو ساڌ سنگت دوارا پرم روپي اڌو ڪار دور ٿي ويو آهي، تنهنکي سرجڻهار پاڻسان ملائي ڇڏيو آهي.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੀ ਆਸ ਪਿਆਰੇ ॥ ਜਮ ਕੰਕਰ ਨਸਿ ਗਏ ਵਿਚਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਤੂ ਚਿਤਿ ਆਵਹਿ ਤੇਰੀ ਮਇਆ ॥ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮ ਸਗਲ ਰੋਗ ਖਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਅਨਿਕ ਦੂਖ ਦੇਵਹਿ ਅਵਰਾ ਕਉ ॥ ਪਹੁਚਿ ਨ ਸਾਕਹਿ ਜਨ ਤੇਰੇ ਕਉ ॥ ੨ ॥ ਦਰਸ ਤੇਰੇ ਕੀ ਪਿਆਸ ਮਨਿ ਲਾਗੀ ॥ ਸਹਜ ਅਨੰਦ ਬਸੈ ਬੈਰਾਗੀ ॥ ੩ ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ ਸੁਣੀਜੈ ॥ ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ਰਿਦੇ ਮਹਿ ਦੀਜੈ ॥ ੪ ॥ ੨੬ ॥ ੭੭ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٧٧)

(سنمکه وينتي)

(١) چرن ڪمل کي آس پياري

جم ڪنڪر نس گئي وچاري

ملط جوڪهڙو ساڃاڻ آهي؟ صاحبن جي شبد ڏاران ڪيس اُپديش ڏنو تہ ”پيارا، جيڪڏهن پرمتما سان ملط جي چاهنا اٿيئي تہ غافل ڇو ٿيو آهين؟ اُٿي پرڀوءَ سان پريم ڪر. ”ليکن لباڙ آيو، سو پلي آيو.“ ڪن پورب جنم جي ڀاڳن ڪري تو کي مانکا جنم پراپت ٿيو آهي، سو تون متان وشين ۽ وڪرت وچائين لڳ تہ ڏاڍو پڇتائيندين. هي پيارا، دنيا سان موھ نہ رک. تون تہ وڃي پڙ سنتن جي سرڻ. پوءِ واهگورو تو کي پنهنجي ڏاهپي ندائي پڪسان ملائي ڇڏيندو.“

(١) سوءِ رهي پرڀ کنو نہ جاڻي

پور ڏينتا پهر پڇتاني

ارٿ:- جيڪو سو روپي اسرت سمان رهي - پرڀو جي جسم ۾ ورنائس. جڏهن ميوج نوبعي آيو روپي راب گـ رهي وٺي، تڏهن ورهي پڇتائڻ لڳي. [پور == ميوه]

پرءِ پريم سنهج من آنند ڏروري

پرڀ ملبي ڪي لالسا، ڏاتي آلس ڪها ڪرد ري (اک رهڻ)

ارٿ:- پياري پرڀو سان پريم ڪري سهسعي من ۾ آنند ڏار. جڏهن پرڀو سان ملڻ جي چاهہ اٿئي تہ سستي ڇو ٿي ڪرين؟

(٢) ڪرمه اميرت آڻ نسارئو

نسو ڪٿو پڙم پو ڏارئو

ارٿ:- (پورب جنم جي ڀاڳن ڪري) مانکا جنم روپي) امرت اچي مت ۾ پراپت ٿيو، سو امرت مت مان

جگی وچی تو مطلب جیکی ارادا دل وچ کی تا سی
نر تا باجن تے بوجھ دو باجدائیں تا۔ آپیوجن موکا == پہنچدا
جگی وچی تو۔

(۳) ترے گن مہہ ورتے سنسارا
نرک سرگ پھر پھر اوتارا

ارتھ:- سنسار جا اوکے تن گنا روہی دا وچ ورتدی رہیا آہی، جنہاں کری دو نرک تے سرگ وچ ورتے وری وچ تا۔

(۴) کہو نانک جہ دھیایا نام
سفل جنم تاکا پروان۔

ارتھ:- صاحب فرماندے ہن کہ جنہاں نے پروہ نام وچ لگا ہو آہی، انہاں دا جنم سپھل آہی تے قبول پیا آہی۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਸੋਇ ਰਹੀ ਪ੍ਰਭ ਖਬਰਿ ਨ ਜਾਨੀ ॥ ਭੋਰੁ ਭਇਆ ਬਹੁਰਿ ਪਛੁਤਾਨੀ ॥ ੧ ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਜਿ ਮਨਿ ਅਨਦੁ ਧਰਉ ਰੀ ॥ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਬੇ ਕੀ ਲਾਲਸਾ ਤਾਤੇ ਆਲਸੁ ਕਹਾ ਕਰਉ ਰੀ ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਰ ਮਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਆਣਿ ਨਿਸਾਰਿਓ ॥ ਖਿਸਰਿ ਗਇਓ ਭੂਮ ਪਰਿ ਡਾਰਿਓ ॥ ੨ ॥ ਸਾਦਿ ਮੋਹਿ ਲਾਦੀ ਅਹੰਕਾਰੇ ॥ ਦੋਸੁ ਨਾਹੀ ਪ੍ਰਭ ਕਰਣੈਹਾਰੇ ॥ ੩ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਟੇ ਭਰਮ ਅੰਧਾਰੇ ॥ ਨਾਨਕ ਮੇਲੀ ਸਿਰਜਣਹਾਰੇ ॥ ੪ ॥ ੨੫ ॥ ੭੬ ॥

آسا محلا پنجواں شبد (۷۶)

اُتانکا:- دتے پریمی جگیا سہ سری گور ارتھ
دیو جن وت آپو تے دتے جوڑی پرچانیں نہ سماں سن

آسا محلا پنجوان شبد (٧٥)

اُٿانڪا:- هڪ دفعي سري گرو ارجن ديو جن
دربار صاحب مان نڪري ٻاهرگهمڻ ويا ته واٽ تي هڪڙين
گهرن مان روئڻ پٽڻ جا آواز آيا، جو هو اُن گهر جي ڪو
ماڻهو چالاڻو ڪري ويو هو. اڳيان ٿوريءَ اڳيرا ويا ته ڏٺائون ته
هڪڙي گهر ۾ شادي هئي، جتي آتي ڍول دماما
پئي وڄيا، ڪوڙين سندر راڳ پئي ڳايا ۽ ڳائڻ پئي لڳا هو.
اهو حال ڏسي گرو صاحب هيٺيون سندر شبد
اُچاريو، جنهن ۾ ٻڌايل آهي ته سنسار ۾ ڏک سک پئي
آهن. جنم آهي ته موت سان آهي، جنهن کي ڏيئي ٿو اهين
جي نام ۾ لڳايو آهي. اهو ئي ماڻهو پاڪ ۽ پوتر رهي،
ڏک سک ۾ سنتشٽ رهي ٿو.

(١) روءَ ن مارئي جهوٺ ڪمالا
هس هس سوڪ ڪرت بيڪالا

ارٿ:- روئڻ ۽ جهورڻ ڪرم ڪين ٿا، (جو جو ٻالو ڙا
ماڻهو) هورڪ (ٻه اوس ماڻهو وڃي) کان ٿا ۽ وهڻ وڃي)
ڏک ڏين ٿا. بيڪار هورڪ

ڪو مؤا ڪاڪئي گهر گاوڻ
ڪه روئي ڪه هس هس پاوڻ (اڪ رها)

ارٿ:- ڪو مرتي ويو آهي ڪنهن جي گهر ۾ گائڻ ماڻي
رهيو آهي. ڪو هيو روئي، ڪو هيو کلي.

(٢) ٻال بوڙهتا کي برگاڊ
ڪهڙي مؤ ڪا ڦر پهچالا

ارٿ:- ننڍپڻ کان ٻڍاپڻ تائين (مطلب کي) پهچڻ

آسا محلا پنجوان شبد (٧٥)

ارت :- تون منہ‌جو کرتار آہین ؛ جان تنہن‌جو شیوک آہیان . ہي گلہہ جا سا گرا ہون تنہن‌جي سرن پکڑي آہي .

(٢) تون میرا جیون تون آدھار
تجھہ پیکھ بگسیٔ کواار

ارت :- تون منہ‌جو پران آہین ؛ تون منہ‌جو آسرو آہین . توکي ڈسي منہ‌جو کنول روپی ہردو تڑی تو . [کنواار == کنول روپی ہردو .

(٣) تون میري گت پت تون پروان
تون سمرت میٔ تیرا تاݨ

ارت :- تون منہ‌جي مکتی ؛ تون منہ‌جي پت آہین ؛ تون سمرت آہین ؛ ہوناي تون ئي ہوناي ہول کندڑ آہین . تون سمرت آہین ؛ تنہن‌جوئی بل آہی .

(٤) آن دن جپھہ نام گݨ تاس
نانک کی پرب پہ ارداس .

ارت - گورو صاحب چون تا ، "ہی پربو ! منہ‌جي تو وٹ ادائي ارداس آہي ته سال تو گݨن جي سمرن جو نام رات ڈینہن پیو سمران ." تو داس - گݨن جو جاپو ، گݨن جو سمرن

آسا ਮਹਲਾ ੫

ਰੋਵਨ ਹਾਰੈ ਝੂਠੁ ਕਮਾਨਾ ॥ ਹਸਿ ਹਸਿ ਸੋਗੁ ਕਰਤ ਬੇਗਾਨਾ ॥
੧ ॥ ਕੋ ਮੂਆ ਕਾਕੈ ਘਰਿ ਗਾਵਨੁ ॥ ਕੋ ਰੋਵੈ ਹਸਿ ਹਸਿ ਪਾਵਨੁ
॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਬਾਲ ਬਿਵਸਥਾ ਤੇ ਬਿਰਧਾਨਾ ॥ ਪਹੁਚਿ ਨ
ਮੂਕਾ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਨਾ ॥ ੨ ॥ ਤ੍ਰਿਹੁ ਗੁਣ ਮਹਿ ਵਰਤੈ ਸੰਸਾਰਾ ॥
ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਅਉਤਾਰਾ ॥ ੩ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜੋ
ਲਾਇਆ ਨਾਮੁ ॥ ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਤਾਕਾ ਪਰਵਾਨੁ ॥੪॥ ੨੪ ॥ ੭੫॥

ارٿ:- منهنجا سنسار جي اندر ڪوڙ کي ٻهاري گهر سمجهي
ٻڌس ۽ رهن ٿا ۽ سڀ مهاتما هري کي ويجهو جاڻي مڪت
ٿين ٿا.

(٢) ڪهُه نانڪ هم پرڀ سرڻائي
ايهو سُکُ آکيو کتِ پائي.

ارٿ:- صاحب فرمائين ٿا ته جو پرڀو جي سرڻ وٺي ٿو،
سو من لوڪ ۾ سک ۽ پرلوڪ ۾ مڪتي پراپت ڪري ٿو.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਤਰੰਗੁ ਹਮ ਮੀਨ ਤੁਮਾਰੇ ॥ ਤੂ ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰੁ ਹਮ ਤੇਰੈ
ਦੁਆਰੈ ॥ ੧ ॥ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਕਰਤਾ ਹਉ ਸੇਵਕੁ ਤੇਰਾ ॥ ਸਰਣਿ
ਗਹੀ ਪ੍ਰਭ ਗੁਨੀ ਗਹੇਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤੂ ਮੇਰਾ ਜੀਵਨੁ ਤੂ
ਆਧਾਰੁ ॥ ਤੁਝਹਿ ਪੇਖਿ ਬਿਗਸੈ ਕਉਲਾਰੁ ॥ ੨ ॥ ਤੂ ਮੇਰੀ ਗਤਿ
ਪਤਿ ਤੂ ਪਰਵਾਨੁ ॥ ਤੂ ਸਮਰਥੁ ਮੈ ਤੇਰਾ ਤਾਣੁ ॥ ੩ ॥ ਅਨਦਿਨੁ
ਜਪਉ ਨਾਮ ਗੁਣ ਤਾਸਿ ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਪਹਿ ਅਰਦਾਸਿ ॥
੪ ॥ ੨੩ ॥ ੭੪ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٧٤)

(جيو ۽ پرماتما جو سنبنڌ ڪهڙو؟)

(١) تُون ميرا ترنگ هم مين تمارِي

تُون ميرا ٺاڪر هم تيري دواري

ارٿ:- تون منهنجي لاءِ سمنڊ آهين ۽ اسين تنهنجون مڇيون
آهيون. تون منهنجو سوامي آهين ۽ اسين تنهنجي در تي
منگتو آهيان. [ترنگ = لهر، جل، سمنڊ.]

تُون ميرا ڪرتا هئُه سيوڪ تيرا
سرڻ گهي پرڀ گُني گهيرا   (اڪ رهاءُ)

ਭ੍ਰਵਾਇਆ ॥ ਅਸਥਿਰੁ ਭਗਤ ਹਰਿ ਚਰਣ ਧਿਆਇਆ ॥ ੨ ॥ ਬੰਧਨ ਅੰਧ ਕੂਪ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇਰਾ ॥ ਮੁਕਤੇ ਸੰਤ ਬੁਝਹਿ ਹਰਿ ਨੇਰਾ ॥ ੩ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਈ ॥ ਈਹਾ ਸੁਖੁ ਆਗੈ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥ ੪ ॥ ੨੨ ॥ ੭੩ ॥

آسا محلا پنجواں شبد (۷۳)

ہن شبد [illegible] [illegible] بابت [illegible]
بابت چھوں آئی۔

(۱) کام کرودھ اہنکار وگوتے
ہر سمرن کر ہر جن چھوٹے

ارتھ:- [illegible]

سوئے رہے مائیا مد ماتے
جاگت بھگت سمرت ہر راتے (رہاؤ)

ارتھ:- [illegible]

(۲) موہ بھرم بہو جون بھوائیا
استھر بھگت ہر چرن دھیائیا

ارتھ:- [illegible]

(۳) بندھن اندھ کوپ گرہ میرا
مکتے سنت بجھہ ہر نیرا

سن سن جوان سوہ تماری
موہ لوکن کٹھ لہر اپاری (اک رہاو)

ارتھ:- ہے بھروا سپھجی سوبھا بڑی بڑی ماں جنتاں تئوں، ہے سوامی! موہ ورگٹھی کی سنسار ساگر کاں تاری ہار کر. [سوہ -- سوبھا.]

(۲) ست کتسا دوکر ساری چھتا
قل پائیا جپ ستکہ ومنتا

ارتھ:- ہے بھروا سنگوروں جو منتر جپی، موں ہی و قل پاتو آہی، جو منجہا سب دکھ دور لی وبا آہن، جسا لوی وبٹی آہی.

(۳) سوئی ست ست ہی سوہ
سمر سمر رکھ کنٹھ پروہ

ارتھ:- ہے بھروا اھولی توں آ ہ ست آہیں است ہ ست آہیں. تنہنجو نام سمری سمری موں کنٹھ پرولی جڑیو آہی.

(۴) کنہ دنک کہن اہ کرما
جا کے من وسیا دھرما

ارتھ:- گورو صاحب وینتی کرے تھوں لیا ہ "ہے بھروا انو کہڑو کرم آہی، جنھنکری من ہر سو دھرتو جو نام وسی؟"

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧ ਅਹੰਕਾਰਿ ਵਿਗੂਤੇ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਕਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਛੂਟੇ ॥ ੧ ॥ ਸੋਇ ਰਹੇ ਮਾਇਆ ਮਦ ਮਾਤੇ ॥ ਜਾਗਤ ਭਗਤ ਸਿਮਰਤ ਹਰਿ ਰਾਤੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮੋਹ ਭਰਮਿ ਬਹੁ ਜੋਨ

ارٿ :- جيڪو سڀڪي تياڳي ڇڏيندو هن جي سرن ۾ اچي
تو تنهنکي مايا ڪيئن وڪوڙي ويندي ؟

(٣) نام نڌان جاڪي من ماهه
تس ڪئو چنتا سپني ناهه

ارٿ :- جنهنکي من ۾ نام جو خزانو آهي، تنهنکي سپني
۾ به ڪا چنتا ڪانهي .

(٤) ڪهُ نانڪ گُرُ پُورا پائيا
ڀرم موهه سگل بنسائيا .

ارٿ :- صاحب فرمائين ٿا ته جن پورن گورو پاتو آهي،
تن ڀرم، موهه ۽ ٻيا سڀ وڪار ناس ڪيا آهن .

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਜਉ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਓ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ॥ ਤਾਂ ਦੂਖੁ ਭਰਮੁ ਕਹੁ ਕੈਸੇ ਨੇਰਾ ॥ ੧ ॥ ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ ਜੀਵਾ ਸੋਇ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਨ ਕਉ ਲੇਹੁ ਉਧਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮਿਟਿ ਗਇਆ ਦੂਖੁ ਬਿਸਾਰੀ ਚਿੰਤਾ ॥ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਜਪਿ ਸਤਿਗੁਰ ਮੰਤਾ ॥ ੨ ॥ ਸੋਈ ਸਤਿ ਸਤਿ ਹੈ ਸੋਇ ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਰਖੁ ਕੰਠਿ ਪਰੋਇ ॥ ੩ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਉਨ ਉਹ ਕਰਮਾ ॥ ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ॥ ੪ ॥ ੨੧ ॥ ੭੨ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٧٢)

(هريءَ جي نام تل ڪجهه به نه آهي.)

(١) جئو سپرسن هوئيئو پربهه ميرا
تان دوکه ڀرم ڪهو ڪيسي نيرا

ارٿ :- جي منهنجا پريو! جڏهن تون پرسن ٿين
ته دک ۽ ڀرم ڪيئن ويجهو اچن ؟

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਜਿਸ ਕਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸ ਕਾ ਹੋਇ ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ ਲੇਪੁ ਨ ਬਿਆਪੈ ਕੋਇ ॥੧॥ ਹਰਿ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਸਦਹੀ ਮੁਕਤਾ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਸੋਈ ਭਲ ਜਨ ਕੈ ਅਤਿ ਨਿਰਮਲ ਦਾਸ ਕੀ ਜੁਗਤਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ ਹਰਿ ਸਰਣੀ ਆਇਆ ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਹਾ ਬਿਆਪੈ ਮਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਜਾਕੇ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ਤਿਸ ਕਉ ਚਿੰਤਾ ਸੁਪਨੈ ਨਾਹਿ ॥ ੩ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥ ਭਰਮੁ ਮੋਹੁ ਸਗਲ ਬਿਨਸਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੨੦ ॥ ੭੧ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٧١)

(هريءَ جي داس جي اُتم حالت.)

(١) جس کا سڀ ڪجھ تس کا هوءِ

تس جن ليپ نہ بياپي ڪوءِ

ارٿ :- جنهن ايشور جو سڀ ڪجهه ڏنل آهي، سهڻو جنڪو داس ٿي رهي ٿو، تنهنکي ڪوبہ مايا جو لپ نہ ٿو لڳي.

هر ڪا شيوڪ سدهي مڪتا

جو ڪجھ ڪري سوئي ڀل جن ڪئي، اَت

نرمل داس ڪي جگتا (١ رهاءُ)

ارٿ :- هريءَ جو داس سدا مڪت آهي. جيڪي هو ڪري ٿو، سو داس کي چڱو لڳي ٿو، اها داس جي ڪمال پوتر رهڻي آهي. [جگتا = جگتي، ريت، رهڻي.]

(٢) سڪل تياڳ هر سرڻي آئيا

تس جن ڪها بياپي مائيا

پرماڻ :- "ڪبير ميري سمرڻي، رسنا اوپر رام
آد جڳادي سڪل ڀڳت، تاڪو سکھ بسرام."
[سلوڪ (۱)]

ڪرھ بينتي سٽڪور اپني
ڪرِ ڪرپا راکہ سرڻائي موڪئہ ديہ ھري ھر جپني
(اڪ رهاءُ)

ارٿ :- مان پنهنجي سٽگورو اڳيان اها وينتي ڪريان
تہ هي ڪرپا ڪري موکي پنهنجي سرڻ ۾ رکہ ۽ موکي
ھرھر جپڻ جي مالها ڏي. [جپڻي == مالها.]

(۲) ھر مالا اُر انتر ڌاري
جنم مرڻ ڪا دوکہ نواري

ارٿ :- جڏهين جيو اندر ھر سمرڻ جي مالها رکي
۽ ڌاري ٿو، تڏهين ھو جنم مرڻ جو دکہ نواري ڇڏي ٿو.

(۳) ھردي سمالي مکہ ھر ھر بولي
سو جن اِت اُت ڪتهو نہ ڏولي

ارٿ :- جو انهيءَ مالها کي ھردي ۾ سنڀالي رکي ٿو ۽
مکہ سان ھر "ھرھر" ڪري ٿو، سو داس ڪٿي نہ ٿو ڏولي
يعني اوڪ پرلوڪ ۾ ڪٿي ڏولي نہ ٿو سگهي.

(۴) ڪہ ناناڪ جو راچئي ناءِ
ھر مالا تاڪي سنگ جاءِ.

ارٿ :- صاحب فرمائين ٿا تہ جو پرڀو نام ۾ رچي رهي
ٿو، تنهن سان ڏيهه "ھرھر" مالها سنگ وڃي ٿي (يا- انهيءَ
سان سڏائتا ڪري ٿي).

ارٿ:- هي ٻرڀو! مون نہ جپ، نہ تپ، نہ سنجم؛
نہ ڪو شبھ ڪرم ڪيو آهي؛ مون ڪنا نہ ٻرڀو جو نام ڪي
مَن ۾ جپيو آهي.

(٢) ڪڇو نہ جاڻا مت ميري ٿوري
ٻنوت نانڪ اوٽ پرڀ توري.

ارٿ:- هي ٻرڀو! مان ڪجهہ نہ ڄاڻان، جو جو
منهنجي مت ٿوري آهي. صاحب وينتي ڪري چون ٿا تہ
"هي ٻرڀو! مون منهنجي ئي اوٽ ورتي آهي."

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਖਰ ਦੁਇ ਇਹ ਮਾਲਾ ॥ ਜਪਤ ਜਪਤ ਭਏ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥ ੧ ॥ ਕਰਉ ਬੇਨਤੀ ਸਤਿਗੁਰ ਅਪੁਨੀ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਰਾਖਹੁ ਸਰਣਾਈ ਮੋਕਉ ਦੇਹੁ ਹਰੇ ਹਰਿ ਜਪਨੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਹਰਿ ਮਾਲਾ ਉਰ ਅੰਤਰਿ ਧਾਰੈ ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕਾ ਦੂਖੁ ਨਿਵਾਰੈ ॥ ੨ ॥ ਹਿਰਦੈ ਸਮਾਲੈ ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬੋਲੈ ॥ ਸੋ ਜਨੁ ਇਤ ਉਤ ਕਤਹਿ ਨ ਡੋਲੈ ॥ ੩ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜੋ ਰਾਚੈ ਨਾਇ ॥ ਹਰਿ ਮਾਲਾ ਤਾਕੈ ਸੰਗਿ ਜਾਇ ॥ ੪ ॥ ੧੯ ॥ ੭੦ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٧٠)

(هري نام جپڻ ئي سچي مالها آهي.)

(١) هر هر اکر دُئہ اِہ مالا
جپت جپت ڀئي دين دئيالا

ارٿ:- "هر هر" اهي ٻہ اکر منهنجي مالا آهي. پرماتما
جو نام ورتي ورتي جنهن ڪري مون جو دين دئيال پرماتما
جو روپ سڀئي ٿوئي ٿو.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਉਕਤਿ ਸਿਆਨਪ ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਨਾ ॥ ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਵਖਾਨਾ ॥੧॥ ਮੈ ਨਿਰਗੁਨ ਗੁਣੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਪ੍ਰਭ ਸੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਅਗਿਆਨ ਅਬੀਚਾਰੀ ॥ ਨਾਮ ਤੇਰੇ ਕੀ ਆਸ ਮਨਿ ਧਾਰੀ ॥੨॥ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਕਰਮ ਨ ਸਾਧਾ ॥ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਮਨਹਿ ਅਰਾਧਾ ॥੩॥ ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਨਾ ਮਤਿ ਮੇਰੀ ਥੋਰੀ ॥ ਬਿਨਵਤਿ ਨਾਨਕ ਓਟ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ॥੪॥੧੮॥੬੯॥

(۶۹) آسا محلا پنجواں شبد

(وینتی)

(۱) اُکت سیانپ کچھ نہ جانوں

دن رین تیرا نام وکھانوں

[illegible]

میں نرگن گن ناہی کوئے

کرن کراون ہار پربھ سوئے (رہاؤ)

[illegible]

(۲) مورکھ مگدھ اگیان ابیچاری

نام تیرے کی آس من دھاری

[illegible]

(۳) جپ تپ سنجم کرم نہ سادھا

نام پربھو کا من ہے آرادھا

ارٿ:- پرڀو ڌڻي جي وٿ آهي ۽ ڌڻي جي بخشيل ڳالهه آهي. هر هڪڙي شيءِ جي ڌڻي رکيا ڪري ٿو (ڌڻي ساري سرشٽيءَ جي ڌڻي سنڀال لهي ٿو).

جت ڪت پيکئو ايکي اوهي
گهٽ گهٽ انتر آپي سوئي (اڪ رهاءُ)

ارٿ:- جڏهن ڏسان ٿو، تڏهن هو هڪڙو آهي.
گهٽ گهٽ جي اندر اوهي ڌڻي آهي.

(٢) آپي سِرِ ڪرڻ بستار
سوئي گهٽ سوئي آڪار

ارٿ:- هو ڌڻي جي سورج آهي ۽ ڌڻي جي بخشيل تِرورا آهي. اوهي لڪل آهي ۽ اوهي ظاهر آهي. [ڪرڻ — تِرورا. آڪار = ظاهر.]

(٣) سرگڻ نرگڻ ٿاپي نانءُ
دُهه مل ايڪي ڪيو ٺانءُ

ارٿ:- پرڀو سرگڻ ۽ نرگڻ ڌڻي جي نالو ڌريو آهي ۽ انهي نالا هڪ پرڀو جي سمايل آهن جنهي هڪي انهن هڪڙي ساڻ لڳو آهي.

(٤) ڪهه نانڪ گر ڀرم ڀؤ کويا
انند روپ سڀ نئن اوئيا.

ارٿ:- صاحب فرمائين ٿا ته گروءَ منهنجو ڀرم ۽ ڀؤ دور ڪري ڇڏيو آهي، جنهن ڪري مان هي آنند روپ کي سڀ هنڌ نيترن ساڻ ڏسان ٿو. [اوئيا = ڏسانٿو، ڏسان ٿو.]

(٢) گُرُ ڪي چرڻي سچُ رنگُ لاءِ
گُرُ ڪرپالُ هوءِ دُکُ جاءِ

ارٿ :- هي من! تون گوروءَ جي چرڻن سان پريم لڳاءِ.
جڏهن گورو ديال ٿيندو، تڏهن دک ائين ويندو.

(٣) گُرُ بِنُ دوُجا ناهي ٿانُءُ
گُرُ داتا گُرُ ديوءِ نانُءُ

ارٿ :- هي من! گوروءَ کانسواءِ ٻيو ڪو ٺڪاڻو ڪونهي.
گوروئي داتار آهي ۽ گوروئي نام ڏئي ٿو.

(٤) گُرُ پاربرهمُ پرميسُرُ آپِ
آٺ پهر نانڪ گُرُ جاپِ.

ارٿ :- هي من! گوروئي پاڻ پاربرهم پرميشور روپ آهي.
صاحب فرمائين ٿا ته گوروءَ کي اٺ ئي پهر جپ.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਆਪੇ ਪੇੜੁ ਬਿਸਥਾਰੀ ਸਾਖ ॥ ਅਪਨੀ ਖੇਤੀ ਆਪੇ ਰਾਖ ॥ ੧ ॥ ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ ਏਕੈ ਓਹੀ ॥ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਆਪੇ ਸੋਈ ॥੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਆਪੇ ਸੂਰੁ ਕਿਰਣਿ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥ ਸੋਈ ਗੁਪਤੁ ਸੋਈ ਆਕਾਰੁ ॥ ੨ ॥ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਥਾਪੈ ਨਾਉ ॥ ਦੁਹ ਮਿਲਿ ਏਕੈ ਕੀਨੋ ਠਾਉ ॥ ੩ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਖੋਇਆ॥ ਅਨਦ ਰੂਪੁ ਸਭੁ ਨੈਨ ਅਲੋਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧੭ ॥ ੬੮ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٦٨)

(پربو سرگڻ توڙي نرگڻ آهي.)

(١) آپي پيڙُ بِستاري شاخ
آپني کيتي آپي راکَ

ارٿ:- گورو صاحب فرمائين ٿا ته هڪ من ٿي پنهنجي
ديا ڪئي، تنهن جي رس روپ مالڪ جنم سڦل ٿيو.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਪਨਾ ਸਦ ਸਦਾ ਸਮ੍ਹਾਰੇ ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਕੇਸ ਸੰਗਿ
ਝਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਜਾਗੁ ਰੇ ਮਨ ਜਾਗਨਹਾਰੇ ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਅਵਰੁ
ਨ ਆਵਸਿ ਕਾਮਾ ਝੂਠਾ ਮੋਹੁ ਮਿਥਿਆ ਪਸਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਿਉ ਰੰਗੁ ਲਾਇ ॥ ਗੁਰੁ ਕਿਰਪਾਲੁ ਹੋਇ ਦੁਖੁ
ਜਾਇ ॥ ੨ ॥ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਥਾਉ ॥ ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਗੁਰੁ
ਦੇਵੈ ਨਾਉ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਆਪਿ ॥ ਆਠ
ਪਹਰ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਜਾਪਿ । ੪ ॥ ੧੬ ॥ ੬੭ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٦٧)

(اُپديش)

(١) ستگورُ اپنا سد سدا سمارِي
گورُ ڪي چرن ڪيس سنگ جهارِي

ارٿ:- هي من! پنهنجي ستگورو کي سدائين ياد ڪر ۽
گوروءَ جي چرنن جي ڌوڙ پنهنجي وارن سان صاف ڪر.
[جهاڙي -- صاف ڪر.

جاڳُ ري من جاڳڻ هاري
بن هر آورُ نه آوس ڪاما، جهوٺا موهه مٿيا
پساري (اڪ رهاءُ)

ارٿ:- هي سنسار جي طرف جاڳندڙ من! تون پرميسور
جي طرف جاڳ. هريءَ کان سواءِ ٻيو ڪوبه ڪم نه ايندو.
ڇولي پسارو يعني سنسار جو موهه به ڇولو آهي.

آسا محلا پنجوان شبد (٦٦)

(اُپديش)

(١) مِٽي تِئاس اَگيان اَنڌيري
سادَ سيوا اَگهه ڪَٽي گهنيري

ارٿ:- هي ڀائي! اگيان روپي اونداهي ۾، ڌوڙون وسين جي ترشنا لڳي پيئي هئي، سا ميٽجي ويئي ۽ سنتن جي سيوا ڪرڻ ڪري جنم جنمانترن جا گهڻا پاپ ڪٽجي ويا.

سوُک سَهج آنَند گهڻا
گُر سيوا تي ڀَئي مَن نِرمَل، هَر هَر هَر هَر نام سُڻا
(١ رهاءُ)

ارٿ:- جڏهن گوروءَ جي سيوا ڪري گوروءَ کان هري نام جون ڳالهيون ٻڌيون، تڏهن مَن پوتر ٿيو ۽ آتم سک ۽ گهڻو آنند مونکي پراپت ٿيو.

(٢) ٻِنسِئو مَن ڪا موُرک ڍيٺا
پرڀ ڪا ڀاڻا لاڳا ميٺا

ارٿ:- هي ڀائي! مورک مَن جو ڪٺور سڀاءُ ناس ٿي ويو ۽ پرڀوءَ جو ڀاڻو مٺو لڳو. (ڍيٺا = نڀاڳو، ڪٺور).

(٣) گُر پوُري ڪي چَرڻ لڳي
ڪوٽِ جَنم ڪي پاپ لهي

ارٿ:- هي ڀائي! جڏهن پوُرن گوروءَ (سري گورو رامداس صاحب) جا پير پڪڙيا، تڏهن ڪروڙ جنمن جا پاپ لهي ويا.

(٤) رَتن جَنم اِهُ سَڦَل ڀئيا
ڪَهه نانڪ پرڀ ڪَري مَئيا.

(۲) پرڀ کي ڀَنت اُڌارن جوڳُ
ڀَر، پيٽي جس ڏر سنجوڳ

ارٿ:- هي ڀائي! پرڀو جا جي ڀڳت آهن سي جو اڌار ڪرڻ جا جوڳ آهن، ۽ جن جو ڏر ڪان اصت آهي، سي ٿي انهن سنتن سان ملي ٿا.

(۳) مَن آنَنَدَ مَنَتر گور ديئا
ترشن بجهي مَن اِهِهَل ٿيئا

ارٿ:- هي ڀائي! جڏهن گوروءَ اُپديش ڏنو، تڏهن من ۾ آنند ٿيو، ترشنا بجهي ويئي ۽ من اسٿر ٿيو.

(۴) نام پدارٿ نؤ نڌ سڌ
نانَڪ گور تي پائي ٻڌ.

ارٿ:- صاحب فرمائين ٿا ته جڏهن گوروءَ کان نام پدارٿ مليو، تڏهن نو نڌيون، ارڙهن (۱۸) سڌيون ۽ اُتم ٻڌ پراپت ٿي.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਮਿਟੀ ਤਿਆਸ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰੇ ॥ ਸਾਧ ਸੇਵਾ ਅਘ ਕਟੇ ਘਨੇਰੇ ॥ ੧ ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦੁ ਘਨਾ ॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਭਏ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਬਿਨਸਿਓ ਮਨ ਕਾ ਮੂਰਖੁ ਢੀਠਾ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਭਾਣਾ ਲਾਗਾ ਮੀਠਾ ॥ ੨ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੇ ਚਰਣ ਗਹੇ ॥ ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਕੇ ਪਾਪ ਲਹੇ ॥ ੩ ॥ ਰਤਨ ਜਨਮੁ ਇਹੁ ਸਫਲ ਭਇਆ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਕਰੀ ਮਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧੫ ॥ ੬੬ ॥

(٤) ڪَرَنِ ڪراوَنِ انترجامي

آنند ڪري نانڪ ڪا سوامي.

ارٿ:- هو انترجامي، ڪندڙ توڙي ڪرائيندڙ آهي. صاحب فرمائين ٿا ته منهنجو سوامي آنند ڪري ٿو.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਕੋਟ ਜਨਮ ਕੇ ਰਹੇ ਭਵਾਰੇ ॥ ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਜੀਤੀ ਨਹੀ ਹਾਰੇ ॥੧ ॥ ਕਿਲਬਿਖ ਬਿਨਾਸੇ ਦੁਖ ਦਰਦ ਦੂਰਿ ॥ ਭਏ ਪੁਨੀਤ ਸੰਤਨ ਕੀ ਧੂਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੰਤ ਉਧਾਰਨ ਜੋਗ ॥ ਤਿਸੁ ਭੇਟੇ ਜਿਸੁ ਧੁਰਿ ਸੰਜੋਗ ॥ ੨ ॥ ਮਨਿ ਆਨੰਦੁ ਮੰਤ੍ਰੁ ਗੁਰਿ ਦੀਆ ॥ ਤ੍ਰਿਸਨ ਬੁਝੀ ਮਨੁ ਨਿਹਚਲੁ ਥੀਆ ॥ ੩ ॥ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਨਉ-ਨਿਧਿ ਸਿਧਿ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈ ਬੁਧਿ ॥੪॥ ੧੪॥ ੬੫ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٦٥)

(اُپديش)

(١) ڪوٽ جنم ڪي رهي ڀواري

دُلڀ ديهه جيتي نهي هاري

ارٿ:- هي ڀائي! ڪروڙ جنمن جا ڦيرا اُنهن جا رهت ٿيا، جن ماڻهن ديهه جا دُرلڀ آهي، سا (نام جپڻ ڪري) جيتي آهي يعني هارائي نه آهي. (ٻيو- ماڻهن کا جنم جپڻ ڪري سڦل ڪيو آهي). [ڀواري = ڦيرا، ڀٽڪڻ.]

ڪلبِکِ بناسي دُکِ درد دُور

ڀئي پُنيت سنتن ڪي ڌُورِ (١ رهاءُ)

ارٿ:- اُنهن جا پاپ ناس ٿيا ۽ دک درد دور ٿيا. سنتن جي چرنن جي ڌوڙ ملڻ ڪري اُهي پوتر ٿيا.

ਸਮਗ੍ਰੀ ਜਾਕੇ ਸੂਤ ਪਰੋਈ ॥ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰ ਰਵਿਆ ਸੋਈ ॥
੨ ॥ ਓਪਤਿ ਪਰਲਉ ਖਿਨ ਮਹਿ ਕਰਤਾ ॥ ਆਪਿ ਅਲੇਪਾ
ਨਿਰਗੁਨੁ ਰਹਤਾ ॥ ੩ ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥ ਅਨੰਦ
ਕਰੈ ਨਾਨਕ ਕਾ ਸੁਆਮੀ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ੬੪ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٦٤)

(اُپدیش)

(١) ايڪو ايڪي نٿن نِهارُ
سدا سدا هَري نامُ سمارُ

ارٿ:- ھڪڙي ئي ھڪڙي پرماتما کي (گھٽ گھٽ ۾ ڏسي)
نترن سان ڏسو ۽ سدئو ھوي پرماتما جو نام ياد ڪريو.

رام راما رام گُن گاوَهُ
سنت پرتاپ ساڌڪي سنگي، ھري ھري نام
ڌياوھ ري (اڪ رھاو)

ارٿ:- ھي ڀائي! من ۾ واھگُرو سان رام جا گڻ گايو.
سنتن جي پرتاپ سان - اُنھي سنگ ۾ ھردي جو نام ڌيايو.

(٢) سگل سمگري جاڪي سوت پروئي
گھٽ گھٽ انتر رويا سوئي

ارٿ:- سمار روپ سارو سگري جنھنجي (قدرتي)
ڌاڳي ۾ پروئل آھي، سوئي گھٽ گھٽ جي اندر رمي
رھيو آھي.

(٣) اوپت پرلئه کن مھ ڪرتا
آپ اليپا نرگُن رھتا

ارٿ:- پرماتما اُتپتي ۽ پرلئي ھڪ کن ۾ ڪري ٿو.
پاڻ نرگڻ پرماتما الپ رھي ٿو.

درسنُ مانگئُ ديهہ پياري

تُمري شيوا ڪئُن ڪئُن نہ تاري (اڪ رهائُ)

ارٿ:- هي پيارا، مان توهانجي درشن جو ڪانکي آهيان. مونکي پنهنجو درشن ڏي. توهانجي شيوا ڪنهنکي ڪنهنکي نہ تاريو آهي؟ (ڀاو- سڀني کي تاريو آهي).

(٢) جاڪي نِڪٽِ نہ آوئي ڪوئي

سَگَل سرشٽِ اُنا ڪي چرن مل ڌوئي

ارٿ:- هي پرڀوا جنهن پرش جي ويجهو ڪو بہ نہ ٿو اچي، توهانجي ديا سان ساري سرشٽي اُنجي چرنن جي ميل ڌوئي ٿي.

(٣) جو پراڻي ڪاهو نہ آوت ڪام

سنت پرساد تاڪو جپيئي نام

ارٿ:- جو پراڻي ڪنهن بہ ڪم جو نہ آهي، سو بہ سنتن جي ديا سان اُنجو (پرڀو جو) نام جپي ٿو.

(٤) سادّ سنگ من سووت جاگي

تب پرڀ نانڪ مِٺي لاگي.

ارٿ:- صاحب فرمائين ٿا تہ جڏهين هي من سادّ سنگت دوارا اگيان روپي ننڊ مان سجاڳ ٿئي ٿو، تڏهين پرڀو مٺو لڳي ٿو.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਏਕੋ ਏਕੀ ਨੈਨ ਨਿਹਾਰਉ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਾਰਉ ॥ ੧ ॥ ਰਾਮ ਰਾਮਾ ਰਾਮਾ ਗੁਨ ਗਾਵਉ ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਤਾਪਿ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਉ ਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਗਲ

(٣) تون ڪا نوا نه وانگھ جيت
تون ڪڏهن ڏک نه ٿئي ميت

ارٿ:- هي پيارا مترا جڏهن اوهين اسان کي ... نه ڇاميندا ته اوهانکي ڪو ڏک نه لڳندو.

(٤) نو نڌ تعمت منت ڪور ديتا
ڪر سڪ ناتڪ آن ڏن ڇتا.

ارٿ:- صاحب فرمائي ٿا ته ستگوروءَ مونکي هرش نام جو تنتر منتر ڏنو آهي، جو مون ڏيهن رات اوئي سک جاتو آهي. [حماسه جاتو آهي.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

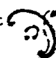
ਜਿਸੁ ਨੀਚ ਕਉ ਕੋਈ ਨ ਜਾਨੈ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਉਹੁ ਚਹੁ ਕੁੰਟ ਮਾਨੈ ॥ ੧ ॥ ਦਰਸਨ ਮਾਗਉ ਦੇਹਿ ਪਿਆਰੇ ॥ ਤੁਮਰੀ ਸੇਵਾ ਕਉਨ ਕਉਨ ਨ ਤਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਾਕੈ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ ਕੋਈ ॥ ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਆ ਕੇ ਚਰਨ ਮਲਿ ਧੋਈ ॥੨॥ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਾਹੂ ਨ ਆਵਤ ਕਾਮ ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਾਕੋ ਜਪੀਐ ਨਾਮ ॥ ੩ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਮਨ ਸੋਵਤ ਜਾਗੇ ॥ ਤਬ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਮੀਠੇ ਲਾਗੇ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥ ੬੩ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٦٣)

(پريو نماڻن جو ماڻ آهي.)

(١) جس نيچ ڪئو ڪوئي نه جاني
نام جپت اُهُ چهُ ڪُنٽ ماني

ارٿ:- جنهن نيچ (نماڻي) کي ڪوبه ڪونه ٿو ڄاڻي،
سو نام جپڻ ڪري چئني ڪنڊن ۾ مڃيو وڃي ٿو.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਜਾਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਸੂਖ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ਭਈ ਕਲਿਆਣ ਦੁਖ ਹੋਵਤ ਨਾਸੁ ॥ ੧ ॥ ਅਨਦੁ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਹੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਪਨਾ ਸਦ ਸਦਾ ਮਨਾਵਹੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਕਮਾਵਹੁ ॥ ਥਿਰੁ ਘਰਿ ਬੈਠੇ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ ਪਾਵਹੁ ॥ ੨ ॥ ਪਰ ਕਾ ਬੁਰਾ ਨ ਰਾਖਹੁ ਚੀਤ ॥ ਤੁਮ ਕਉ ਦੁਖੁ ਨਹੀ ਭਾਈ ਮੀਤ ॥ ੩ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤੰਤੁ ਮੰਤੁ ਗੁਰਿ ਦੀਨਾ ॥ ਇਹੁ ਸੁਖੁ ਨਾਨਕ ਅਨਦਿਨੁ ਚੀਨਾ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥ ੬੨ ॥

آسا محلا پنجواں شبد (٦٢)

(اُپدیش)

(١) جاکے سمرن سکھ نواس
بھئی کلیاݨ دکھ ہووت ناس

ارتھ :- جنہاں دے سمرن کری سکھ ہر رہندے نوں آنند تھئی تو دکھ ناس تھی وجن تاں.

آنند کرہو پربھ کے گن گاوہو
ستگور اپنا سد سدا مناوہو (اک رہاؤ)

ارتھ :- ہے پیارا، تسیں پربھو دا گن گایو تے جنہاں دے ستگورو کی سدیو راضی کریو، اتریطرح اوہیں آنند کریو.

(٢) ستگور کا سچ شبد کماوہو
تھر گھر بیٹھے پربھ اپنا پاوہو

ارتھ :- ہے بھائی! اوہیں ستگورو جو سچو اپدیش کمایو، اتریطرح اوہیں گھر ویٹھی ای جنہاں دے پربھو دی پرابت کندا.

سروَن سُنيجي امرت ڪٿا
جنِ سُني مَن ٿيوءِ انند، دوکَ روگ مِٽ
گئا تَنا (اڪ رهاءُ)

ارٿ:- ڪنن سان پرماتما جي امرت ڪٿا ٻڌڻ گهرجي، جنهنجي ٻڌڻ ڪري مَن ۾ آنند ٿيندو ۽ مَن جا سڀ دک ۽ روگ لهي ويندا.

(۲) ڪارج ڪام ٻاٽ گهاٽ ڀيجي
ڪور پرساد هر امرت پيجي

ارٿ:- ڪم ڪرڻ وقت واٽ تي ۽ گهاٽن تي نام جپڻ گهرجي. گوروءَ جي ديا سان هرئ نام روپي امرت پيئڻ گهرجي.

(۳) دِنس رَين هر ڪيرتن گائيجي
سو جن جم ڪي واٽ نه پائيجي

ارٿ:- جو پرش ڏينهن رات هرئ جو ڪيرتن گائي ٿو، تنهن جم ڪال جي رستي ۾ ڪونه پوندو. (پاوت ڪنهن جم ڪونه ستائيندو.)

(۴) آٺ پهر جس وسرهه ناهي
گت هووي ناڪ تِس لگ پائي.

ارٿ:- صاحب فرمائين ٿا ته جو پرش پرماتما کي اٺ ئي پهر نه وساري، تنهنجي درشن لڳڻ سان مڪتي ملي ٿي.

آسا محلا پنجوان شبد (٦١)

ارث :- هي پريؤ! تن من جي اندر توکي ئي ڏيايان ٿو.
تنهنجي سهان کو کونہ ڄاڻان ٿو. [اوٽ == پراپن سهان •]

(٣) ڪهہ نانڪ نت اوٽ ڏيائي
ڪٽ هووئي سنتهہ لگہ پائي •

ارث :- گورو صاحب سمکہ ٿي چون ٿا تہ "هي پريؤ!
مان نت توکي اهڙيطرح ڏيايان ٿو تہ تنهنجي سنتن جي چرنن
ہ لڳي ڀڳتي پراپت ڪريان ٿو."

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਸੋਵਤ ਧਿਆਈਐ ॥ ਮਾਰਗਿ ਚਲਤ ਹਰੇ ਹਰਿ ਗਾਈਐ ॥ ੧ ॥ ਸ੍ਰਵਨ ਸੁਨੀਜੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਥਾ ॥ ਜਾਸੁ ਸੁਨੀ ਮਨਿ ਹੋਇ ਅਨੰਦਾ ਦੂਖ ਰੋਗ ਮਨ ਸਗਲੇ ਲਥਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਾਰਜਿ ਕਾਮਿ ਬਾਟ ਘਾਟ ਜਪੀਜੈ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਜੈ ॥੨॥ ਦਿਨਸੁ ਰੈਨਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਈਐ ॥ ਸੋ ਜਨੁ ਜਮ ਕੀ ਵਾਟ ਨ ਪਾਈਐ ॥ ੩ ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਜਿਸੁ ਵਿਸਰਹਿ ਨਾਹੀ ਗਤਿ ਹੋਵੈ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਲਗਿ ਪਾਈ ੪ ॥ ੧੦ ॥ ੬੧ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٦١)

(هٿ هاڄ ڏي، دل صاحب ڏي.)

(١) اوٺت ٻيٺت سووت ڌيائيجي
مارگہ چلت هري هرِ گائيجي

ارث :- هي ڀائي! اٿندي، ويهندي، سمهندي پرميسو[ر]
جو ڌيان ڪرڻ گهرجي. رستي تي هلندي ٻڻ هري جا گڻ
گائڻ گهرجن •

॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤੁਮਰਾ ਦੀਆ ਪੈਨਉ ਖਾਈ ॥ ਤਉ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਪ੍ਰਭ ਸੁਖੀ ਵਲਾਈ ॥ ੨ ॥ ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਤੁਝੈ ਧਿਆਈ ॥
ਤੁਮਰੈ ਲਵੈ ਨ ਕੋਊ ਲਾਈ ॥ ੩ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਿਤ ਇਵੈ
ਧਿਆਈ ॥ ਗਤਿ ਹੋਵੈ ਸੰਤਹ ਲਗਿ ਪਾਈ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ੬੦ ॥

آسا محلا پنجواں شبد (٦٠)

(سمکھ ویلتی۔)

(١) جہاں پٹھاوہ تہہ تہہ جائی
جو تم دیہہ سوئی سکھ پائی

ارتھ:- ہے پربھو! جدھائیں موںکی موکلیں توں، ادھائیں
میں جاں توں۔ جیکی موںکی دیں توں، سوئی میں سکھ پراپت
کریاں توں۔

سدا چیری گووند گوسائی
تمری کرپا تے ترپت اگھائی (ایک رہاؤ)

ارتھ:- ہے گووندا ہے گوسائیں! تہاڈا داں سہجے سدیو
ہو کے آہاں۔ تہاڈی کرپا کرکے ماں بالکل دھاول آہاں۔

(٢) تمرا دیا پیندھ کھائی
تئو پرساد پربھ سکھی ولائی

ارتھ:- ہے پربھو! جیکی وں دیں توں سو ماں پیہراں
تے کھاں توں۔ ہے پربھو! تہاڈی دیا نال ماں سکھی گذاراں توں۔

(٣) من تن انتر تجھے دھیائی
تمرے لوے نہ کوئو لائی

سَگَلَ سوُکھ جانُ توُن چِتِ آوئِ
سو نامُ جپئِ جو جنُ تُدھ پاوئِ (اک رهاءُ)

ارٿ:- هي سوامي! جنهن جي چت ۾ تون اچين ٿو، تنهن کي سڀ سک پراپت ٿين ٿا. هي پربهو! جو داس توکي وڻي ٿو، سوئي تنهنجو نام جپي ٿو.

(۲) تَنُ مَنُ سيتَلُ جپِ نامُ تيرا
هرِ هرِ جپتَ ڍهئِ دُکھ ڍيرا

ارٿ:- هي پربهو! تنهنجي نام جپڻ ڪري تن توڙي من سيتل ٿئي ٿو. هري جي نام جپڻ ڪري دک جو آستان يعني اگيان ناس ٿي وڃي ٿو.

(۳) حُکمُ بوُجهئِ سوئي پروان
ساچُ شَبَدُ جاڪا نيشان

ارٿ:- هي پربهو! جيڪو تنهنجو حڪم سمجهي ٿو؛ جنهن وٽ سچي شبد دو پروانو آهي، سوئي قبول پيل آهي.

(۴) گورِ پوُرئِ هرِ نامُ دِرِڙائيا
بَنَتِ نانڪ ميرئِ مَنِ سُکھ پائيا.

ارٿ:- صاحب وينتي ڪري چوي ٿو ته "هي پربهو! جڏهين مونکي پورن گورو تنهنجو هري نام درڙ ڪرايو آهي، تڏهين منهنجي من سک پراپت ڪيو آهي.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਜਹਾ ਪਠਾਵਹੁ ਤਹ ਤਹ ਜਾਈ ॥ ਜੋ ਤੁਮ ਦੇਹੁ ਸੋਈ ਸੁਖੁ ਪਾਈ ॥੧॥
ਸਦਾ ਚੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਸਾਈ ॥ ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਅਘਾਈ ॥

ارٿ:- صاحب فرمائن ٿا تہ ستسنگ جي ڪرپا سان
جنهن ... سو گورو جي سکيا
سان ماڻا رهي - اگر ماڻ ... ٿو.

سادسنگ ھر ڪيرتن گائيجي
ام اسٿان گورو تي پائيجي . (رهاءُ دوجا)

ارٿ:- هي ڀائي! سادسنگت ۾ ... جو ڪيرتن ڳائڻ
گهرجي، ۽ سادسنگت روپي آسٿان گورو دئاران ئي ڀائي
سگهجي ٿو.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਘਰ ਮਹਿ ਸੂਖ ਬਾਹਰਿ ਫੁਨਿ ਸੂਖਾ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੇ ਦੂਖਾ ॥ ੧ ॥ ਸਗਲ ਸੁਖ ਜਾਂ ਤੂੰ ਚਿਤਿ ਆਵੈਂ ॥ ਸੋ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਜੋ ਜਨੁ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਤ ਢਹੈ ਦੁਖ ਡੇਰਾ ॥ ੨ ॥ ਹੁਕਮੁ ਬੂਝੈ ਸੋਈ ਪਰਵਾਨੁ ॥ ਸਾਚੁ ਸਬਦ ਜਾਕਾ ਨੀਸਾਨੁ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥ ਭਨਤਿ ਨਾਨਕੁ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥ ੫੯ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٥٩)

(نام سمرڻ ۾ سکہ ئي سکہ آهي.)

(١) گهر مهہ سوکہ ٻاهر ڦُني سوکا
هر سمرت سگل بناسي دوکا

ارٿ:- هي هري! جو سهڻو سمرڻ ڪري ٿو، تنهن
کي گهر ۾ بہ سک آهي، ٻاهر ٻہ سک آهي، ۽ سڀ دک
دلِ ئي وڃن ٿا.

آسا محلا پنجوان شبد (٥٨)
(ساڌ سنگت تيرٿن کان بهتر .)

(١) تيرٿ جاءِ ته هئُ هئُ ڪرتي
پنڊت پوُ چهُ ته مائيا راتي

ارٿ :- جيڪڏهين تيرٿن تي وڃان ٿو ته لوڪن کي "هئُ هئُ" ڪندو ڏسان ٿو. جيڪڏهين پنڊتن کان پڇان ٿو ته ڏسان ٿو ته اُهي مايا ۾ رتا پيا آهن.

سو آستان بتاوهُ ميتا
جا ڪي هرِ هرِ ڪيرتن نيتا (اڪ رهاءُ)

ارٿ :- هي مترا اُهو آستان مون کي ٻڌاءِ، جتي هريءَ جو ڪيرتن سديو ٿيندو هجي. [نيتا = هرروز، سديو.]

(٢) شاستر بيد پاپ پن ويچار
نرڪ سرگ ڦرِ ڦرِ اؤتار

ارٿ :- شاسترن ۽ ويدن ۾، پاپن ۽ پنن جو ويچار ٿيل آهي. جيڪي پاپ ڪن ٿا، سي وري نرڪ ڀوڳين ٿا ۽ جيڪي پنُ ڪن ٿا سي وري وڃي سرگ ماڻين ٿا.

(٣) گرست مهِ چنت اُداس اهنڪار
ڪرم ڪرت جيئهِ ڪئُ جنجار

ارٿ :- گرهست ۾ چنتا آهي ۽ اُداس ۾ اهنڪار آهي. ڪرم ڪندي ڪندي جيو جنجال ۾ ڦاسي ٿو.

(٤) پرڀ ڪرپا تي من وسِ آئيا
نانڪ گورمکِ تري تن مائيا .

ارٿ:- هي ڀائرو! تنهنجي ڪڪر سمجهڻ ڪري لڳت
آهي جو رس ولي ٿا؛ سنگورن جي سيوا ڪري نرواڻ پد
پراپت ڪن ٿا.

(٣) جيئن تون ڄاتا، سو ڳرهست اداسي نرواڻ
نام رتا سوئي نرواڻ

ارٿ:- هي ڀائرا جنهن توکي ڄاتو آهي، سو ڳرهستي
توڙي اداسي قبول پئي آهي. هي ڀائرا جو تنهنجي نام ۾
رتل آهي، تنهن ئي نرواڻ پد پراپت ڪيو آهي.

(٤) جا ڪنڻ ماڻهو نام نڌانا
پڙت نانڪ تاڪا پؤ رخزانا.

ارٿ:- گورو صاحب سمجهائي ٿا ته "هي ڀائرو!
جنهنکي تنهنجي نام جو خزانو مليو آهي، مونکي جي ته اُن
خزانو مليو آهي." مطلب ... هوندو.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਤੀਰਥਿ ਜਾਉ ਤ ਹਉ ਹਉ ਕਰਤੇ ॥ ਪੰਡਿਤ ਪੂਛਉ ਤ ਮਾਇਆ ਰਾਤੇ ॥ ੧ ॥ ਸੋ ਅਸਥਾਨੁ ਬਤਾਵਹੁ ਮੀਤਾ ॥ ਜਾ ਕੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਨੀਤਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਵੀਚਾਰ ॥ ਨਰਕਿ ਸੁਰਗਿ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਅਉਤਾਰ ॥ ੨ ॥ ਗਿਰਸਤ ਮਹਿ ਚਿੰਤ ਉਦਾਸ ਅਹੰਕਾਰ ॥ ਕਰਮ ਕਰਤ ਜੀਅ ਕਉ ਜੰਜਾਰ ॥ ੩ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਮਨੁ ਵਸਿ ਆਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰੀ ਤਿਨਿ ਮਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਈਐ ॥ ਇਹੁ ਅਸਥਾਨੁ ਗੁਰੂ ਤੇ ਪਾਈਐ । ੧ ॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ ॥ ੭ ॥ ੫੮ ॥

ارٿ :- صاحب فرمائين ٿا ته جن ستگوروءَ کان نام روپي امرت پاتو آهي، سي داس مايا روپي سمند ر تري پار پون ٿا.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਰਾਜ ਲੀਲਾ ਤੇਰੈ ਨਾਮਿ ਬਨਾਈ ॥ ਜੋਗੁ ਬਨਿਆ ਤੇਰਾ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਈ ॥ ੧ ॥ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਬਨੇ ਤੇਰੈ ਓਲ੍ਹੈ ॥ ਭ੍ਰਮ ਕੇ ਪਰਦੇ ਸਤਿਗੁਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਹੁਕਮੁ ਬੂਝਿ ਰੰਗ ਰਸ ਮਾਣੇ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਮਹਾ ਨਿਰਬਾਣੇ ॥ ੨ ॥ ਜਿਨਿ ਤੂੰ ਜਾਤਾ ਸੋ ਗਿਰਸਤ ਉਦਾਸੀ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਨਾਮਿ ਰਤਾ ਸੋਈ ਨਿਰਬਾਣੁ ॥ ੩ ॥ ਜਾ ਕਉ ਮਿਲਿਓ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨਾ ॥ ਭਨਤਿ ਨਾਨਕ ਤਾ ਕਾ ਪੂਰ ਖਜਾਨਾ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੫੭ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٥٧)

(نام جو خزانو، پورن خزانو آهي.)

(١) راڄ ليلا تيري نامِ بنائي
جوڳُ بنيا تيرا ڪيرتن گائي

ارٿ :- هي پرڀو! تنهنجي نام سان جو بني آئي آهي، سا سڀ پاڻهي منهنجي راڄ ليلا آهي. تنهنجي گڻن جي گائڻ ڪري توسان جوڳُ بنيو آهي.

سرب سکا بني تيري اولهي
ڀرم ڪي پردي ستگور کولي (اک رهاءُ)

ارٿ :- هي سوامي! تنهنجي سرن وٺڻ سان سڀ سک پراپت ٿين ٿا. ستگوروءَ ڀرم جا پردا کولي ڇڏيا آهن.

(٢) حڪمُ ٻوجهہ رنگ رس ماڻي
ستگور شيوا مها نرٻاڻي

آسا محلا پدموان شهد

ارت:- ڪ ساڌسنگت روڍي ڀاڳ آهي، جنهن ۾ گهٽيني (پاو-اُن وڏ بوڪمل آهن. اُنهن وٽ جو لال امرت نام آهي. ڪيترا ڀڳت آهن، جن سيني جي ردي ۾ نام ڪي اڪريل آمي). [بيڌ = وڏ. گهون — گهٽيني.]

انيا ڪرم بيهار گيالي
جاني پانيڻي پد لڀالي
آس پاس بڪوٽا ڪي ڪنڌا،
(اڪ رهاو)
بيچ امرت دي پاني ري

ارت:- مي گيالي ادڙو ويهار ڪرڪ جهونگري نون اوواڻ پد اراپت ڪرين. مي پالي ا پاڻ جي آس پاس وشس جا ڪندا لڳا پيا آهن، اوڀاڳ ۾ نام روڍي امرت آمي.
[بڪوٽا ڪي ڪنڌا = وشس دا ڪما.]

(٢) سنڪهن هاري اڪي ماءي
خودڪرت دي لات لات ڊاءي

ارت:- ڪڙو مالهي (پرماتما) اهي ڀاڳ ڪسي پاڻي ڏينڊڙ آهي. اُو پس ۽ ڊارن جي سا سنڀال اهي تو (پاو- پدهلن ڀڳت جي رکيا ڪرتي وا.

(٣) سڪل بنسپت آڻ ڊاني
سڪلي ڦولي لئل لڪاني

ارت:- پرماتما ساري ونسپتي اوڻي ڀاڳ ۾ آڻي بوکي ڪدا ڪما آهن ا. اُمي سيڻي اُن ڦاو (پاو. ڀڳت اهي سال ڪور تو ڦني.
۽ ڪور سڃاڻ

(٤) امرت ڦل نام جن گورتي پاتيا
نانڪ داس توري تن مانيا.

پاو— هنَ جو نالو نيشان نه رهندو). [تلئي == ٻيرن جي تري هيٺ. ڪنچريئا == هاٿي. ڪنڪ == سون. ڌرن == ڌرتي، مٽي.]

(٣) رُوپ سُندر ريئا اَنيڪ اِستريئا
هر رس بن سڀ سُاد ڦِڪريئا

ارٿ:— ڪئي ڪيس انيڪ سندر استريون هجن، هري جي نام جي سواد کانسواءِ ٻيا سڀ سواد ڦِڪا آهن.

(٤) مائيا ڇليئا بڪار بکليئا
سرڻ ناڻڪ پرڀ پرک دئالئيا.

ارٿ:— هي جيو! مايا ۾ ڀرمجي وڪارن ۾ خراب ٿئي ٿو، پر گورو صاحب فرمائين ٿا ته هو ديال ٻرڀو جي سرڻ پوڻ سان بچي ٿو. [ڇليئا == ڀرمجي. بکليئا == خراب ٿئي ٿو.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਇਕ ਬਗੀਚਾ ਪੇਡ ਘਨ ਕਰਿਆ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਤਹਾ ਮਹਿ ਫਲਿਆ ॥ ੧ ॥ ਐਸਾ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ਗਿਆਨੀ ॥ ਜਾਤੇ ਪਾਈਐ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਨੀ ॥ ਆਸਿ ਪਾਸ ਬਿਖੂਆ ਕੇ ਕੁੰਟਾ ਬੀਚਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ ਭਾਈ ਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਿੰਚਨ ਹਾਰੇ ਏਕੈ ਮਾਲੀ ॥ ਖਬਰ ਕਰਤੁ ਹੈ ਪਾਤ ਪਤ ਡਾਲੀ ॥੨॥ ਸਗਲ ਬਨਸਪਤਿ ਆਣਿ ਜੜਾਈ ॥ ਸਗਲੀ ਫੂਲੀ ਨਿਫਲ ਨ ਕਾਈ ॥੩॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲੁ ਨਾਮੁ ਜਿਨਿ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤਰੀ ਤਿਨਿ ਮਾਇਆ ॥ ੪ ॥੫॥੫੬॥

آسا محلا پنجوان شبد (٥٦)

(ساڌسنگت هڪ باغ آهي.)

(١) ايڪ بغيچا پيڙ گهن ڪريا
امرت نام تهان مهه ڦليا

ਰਲੀਆ ॥ ੧ ॥ ਕਾਨ ਕੁੰਡਲੀਆ ਬਸਤ੍ਰ ਓਢਲੀਆ ॥ ਸੇਜ ਸੁਖਲੀਆ ਮਨਿ ਗਰਬਲੀਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤਲੈ ਕੁੰਚਰੀਆ ਸਿਰਿ ਕਨਿਕ ਛਤਰੀਆ ॥ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਬਿਨਾ ਲੇ ਧਰਨਿ ਗਡਲੀਆ ॥ ੨ ॥ ਰੂਪ ਸੁੰਦਰੀਆ ਅਨਿਕ ਇਸਤਰੀਆ ॥ ਹਰਿ ਰਸ ਬਿਨੁ ਸਭਿ ਸੁਆਦ ਫਿਕਰੀਆ ॥ ੩ ॥ ਮਾਇਆ ਛਲੀਆ ਬਿਕਾਰ ਬਿਖਲੀਆ ॥ ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਪੁਰਖ ਦਇਅਲੀਆ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੫੫ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۵۵)

(بھگتی بنا سب پدارتھ وئرتھ آھن .)

(۱) پاوت رلیا جوبن بلیا

نام بنا ماٹی سنگ رلیا

ارتھ :- جی جیو جوبن اوستھا جی بل ۾ خوشیون مالي ٿو، پر نام کانسواء جو خاڪ ۾ ملیو پیو آھي . (پاوت- ماڻيون ٿو سڀ خوشيون وئرث آھن) . [رليا - خوشيون . جوبن بليا = جوبن جو بل . رليا -- مليل .

کان ڪنڊليا ، بستر اوڍليا

سيج سکھليا ، من گربليا (اٿي رھاءُ)

ارٿ :- ڪنھن ڪن ۾ ڪنڊل پاتل آھن ، سندر ڪپڙا اوڍيا ڪنھن سکدائڪ سيج تي سمھي ٿو ، پر جي من ۾ ھٺ اھنڪار آھي ، ته سڀ اجايو آھي . اوڍليا = اوڍيل .

(۲) تلي ڪنچريا سر ڪنڪ ڇتريا

ھر ڀڳت بنا لي ڌرن گڏليا

ارٿ :- ڪنھن ھيٺان ٻي سواري ھاٿي تي سوار ٿي سوار ھاٿي ، پر ڀڳتيءَ کانسواء سڀ مٽيءَ ۾ گڏجي ويندو .

سان منهنجي ڀلاوت ڀاهران آهي يعني ڀاهران مان اُنهن سان
لهي لڳي ٻيو هلان. [لالا ڀاڳا == ڀاهرين ڀلاوت.]

ڀا هرِ سؤتَ سُگل سِڌ مؤ لا

آلپت رهن جَيسي جل مهِ ڪؤ لا (اڪ رهاءِ)

ارٿ :- لوڪن سان منهنجو ڀاهريون لاڳاپو آهي ۽ سيئي
سان مان ڪلان ۽ ڪڏان ٿو، پر مان انهن کان الڳ رهان ٿو،
جيئن ڪنول گل پاڻيءَ کان الڳ رهي ٿو. [سؤت == ڏاڳا،
ڀاهريان لاڳاپا. مؤلا == خوش، کلندڙ. ڪؤلا == ڪنول گل.]

(٢) مُک ڪي بات سگل سِڌ ڪرتا

جيئ سنگ پرپ اپنا ڌ رتا

ارٿ :- مان سيئي سان ڳالهايان ٻولهايان ٿو، پر پنهنجي
دل پرڀوءَ سان رکان ٿو.

(٣) دپس آوت هيُ پهت پيهالا

سَگلَ چرن ڪي لهُ من رالا

ارٿ :- مان ڀاهران پيانڪ ڏسڻ ۾ اچان ٿو، پر منهنجو
من سيئي جي چرنن جي ڌوڙ آهي. [پيهالا == پيانڪ. رالا
== ڌوڙ.]

(٤) نانڪ جن گور پؤرا پائيا

انتر ڀا هرِ ايڪ دکائيا.

ارٿ :- گورو صاحب داس ڀاو سان چون ٿا ته جڏهين
مون پؤرن گورو پراپت ڪيو، تڏهين مونکي گوروءَ سرير
جي اندر توڙي ڀاهر هڪ پرماتما ڏيکاريو.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਪਾਵਤੁ ਰਲੀਆ ਜੋਬਨਿ ਬਲੀਆ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਮਾਟੀ ਸੰਗ

(۳) مندر ميري شبد اجارا
آنند بنودي خصم همارا

ارٿ:- منهنجي مردي روپي مندر ۾ شبد جو پرڪاش ٿيو آهي، جنهن ڪري جاڳان ٿي ته منهنجو مالڪ آنند روپ آهي. [اجارا = پرڪاش، سوجهرو.]

(۴) مستڪ ڀاڳ مين پرکھ آئيا
گُرسوها گر نانڪ جن پائيا.

ارٿ:- جڏهين منهنجي مستڪ جو ڀاڳ ورئو، تڏهن منهنجي گهر ڀارو آيو (ڀاڳ- موسڪي ساڪار ٿي). گورو صاحب فرمائين ٿا ته پوءِ موسڪي همسه سواگر پراپت ٿيو.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਸਾਚਿ ਨਾਮਿ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ॥ ਲੋਗਨ ਸਿਉ ਮੇਰਾ ਠਾਠਾ ਬਾਗਾ ॥ ੧ ॥ ਬਾਹਰਿ ਸੂਤੁ ਸਗਲ ਸਿਉ ਮਉਲਾ ॥ ਅਲਿਪਤੁ ਰਹਉ ਜੈਸੇ ਜਲ ਮਹਿ ਕਉਲਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮੁਖ ਕੀ ਬਾਤ ਸਗਲ ਸਿਉ ਕਰਤਾ ॥ ਜੀਅ ਸੰਗਿ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ ਧਰਤਾ ॥ ੨ ॥ ਦੀਸਿ ਆਵਤ ਹੈ ਬਹੁਤੁ ਭੀਹਾਲਾ ॥ ਸਗਲ ਚਰਨ ਕੀ ਇਹੁ ਮਨੁ ਰਾਲਾ ॥ ੩ ॥ ਨਾਨਕ ਜਨਿ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰਿ ਏਕੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੫੪

آسا محلا پنجوان شبد (۵۴)

(گورو صاحبن جي سندر دشا.)

(۱) ساچ نام ميرا من لاگا
لوگن سنگ ميرا ٺاٺا لاگا

ارٿ:- منهنجو من سچي نام ۾ لڳو ٿيو آهي. لوڪن

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਦੂਖੁ ਘਨੋ ਜਬ ਹੋਤੇ ਦੂਰਿ ॥ ਅਬ ਮਸਲਤਿ ਮੋਹਿ ਮਿਲੀ ਹਦੂਰਿ ॥ ੧ ॥ ਚੂਕਾ ਨਿਹੋਰਾ ਸਖੀ ਸਹੇਰੀ ॥ ਭਰਮੁ ਗਇਆ ਗੁਰਿ ਪਿਰਿ ਸੰਗਿ ਮੇਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਿਕਟਿ ਆਨਿ ਪ੍ਰਿਅ ਸੇਜ ਧਰੀ ॥ ਕਾਣਿ ਕਢਨ ਤੇ ਛੂਟਿ ਪਰੀ ॥ ੨ ॥ ਮੰਦਰਿ ਮੇਰੈ ਸਬਦਿ ਉਜਾਰਾ ॥ ਅਨਦ ਬਿਨੋਦੀ ਖਸਮੁ ਹਮਾਰਾ ॥ ੩ ॥ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਮੈ ਪਿਰੁ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥ ਥਿਰੁ ਸੋਹਾਗੁ ਨਾਨਕ ਜਨ ਪਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੫੩ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٥٣)

(پريوءَ سان ملڻ جو آنند .)

(ا)　دُوکُ گهنو جب هوتي دُور

اب مصلحت موهہ ملي حدُور

ارٿ :- هي پريوُ! جڏهين تون مونکان پري هئين ، تڏهين مونکي گهڻو دک هو. هاڻي گورن وٽان مونکي صلاح ملي آهي تہ تون حاضران حضور آهين. [مصلحت == صلاح .]

چُوڪا نهورا سکي سهيري

ڀرم گئيا گور پر سنگ ميري　　(اڪ رهاءُ)

ارٿ :- هاڻي سکين سهيلين جو ڏورابو بند ٿي ويو آهي منهنجو ڀرم ناس ٿي ويو آهي ، ڇو جو مونکي گوروءَ پرين پرماتما سان ملائي ڇڏيو آهي . [نهورا == ڏورابو ، طعنو .]

(٢)　نڪٽ آن پرِءَ سيج ڌري

ڪاڻ ڪڍڻ تي ڇوُٽ پري

ارٿ :- پرين مونکي ويجهو اچي سيجا تي سنواريو آهي . مان لوڪن جي ڪاڻ ڪڍڻ کان بري آهيان .

ڪَون نَنی ري تيري لعلي
ڪَون وَلـک ڏون پُني ڪَلالي (اڪ رهاو)

ارٿ :- مي سکي! تمهنجي مرب ڪش بي آمي؟ ڪهڙي مرہم ڪري تمهنجو گلال جهڙو جورو لي بنو آمي.

(۲) تمهي سندو تمهہ سهاڳ
تَر گهر لالن تَر گهر ڀاڳ

ارٿ :- مي پياري سکي! توں لي سـر آمس ؛ توئي سهاڳ ماطو آمي. سهنجي لي گهرم ـ رو برو آهي ؛ سهنجي گهر جو ڀاڳ آمي.

(۳) ڏون سُنتو تي، ڏون پڙدن
ڏون پويتر پالي، تمهي سـر گيان

ارٿ :- مي پياري! توں لي سـرسي آمس . توں لي سـرسـ ورتـ آمس. دن لي وسمر ڪي لي ڊلس . توں لي سرسـ گيان واري آمس. سر گيان = سرسـ گيان واري.

(۴) پيتر پالي تَن رسـک گلان
ڪَھ اڪ شب درشت ۽ ان

ارٿ :- اسـ مي سکي جو ر ... مي بدرت ا برهم ... گر ... گلال جهڙ ... موجود ڪي وڙان لي، ڏ مس موهـ ... ڪر مي درشي ڪڻي آمي ... نو آمي. موجود موسي ...

سـن ري سـاکي امر دموي ڪهان
جوب آپ سيڪار، سوارن دو. (رهاو دوڄ ...)

ارٿ :- مي سکي! ... او منهنجي ڪهائي جو ... آمي جو ... ڄاڻ موسکي سمڳاروء ؛ سوارو آمي.

ارت :- (اتر ملندڙ) پريو، ڪرپا ڪري، مونکي پنهنجي ديا درشٽي آڻي، مونکي پنهنجي چرنن سان لڳايو آهي. صاحب فرمائين ٿا ته سنتن جي سنگ ۾ سمائجي پريما ڀڳتي دئاران سڪ پائجي ٿو. [آولوڪن = درشٽي.]

੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਘਰੁ ੭ ਮਹਲਾ ੫

ਲਾਲੁ ਚੋਲਨਾ ਤੈ ਤਨਿ ਸੋਹਿਆ ॥ ਸੁਰਿਜਨ ਭਾਨੀ ਤਾਂ ਮਨੁ ਮੋਹਿਆ ॥ ੧ ॥ ਕਵਨ ਬਨੀ ਰੀ ਤੇਰੀ ਲਾਲੀ ॥ ਕਵਨ ਰੰਗਿ ਤੂੰ ਭਈ ਗੁਲਾਲੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤੁਮਹੀ ਸੁੰਦਰਿ ਤੁਮਹਿ ਸੁਹਾਗੁ॥ ਤੁਮ ਘਰਿ ਲਾਲਨੁ ਤੁਮ ਘਰਿ ਭਾਗੁ ॥ ੨ ॥ ਤੂੰ ਸਤਵੰਤੀ ਤੂੰ ਪਰਧਾਨਿ ॥ ਤੂੰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਭਾਨੀ ਤੁਹੀ ਸੁਰ ਗਿਆਨਿ ॥ ੩ ॥ ਪ੍ਰੀਤਮ ਭਾਨੀ ਤਾਂ ਰੰਗਿ ਗੁਲਾਲ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਭ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨਿਹਾਲ ॥੪॥ ਸੁਨਿ ਰੀ ਸਖੀ ਇਹ ਹਮਰੀ ਘਾਲ ॥ ਪ੍ਰਭ ਆਪਿ ਸੀਗਾਰਿ ਸਵਾਰਨਹਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉਦੂਜਾ ॥ ੧ ॥ ੫੨ ॥

ايڪ اونڪار ستگرو پرساد

آسا محلا پنجوان گهر (٧) شبد (٥٢)

اُٿانڪا :- هن سند ۾ شبد ۾ پرڻ ساڪي سکي يعني سياڻي سکي کي ٿي چوي :-

(١) لعل چولنا تي تن سوهيا
سرجن ڀاني تان من موهيا

ارت :- هي پياري سکي! پريم روپي ڳاڙهو چولو تنهنجي تن تي ٺهيو سونهين (پاو- تون پريم سان ڀريل آهين). ساڄن اڪال پورکي کي تون وڻي آهين، تنهنجي من کي موهي ڇڏيو اٿيئي. [سوهيا = ٺهيو سونهين. سرجن = ساڄن.]

(١) ڪام ڪروڌ اهنڪار گاکرو، سنجم ڪؤن ڇٽيو ري

سر نر ديو اسر تري گنيا، سگلو ڀون لٽيو ري

ارٿ:- هي پياري! ڪام، ڪروڌ ۽ ڪٺن اهنڪار کان ڪهڙي ساڌن سان تون ڇٽي وڃين؟ انهن وڪارن ديوتائن، انسانن، ديون دئتن ۽ ٽن گڻن وارن سڀني جيون ۽ ساري سنسار کي ڦري ڇڏيو آهي. [گاکرو = ڪٺن. سنجم = ساڌن.]

(٢) داوا اگن بهت ترڻ جالي، ڪوئي هريا ٻوٽ رهيو ري

ايسو سمرٿ ورن نه ساڪؤ، تا ڪي اپما جات

نه ڪهيو ري

ارٿ:- پياري سکي! هن جي مايا روپي باھ گھڻن ئي جيون روپي ڪکن ڪانن کي ساڙي ڇڏيو آهي. ڪو ورلي سائو ٻوٽو (تو جهڙو) بچي ويو آهي. مان سو جهڙي سمرٿ جي استت ڪري نه ٿي سگهان. تنهنجي اپما ڪهي نه ٿي وڃي. [داوا اگن = جهنگ جي باھ جا وڏ ترڻ سڀ ساڙي ڇڏيندي آهي. ترڻ = گاھ يعني جيون روپي انسان.]

(٣) ڪاجر ڪوٺ مه ڀئي نه ڪاري، نرمل برن بڻيو ري

مها منتر گر هردي بسيو، اچرج نام سڻيو ري

ارٿ:- هي پياري سکي! سنسار روپي ڪارانڌ جي ڪوٺيءَ ۾ وڃي ڪاري نه ٿي آهيان (اوءِ سنسار جي پاپن ۾ نه ڦاٿيس)، منهنجو رنگ نرمل ٿيو آهي. (اهو سڀاڳي سکي ڪهڙو؟) هي مون ڀاڳ گرو جو مها منتر روپي اپديش منهنجي ردي ۾ وسيو آهي. مون پرماتما جو اچرج روپي نام ڪنن سان ٻڌو آهي. [ڪاجر ڪوٺ = ڪارانڌ جي ڪوٺي (سنسار). برن = رنگ.]

(٤) ڪر ڪرپا پرڀ ندر اولوڪن، اپني چرڻ لڳائي

پريم ڀڳت نانڪ سک پائيا، ساڌو سنگ سمائي.

ਰੀ ॥ ੧ ॥ ਦਾਵਾ ਅਗਨਿ ਬਹੁਤੁ ਤ੍ਰਿਣ ਜਾਲੇ ਕੋਈ ਹਰਿਆ ਬੂਟੁ ਰਹਿਓ ਰੀ ॥ ਐਸੋ ਸਮਰਥੁ ਵਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ ਤਾਕੀ ਉਪਮਾ ਜਾਤ ਨ ਕਹਿਓ ਰੀ ॥ ੨ ॥ ਕਾਜਰ ਕੋਠ ਮਹਿ ਭਈ ਨ ਕਾਰੀ ਨਿਰਮਲ ਬਰਨੁ ਬਨਿਓ ਰੀ ॥ ਮਹਾਮੰਤ੍ਰੁ ਗੁਰ ਹਿਰਦੈ ਬਸਿਓ ਅਚਰਜ ਨਾਮੁ ਸੁਨਿਓ ਰੀ ॥ ੩ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਨਦਰਿ ਅਵਲੋਕਨ ਅਪੁਨੈ ਚਰਣਿ ਲਗਾਈ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਨਾਨਕ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਸਮਾਈ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥ ੫੧ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٥١)

اُٿانڪا :- هن مهل سندر شبد ۾ ڪا جگياسو روحي سکي، ٻي سياڻي سکي کان ڪي سوال پڇي ٿي، جنهن جو جواب پڻ هن شبد ۾ ڏنل آهي. اُنهن سمجهاڻي کهڙي؟ ته ڪو سک گورو کان پرشن ڪري ٿو ته ”سچا پاتشاه! او هانجي جا ڇهڙي سندر دشا آهي سا ڇا ڪري آهي.“ تنهن تي گورو صاحب دَيا جي درشٽي ڪري پنهنجي سک کي اُتر ڏنو. سري گورو ارجن ديو جن سک جا پرشن ۽ گورو جو اُتر هن شبد ۾ ڏنا.

موهه ملن نيند تي جاڳي، ڪون آنگرهه پڙيو ري
مها موهني تڏ نر ڏايئي، تيرا آلس ڪهان گئيو ري
(١ رهاءُ)

ارٿ :- (جگياسو روحي سکي) هي پياري! تون موهه، ملينتا ۽ اگيان روپي ننڊ کان ڪيئن جاڳي پئين. ڇا ڪاڻ ته توکي ڪنهن جي ڪرپا ٿي آهي؟ ماڻا جا گيٽو موهيندڙ آهي، سا توکي نه ٿي ستائي. ڇاڪاڻ ته تنهنجي سستي ڪاڏي ويئي؟
[نيند = ننڊ، اگيانتا. انگرهه = ڪرپا. آلس = آرس، سستي.]

سبھی دکھ کٹی دور کر. جس بار بوھم کی ردے ہ ڈیاو آسی،
تدھو سنگ کری سسار ساگر کاں تری پار پئے.

(۲) مہا اُدیان پاوک ساگر بھنے، ہرکر سہکر مہر ہسا
ستکو پیت بھا منُ لومل، جیپ امرت ہر رسا

ارث :- ہی بائی! میں سسار جو مہا بن روپ ۔ اگنی
ساگر جو روپ آسی، تدھم جو آپو آسی، سوھکی حوشیو ۔
دکر م گنا رلو ہوی تو. حمکو سنگوروو ۔ جو درس کری امرت
روپ ہر نام رسا ساں جسی تو، سہکو من بولیٹی تو.

(۳) تن دن تاپ کیٹہ سب آپنا، کومل بھگ ن پالد یا
گور پرساد بھی جن مکتی، ہر ہر نام آرادھیا

ارث :- ہی بائی! می جمو ں بوڑی دں سب بھسکو
سمکدی ۔بھو آسی، موم روی کومل ہدں ہ پدو ہو
آسی، ہر گور ۔ جی بیا ساں دو ہرنام جسی مکت لی سگھیتو.

(۴) راکر لئی ہرپ راکن داریے، جو ہرب آپی پالٹی
جنہ پنڈ سب تمرا دانی، نانک سد قربانی.

ارث :- ہی بائی! جی ہرس بھوسکی ہرہ ۔ کی وٹی
تا، سبی راو رکن دار رکی ولی تو. گور صاحب وہسی
کری جوں تا ہ "ہی پربھ! می جیو سربر سب سبھ کا آں،
ماں سال - مو ہوتاں بلہار وحاں!"

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਮੋਹ ਮਲਨ ਨੀਦ ਤੇ ਛੁਟਕੀ ਕਉਨੁ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਭਇਓ ਰੀ ॥ ਮਹਾ ਮੋਹਨੀ ਤੁਧੁ ਨ ਵਿਆਪੈ ਤੇਰਾ ਆਲਸੁ ਕਹਾ ਗਇਓ ਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਗਾਖਰੋ ਸੰਜਮਿ ਕਉਨ ਛੁਟਿਓ ਰੀ ॥ ਸੁਰਿ ਨਰ ਦੇਵ ਅਸੁਰ ਤ੍ਰੈਗੁਨੀਆ ਸਗਲੋ ਭਵਨੁ ਲੁਟਿਓ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ॥ ਖੋਲਿ ਕਿਵਾਰ ਦਿਖਾਲੇ ਦਰਸਨੁ ਪੁਨਰਪਿ ਜਨਮਿ ਨ ਆਈਐ ॥ ੧ ॥ ਮਿਲਉ ਪਰੀਤਮ ਸੁਆਮੀ ਅਪੁਨੇ ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਹਰਉ ਰੇ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਜਿਨਿ ਰਿਦੈ ਅਰਾਧਿਆ ਤਾਕੈ ਸੰਗਿ ਤਰਉ ਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮਹਾ ਉਦਿਆਨ ਪਾਵਕ ਸਾਗਰ ਭਏ ਹਰਖ ਸੋਗ ਮਹਿ ਬਸਨਾ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿ ਭਇਆ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਜਪਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਰਸਨਾ ॥ ੨ ॥ ਤਨੁ ਧਨੁ ਥਾਪਿ ਕੀਓ ਸਭੁ ਅਪਨਾ ਕੋਮਲ ਬੰਧਨ ਬਾਂਧਿਆ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਭਏ ਜਨ ਮੁਕਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿਆ ॥ ੩ ॥ ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਪ੍ਰਭਿ ਰਾਖਨ ਹਾਰੈ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਅਪੁਨੇ ਭਾਣੇ ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੁਮਰਾ ਦਾਤੇ ਨਾਨਕ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੇ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥ ੫੦ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٥٠)

(اُپديش)

(١) ڪر ڪرپا پرڀ انترجامي، ساڌ سنگ هر پائيئي
کول ڪواڙ ڏکالي درسن، پنرپ جنم نه آئيئي

ارٿ:- هي ڀائي! هري پرڀو انترجاميءَ جي ڪرپا سان سادن جو سنگ پائجي ٿو. سخت اگيان روپي دروازا کولي هري پرماتما جو درسن ڏيکارين ٿا، پوءِ هي جيو وري جنم ۾ نه ٿو اچي (ياني- جنم مرڻ کان جيتي مڪت ٿيو پوي).

ملئه پريتم سوامي اپني، سگلي دوک هرؤ ري
پاربرهم جن رديئي آراڌيا، تاڪي سنگ ترؤ ري
(١ رهاءُ)

ارٿ:- هي ڀائي! پنهنجي پريتم سواميءَ سان مل؛

ارٿ:- هي ٻاٻا! جڏهن تون ياد پوين ٿو، تڏهن مون کي ڏک آهي. پر ويچارا دنيوي لوڪ مونکي ڇا ڪري سگهندا؟ پر، ٻيو جو ڪجهه ڪوڙو آهي، جڏهن سڀ جو مهر سائين آهي.

(٢) تيري ندر تيرا آڌارا، دات دئي تون راکھ

جس دن اوءِ تيري ڪرپا، تس ڪٽ پپ ڪوڙو پاکي

ارٿ:- هي ٻاٻا! تون ئي منهنجي ندر آهين، تون ئي منهنجو آڌار آهين. تون ئي مونکي جيءُ رکين ٿو. جنهن ڏاس تي تنهنجي ڪرپا آهي، تنهنکي ڪا پيڙا يا مصيبت نه ٿي ڪائي. [پپ= پيڙا، مصيبت. ڪٽي= ڪٽي، گرهڻ ڪري]

(٣) اوهو سُکر اوها وڏائي، جو پرڀ جي من ڀاڻي

تون داتا دون سد مهرواڻا، نام ملئي رنگ ماڻي

ارٿ:- هي ٻاٻا! جيڪي تنهنجي من کي وڻي ٿو، سوئي سکر آهي - سائي وڏائي آهي. تون ئي داتا آهين. تون ئي سدا مهربان آهين. جڏهن تنهنجو نام ملي ٿو ته آنند ماڻيان ٿو.

(٤) تڌ آگي ارداس هماري، جيءُ پنڊ سڀ تيرا

ڪهه نانڪ سڀ تيري وڏائي، ڪوئي نانو نه جاڻي ميرا.

ارٿ:- هي ٻاٻا! تنهنجي اڳيان منهنجي هيءَ ارداس آهي ته جيءُ ۽ شرير سڀ تنهنجو ئي آهي. صاحب ويمتي ڪري ٿو ته "هي ٻاٻا! جيڪا وڏائي مونکي ملي ٿي، سا سڀ تنهنجي ئي آهي، نه ته منهنجو ڌلو به ڪونه سڃاڻي (ٻاوا- نه ته مونکي ڪو سڃاڻي به ڪونه ها ته ڪير آهيان.)

ارٿ:- صاحب سنمکر ٿي چوِن ٿا تہ "هي گڻن جا خزانا ! هي مالڪ ! مُنهنجي من جو توسان ميلاپ ٿيو آهي. سرڻ پوڻ سان ئي مان سکي ٿيو آهيان."

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਤੂੰ ਵਿਸਰਹਿ ਤਾਂ ਸਭੁ ਕੋ ਲਾਗੂ ਚੀਤਿ ਆਵਹਿ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ॥ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਊ ਦੂਜਾ ਸੂਝੈ ਸਾਚੇ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ ॥ ੧ ॥ ਚੀਤਿ ਆਵਹਿ ਤਾਂ ਸਦਾ ਦਇਆਲਾ ਲੋਗਨ ਕਿਆ ਵੇਚਾਰੇ ॥ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਕਹੁ ਕਿਸ ਨੋ ਕਹੀਐ ਸਗਲੇ ਜੀਅ ਤੁਮਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਤੇਰਾ ਆਧਾਰਾ ਹਾਥ ਦੇਇ ਤੂੰ ਰਾਖਹਿ ॥ ਜਿਸੁ ਜਨ ਊਪਰਿ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਤਿਸ ਕਉ ਬਿਪੁ ਨ ਕੋਊ ਭਾਖੈ ॥ ੨ ॥ ਓਹੋ ਸੁਖੁ ਓਹਾ ਵਡਿਆਈ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਮਨਿ ਭਾਣੀ ॥ ਤੂੰ ਦਾਨਾ ਤੂੰ ਸਦ ਮਿਹਰਵਾਨਾ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਰੰਗੁ ਮਾਣੀ ॥੩॥ ਤੁਧੁ ਆਗੈ ਅਰਦਾਸਿ ਹਮਾਰੀ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੇਰਾ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਭ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਕੋਈ ਨਾਉ ਨ ਜਾਣੈ ਮੇਰਾ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥ ੪੯ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٤٩)

(ٺاڪر! تنهنجا گهڙيءَ گهڙيءَ شڪرانا.)

(١) تُون وِسرهہ تانْ سڀڪو لاڳُو، چِيت آوهہ تانْ شيوا

آوَر نہ ڪوئُو دُوجا سُوجهئي، ساچي آلکہ اڀيوا

ارٿ:- هي پربوا جيڪڏهن تون وسري ٿو وڃين تہ سڀڪو دشمن ٿي پوي ٿو، پر جيڪڏهين تون ياد پوين ٿو تہ سڀڪو مُنهنجي شيوا ڪري ٿو. ٻو ڪي تو ساڃي الکہ ۽ ٻي انت کانسواءِ ٻيو ڪو بہ ڪو نہ ساجهي. [لاڳو = پٺيان لڳندڙ، ويري.]

چِيت آوِهہ تانْ سدا دئيالا، لوڪن ڪيا ويچاري

بُرا ڀلا ڪهہ ڪسنو ڪهيئي، سگلي جيئہ تماري

(١ رهاءُ)

اٿس. "جو ڪجھ ٿيندو سو تنهنجو ڀاڻو" سري جپ صاحب.) اهڙو ڪانئر ٿيو ڪيڏو ڪهڙا ڪم ڪندڙ ٿيندس؟ آئون تنهنجون ڳالهيون ڪهڙيون سان ٻڌايان سڀ ڪجھ جيڪي آهن بخشيون.

ستگور ميرا سدا دئيالا، موهه ديِن ڪو راکه ليتا
ڪاٽيا روڳ مها سُک پائيا، هر امرت مُکهه نام ديتا
(اک رهاءِ)

ارٿ:- منهنجو ستگورو سدا دئيال آهي، جنهن مون غريب جي رکيا ڪئي آهي. جنهن وقت کان منهنجي مکهه ۾ هري نام روپي امرت وڌائين، تنهن وقت کان منهنجو روڳ ڪٽجي ويو ۽ مون گهڻو سک پاتو.

(٢) انڪ پاپ ميري پرهرتا، بندهن ڪاٽي مُڪت ڀئي
اند ڪوپ مها گهور تي، پاهه ڪرڪر ڪاڍ ليئي

ارٿ:- ستگوروءَ منهنجا انيڪ پاپ دور ڪيا ۽ منهنجا بندهن ڪاٽيا، جنهنڪري مان جيون مڪت ٿيس. مها گهور انڌي سنسار روپي کوهه مان منهنجي ٻانهن پڪڙي گوروءَ مون کي ڪڍي ورتو.

(٣) نربؤ ڀئي سڪل ڀؤ مٽيا، راکي راکڻ هاري
ايسي دات تمري پرڀ ميري، ڪارج سڪل سواري

ارٿ:- مون رکڻ هارا اڪال پورکه جڏهن، تو منهنجي رکيا ڪئي، تڏهن مان ني ڀؤ ٿي پيس منهنجا سڀ ڀؤ دور ٿي ويا. هي منهنجا پرڀو تنهنجي اهڙي مون تي بخشش آهي، جو تو منهنجا سڀ ڪارج لوڪ پرلوڪ جا سواري ڇڏيا آهن.

(٤) گُڻ ندان صاحب من ميلا. سرڻ پئيا نانڪ سُهيلا.

(٣) ڏنُ سُ ماڻس ديهي پائي، جتُ پربُ آپنئي ميلِ ليئو
ڏنُ سُ ڪلجگِ، ساڌ سنگ ڪيرتن گائيئي، نانڪ
نام آڌار هيئو.

ارٿ :- جنهن مانس ديهي ۾ مڻهنجي پربهو موسان ميلاپ ڪيو آهي، سا ڌنيواد جي لائق آهي. گورو صاحب فرمائين ٿا ته ڌنيواد جو لائق آهي اهو ڪلجگ، جنهن ۾ ساڌ سنگت دُوارا ڪيرتن ڳائجي ٿو ۽ نام هينئيين جو آڌار ٿئي ٿو.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਆਗੈ ਹੀ ਤੇ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੂਆ ਅਵਰੁ ਕਿ ਜਾਣੈ ਗਿਆਨਾ ॥ ਭੂਲ ਚੂਕ ਅਪਨਾ ਬਾਰਿਕੁ ਬਖਸਿਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਭਗਵਾਨਾ ॥ ੧ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਸਦਾ ਦਇਆਲਾ ਮੋਹਿ ਦੀਨ ਕਉ ਰਾਖਿ ਲੀਆ ॥ ਕਾਟਿਆ ਰੋਗੁ ਮਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਦੀਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਅਨਿਕ ਪਾਪ ਮੇਰੇ ਪਰਹਰਿਆ ਬੰਧਨ ਕਾਟੇ ਮੁਕਤ ਭਏ ॥ ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਾ ਘੋਰ ਤੇ ਬਾਹ ਪਕਰਿ ਗੁਰਿ ਕਾਢਿ ਲੀਏ ॥ ੨ ॥ ਨਿਰਭਉ ਭਏ ਸਗਲ ਭਉ ਮਿਟਿਆ ਰਾਖੇ ਰਾਖਨਹਾਰੇ ॥ ਐਸੀ ਦਾਤਿ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਕਾਰਜ ਸਗਲ ਸਵਾਰੇ ॥ ੩ ॥ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਸਾਹਿਬ ਮਨਿ ਮੇਲਾ ॥ ਸਰਣਿ ਪਇਆ ਨਾਨਕ ਸੋੁਹੇਲਾ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ੪੮ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٤٨)

(ستگورن جو پرماتما تي آڌار.)

(١) آگئي هي تي سبُ ڪڇُ هُوئا، اوَرُ ڪِ جاڻئي گيانا
ڀُول چُوڪ آپنا بارِڪُ بخشيا، پارَ برهم ڀگوانا

ارٿ :- ڌر يا شروعات کان سڀ ڪجهه ٿيو آهي (ڀاو- پرماتما کي جيڪي ڪرڻو هو سو شروعات کان ئي ڪري ڇڏيو

ارث:- هي ٺاڪرا! تنهنجو نام امرت روپ آهي، اهو مها رس تنهنجي داس پيتو آهي. اُن امرت جي پيڻ ڪري ڪئين جنمن جا وڏا ڏک ناس ٿي ويا آهن ۽ پاپ ۽ ڀرم ۽ ناس ٿي ويو آهي.

ڏرسن پيکت ميي جيئو
سن ڪر ٻچن تماري ستگور، مَن تَن ميرا ٺار ٿيئو
(اڪ رهاءُ)

ارث:- هي سوامي! تنهنجو درشن ڪرڻ سان جيئان ٿو. هي ستگورو! تنهنجا وچن ٻڌي منهنجو من ته سيتل ٿيو آهي.

(٢) تمري ڪرپا تي ڀئيو سادسنگ، ايهه ڪاج تم آپ ڪيئو
ڏڙڪر چرڻ گهي پرڀ تمري، سهجي ٻکيا ڀئي ڪيئو

ارث:- هي سوامي! تنهنجي ڪرپا ڪري ستن جو سنگ پراپت ٿيو اٿم، ۽ اهو ڪارج تو پاڻ ئي ڪيو آهي. هي پربهو! تنهنجا چرن درڙ ڪري مون جهليا آهن، جنهنڪري سهجيئي وشي واسنا ڪٽي ٿي وئي.

(٣) سکه ندان نام پرڀ تمرا، ايهه ابناسي منتر ليئو
ڪر ڪرپا موهه ستگور ديئا، تاپ سنتاپ ميرا بئر ڪيئو

ارث:- هي پربهو! تنهنجو نام سکن جو خزانو آهي. اهو ابناسي نام جو منتر مون ستگورن کان ورتو آهي. جڏهن ڪري ستگورن ڪرپا ڪري مونکي نام جو منتر ڏنو آهي، تڏهن ڪري ٽن قسمن جي تپ (آڌي، وياڌي ۽ اپاڌي) جو ڏک ۽ وير منهنجي اندر مان هليو ويو آهي.

(۴) جي ديهہ وڏائي تا تيري وڏائي، ات اُت تجهہ ڏياڙ
نانڪ کي پرڀ سدا سکهہ داتي، ميئ تاڻ تيرا
اڪ نانءُ.

ارٿ:- جيڪڏهين تون مونکي وڏائي ڏين تو تہ اها
تنهنجي ئي وڏائي آهي. شل مان هتي يعني اوڪ پراوڪ
۾ توکي ڏيايان! صاحب وينتي ڪري جون تہ "هي پريو!
تون سديو سکن جو ڏيندڙ آهين. مونکي تنهنجي هڪ نام
جوئي ٻل آهي.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਤੁਮਾਰਾ ਠਾਕੁਰ ਏਹੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਜਨਹਿ ਪੀਓ ॥
ਜਨਮ ਜਨਮ ਚੂਕੇ ਭੈ ਭਾਰੇ ਦੁਰਤ ਬਿਨਾਸਿਓ ਭਰਮੁ ਬੀਓ ॥੧॥
ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ ਮੈ ਜੀਓ ॥ ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਬਚਨ ਤੁਮਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰ
ਮਨੁ ਤਨੁ ਮੇਰਾ ਠਾਰੁ ਥੀਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ
ਭਇਓ ਸਾਧ ਸੰਗੁ ਏਹੁ ਕਾਜੁ ਤੁਮ ਆਪਿ ਕੀਓ ॥ ਦਿੜੁ ਕਰਿ
ਚਰਣ ਗਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਰੇ ਸਹਜੇ ਬਿਖਿਆ ਭਈ ਖੀਓ॥ ੨ ॥ ਸੁਖ
ਨਿਧਾਨ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਰਾ ਏਹੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਮੰਤ੍ਰੁ ਲੀਓ ॥ ਕਰਿ
ਕਿਰਪਾ ਮੋਹਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਨਾ ਤਾਪੁ ਸੰਤਾਪੁ ਮੇਰਾ ਬੈਰੁ ਗੀਓ॥੩॥
ਧੰਨੁ ਸੁ ਮਾਣਸ ਦੇਹੀ ਪਾਈ ਜਿਤੁ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੈ ਮੇਲਿ ਲੀਓ ॥
ਧੰਨਿ ਸੁ ਕਲਿਜੁਗੁ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਈਐ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ
ਅਧਾਰੁ ਹੀਓ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥ ੪੭ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۴۷)

(نام جي مهما.)

(۱) اَمرِت نامُ تُمارا ٺاڪر، ايہ مها رس جنهہ پيئو
جنم جنم چوڪي ڀيئي ڀاري، درت بناسئو ڀرم بيئو

ارٿ:- هي پريو! جڏهن تون منهنجو مالڪ آهين، تڏهن ٻئي ڪنهن ڏي ڇو وڃان؟ توکان سواءِ ٻئي ڪنهن جي آرام ڪريان؟ جيڪڏهن مڪڙو تون پراپت ٿين ٿو ته مونکي سڀڪي پراپت ٿئي ٿو. مونکي توکانسواءِ ٻيو ڪو به آسرو ڪونهي.

بابا، ٻڪر ديکيا سنسار

رکيا ڪرهُ گسائين ميري، مئ نامُ تيرا آڌارُ

(١ رهاءُ)

ارٿ:- هي مهراج! مون ڏٺو آهي ته سنسار وڪر روپ آهي. هي سوامي! منهنجي رکيا ڪر. مونکي تنهنجي نام جو ئي آڌار آهي.

(٢) جاڻهُ برتا سڀيا مَن ڪي، دوڪُس ڪهُ آکر سڻائيئي

ٻِڙ ڏوڻي سڀ جگه ٻڌائيا، نامُ ملي سُکُ پائيئي

ارٿ:- هي پريو! تون منهنجي من جي ساري حالت ڄاڻين ٿو. مان ڪنهن ٻئي کي اها ڳالهه ٻڌايان؟ نام کانسواءِ سارو سنسار ديوانو آهي. جڏهن نام ملي ٿو، تڏهن سُکُ پراپت ٿئي ٿو.

(٣) ڪيا ڪهيئي ڪِس آکِ سُڻائيئي جِ ڪهڻا س

پرڀ هي پاهِ

سڀُ ڪڇهُ ڪيتا تيرا ورتيئي، سدا سدا تيري آس

ارٿ:- هي پريو! مان ڇا چوان؟ ڪنهنکي پنهنجي حالت ٻڌايان؟ جيڪي مونکي چوڻو آهي، سو پرڀوءَ کي چوان ٿو. جيڪي تون ڪرين ٿو، سوئي ٿو ورتجي. منهنجي ته تو ۾ ئي آس آهي.

ارت :- جنھن برش بريما ڀڳتي ڪري برم پد پاتو آهي، تنھنجا ساڌ سنگت ڌئاران سڀ دکر ناس ٿي وڃن ٿا. جنھنجي گنيد ۾ هري نام روپي ٻوٽو ڏن آهي، سو ڪڏهين ناس نہ ٿو ٿئي ۽ هنکي ڪو ڀؤ نہ ٿو ستائي. [گالي == گنيد ۾.]

(۴) اَنتِ ڪالَ پربُ ڀڳتي سهائي، ات اُت راکَن هاري

پران ميت هيت ڌن ميري، نانڪ سد بلهاري.

ارت :- لوڪ پرلوڪ ۾ جو برڀؤ رکيڪ آهي، سو انت ڪال ۾ ڀڳتن سان سهائي آهي. صاحب وينتي ڪري چون ٿا تہ "بربو منھنجو بران، منھنجو متر، منھنجو دوست ۽ منھنجو ڌن آهي. شل مان هن تان سديو بلهار وڃان." [هيت == هيتو == دوست.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਜਾ ਤੂੰ ਸਾਹਿਬੁ ਤਾ ਭਉ ਕੇਹਾ ਹਉ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਕਿਸੁ ਸਾਲਾਹੀ ॥ ਏਕੁ ਤੂੰ ਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੈ ਮੈ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ॥੧॥ ਬਾਬਾ ਬਿਖੁ ਦੇਖਿਆ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਰਖਿਆ ਕਰਹੁ ਗੁਸਾਈ ਮੇਰੇ ਮੈ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਆਧਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਾਣਹਿ ਬਿਰਥਾ ਸਭਾ ਮਨ ਕੀ ਹੋਰੁ ਕਿਸੁ ਪਹਿ ਆਖਿ ਸੁਣਾਈਐ ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਸਭੁ ਜਗੁ ਬਉਰਾਇਆ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ॥੨॥ ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਕਿਸੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਈਐ ਜਿ ਕਹਣਾ ਸੁ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਪਾਸਿ ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਕੀਤਾ ਤੇਰਾ ਵਰਤੈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੇਰੀ ਆਸ ॥੩॥ ਜੇ ਦੇਹਿ ਵਡਿਆਈ ਤਾ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਇਤ ਉਤ ਤੁਝਹਿ ਧਿਆਉ ॥ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਸਦਾ ਸੁਖ ਦਾਤੇ ਮੈ ਤਾਣੁ ਤੇਰਾ ਇਕੁ ਨਾਉ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥ ੪੬ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۴٦)

(سنگورن جو پرماتما تي آسرو.)

(۱) جا توُن صاحبُ تا ڀؤ ڪيها، هئُ تُڌ بن ڪس سالاهي

ايڪُ توُن تا سڀُ ڪڇُ هئي، مئي تُڌ بن دوُجا ناهي

ਕਾਲਿ ਪੂਤ ਭਏ ਸਹਾਈ ਜਿਤ ਉਤ ਰਾਖਨ ਹਾਰੇ ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਮੀਤ ਹੀਤ ਧਨੁ ਮੇਰੇ ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੇ ।੪॥੬॥੪੫॥

آسا محلا پنجوان شبد (۴۵)

(گورو ماتا پتا وانگر سکھ جی سار سنبھال لیندے ہن.)

(۱) بندن کاٹ بساری اوگن، اپنا برد سمار یا

ہوئی کرپال مات پت نیائی، بارک جیو پرتپاریا

ارتھ:- گورو بھگون برد (ورس) یاد کیتو، تے دس سکھ دونہی روپی بندھن کاٹی جذ یا.

جا سب اوگن وساری، ماتا جیوں مورت روپی بندن کاٹی جذیا، جیوں طرح ماتا پتا بھیندی بالک دی سار سنبھال لیندا، جیوں طرح ستگورو کرپا کری سکھ دی رکھیا کیتی.

گر سکھ راکھے گور گوپال

کاڈ لیتی مہا بکھان تیں، ابھی ند رتھال (اک رہاؤ)

ارتھ:- گورو جو گوپال روپ آہی، سو بھیندی سکھ دی رکھیا کرتی ہے. دو بھیندی سکھ دی کرپا درستی دیاں پیاری مکھی دی ناک سنسار گرماں کینی باہر کڈھی ہے.

(۲) جاکی سمرت جم دی چھٹئی، ملت ہلت سکھ پائیئی

سس گواس جپہو جپ رسنا، نیت نیت گن گائیئی

ارتھ:- جس دا نام لیا جیوں رہود دی سمرن کری جم کال دا نہیں نیائی تو، بھیندی سکھ پراپت ہوئی تو، ساس سندس گن گایو کتھدی نام کی دی ریاں دا جیوں جو ...

(۳) بھگت پریم پرم پد پائیا، ساد سنگ دکھ لالے

کاٹے لر چاہ کیسے پڑ لر ہیاہی، ہر دُن لوبل کا

(۳) دادي داد نه پڇڻ هارا، چُپي نرنئه پائيا ري
مال دليچيءَ ڀڄي لي مرڪڪ، نٿن ڪالن ڏائيا ري

ارٿ:- فرياديءَ کي گوڙ ڪرڻ سان انصاف نه ٿو ملي، پر سانت ڪرڻ سان هڪدم انصاف ملي ٿو. جيسين ڪن جيو مال تي ماڻيا ۽ غاليچن تي ئي وينو، تيسين مٺل هو، پر هاڻي سمجهي ٿو ته جيڪي اکين سان ڏسان ٿو، سو ناسونت آهي. [دادي = فريادي، پڪاريندڙ. داد = انصاف. چوپي = چپ ڪرڻ. نرنئه = نبيرو، فيصلو، انصاف. دليچي = غاليچا.]

(۴) سوئي آجاڻ ڪهيءَ ميءَ جاڻا، جاڻڻهار نه ڇانا ري
ڪهه نانڪ گور امرت پيئائيا، رسڪ رسڪ بگسانا ري.

ارٿ:- اهو آجاڻ آهي جو چوي ٿو ته مون ڄاتو آهي، پر سچو ڄاڻو پرڀوءَ کي ڄاڻندڙ ڳجهو نه آهي. صاحب فرمائين ٿا ته ستگوروءَ مونکي نام روپي امرت پياريو، جو پيئي پيئي مان خوش ٿيو آهيان. [نه جاناري = ڳجهو نه آهي. امرت = امرت. رسڪ رسڪ = پيئي پيئي. بگسانا = خوش.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਬਧਨ ਕਾਟਿ ਬਿਸਾਰੇ ਅਉਗਨ ਅਪਨਾ ਬਿਰਦੁ ਸਮਾਰਿਆ ॥ ਹੋਏ ਕ੍ਰਿਰਪਾਲ ਮਾਤ ਪਿਤ ਨਿਆਈ ਬਾਰਿਕ ਜਿਉ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰਿਆ ॥੧॥ ਗੁਰ ਸਿਖ ਰਾਖੇ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਿ ॥ ਕਾਢਿ ਲੀਏ ਮਹਾ ਭਵਜਲ ਤੇ ਅਪਨੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਾਕੇ ਸਿਮਰਣਿ ਜਮ ਤੇ ਛੁਟੀਐ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ॥ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਜਪਹੁ ਜਪੁ ਰਸਨਾ ਨੀਤ ਨੀਤ ਗੁਣ ਗਾਈਐ ॥ ੨ ॥ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਦੁਖ ਨਾਠੇ ॥ ਛਿਜੈ ਨ ਜਾਇ ਕਿਛੁ ਭਉ ਨ ਬਿਆਪੇ ਹਰਿ ਧਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਗਾਠੇ ॥ ੩ ॥ ਅੰਤਿ

ويٺي ؛ مون ترپت نسي ٿئي. [اڌم = سڀئي. سودي = شودري. سکهي = ٻاري = خاطرڪندڙ. لهر = لاب (ترشنا روپي). بوجهي = وسامي وئي. ڪالي = ترپت ٿي.]

ڪھڙي ڪي ٻلائي آؤ ۽ سکائي، موسا ديکہ ڊرائي ري

آج ڪي وس گور ڪيھو ڪيھن، ڪوڪر تپھ لکائي ري (اڪ رهاء)

ارٿ:- گهر جي ٻلي کسي بہ طرح جي سکيا ملي آهي، تہ هڪڙي هو ڪوئا ڏسي ڏري ٿي. (ڀاو - اندر جي هڏي کي اهڙي سکيا ملي آهي، جو هاڻ ڏسي ڏهي ٿي تہ هاڻ ايهن ٻڌارڻ کي ڏسي مالڪ رسوي جي). گوروه اهنڪار روپي شينهن کي ٻلھار روپي ٻڪر جي وس ڪيو آهي. (ڀاو- گوروه ونهار ڏيٺي اهنڪار کي پورت ڪيو آهي). گوروه ڪتي کي گاهم يعني ڪيمول بہ لڳايو آهي. (ڀاو- ڪتا اندرين کي سڀ سمونڪر آدگڻ ۾ لڳايا آهي).

[ٻلائي = ٻلي. موسا = ڪوئا. آج = ٻڪر. ڪيھر = شينهن ڪوڪر = ڪتون. تپھ = ترڻ، گاهم.]

(۲) ٻاجھ ٿونيئا ڇھرا ڏميا، نکهيا ڪُھر ٻاڻيا ري

ترن جوڙتي ٿي جڙيہ جوڙوا، ٿيوا آڃ ج لائيا ري

ارٿ:- اڳي آسا - ترسا روپي ٿنڀ ڪري اسڪرت گهر ٿهيو پيو هو، پر هاڻي آسا ترسا روپي ٿوڻس ڪاسواءِ آهي. اڳي ڀي جيو سروپ روپي گهر کان رهت هو، پر هاڻي سروپ وارو ٿي پيو آهي. اڳي ستيهہ گڻ روپي جڙت نہ هئي، پر هاڻي سڀ گڻ روپي جڙت سان جڙيو پيو آهي ؛ ستيهہ سگورن پريم روپي اچرج تڪ لڳائي آهي. [ٻاجهہ = ڪاسواءِ. ٿونيئا = ٿوڻيون. ڇهرا = ڇپر، گهر. ڏميا = ڍهيو پيو هو. نکهرا = سروپ گهر کان رهت. ٿيوا = تڪ.]

ارٿ:- هي ڀائي! اهڙن سنتن ۾ سرڌا ڌاري جو سنتن درشن ڪري ٿو ۽ سنتن وچن ٻڌي ٿو، تنهنجو جنم مرڻ جو دک ناس ٿي وڃي ٿو. صاحب فرمائين ٿا ته اهڙي قسم جو ناچ (جو ڀڳتي ورنن ڪيل آهي)، جيو کي نرڪ کان بچائي ٿو، ڪو ورلي گورمکه اهڙي ناچ ۾ ساوڌان آهي.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਅਧਮ ਚੰਡਾਲੀ ਭਈ ਬ੍ਰਹਮਣੀ ਸੂਦੀ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸਟਾਈ ਰੇ ॥ ਪਾਤਾਲੀ ਆਕਾਸੀ ਸਖਨੀ ਲਹਬਰ ਬੂਝੀ ਖਾਈ ਰੇ ॥ ੧ ॥ ਘਰ ਕੀ ਬਿਲਾਈ ਅਵਰ ਸਿਖਾਈ ਮੂਸਾ ਦੇਖਿ ਡਰਾਈ ਰੇ ॥ ਅਜ ਕੈ ਵਸਿ ਗੁਰਿ ਕੀਨੋ ਕੇਹਰਿ ਕੂਕਰ ਤਿਨਹਿ ਲਗਾਈ ਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਬਾਝੁ ਥੂਨੀਆ ਛਪਰਾ ਥਾਮਿਆ ਨੀਘਰਿਆ ਘਰੁ ਪਾਇਆ ਰੇ ॥ ਬਿਨੁ ਜੜੀਏ ਲੈ ਜੜਿਓ ਜੜਾਵਾ ਥੇਵਾ ਅਚਰਜੁ ਲਾਇਆ ਰੇ॥੨॥ ਦਾਦੀ ਦਾਦਿ ਨ ਪਹੁਚਨ ਹਾਰਾ ਚੂਪੀ ਨਿਰਨਉ ਪਾਇਆ ਰੇ ॥ ਮਾਲਿ ਦੁਲੀਚੈ ਬੈਠੀਲੇ ਮਿਰਤਕੁ ਨੈਨ ਦਿਖਾਲਨੁ ਧਾਇਆ ਰੇ॥੩॥ ਸੋਈ ਅਜਾਣੁ ਕਹੈ ਮੈ ਜਾਨਾ ਜਾਨਣਹਾਰੁ ਨ ਛਾਨਾ ਰੇ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਅਮਿਉ ਪੀਆਇਆ ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਬਿਗਸਾਨਾ ਰੇ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੪੪ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۴۵)

(ستگورن جي سکيا جو عجيب تاثير.)

(۱) اڌم چنڊالي ڀئي برهمڻي، سوڌي تي سريشٽائي ري
پاتالي آڪاسي سکڻي، لهبر ٻوجهي کائي ري

ارٿ:- گورو جي سکيا سان اسانجي ورتي جا اڳي شودري ۽ بلڪل نيچ چنڊالڻ وانگي هئي، سا هاڻي برهمڻي ۽ سريشٽ ٿي پيئي. جو جا اڳي پاتال ۽ آڪاس جي پدارٿن جي چاهنا رکندڙ هئي، تنهنجي هاڻي ترشنا روپي لاٽ ٻجهي

ارٿ :- سڀ ۾ آدم ڪري ٻڌنهو ۾ ٻوٽو رکن ٿا
۽ آتا ٻاٻو ٻوڙ ڪري اوس ۾ رکن ٿا. جو ٻنهي وڪارن ڪام،
ڪروڌ، لوڀ، موهه ۽ اهنڪار کي ٻڌڻهي وس ۾ رکن ٿا ۽ ان
۾ هڪ پرماتما جو ڌيان ڌرين ٿا

تيرا جن ڀرت ڪري ڪن ڪاوي
ڏاب ٻڌاوُ ڪر ٿال کهنگهرو، آنهد شبد وڄاوي
(آڪ وار)

ارٿ :- جي ٻروا تنهنجا سڀ لنهنجا گڻ ڳائن ٿا، اهو
سڌن ناچ آهي. جو رباب، ڍولڪ، ڇمڪيون ۽ گهنگهرون
بدران آنهد شبد اندر ۾ وڄائن ٿا.

(٢) پنگهي من ٻڌي ٻيڙي آيڌا، ٻاهر اُو ريجهاوي
رام نام جپ مرده ڄاڻي، مُکه تي سڪل سڏاوي

ارٿ :- جو پنهنجي ٻڌندي من کي ٻڌي ڪري ٿا ۽ ٻوڙ
من کي آنڌ ڍڪيل ٻرش ڪن ٿا. جو رام نام جو جاپ مردي
۾ جپن ٿا ۽ ٻوڙ مکه دڳاڻ سڀني کي سڻائين ٿا.

(٣) ڪو شنک ساڌو جن ٻڌري، سخت ڏؤرتن لاوي
من تن اوپ ڏي ڪور آڪي، سَت پدارٿ پاوي

ارٿ :- جو ساڌن جو سنگ ڪري آهنجا حرص ڏکن ٿا ۽
سڀني جي حرص جي ڏوڙ ٻڌائي تن کي لڳائن ٿا. جو ٻنهنجو
من توڙي تن ٻڌا ڪري گورو جي اڳيان ڏرين ٿا ۽ گورو
وٽان نام روپي سچو پدارٿ حاصل ڪن ٿا. [ٻڪارئي == ڏئين ٿا.]

(٤) جو جه سڌي ٻيکئي لاه سو ڏاڻي، ڏاڪا جهر مرط ڏکر پاڪي
انسي بوتب اُرڪ لوارَي، ناڪ گو مُکه جاڪي.

(۳) اُکھڑ کتّیا جیسا کوڑا دِیوُڑا، ندر صرافاں آئیا
انتر جامی سب کچھ جانے، اُس تے کہا چھپائیا

ارث :- جدّھین سنتن روپی صرافن جی نظر ھیٹھ آچی تو تڈھین کوڑی سکی وانگر بدروپی ہوی تو. [دِیوڑا = سکو.]

(۴) کوڑ کپٹ بنچ نمنیادا، بنس گیا تتکالی
ست ست ست نانک کہیا، آپنے ہردے دیکھ سمالی.

ارث :- کوڑا ماٹھو، کوڑ، کپٹ، لگی ۽ سکٹائی کری جھٹ پٹ ناس تی وجن ٿا. صاحب فرمائین ٿا تہ اسین اوھانکی سچی گالھ سڻایون ٿا. اوھین پنھنجی ھردی ہر ویچار کری ڈسو. [بنچ = لگی. نمنیادا = سکٹائی (hollowness) .]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਉਦਮੁ ਕਰਤ ਹੋਵੈ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਚੈ ਆਪੁ ਨਿਵਾਰੇ ॥ ਪੰਚ ਜਨਾ ਲੇ ਵਸਿ ਗਤਿ ਰਾਖੈ ਮਨ ਮਹਿ ਏਕੰਕਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਤੇਰਾ ਜਨੁ ਨਿਰਤਿ ਕਰੇ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥ ਰਬਾਬੁ ਪਖਾਵਜ ਤਾਲ ਘੁੰਘਰੂ ਅਨਹਦ ਸਬਦੁ ਵਜਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਪ੍ਰਥਮੇ ਮਨੁ ਪਰਬੋਧੈ ਅਪਨਾ ਪਾਛੈ ਅਵਰ ਰੀਝਾਵੈ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪੁ ਹਿਰਦੈ ਜਾਪੈ ਮੁਖ ਤੇ ਸਗਲ ਸੁਨਾਵੈ ॥ ੨ ॥ ਕਰਿ ਸੰਗਿ ਸਾਧੂ ਚਰਨ ਪਖਾਰੈ ਸੰਤ ਧੂਰਿ ਤਨਿ ਲਾਵੈ ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿ ਧਰੇ ਗੁਰ ਆਗੈ ਸਤਿ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਵੈ ॥ ੩ ॥ ਜੋ ਜੋ ਸੁਨੈ ਪੇਖੈ ਲਾਇ ਸਰਧਾ ਤਾਕਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਭਾਗੈ ॥ ਐਸੀ ਨਿਰਤਿ ਨਰਕ ਨਿਵਾਰੈ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਗੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੪੩ ॥

آسا محلا پنجواں شبد (۴۳)

(سنتن جا لچھڻ .)

(۱) اُدم کرت ہووے من نرمل، ناچے آپ نواری
پنچ جناں لے وس گت راکھے، من مہ ایکنکاری

ਨਿਮੁਨੀਆਦਾ ਬਿਨਸਿ ਗਇਆ ਤਤਕਾਲਿ ॥ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ
ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਅਪਨੈ ਹਿਰਦੇ ਦੇਖੁ ਸਮਾਲਿ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੪੨ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٤٣)

(هيءَ شبد هڪ پاکنبي سنياسيءَ کي چيل آهي.)

(ا) باهر ڌوءِ اندر من ميلا، ڏهه ٺور اُهي کوئي
ايهان ڪام ڪروڌ موهه وياپيا، آکي مَس مَس روئي

ارت :- جو پرش باهران پنهنجو سرير ڌوئي ٿو، پر جنهن جي
من اندر ميل آهي، سو لوڪ پرلوڪ ٻنهي کوهي ٿو ڀيني ناس
ڪري ٿو. من لوڪ ۾ ڪام، ڪروڌ، موهه آدڪ وڪار ڪيس
وڪوڙي ويٺا آهن ۽ پرلوڪ ۾ سڌ ڪانه پئي روئي ٿو.

گووند ڀجن ڪي مت هي هورا
ورمي ماري ساپ نه مرئي، نامر نه سنئي ڏورا
(ا ڪ رهاءُ)

ارت :- هي ڀائي ! گووند جي ڀڄن جو رستو ٻي اور ٻيهي
ٻئي قسم جو آهي. جنهن ڪري لوڪ باهران ڏڪ مٽي سان نانگ نه ٿو
مري (مطلب تن من روئي نانگ باهران ڀا ڪنڌ رکڻ سان نه ٿو
مري) . هي وڀا ڪنڌي پورو جنهن کي اندريان گيان روپي ڪن
نه آهن، سو رڳو باهرين ڪنن سان نام نه ٻڌندو. [هورا == ٻئي قسم
جو. مت = رستو. ورمي == ٻرڀا توسگر. ڏورا == ٻورو.]

(٢) دنيا کي ڪِرت ڪري ڪوائي، ڀُڳتي سار نه جاڻي
بيد شاستر ڪنهه ترڪن لاگا، تت جوڳه نه پڇاڻي

ا ... :- پاکنبي جو ڌيوي ڏنڊا جڏي ڌڻي ٿو ۽ لڳني ...
جوت ... نه جاڻي. مو ويدن ۽ شاسترن ۾ شڪ آڻي ٿو ۽
... جوت نه جاڻي. [ترڪن لاگا == شڪ آڻي ٿو.]

ارٿ:- نيچ نندڪ کي نندا ڪرڻ جي عادت ٻڌجي ويئي آهي. تو ويچارو ڇا ٿو ڪري سگهي؟ نندڪ اُنهيءَ جاءِ تي يعني نرڪ ۾ خراب ٿيندو، جتي ڪوبه سنت رکيا ڪري ڪونه سگهندو. تو ڪنهن وٽ وڃي دانهن ڪوڪ ڪندو؟

(٣) نندڪ ڪي گت ڪتهون ناهي، خصمي ايوي پائي ||
جو جو نند ڪري سنتن ڪي، تيُو سنتن سُکُ پاوا ||

ارٿ:- پرماتما جي اها اِڇا آهي ته نندڪ جي گت ڪٿي به ڪانهي. نندڪ جيئن جيئن سنتن جي نندا ڪري ٿو، تيئن تيئن اُهي سک ماڻين ٿا.

(٤) سنتان ٽيڪ تماري سوامي، تون سنتن ڪا سهائي
ڪهُ نانڪ سنت هرِ راکي، نندڪ ديئي رُڙائي.

ارٿ:- هي سوامي! تون سنتن جو آڌار آهين، تون سنتن سان سهائي آهين. صاحب فرمائين ٿا ته هري سنتن جي رکيا ڪري ٿو ۽ نندڪ کي جهڙا ـ روبي نديءَ ۾ لوڙهي ڇڏي ٿو يعني خراب ڪري ٿو. [ديئي رُڙائي = لوڙهي ڇڏي ٿو]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਬਾਹਰੁ ਧੋਇ ਅੰਤਰੁ ਮਨੁ ਮੈਲਾ ਦੁਇ ਠਉਰ ਅਪੁਨੇ ਖੋਏ ॥ ਈਹਾ ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਮੋਹਿ ਵਿਆਪਿਆ ਆਗੈ ਮੁਸਿ ਮੁਸਿ ਰੋਏ ॥ ੧ ॥ ਗੋਵਿੰਦ ਭਜਨ ਕੀ ਮਤਿ ਹੈ ਹੋਰਾ ॥ ਵਰਮੀ ਮਾਰੀ ਸਾਪੁ ਨ ਮਰਈ ਨਾਮੁ ਨ ਸੁਨਈ ਡੋਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮਾਇਆ ਕੀ ਕਿਰਤਿ ਛੋਡਿ ਗਵਾਈ ਭਗਤੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਨੈ ॥ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਉ ਤਰਕਨਿ ਲਾਗਾ ਤਤੁ ਜੋਗੁ ਨ ਪਛਾਨੈ ॥ ੨ ॥ ਉਘਰਿ ਗਇਆ ਜੈਸਾ ਖੋਟਾ ਢਬੂਆ ਨਦਰਿ ਸਰਾਫਾ ਆਇਆ ॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਨੈ ਉਸ ਤੇ ਕਹਾ ਛਪਾਇਆ ॥ ੩ ॥ ਕੂੜ ਕਪਟ ਬੰਚਿ

ਨਿੰਦਕਿ ਅਹਿਲਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ਪਹੁਚਿ ਨ ਸਾਕੈ ਕਾਹੂ ਬਾਤੈ ਆਗੈ ਠਉਰ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਿਰਤੁ ਪਇਆ ਨਿੰਦਕ ਬਪੁਰੇ ਕਾ ਕਿਆ ਓਹੁ ਕਰੈ ਬਿਚਾਰਾ ॥ ਤਹਾ ਬਿਗੂਤਾ ਜਹ ਕੋਇ ਨ ਰਾਖੈ ਓਹੁ ਕਿਸੁ ਪਹਿ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰਾ ॥ ੨ ॥ ਨਿੰਦਕ ਕੀ ਗਤਿ ਕਤਹੂੰ ਨਾਹੀ ਖਸਮੈ ਏਵੈ ਭਾਣਾ ॥ ਜੋ ਜੋ ਨਿੰਦ ਕਰੇ ਸੰਤਨ ਕੀ ਤਿਉ ਸੰਤਨ ਸੁਖੁ ਮਾਨਾ ॥ ੩ ॥ ਸੰਤਾ ਟੇਕ ਤੁਮਾਰੀ ਸੁਆਮੀ ਤੂੰ ਸੰਤਨ ਕਾ ਸਹਾਈ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਹਰਿ ਰਾਖੇ ਨਿੰਦਕ ਦੀਏ ਰੁੜਾਈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੪੧ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۴۱)

(نندڪ جو برو حال.)

(۱) جنم جنم جي مَلُ ڌوئي پرائي، آپڻا ڪيتا پاوي
ايها سُکُ نهين درگهه ڍوئي، جمپُر جاءِ پچاوي

[ارٿ: نندڪ ٻين جي جنم جنمانترن جي پاپن جي ميل ڌوئي ٿو ۽ پنهنجو ڪيتو لوڙي ٿو. هنکي نه هتي سک ٿو ملي ۽ نه درگاهه ۾ ڪا عزت ملي ٿي. هنکي جم پور ۾ وڃي جلائين ٿا. ڍوئي == ڍال، عزت.]

نندڪ اَهلا جنم گنوائيا - پهچ نه ساڪي ڪاهو باتي،
آگي ٺؤر نه پائيا (۱ = رهاءُ)

[ارٿ: نندڪ پنهنجو جنم اجايو وڃايو آهي. ڪنهن ڳالهه ۾ پهچي نٿو سگهي يعني سوڀارو نه ٿو ٿئي ۽ اڳتي يعني پرلوڪ ۾ ڪو ٺڪاڻو نه ٿو پائي. [اهلا == اجايو. ٺؤر == جاءِ.]

(۲) ڪرت پئيا نندڪ بپري ڪا، ڪيا اوهُ ڪري بچارا
تها بگوتا جهه ڪوءِ نه راکي، اوهُ ڪس پهه ڪري پڪارا

ارٿ :- هي پريو! تنهنجا ڀڳت پريم ۾ رڌل آهن، تنهنجا
گڻ ڳائين ٿا. هنن جي صلاح، مشورو ۽ مطلب اهو آهي ته جيڪي
تون جيون کان ڪرائين ٿو، سو اهي ڪن ٿا. (مطلب ته جو
سمجهن ٿا ته سڀ ڪجهه تون ئي ڪرين ۽ ڪرائين ٿو).

(٢) آمرت نام تمارا پياري، ساڌ سنگ رس پائيا
ترپت آگهاءِ سيئي جن پوري، سُک لڌان هرِ ڪائيا

ارٿ :- هي پيارا! تنهنجي امرت نام جو رس ساڌ سنگت
۾ ئي پائجي ٿو. هي سکن جا ڏيندار هري! جن تنهنجا گڻ
ڳايا آهن، سي ئي پورڻ آهن ۽ سي ئي بالڪل ڌاول آهن.

(٣) جا ڪئُه ٽيڪ تماري سئامي، تاڪئُه ناهي چنتا
جا ڪئُه دئيا تماري هوئي، سي شاهه ڀلي ڀگونتا

ارٿ :- هي سوامي! جن کي تنهنجو آسرو آهي، تن کي
ڪا به چنتا ڪانهي. جن تي تنهنجي ديا آهي، سي وڏا
شاهوڪار ۽ ڀاڳوان آهن. [ڀگونتا = ڀاڳوان.]

(٤) ڀرم موه ڌروه سڀ نڪسي، جب ڪا درسن پائيا
ورتڻ نام نانڪ سچ ڪيُنا، هرِ نامي رنگ سمائيا.

ارٿ :- هي پريو! جنهن وقت کان مون تنهنجو درشن
پاتو، تنهن وقت کان منهنجو ڀرم موه، ڌوهه ۽ ٻيا سڀ وڪار
نڪري ويا. صاحب سنمکه ٿي جون ٿا ته "هي هري! جڏهن کان
مون تنهنجو سچو نام پنهنجو ڌنڌو ڪيو آهي، تڏهن کان
منهنجو من تنهنجي نام جي پريم ۾ سمائجي ويو آهي."

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਮਲੁ ਧੋਵੈ ਪਰਾਈ ਆਪਣਾ ਕੀਤਾ ਪਾਵੈ ॥
ਈਹਾ ਸੁਖੁ ਨਹੀ ਦਰਗਹ ਢੋਈ ਜਮਪੁਰਿ ਜਾਇ ਪਚਾਵੈ ॥ ੧ ॥

੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਘਰੁ ੬ ਮਹਲਾ ੫

ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਪਰਵਾਨਾ ਸੂਖੁ ਸਹਜੁ ਮਨਿ ਸੋਈ ॥ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਅਪਾਰਾ ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਰੇ ਕੋਈ ॥ ੧ ॥ ਤੇਰੇ ਜਨ ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ॥ ਮਸਲਤਿ ਮਤਾ ਸਿਆਣਪ ਜਨ ਕੀ ਜੋ ਤੂੰ ਕਰਹਿ ਕਰਾਵਹਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਤੁਮਾਰਾ ਪਿਆਰੇ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ॥ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਇ ਸੇਈ ਜਨ ਪੂਰੇ ਸੁਖ ਨਿਧਾਨੁ ਹਰਿ ਗਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ਜਾ ਕਉ ਟੇਕ ਤੁਮਾਰੀ ਸੁਆਮੀ ਤਾ ਕਉ ਨਾਹੀ ਚਿੰਤਾ ॥ ਜਾ ਕਉ ਦਇਆ ਤੁਮਾਰੀ ਹੋਈ ਸੇ ਸਾਹ ਭਲੇ ਭਗਵੰਤਾ ॥ ੩ ॥ ਭਰਮ ਮੋਹ ਧ੍ਰੋਹ ਸਭਿ ਨਿਕਸੇ ਜਬ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ ॥ ਵਰਤਣਿ ਨਾਮੁ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਕੀਨਾ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਰੰਗਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੪੦ ॥

اک اونکار ستگور پرساد

آسا محلا پنجوان گھر (٦) شبد (٤٠)

(کرن کراون ہار سوامی.)

(١) جو تدھ بھاوے سو پروانا، سکھ سہج من سوئی
کرن کارن سمرتھ اپارا، اور ناہی رے کوئی

ارتھ:- ہے پربھو! جہڑی گل تینوں چنگی لگدی ہے، سو منظور قبول آہی، جہڑی گالھ منظور کریئے، آتمک سکھ پیدا تھیندا ہے، ہے پرماتما! توں کرن کراون سمرتھ آہیں، بے انت آہیں۔ تو جیڈو کو ہور کو نہیں۔

تیری جن رسک رسک گن گاوہ
مصلحت متا سیانپ جن کی، جو توں کرہ
کراوہ (١ رہاؤ)

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਘ_ ੫ ਮਹਲਾ ੫

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭ੍ਰਮ ਮਹਿ ਸੋਈ ਸਗਲ ਜਗਤ ਧੰਧ ਅੰਧ ॥ ਕੋਊ ਜਾਗੈ ਹਰਿ ਜਨੁ ॥ ੧ ॥ ਮਹਾ ਮੋਹਨੀ ਮਗਨ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰਾਨ ॥ ਕੋਊ ਤਿਆਗੈ ਵਿਰਲਾ ॥ ੨ ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਆਨੂਪ ਹਰਿ ਸੰਤ ਮੰਤ ॥ ਕੋਊ ਲਾਗੈ ਸਾਧੂ ॥ ੩ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਜਾਗੇ ਗਿਆਨ ਰੰਗਿ ॥ ਵਡਭਾਗੇ ਕਿਰਪਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੩੯ ॥

راڳ آسا گهر پنجوان محلا پنجوان شبد (۳۹)

(آنيءِ آتم جو ورلو ڪو ساڪي .)

(۱) ڀرم مهہ سوئي سڪل جڳت ڌنڌ آنڌ ـ ڪو ئو جاڳئي هر جن

ارٿ :ـ سارو سنسار ڀرم ۾ ڪوڙن ڌنڌن ۾ غافل ٿيو سمهيو پيو آهي . ڪو ورلو هريءَ جن سجاڳ آهي .

(۲) مها موهني مڳن پرئہ پريت پران ـ ڪوئو تياڳئي ورلا

ارٿ :ـ هي جيو مها موهيندڙ مايا ۾ مڳن آهي ، جا کيس پرانن کان ۾ پياري آهي . ڪو ورلي ا هڙي مايا کي تياڳي ٿو .

(۳) چرن ڪمل آنوپ هر سنت منت ـ ڪوئو لاڳئي ساڌو

ارٿ :ـ ڪو ورلي ساڌو مهاتما هري جي سنتن جو اُپديش وٺي ، پريو جي اُپما رهت چرنن کي چهٽي ٿو . [آنوپ == اُپما رهت .]

(۴) نانڪ ساڌو سنگ جاڳي گيان رنگ ـ وڏ ڀاڳي ڪرپا .

ارٿ :ـ صاحب فرمائين ٿا تہ اُهي وڏن ڀاڳن وارا آهن ؛ اُنهن تي واهگورو جي ڪرپا آهي ، جي سنتن جي سنگ ڪري سجاڳ آهن ؛ برهم گيان ۾ رتل آهن .

(٢) مها بکھم سندر آکاري، رڻ مهه جتي پواڙي
هڻ مارؤ هڻ بنڌؤ ڇوڙؤ. مک تي ايؤ ٻباري
آئيا حڪم پاربرهم ڪا، ڇوڙ چليا ايڪ دهاڙي

ارٿ:- جيڪي وڏن جٿن وارن ۽ سندر ملاحن ۾ جهڳڙا جيتي اهن ٿا ۽ مک سان چڪارون مٿي چون ٿا تہ اسين ماريندا سون، اسين ٻڌندا سون، اسين ڇڏيندا سون، سي سڀيئي اُنهي ڏينهن هليا ويندا، جڏهين پاربرهم جو ڪس حڪم ملندو.

(٣) ڪرم ڌرم جڳت بهه ڪرتا، ڪرڻيهار نہ جاڻي
اپديس ڪري آپ نہ ڪماوي، تت شبد نہ پڇاڻي
نانگا آئيا نانگا جاسي، جيئن هستي خاڪ ڇاڻي

ارٿ:- جي جو گهڻئي قسم جون ڪرماڻون ڪري ٿو، پر ڪرتار کي نہ ٿو ڄاڻي. جو ٻين کي اُپديش ڪري ٿو، پر پاڻ اُنس نہ ٿو ڪري. جو سار شبد جو پاربرهم آهي، تنهن کي نہ ٿو سڃاڻي. جهڙو اُگهاڙو آيو تهڙوئي وڃي ٿو. جيئن هاٿي اشنان ڪري پوءِ سر تي مٽي اُڇلائي ٿو، تيئن هي بہ جو ڪجهه بہ پهريان ڪرم سڦل ڪري ٿو.

(٤) سنت سڄڻ سڻهه سڀ ميتا، جھوٺا ايهه پسارا
ميري ميري ڪرڪر ڊوبي، کپ کپ مئي گوارا
گر مل نانڪ نام ڌيائيا، ساچ نام نستارا.

ارٿ:- هي سنت! هي سڄڻ! هي مترا اوهين سڀيئي ٻڌو تہ هي سارو پسارو ڪوڙو آهي. جيڪي مورک "منهنجو، منهنجو" ڪن ٿا، سي سڀ کپي کپي سنسار سمنڊ ۾ ٻڏي مرن ٿا. صاحب فرمائين ٿا تہ جي پرش گورن سان ملي نام ڌيائين ٿا سي سچي نام دوارا ڪري سنسار سمنڊ کان تري پار پون ٿا.

ਪਵਾੜੇ ॥ ਹਉ ਮਾਰਉ ਹਉ ਬੰਧਉ ਛੋ
ਆਇਆ ਹੁਕਮੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਛੋਡਿ
ਕਰਮ ਧਰਮ ਜੁਗਤਿ ਬਹੁ ਕਰਤਾ
ਉਪਦੇਸੁ ਕਰੈ ਆਪਿ ਨ ਕਮਾਵੈ ਤਤੁ
ਆਇਆ ਨਾਂਗੋ ਜਾਸੀ ਜਿਉ ਹਸਤ
ਸਜਨ ਸੁਨਹੁ ਸਭਿ ਮੀਤਾ ਝੂਠਾ ਏਹੁ
ਕਰਿ ਡੂਬੇ ਖਪਿ ਖਪਿ ਮੁਏ ਗਵਾਰਾ
ਧਿਆਇਆ ਸਾਚਿ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਾਰ

لا پنجوان شبد (٣٨)

ڪار ستگور پرساد

پـدارٿ اجايا آهن .)

ـر سويا ، رؤپوَنت جواني
اُ رڪبوڙي ، لعل لاڪر بِڇڙاني
آويءُ ، ڇوڙ چليءُ آيماني

، جواني ، محلات ، ناموس ،
ڙا ؛ لعل جنهجو مٺو لـڪر روپيا
سب ڏٺيءَ جي درگاهه پرڪنون،
ن جن لوڪ مرئي جڏي وينديون.

'انيڻيءَ

ت جا ڪت ، سدا سدا جو
ڏيا ئيڻيءَ (اڪ رداد)

وماتما ڪانسواءِ ٻئي سان حوتو
سوڀندي جاڳندي توکي سندو

ہی پیارا! اسا سبھ داں کر، جو سدا تدھ دا گن ہو گاواں ۔

(۲) جسں جنن جٹھر مہہ پرانی، اودر رکھا نام اڈار
انند کرے ساس ساس سمارے، نا ہووے آکنار

ارتھ:- جٹھر جو ماتا دی اگن ہر آہی، جٹھر دو نام دی آدار تیں رہی تو. جو انند م کناری تو ۽ ساس ساس وٹھیو کی یاد کری تو ۽ ملکی گرب دی نام نہ تی جلائی.

(۳) پرڈن پرداوا لبدا، ان سدھ پریت تواں
حون کمل شیوی رد الترو، کہ رہوری کے آدار

ارتھ:- ہی پیارا، توں پرانو دن، پرانی استری ۽ پرانی گلا، اتوں سال پریت تورہ. توں دزن ستگورو دی اوٹ ولی پرماتما ہی کمل روپی چرن کی بھکتی ورتی اسدا رہوح.

(۴) گرن مندر محلا دو دسہ، نا کونی سنکار
جب لگ جوتم کلی کال مہہ، نانک نام سمار.

ارتھ:- گوں مندر ۽ محلات دی توں ذسہ تو، تں ماں کوہ توں ال سگی تی کور ملدو. صاحب ورمائس نا تر "ہی بیارا، جسس مس کانکر م رہس، تسس نام سمرہتو رہو."

ਆਸਾ ਘਰੁ ੩ ਮਹਲਾ ੫

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਜ ਮਿਲਕ ਜੋਬਨ ਗ੍ਰਿਹ ਸੋਭਾ ਰੂਪਵੰਤੁ ਜੋੁਆਨੀ ॥ ਬਹੁਤੁ ਦਰਬੁ ਹਸਤੀ ਅਰੁ ਘੋੜੇ ਲਾਲ ਲਾਖ ਬੈਆਨੀ ॥ ਆਗੈ ਦਰਗਹਿ ਕਾਮਿ ਨ ਆਵੈ ਛੋਡਿ ਚਲੈ ਅਭਿਮਾਨੀ ॥ ੧ ॥ ਕਾਹੇ ਏਕ ਬਿਨਾ ਚਿਤੁ ਲਾਈਐ ॥ ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਸੋਵਤ ਜਾਗਤ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮਹਾ ਬਚਿਤ੍ਰ ਸੁੰਦਰ ਆਖਾੜੇ ਰਣ ਮਹਿ ਜਿਤੇ

ਹਮ ਜੰਤ ਕਰਹ ਚਤੁਰਾਈ ਜਾਂ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੁਝੈ ਮਝਾਰਿ ॥ ੧ ॥
ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਅਪਨੇ ਬਾਲਿਕ ਰਾਖਹੁ ਲੀਲਾ ਧਾਰਿ ॥ ਦੇਹੁ
ਸੁਮਤਿ ਸਦਾ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥ ੧ ॥
ਰਹਾਉ॥ ਜੈਸੇ ਜਨਨਿ ਜਠਰ ਮਹਿ ਪ੍ਰਾਨੀ ਓਹੁ ਰਹਤਾ ਨਾਮ ਅਧਾਰਿ॥
ਅਨਦੁ ਕਰੈ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਮ੍ਹਾਰੇ ਨਾ ਪੋਹੈ ਅਗਨਾਰਿ ॥ ੨ ॥
ਪਰਧਨ ਪਰਦਾਰਾ ਪਰਨਿੰਦਾ ਇਨ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਿਵਾਰਿ ॥
ਚਰਨ ਕਮਲ ਸੇਵੀ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੈ ਆਧਾਰਿ ॥ ੩ ॥
ਗ੍ਰਿਹੁ ਮੰਦਰ ਮਹਲਾ ਜੋ ਦੀਸਹਿ ਨਾ ਕੋਈ ਸੰਗਾਰਿ ॥ ਜਬਲਗੁ
ਜੀਵਹਿ ਕਲੀ ਕਾਲ ਮਹਿ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹਾਰਿ ॥੪॥੩੭॥

آسا محلا پنجوان شبد (٣٧)

(جيسين آهين جڳ ۾، تيسين مک سان نام چؤ چؤ چؤ.)

(١) تون ٻر انت اوگت اکوچر، اهه سڀ تيرا آڪار
ڪيا هم جنت ڪرهه چترائي، جا سڀ ڪڇهه
تجهئي مجهار

ارٿ:- هي هريو! تون ٻي انت، گت کان ٻري؛ اندرين جي پهچ کان دور آهين. هي ساري رچنا تنهنجوئي روپ آهي. جڏهين سڀڪجهه تو منجهان اٿين ٿيو آهي، تڏهين هي سوامي! اسان جو تنهنجا جيو آهيان، سو ڪهڙي چترائي ڪري سگهون ٿا؟ [اوگت == گت کان ٻرتي.]

ميري ستگور اپني ٻالڪ راکهه ليلا ڌار
ديهه سمت سدا گڻ گاوان، ميري ٺاڪر اگم اپار
(١ رهاءُ)

ارٿ:- هي منهنجا ستگورو! جڳت جي ليلا رچيندڙ! تون منهنجي ٻالڪ جي رکيا ڪر. هي ٺاڪر! هي ٻي انت!

(۲) سب کے وچ اک تُہے مَولیا، سگلی دیکھ
میت پیاری
سَب منگی روپا میرا ٹھاکُر، دانُ دیت سبھ
جیئہ سماری

ارتھ:- ہے پربھو سبھی جی تُوں ہی رمیا ہوئیں تے سب جیو پیارا مترو دیکھ رہا ہاں۔ ہے جیو جی اس درشٹی نال ہی تُوں سبھی نوں منگدا ٹھاکر رہی رمیو ہویں، جو سبھی جیواں کی داں (رزق) دیتی رہیو ہیں تے سمہالی لیو۔

(۳) ایکو ایکُ آپ اِکُ ایکی، ایکی ہی سگلا پاساری
جپ جپ ہوئے سگل سادھ جن، ایک نام دھیاہ
بہت اُدھاری

ارتھ:- ہے پار برہم اصل ہو، ہے پار پیغمبر ہو آپی تے ہکوئی ہکو ہو ساری اساری ہو آلسدے ہو ہوندو، ہکی جپ کری سب جیو سرپرست ہی ہوں گا۔ آپی ہے نام دھیائے کرکے پار ہوتے پار ہوں گا، رگھٹ جیوں جو اُدھار کیں گا۔

(۴) گہر گمبھیر اپار انت، اَنت نہی کچھ پارا واری
تُمری کرپا تے گُن گاوے نانک، دھیاہ دھیاہ پربھ
کَو نمسکاری۔

ارتھ:- صاحب ہرماتما اگھاں ہے وہی کی تاہے ”ہی گور گمبھیرا ہی اپ ہی اندی جا مالک! تیہکو کو الب دا پار کوئی۔ ماں سونکیں کرپا کری تہدا گُن گاواں تو تے دھیائی دھیائی ہوکی نمسکار کرداں تو۔“

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਤੂ ਬਿਅੰਤੁ ਅਵਿਗਤ ਅਗੋਚਰੁ ਇਹੁ ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਆਕਾਰੁ । ਕਿਆ

॥ ੧ ॥ ਜਨਮ ਮਰਨ ਚੂਕੇ ਸਭਿ ਭਾਰੇ ॥ ਮਿਲਤ ਸੰਗਿ ਭਇਓ
ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਲੈ ਖਿਨ ਮਹਿ ਤਾਰੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਭ
ਕੀ ਰੇਨੁ ਹੋਇ ਰਹੈ ਮਨੂਆ ਸਗਲੇ ਦੀਸਹਿ ਮੀਤ ਪਿਆਰੇ ॥
ਸਭ ਮਧੇ ਰਵਿਆ ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰੁ ਦਾਨੁ ਦੇਤ ਸਭਿ ਜੀਅ ਸਮ੍ਹਾਰੇ
॥ ੨ ॥ ਏਕੋ ਏਕੁ ਆਪਿ ਇਕੁ ਏਕੈ ਏਕੈ ਹੈ ਸਗਲਾ ਪਾਸਾਰੇ ॥
ਜਪਿ ਜਪਿ ਹੋਏ ਸਗਲ ਸਾਧ ਜਨ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਬਹੁਤੁ
ਉਧਾਰੇ ॥ ੩ ॥ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਬਿਅੰਤ ਗੁਸਾਈ ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਕਿਛੁ
ਪਾਰਾਵਾਰੇ ॥ ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ਨਾਨਕ ਧਿਆਇ
ਧਿਆਇ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਨਮਸਕਾਰੇ ॥ ੪ ॥ ੩੬ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۳۶)

(پنجن ۾ سمرڻ جو پرتاپ .)

(۱) ڪام ڪروڌ مائيا مد متسر، اي کيلت سڀ
جُوئي هاري
ست سنتوکھ دئيا ڌرم سچ، اِهه اپني گرهه ڀيتر واري

ارٿ :- ڪام، ڪروڌ، مايا جو نشو ۽ ايرکا، انهن اوگڻن ۾ ڪبلاڻ ڪري هي ۽ جنم جُوا ۾ هارائجي ٿو، تنهنڪري ست، سنتوکھ، ديا، ڌرم ۽ سچ اهي گڻ پنهنجي هردي روپي گهر ۾ ڌارڻ ڪرڻ گهرجن.

جنم مرن چُوڪي سڀ ڀاري
ملت سنگ ڀئيو من نرمل، گور پوري لئي کن
مهه تاري (رهاءُ ١)

ارٿ :- هي ڀائي! اهڙيطرح جنم مرڻ جا دک نورت ٿين ٿا. سادسنگت سان ملاڻ ڪري من پوتر ٿئي ٿو ۽ پُورن گورو هڪ کن ۾ تاري ڇڏي ٿو. [ڀاري = ڀار، دک.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਜਾਕਾ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰਭੁ ਬੇਲੀ ॥ ਪੀੜ ਗਈ ਫਿਰਿ ਨਹੀ ਦੁਹੇਲੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਚਰਨ ਸੰਗਿ ਮੇਲੀ ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਸੁਹੇਲੀ ॥ ੧ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਅਤੋਲੀ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਨਾਨਕ ਭਈ ਅਮੋਲੀ ॥ ੨ ॥ ੩੫ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۳۵)

(پوُرن برھم سان ملٹ کری کھڑو لاب پراپت ٹئی تو؟)

جاکا ھر سوامی پربھ بیلی
پیڑ گئی پھر نہی دھیلی (اک رہاؤ)

ارت :- جس منکھ دا ھر پربھ سوامی ساتھی رکھک آھی، تنہن منکھ جا مَن وری نہ دکھی تھی ٹو ہوو ری پیڑ مِٹ ٹئی۔

(۱) کر کرپا چرن سنگ میلی
سوکھ سہج آنند سہیلی

ارت :- جِس منکھ کُوں پربھ کرپا کری آپڑیں چرن سان ملائی تو، او منکھ گیان روپی سکھی آنند کری ھی جِیو سکی ٹئی تو۔

(۲) سادھ سنگ گُڻ گاہ اتولی
ھر سمرت نانک بھئی امولی۔

ارت :- سادھ سنگت دوارا سادھ سنگت مِلی ہوئی جی گُڻ گائیڻ کرتی ، سمرن کرتی جنو جی پراڻی دوہڑ کان بادر ، اولمیا نی ہوئی تی۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮਾਇਆ ਮਦ ਮਤਸਰ ਏ ਖੇਲਤ ਸਭਿ ਜੂਐ ਹਾਰੇ ॥ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਦਇਆ ਧਰਮੁ ਸਚੁ ਇਹ ਅਪੁਨੈ ਗ੍ਰਿਹ ਭੀਤਰਿ ਵਾਰੇ

ارت :- صاحب وينتي ڪري چون ٿا ته مـان ...
جي سرن پيو آهيان ۽ ستگوروءَ جي ديا سان مون مان ...
جو ڀؤ نڪري ويو آهي.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਸਦਾ ਸਦਾ ਆਤਮ ਪਰਗਾਸੁ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਚਰਣ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ੧ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨਿਤਿ ਜਪਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ॥ ਸੀਤਲ ਸਾਂਤਿ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਕਿਲਵਿਖ ਜਾਹਿ ਸਭੇ ਮਨ ਤੇਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਾ ਕੇ ਪੂਰਨ ਕਰਮ ॥ ਸਤਿ ਗੁਰ ਭੇਟੇ ਪੂਰਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ॥ ੨ ॥ ੩੪ ॥ ਦੂਜੇ ਘਰ ਕੇ ਚਉਤੀਸ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٣٤)

(ساڌ سنگت ۾ ڀڳتيءَ جو لاڀ.)

(١) سدا سدا آتمُ پرگاس
ساڌ سنگت هرِ چرڻ نِواس

ارت :- جڏهين ساڌسنگت ڪري هريءَ جي چرنن ۾ نواس ٿئي ٿو، تڏهين سديو من ۾ پرڪاش ٿئي ٿو.

رام نام نِت جپ من ميري
سيتل سانت سدا سک پاوهه، ڪلوکر جاهه سڀي من تيري (اڪ رهاءُ)

ارت :- هي منهنجا من! تون رام نام جپيندو رهه، ته ڪري تون سديو سکي رهين، تنهنجو هردو سديو سيتل ۽ شانت روپ هجي ۽ سڀ تنهنجا پاپ دور ٿي وڃن.

(٢) ڪهُ نانڪ جاڪي پورن ڪرم
ستگور ڀيٽي پورن پاربرهم.

ارت :- صاحب فرمائين ٿا ته جنهنجا پورن ڪرم آهن، ... روءَ سان ملي ٿو، جو پورن پاربرهم جو روپ آهي.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਬਾਂਛਤ ਨਾਹੀ ਸੁ ਬੇਲਾ ਆਈ ॥ ਬਿਨੁ ਹੁਕਮੈ ਕਿਉ ਬੁਝੈ ਬੁਝਾਈ ॥ ੧ ॥ ਠੰਢੀ ਤਾਤੀ ਮਿਟੀ ਖਾਈ ॥ ਓਹੁ ਨ ਬਾਲਾ ਬੂਢਾ ਭਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਾਧ ਸਰਣਾਈ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭਉ ਪਾਰਿ ਪਰਾਈ ॥ ੨ ॥ ੩੩ ॥

آسا محلا پنجواں شبد (۳۳)

(آتما اجر ء امر آهی.)

(۱) بانچھت ناہی سُ بیلا آئی
بِن حکمے کِتُ بجھے بجھائی

ارتھ :- جس موت دی ویلا کی [illegible] ، [illegible] آهی، [illegible] حکم کانسواء [illegible] اگمیہ کی [illegible] ، [illegible] .

ٹھنڈی تاتی مٹی کھائی
اوہ نہ بالا بوڑھا بھائی (رہاؤ)

ارتھ :- [illegible] آهی (جیسے [illegible]) ، [illegible] آهی (جیسے [illegible]) ، [illegible] آهی (جیسے [illegible]) ، [illegible] آهی (مطلب [illegible]) . [illegible] آهی . [illegible] == [illegible] . [illegible] == [illegible] . مٹی == [illegible] . کھائی == کھاڈل .
اوہ == اوہ [illegible] .

(۲) نانک داس سادھ سرنائی
گور پرساد بھؤ پار پرائی .

ਲਾਗੋ ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਰਨਾਇ ॥ ੧ ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭਏ ਕਿਰਪਾਲਾ ਹੋਏ ਆਪਿ ਸਹਾਇ ॥ ਗੁਨ ਨਿਧਾਨ ਨਿਤਿ ਗਾਵੈ ਨਾਨਕੁ ਸਹਸਾ ਦੂਖੁ ਮਿਟਾਇ ॥ ੨ ॥ ੩੧ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٣١)

اُٿانڪا:- هي شبد سري گورو ارجن ديو مهراج سوڍو سري گورو هرگوبند صاحب جي ٿيڻ مهل اُچاريو-

[illegible]

[illegible]

(اڃا ...)

[illegible]

(١) [illegible]

[illegible]

[illegible]

(٢) [illegible]

[illegible]

[illegible]

کیوں نہ ڈر دا ہاں، تہمکری سادسنگت ساں ملی
پرماتما جی دُکھ دور نہیں کرے۔

سُو نجام اکہ پو جَل ڈن کی

جَحو نوتا دات وَلک مائیا کی   (اک رہاؤ)

ارتھ :- میں جھل (سمسار) ماں ترن جو سکو اپاؤ کر،
تہمکرو جمر مایا جی جوشں نہ اجاو ہو وجی۔ [سرنجام ==
جوڑ جک، ہسو بست، اپاو، رنگر == تماما جوشوں۔]

(۲) جپ تپ سنجم کرم نہ کمائیا
شیوا سادھ نہ جانیا ہر رائیا

کہہ نانک ہم نیچ کرما
سرن پری کی راکھہ شرما۔

ارتھ :- میں ہارا، (بوڑی رہمی کیسو رہ) "میں
ہروا نہ موں کو جپ، نہ تپ، نہ سادھنا، نہ ہی کو کرم
کماو آئیں۔ میں ہرتی راجا موں، تہمکری سمس جی شیوا
کتی آئیں، نہ پوکی جاتو آئیں۔" موں تاں نہ ممش جوندو
رہ۔ "میں ہروا اسے نیچ کرم آہں، سرنا ہئی جی
لجہ رکھ۔"

نوٹ :- ایس سند، شبد "داس" نہ ایہی نوں۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਮੈ ਦੂਜਾ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥ ਤੂੰ ਸਾਜਨੁ ਸੰਗੀ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਕਾਹੇ ਜੀਅ ਡਰਾਹੀ ॥੧॥ ਤੁਮਰੀ ਓਟ ਤੁਮਾਰੀ ਆਸਾ ॥ ਬੈਠਤ ਊਠਤ ਸੋਵਤ ਜਾਗਤ ਵਿਸਰੁ ਨਾਹੀ ਤੂੰ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਰਾਖੁ ਰਾਖੁ ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੀ ਅਗਨਿ ਸਾਗਰ ਵਿਕਰਾਲਾ ॥ ਨਾਨਕ ਕੇ ਸੁਖ ਦਾਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਹਮ ਤੁਮਰੇ ਬਾਲ ਗੁਪਾਲਾ ॥ ੨ ॥ ੩੦ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۲۱)

ارٿ:- هي واهگورو! جڏهن اوهين ٻولڪي جا ڇي ڳالهه آهي؟ جڏهن اوهين ٻولڪي پيارو آهين ته ٻولڪي کي ڪهڙي فڪر آهي؟ جڏهن توهين مهنجي من ۾ وسين ٿا ته ٻولڪي ڪهڙو فڪر ٿيو لڳي.

(۲) جو تون ڪرهه سوئي پروانڻ
ساهب صاحب تيرا سچه فرمانڻ

ارٿ:- هي پروڙا جيڪي تون ڪرين ٿو، سوئي ٺيڪ آهي. هي سچا صاحب! تنهنجو حڪم سچو آهي. [پروانڻ = اڏرن، ٺيڪ.]

(۳) جا تڌ ڀاوئي تا هر ڪڻ گاوُ
تيري ڪهڙ سدا سدا هئي نياو

ارٿ:- هي پروڙا جيڪڏهن تنهنجي اڇا هجي ته ماڻهو تنهنجا گڻ ڳائن. هي سوامي! تنهنجي گهر ۾ سدا نياءُ آهي.

(۴) ساهب صاحب آلسڪه ابيو
نانڪ لائيا لاڪا شيو.

ارٿ:- صاحب ڪهڙي ڳالهه ڪري؟ هي ساهب صاحب! هي الک! اهي اسان ٻڌون ٿا: "هي سچا شيوا ۾ لڳاءِ ٿو." اهو اسان جو سچو ...

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਨਿਕਟਿ ਜੀਅ ਕੈ ਸਦਹੀ ਸੰਗਾ ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਵਰਤੈ ਰੂਪ ਅਰੁ ਰੰਗਾ
॥੧॥ ਕਰੇ ਨ ਝੁਰੈ ਨਾ ਮਨੁ ਰੋਵਨ ਹਾਰਾ ॥ ਅਵਿਨਾਸੀ ਅਵਿਗਤੁ
ਅਗੋਚਰੁ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਖਸਮੁ ਹਮਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤੇਰੇ
ਦਾਸਰੇ ਕਉ ਕਿਸ ਕੀ ਕਾਣਿ ॥ ਜਿਸ ਕੀ ਮੀਰਾ ਰਾਖੈ ਆਣਿ॥੨॥
ਜੋ ਲਉਡਾ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਆ ਅਜਾਤਿ ॥ ਤਿਸੁ ਲਉਡੇ ਕਉ ਕਿਸ ਕੀ
ਤਾਤਿ ॥ ੩ ॥ ਵੇਮੁਹਤਾਜਾ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਕਹਹੁ ਗੁਰ
ਵਾਹੁ ॥ ੪ ॥ ੨੧ ॥

نتیجہ ہے سچی راحت تاں، جو گورو دی کرپا نال ملدی ہے
انتیجہ نتیجہ واں ملدی ہے۔ راحت = سچی راحت تاں۔

(۴) سچے صاحب الکھ ابھیو
نانک لایا لاگا سیو۔

ارتھ:- صاحب فرماندے تاں کہ سچے صاحب الکھ ابھیو جا گرو
سادھو گیانی تاں، ستے ہیں جنہاں اوہدی سیوا لگی ہوئی ہے۔
الکھ = ...۔ ابھیو = ...۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਨਉਨਿਧਿ ਤੇਰੈ ਸਗਲ ਨਿਧਾਨ ॥ ਇਛਾ ਪੂਰਕੁ ਰਖੈ ਨਿਦਾਨ॥੧॥ ਤੂੰ ਮੇਰੋ ਪਿਆਰੋ ਤਾ ਕੈਸੀ ਭੂਖਾ ॥ ਤੂੰ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਲਗੈ ਨ ਦੂਖਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜੋ ਤੂੰ ਕਰਹਿ ਸੋਈ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ ਤੇਰਾ ਸਚੁ ਫੁਰਮਾਣੁ ॥ ੨ ॥ ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥ ਤੇਰੈ ਘਰਿ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹੈ ਨਿਆਉ ॥ ੩ ॥ ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ ਅਲਖ ਅਭੇਵ ॥ ਨਾਨਕ ਲਾਇਆ ਲਾਗਾ ਸੇਵ ॥ ੪ ॥ ੨੦ ॥

آسا محلا پنجواں شبد (۲۰)

(سنمکھ وینتی۔)

(۱) نؤ ندھ تیرے سگل ندھان
اچھا پورک رکھے ندان

ارتھ:- ہے پربھو! نؤ ندھ تے سب خزانے تیرے ہی ہتھ
ہن۔ توں اچھا پوری کرن والا ہیں۔ ...
ندان = خزانہ۔ اچھا پورک = اچھا پوری کرن والا۔ ندان = آخر،
انت ...

ارٿ :- مي ٻراني ! جهڙيطرح رسدار رس ٻوڪي ٿو، ٻوءِ ڪسي اڳي جنهن ڪس وٺس ٿو، تڏهن ڪسي وڃي ٿو، تهڙيطرح مي ءِ سارو سنسار انسوره جي ڪسي آهي ءِ ٻالڪ اوسا، جواني، ٻڍڙي جنهن ڪس وٺي ٿو، تڏهن ٻراڻ ڪڍي ٿو. [ڪرسابا = رسدار. ٻوڙي = ٻوڪي ٿو. ڪرسالي = ٻي، ڪسي، ٻوڪر. ٻاڻ = وڃي ٿو.]

جو جڻمي سو جائه موئا

ڪمو لد ٻکت آسڻ دي ٿيڻ (١ ڪ رهاءُ)

ارٿ :- مي ڀائي ! جو جائو آهي، سهاي مئل ئي جائو (ڄاءِ سهڪي اوس مرڻولي آهي) ءِ ٻر جو گوبند جو ڀڳت آهي، سو امر رهي ٿو يعني جنم مرڻ کان رهت ٿئي ٿو

ستگرو آسادي وارءِ سري ڪورو ننڪ صاحب جن فرماڻن ٿا ته :-

" جه آئيا سو چاسي، سڀڪو آئي واريئي."

(٢) دن ڏي سوٻر ٻڙسي رات

رئط ڪٽي ڦر جوءِ ٻرهات

ارٿ :- جهڙيطرح ڏينهن ٿئي سو رهندي اوس رات ٿئي ٿي، رات گذري ٿي ڀي ڪ ورت صبح ٿئي ٿو، تهڙيطرح جو جائو آهي، سو اوس مرندو، ليڪن مڪت ٿئي مرڻ جو ڀڳت ئي نسرو. سرهر = صبح، اوس. ٻڙسي = ٿيندي. رئڻ = رات.

(٣) مائيا مهه سوءِ رهي ابهاڳي

ڪرءِ ساد ڪو ورلا جاڳي

ارٿ :- مي ڀائي ! مايا جي موهه ۾ ابهاڳا جيو اگيان روپي

(٣) سو سچو شاهه جس گر هر ڌن سنچا ڻا

اِس ڌن تي سڀ جڳ ورسا ڻا

ارٿ :- سچو شاهوڪار اهوئي آهي، جنهن جي انتهڪرڻ ۾ هري نام ڌن ڪٺو ڪيو وڃي ٿو. انهيءَ ڌن مان سارو سنسار ورسجي ٿو يعني لاڀ پرائي ٿو. (مطلب ته جنهن جنهن جڳت ۾ نام جپيو آهي، سوئي مڪت ٿيو آهي). [شاهه = شاهوڪار، سيٺ. سنچاڻا = ڪٺو ڪيو وڃي ٿو.]

(٤) تن هر ڌن پائيا جس پورب لکي کا لهڻا

جن نانڪ انت وار نام ڳهڻا .

ارٿ :- انهي ئي اهو هرئ ڌن پاتو آهي، جنهنکي پورب جي ڪرمن جو لکيو مستڪ تي لکيو پيو آهي (پاو- جو وڏن ڀاڳن وارو آهي). صاحب فرمائين ٿا ته انت سمي ۾ نام ئي گهڻو آهي يعني انت سمي ۾ نام ئي اسانجو آسرو آهي .

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਜੈਸੇ ਕਿਰਸਾਣੁ ਬੋਵੈ ਕਿਰਸਾਨੀ ॥ ਕਾਚੀ ਪਾਕੀ ਬਾਢਿ ਪਰਾਨੀ॥ ੧ ॥ ਜੋ ਜਨਮੈ ਸੋ ਜਾਨਹੁ ਮੂਆ ॥ ਗੋਵਿੰਦ ਭਗਤੁ ਅਸਥਿਰੁ ਹੈ ਥੀਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਦਿਨ ਤੇ ਸਰਪਰ ਪਉਸੀ ਰਾਤਿ ॥ ਰੈਣਿ ਗਈ ਫਿਰਿ ਹੋਇ ਪਰਭਾਤਿ ॥ ੨ ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਸੋਇ ਰਹੇ ਅਭਾਗੇ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਜਾਗੇ ॥ ੩ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਣ ਗਾਈਅਹਿ ਨੀਤ ॥ ਮੁਖ ਊਜਲ ਹੋਇ ਨਿਰਮਲ ਚੀਤ ॥ ੪ ॥ ੧੯ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (١٩)

(نام بنا هيءَ ديهه ويچاري .)

(١) جئسي ڪرساڻ بووي ڪرساني

ڪاچي پاڪي باڍ پراني

ਧਨੁ ਸੰਚਾਣਾ ॥ ਇਸੁ ਧਨ ਤੇ ਸਭੁ ਜਗੁ ਵਰਸਾਣਾ ॥ ੩ ॥ ਤਿਨਿ
ਹਰਿ ਧਨੁ ਪਾਇਆ ਜਿਸੁ ਪੁਰਬ ਲਿਖੇ ਕਾ ਲਹਣਾ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ
ਅੰਤਿ ਵਾਰ ਨਾਮੁ ਗਹਣਾ ॥ ੪ ॥ ੧੮ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (١٨)

(نام جي مهما.)

(١) ڪر ڪرپا پربڪتي آئيا
مل ستگر ڌن ٻڌر پائيا

ارٿ:- هي ڀائي! جڏهن ستگرو سان ملي ٻڌرن ڌن
يعني نام پائجي ٿيو، تڏهن هري ڪرپا ڪري پرگهٽ
ٿئي ٿو.

آئسا هر ڌن سنچهڻي ڀائي
نام نه جائي، جل نهي ڏوبي، ستڪ چور ڪر
ڪڍه نه جائي (١ رهاءُ)

ارٿ:- هي ڀائي! اهڙو هري ڌن يعني نام ڪٺو ڪرڻ
گهرجي، جيڪي نام نٿي جلائي، جل ٻوڙي نه ٿو سگهي ۽
جو اهڙي جاءِ ڪڍي نه ٿو سگهي (مطلب ته سدائين اسان سان
سنگ آهي). [سنچهڻي = ڪٺو ڪجي. ڪڍه = ڪڍي نه.]

(٢) توٽ نه آوي نکٽ نه جاءِ
کاءِ خرچ من رهيا اگهاءِ

ارٿ:- نام روپي ڌن جي اٽ ڪا ڪمي ڪانه ٿي. اهو
ڪٽڻ جوڳي نه آهي پر نه ڪهڙو نه ڪاٽجي ۽ خرچجي. نام
روپي ڌن سان من سدائين ڍاپل رهي ٿو. [توٽ = گهاٽي،
اٽ. اگهاءِ = ڍاپل.]

ڀيڻي سکن جو خزانو آهي ۽ اهڙي ستگوروءَ هوندي تون اُداس
ڇو ٿيندين؟ (مطلب تہ ستگوروءَ وٽان توکي سڀ ڪجهہ حاصل
ٿيندو ۽ تون ڪڏهين بہ دکي نہ ٿيندين). [ٻڙاگر == روڻ،
اُداسپڻو.]

(٢) چرڻ ڪمل رِدَ اَنتر ڌاري
پرڳٽي جوت مِلي رام پياري

ارٿ :- جن پرشن ستگوروءَ جا چرن ڪمل، هرديءَ ۾
ڌارن ڪيا آهن، تن ۾ جوت پرگهٽ ٿي آهي ۽ هو پياري
رام سان مليا آهن.

(٣) پنچ سکي مِل منگل گائيا
اَنهد باڻي ناد وجائيا

ارٿ :- اُهن پنجن سکين (سنتن) سان ملي پرڀوءَ جي
ميلاپ جا گيت ڳايا آهن ۽ اناهد شبد جي واڄٽي وڄي آهي.

(٤) گور نانڪ تُٺا مِليا هر راءِ
سُکہ رَئڻ وِهاڻي سهج سڀاءِ.

ارٿ :- صاحب فرمائين ٿا تہ جڏهين گورو پرشن ٿٺي ٿو،
تڏهين هري راجا ملي ٿو ۽ پوءِ سهج سڀائي اوسنا روءِ رات
سک ۾ گذري ٿي. [رئڻ == رات. وهاڻي == گذري ٿي.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਪਰਗਟੀ ਆਇਆ ॥ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਧਨੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਐਸਾ ਹਰਿ ਧਨੁ ਸੰਚੀਐ ਭਾਈ ॥ ਭਾਹਿ ਨ ਜਾਲੈ ਜਲਿ ਨਹੀ ਡੂਬੈ ਸੰਗੁ ਛੋਡਿ ਕਰਿ ਕਤਹੁ ਨ ਜਾਈ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ਨਿਖੁਟਿ ਨ ਜਾਇ ॥ ਖਾਇ ਖਰਚਿ ਮਨੁ ਰਹਿਆ ਅਘਾਇ ॥ ੨ ॥ ਸੋ ਸਚੁ ਸਾਹੁ ਜਿਸੁ ਘਰਿ ਹਰਿ

ارٿ:- صاحب فرمائين ٿا ته جهڙي گورو جي دئا سان امڙي پڻ پراپت ٿئي ٿي، سو مرڻ جي سروب ۾ سمائي وڃي ٿو. [انڪ = سروب.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਤ ਇਹੁ ਮਨੁ ਲਾਈ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਿ ਸਭੈ ਫਲ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥ ਮਨ ਕਿਉ ਬੈਰਾਗੁ ਕਰਹਿਗਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਪੂਰਾ ॥ ਮਨਸਾ ਕਾ ਦਾਤਾ ਸਭ ਸੁਖ ਨਿਧਾਨੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਿ ਸਦਹੀ ਭਰਪੂਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਚਰਣ ਕਮਲ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਧਾਰੇ ॥ ਪ੍ਰਗਟੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲ ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ ॥ ੨ ॥ ਪੰਚ ਸਖੀ ਮਿਲਿ ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ ॥ ਅਨਹਦ ਬਾਣੀ ਨਾਦੁ ਵਜਾਇਆ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਤੁਠਾ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥ ਸੁਖਿ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ੪ ॥ ੧੭ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۷)

(ستگوروءَ جي مهما.)

(۱) پرڀ هوءِ ڪرپال ته اِهُ مَن لائي
ستگر شيو سڀئي ڦل پائي

ارٿ:- جڏهن پرڀو ڪرپال ٿئي ٿو، تڏهن هيءُ مَن ستگورن ۾ لڳائي ٿو؛ پوءِ جڏهن هيءُ جيو ستگورو جي شيوا ڪري ٿو، تڏهن هو سڀ ڦل (ڌرم، ارٿ، ڪام ۽ موکير) پراپت ڪري ٿو.

مَن ڪئن ٻيراڳ ڪريگا، ستگر ميرا پُورا
منشا ڪا داتا سڀ سُک نڌان، امرت سر سدهي
ڀرپُورا (۱ رهاءُ)

ارٿ:- هي مهنجا مَن! پورن ستگورو، امرت جو سرور آهي ۽ سدا ڀرپور آهي، هو سڀ منشائون پورن ڪندڙ ۽

آسان سنڌي پنجوان شعر (١١)

... نام اُٿاريو.
... شيوا ادا آهي، جو بهتر ساُن مرئيد جو آهرت نام اٿاري.
... ڏاُن == ڏوهڙو، اڳي تو مرئيد سان.

مرشد سڀني سڀ سکائي
ڏکر سکر سمري ڦير موجود، هر هنڌ موڪلائان

ڏرائي (اِڪ رهاڻو)

ارٿ :- (اوڙو نسخو دشمن گهرمي ترا) مرشد ئي مخبتو سائي آهي، جو محبتو سڀني ڳالهه سڃاڻڪ آهي. ڏکر سڀ ۾ حتي ڪٿي مٽي پاد ڪرياُن تو تر دو برگو سچ ٿئي تو. هر ويچار مونسي ايا ويچاري ڪنڌو؟ دوموجود وساڻڪ.

ويچاريو == ويچارو. ڏرائي == ڏياري.

(٢) مرشد اوڃ مئي ڏڪا ڏاڙ
مرشد سڪا مئي ماڻ ديڄاڙ

ارٿ :- مرشد محبتو آسرو آهي؛ مرشد مونئي مونئي پل آهي. مرئي محبتو بتر آهي، محبتوئي مونکي سڀ ۾ آسرو آهي.

ڏيڄاڙ == آسرو.

(٣) مرشد پوري ميرا ڏر ويساڻ
گورمکر ڏن ڪٽي مرشد شاه

ارٿ :- محبتي بوٽي ۾ مرشد آهي؛ محبتو سواڻ ٿي آهي. مرئي، جو محبتو دلي آهي، محبتو ۾ مرئيد ۾ ئي = گورو جي ايڏس ڏاراُن ئي ڪتي ٿيو.
نام روي ڏن

شام == دلي.

(٤) گورڪرا ٿيو ادمت آوتي
ڏن ڏانڪ ڏرڪي آڻڪ سماوتي.

(٣) پنچ دوت مل بوہت جھگڑے
ترک ترک رووے ہات اکھواڑے

ارب:- کام آدک پنجے دوتی گلّ جی مولکی پنجے
برہمر کاں وحوڑیو آمی. ...و ... و ماں اہو روؤاں ؟
دکر وحوں ہٹ مروڑیاں.

(٤) جن نانک ...ر مر درس دکائیا
آتم ...ن برم سکھ پائیا.

ارب:- صاحب درمائس نا تر لسٹ مرےد مولکی جنوں
جو درش دیکاریو. مون پنجکو سروپ سنجالی برم سکھ پاتو.
[آتم جس == سروپ سنجالی.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਮਹਿ ਪਰਮ ਨਿਧਾਨੁ ॥ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਮੁਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਸਾਥੀ ਸੰਗਿ ਸਖਾਈ ॥ ਦੁਖਿ ਸੁਖਿ ਸਿਮਰੀ ਤਹ ਮਉਜੂਦੁ ਜਮੁ ਬਪੁਰਾ ਮੋਕਉ ਕਹਾ ਡਰਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਹਰਿ ਮੇਰੀ ਓਟ ਮੈ ਹਰਿ ਕਾ ਤਾਣੁ ॥ ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਸਖਾ ਮਨ ਮਾਹਿ ਦੀਬਾਣੁ ॥ ੨ ॥ ਹਰਿ ਮੇਰੀ ਪੂੰਜੀ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਵੇਸਾਹੁ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਨੁ ਖਟੀ ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਸਾਹੁ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਇਹ ਮਤਿ ਆਵੈ ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਕ ਅੰਕਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ੪ ॥ ੧੬ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (١٦)

(هريءِ م نسچو.)

(١) ہ شیوا مہ پرم ندھان
ہ شیوا مکھ امرت نام

ارب:- مرےد جی شیوا ہ مری پرابت ہنی ہو. مرےد

ਕਉ ਹਰਿ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥ ਆਤਮੁ ਚੀਨਿ ਪਰਮ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧੫ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۵)

(پرماتما سان ملڻ جي سڪ.)

(۱) اِڪ گهڙي دِنس مو ڪئُه بهت دِهاري

مَن نه رهئي ڪئِسي مِلئُه پياري

ارٿ:- پنهنجي پريتم جي وڇوڙي ۾ هڪ گهڙي سڄو ڏينهن بيٺي ڀاسي، بلڪ گهڻيئي ڏينهن ٿي ٿا لڳن. مان ڪيئن پنهنجي پياري سان ملان؟ منهنجو من پريتم کان سواءِ ترڪڻ نه ٿو رهي.

اِڪ پل دِنس مو ڪئُه ڪبهه نه بهاوي

درشن ڪي مَن آس گهنيري، ڪوئي اَئِسا سنت

مو ڪئُه پرهه ملاوي (اِڪ رهاءُ)

ارٿ:- پريتم جي وڇوڙي ۾ هڪ پل، سڄو ڏينهن ٿي ٿو لڳي بلڪ اصل نه ٿو گذري (يعني وقت وڏي ورهيه ٿي پوي ٿو). منهنجي من ۾ پياري جي درشن جي گهڻي چاهنا آهي. آهي ڪو اهڙو سنت جو مونکي پنهنجي پريتم سان ملائي؟ بهاوي == گذري. پرهه == پريتم سان.

(۲) چار پهر چهه جُگه سماني

رئڻ ڀئي تب انت نه جاني

ارٿ:- پريتم جي وڇوڙي ۾ ڏينهن جا چار پهر چئن جڳن سمان ٿا ڀاسن. جڏهن رات ٿئي ٿي، تڏهن سمجهان ٿو ته گذرندي ئي ڪانه.

نوٹ :- سری گورو ارجن دیو جی دی فارسی
ہر تی سیر والو کی ہک سیر دی برابر ھتا۔

(۳) بشتا اَسْت رَکْتْ پریتی چار
اِسْ اوہلی داکتو کمانْ

ارت :- ھی بائی ! توں وشتا، ھڈں ، رت جو بتلو آمیں
جو حمر ہ لپتمل آمی۔ ابیہ تی تسوں مرور نی وہو آمیں۔
[است == ھڈا۔ رکت == رت۔ پریتی چار == حمر ہ ویڑھیل۔
کماں == مٹ۔]

(۴) ایک وستْ پوُہیر، تا موود پاکْ
بِن ہُو ھی توں سدا نا پاکْ

ارت :- ھی بائی ! ھک آما روپ وستو توں سجانْ تر
بولر نئس۔ سجانْ کاسواے توں سبو ابور رھندیں۔

(۵) کہْ ناک کور کثر فرماںْ
جس ، تی پائیئی در پیر کر سجانْ۔

ارت :- سری گورو ارجن دیو جی فرمائس تا تر "ماں
گوروہ داں فرباں وجاں، جمہمجی وسلی مری فرمانماں، جو
سیالو آمی، سو پائیجی تو۔"

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਇਕਤੁਕੀ ਚਉਪਦੇ

ਇਕ ਘਰੀ ਦਿਨਸੁ ਮੋਕਉ ਬਹੁਤੁ ਦਿਹਾਰੇ ॥ ਮਨੁ ਨ ਰਹੈ ਕੈਸੇ ਮਿਲਉ ਪਿਆਰੇ ॥ ੧ ॥ ਇਕੁ ਪਲੁ ਦਿਨਸੁ ਮੋਕਉ ਕਬਹੁ ਨ ਬਿਹਾਵੈ ॥ ਦਰਸਨ ਕੀ ਮਨਿ ਆਸ ਘਨੇਰੀ ਕੋਈ ਐਸਾ ਸੰਤੁ ਮੋਕਉ ਪਿਰਹਿ ਮਿਲਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਚਾਰਿ ਪਹਰ ਚਹੁ ਜੁਗਹ ਸਮਾਨੇ ॥ ਰੈਣਿ ਭਈ ਤਬ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਨੇ ॥ ੨ ॥ ਪੰਚ ਦੂਤ ਮਿਲਿ ਪਿਰਹੁ ਵਿਛੋੜੀ॥ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਰੋਵੈ ਹਾਥ ਪਛੋੜੀ ॥੩॥ ਜਨ ਨਾਨਕ

ਮਿਹਮਾਨੁ ॥ ਅਵਰ ਵਸਤੁ ਤੁਝ ਪਾਹਿ ਅਮਾਨ ॥ ੨ ॥ ਬਿਸਟਾ ਅਸਤ ਰਕਤੁ ਪਰੇਟੇ ਚਾਮ ॥ ਇਸੁ ਊਪਰਿ ਲੇ ਰਾਖਿਓ ਗੁਮਾਨ ॥ ੩ ॥ ਏਕ ਵਸਤੁ ਬੂਝਹਿ ਤਾ ਹੋਵਹਿ ਪਾਕ ॥ ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ ਤੂੰ ਸਦਾ ਨਾਪਾਕ ॥ ੪ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਕਉ ਕੁਰਬਾਨੁ ॥ ਜਿਸ ਤੇ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਨੁ ॥ ੫ ॥ ੧੪ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۴)

(اُپد یش)

(۱) ٻُڌي تيري ٻڌ ڪر ڏاتي
جان ست ڪر دونکي ماتي

ارٿ :- هي ڀائي ! تنهنجو سرير ڏاتي ڪاريگريءَ سان ٺاهيو ويو آهي، پر تنهنجي ڪري سمجهه تہ نيٺ مٽي ٿي ويندو. [ٻڌي = ٻڌل، سرير. ٻڌ = ريت، تجويز، ڪاريگري. ڏاتي = ڏني ويئي آهي.]

مُول سمالهہ اڇيت گوارا
اتني ڪهڙ تہ ڪيا ڪري (ا = رهاءُ)

ارٿ :- رکي ٻي سمجهہ مورکا ! تون مول پرماتما کي ياد ڪر. تون پنهنجو مول ياد ڪر تہ جاڻان جائو آهين؟ (مطلب تہ تون رت ٻوند مان پيدا ٿيو آهين)، تنهنڪري توکي ست ڪرڻ تہ گهرجي. [مول = (۱) مول پرماتما. (۲) پنهنجو مول يا اصل تہ ماتا جي رت ۽ پتا جي ويرج مان ٺهيل آهي.]

(۲) تين سيرڪا ڏاڙي مهمان
اور وست تجهہ پاهہ امان

ارٿ :- هي ڀائي ! تون تن ڏين سيرن جو ڏاڙهي مهمان آهين، ٻيون سڀ وسٽون تو وٽ امانت رکيل آهن.

ارتھ :- ہے بالی ! ہمیں سرہر روہی کجھو دلو لسٹ لاس لی وہسو. جمہجی لی گٹھ روپ ترکتی لاس لئی لی، تمہکو تحر-روپ روہی گھر ہر واسو لئی لو. [مکتی ==دلو.]

(۳) اوہ ا ہڑھ من ہوئی پٹیالا

ڈون ہائی تس لکی ر کالا

ارتھ :- سو اوحو حڑمی تو ہمیں اہاں سال ہرجی وجی لو، سو پاتال ہر کری لو ہمیں ترکے گاہی لئی لو، ہر جو ڈرہی بی ہوی لو ہمیں تراہاں رہی لو، تمہکی کال ر لو اگی ہمیں ہو جمر مرن کاں رہت لئی لو. [پٹیالا = پاتال.
کالا = کال.]

(۴) پومت قری تن کجھو ر ہنیا

سی اسٹر، جن گور شبد کمانیا

ارتھ :- جو کڈمس کئی ر کڈمس پتکی لو (مطلب ر انکے مس ہ ہرورپ رہی لو)، سو کجھہ ہ ہرائی ر لو سکوی، ہر جمکی گوروہ جو سہ کمالس ڈا، سی لی اسٹر آمں.

(۵) جیٹھ پنڈ سب ہر کا مال

ددکے گور مل پتی نہال.

ارتھ :- جمٹھ ہ سرہر سب ہرتہ جا آمں. صاحب ہرمالس لا ر گوروہ سال ملی می جمو حوس رہی لو.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਪੁਤਰੀ ਤੇਰੀ ਬਿਧਿ ਕਰਿ ਥਾਟੀ ॥ ਜਾਨੁ ਸਤਿ ਕਰਿ ਹੋਇਗੀ ਮਾਟੀ ॥ ੧ ॥ ਮੂਲੁ ਸਮਾਲਹੁ ਅਚੇਤ ਗਵਾਰਾ ॥ ਇਤਨੇ ਕਉ ਤੁਮ ਕਿਆ ਗਰਬੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤੀਨਿ ਸੇਰ ਕਾ ਦਿਹਾੜੀ

تات برج

[illegible] سدر شبد [illegible] کو و ارجن دیو جی [illegible]
[illegible] کی لبدین گا۔ [illegible]
[illegible] دات بات [illegible]، توکی [illegible]
[illegible]، [illegible] کائین [illegible]
[illegible]، کیل تماشا [illegible] طرح [illegible]
[illegible] توکی [illegible] پدارتھ [illegible] توکی
[illegible] توکی [illegible] ، اوپ [illegible]
[illegible] آدن [illegible]
[illegible] توکی [illegible] پانی دکی [illegible]۔ تون
[illegible] ست مہاتما جی۔ ادو توکی [illegible]
[illegible] وقت پرماتما [illegible]
[illegible] لیندی، تہن وقت تون سسار جی
[illegible]
[illegible] لی [illegible]۔"

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਇਕਤੁਕੇ

ਜੀਵਤ ਦੀਸੈ ਤਿਸੁ ਸਰਪਰ ਮਰਣਾ ॥ ਮੁਆ ਹੋਵੈ ਤਿਸੁ ਨਿਹਚਲੁ
ਰਹਣਾ ॥ ੧ ॥ ਜੀਵਤ ਮੁਏ ਮੁਏ ਸੇ ਜੀਵੇ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ
ਅਵਖਧੁ ਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੇ ॥ ੧ ॥
ਰਹਾਉ ॥ ਕਾਚੀ ਮਟੁਕੀ ਬਿਨਸਿ ਬਿਨਾਸਾ ॥ ਜਿਸੁ ਛੂਟੈ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ
ਤਿਸੁ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ॥ ੨ ॥ ਊਚਾ ਚੜੈ ਸੁ ਪਵੈ ਪਇਆਲਾ ॥
ਧਰਨਿ ਪੜੈ ਤਿਸੁ ਲਗੈ ਨ ਕਾਲਾ ॥ ੩ ॥ ਭ੍ਰਮਤ ਫਿਰੇ ਤਿਨ
ਕਿਛੂ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ਸੇ ਅਸਥਿਰ ਜਿਨ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇਆ
ਮਾਟੀ ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਹਰਿ ਕਾ ਮਾਲੁ ॥ ਨਾ
ਤੁਮ ਕਿ ਨਿਹਾਲ ॥ ੫ ॥ ੧੩ ॥

سُڪنا رُوپا تجھ پہ دام
سيل بڪارئو تيرا ڪام

ارٿ:- ھيون سڀ جونيون (يعني، ھون آدڪ) تنھنجون پاليل پرينديون يعني داسيون آھن. جن ھرڻون تسي تنھنجي سرداري ھلي ٿي (مطلب ته سڀڪو توکي وڏو ڪري سمجھي ٿو). سون، روپ ۽ ٽامون ٻه وٽ موجود آھي، ھر ڪام تنھنجو سيل جت ڪري چڙھيو آھي. [پنڌري == پاليل پرينديون يعني داسيون. دام == ٽامون. سيل == گرٿ.]

(٥) جاڪه درشٽ مٽيا جرراه
سا بندي تي لئي چڙاه
ساڌ سنگ مال درس پائيا
ڪبير ناڪ سنّل اوه ڪائيا

ارٿ:- جنھن تي مري راجا جي ڪريا درشٽي ٿئي ٿي، تنھنکي ئي مري جي ھند پعداني روپ سنسار مان جڏائي ونئي ٿو. صاحب فرمائين ٿا ته اُھا ديھه ستالي آھي، جا ساڌ سنگ سان ملي مري نام جو امرت لاڀ ڪري ٿي. [مٽيا == ديا. بندي == ھندپعدانو سنسار.]

سڀ روپ سڀ سکه بني سيا کين.
اُت سُندر پچکن ٿُون. (اڪ ردا)

ارٿ:- " (مي پيارا، جي تنھنجا اهرا وڏا ڀاڳ آھن، جو مري جي ڪريا درشٽي توتي ٿئي، ته پوء) تون سڀاڳڻ ۽ھاجي بوندينءَ، جنھنجر درقسم جي سوبيا ۽ سکه آھي. تون پوءِ بلڪل سويندڪ ۽ سمجھه وارتي لپکجڻ بر ايندينءَ."

ارٿ:- مٺي ڳالهه، سندر روپ وارا، چالاڪ ۽ هوشيارا
مٽ ۽ موهه لوڪي ڦاسائي ڇڏيو آهي. [ڇڪڻ = چالاڪ، هوشيار. ڦاڪي = ڦاسايو آهي.]

(٢) انت سُهي تيري ٽاڪ سالَ
ڪرِ اشنان پوڄا تلڪ لعلَ
گلي گرُهي مکرِ کوڙ هر گيان
سپ پڌ ڪوئي لوڀ سُئان

ارٿ:- تنهنجو رنڊلو ٽاڪل پيو آهي. تون اشنان ڪرين ٿو، پوڄا ڪرين ٿو ۽ ڳاڙها ٽلڪ ڏين ٿو. جسو ٽڪ پون وات سان گيان جون ڳالهيون ڪڍين ٿو پر اسڪار ۾ گرهيو سڙيو پيو آهين ۽ لوڀ روپي ڪتي تنهنجي سمجهه ڇٽ ڪري ڇڏي آهي. [سُوهي = پوري. ٽاڪ سال = رنڊلو. گرهه = دوپور ٿو. سُئان = ڪتو.]

(٣) ڪا پرڀرهه پوڳهه پوڳهه
اهار ڪرهه سوپا مهه لوڪ
ڇهاتا چندن سکند ستار
سڪي ڪوٺا ڪروڌ چنڊال

ا ـ:- تون طرحين طرحين ڪپڙا پهرين ٿو ۽ پوڳهه پڳهين ٿو تون آهي ڪرم ڪرين ٿو، جن مان تنهنجي وڏائي لڪي ۾ نٿي پون ٿي، چندن ۽ ٿاپرڪارن جون سگنڌيون ماڻين ٿو، پر ڪروڌ، جو چنڊال روپ آهي ۽ ڪوٺو آهي سو تنهنجو سنگي ڪرين ٿو. [ستار= ٿاپرڪارن جون.]

(٤) اور ڌن تيري پنهاري
اس ڌرتي مهه تيري سڪداري

ਢਾਕੀ ਤੂੰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਅਤਿ ਸੂਚੀ ਤੇਰੀ ਪਾਕਸਾਲ ॥ ਕਰਿ ਇਸਨਾਨੁ ਪੂਜਾ ਤਿਲਕੁ ਲਾਲ ॥ ਗਲੀ ਗਰਬਹਿ ਮੁਖਿ ਗੋਵਹਿ ਗਿਆਨ ॥ ਸਭ ਬਿਧਿ ਖੋਈ ਲੋਭਿ ਸੁਆਨ ॥੨॥ ਕਾਪਰ ਪਹਿਰਹਿ ਭੋਗਹਿ ਭੋਗ ॥ ਆਚਾਰ ਕਰਹਿ ਸੋਭਾ ਮਹਿ ਲੋਗ ॥ ਚੋਆ ਚੰਦਨ ਸੁਗੰਧ ਬਿਸਥਾਰ ॥ ਸੰਗੀ ਖੋਟਾ ਕ੍ਰੋਧੁ ਚੰਡਾਲ ॥ ੩ ॥ ਅਵਰ ਜੋਨਿ ਤੇਰੀ ਪਨਿਹਾਰੀ ॥ ਇਸੁ ਧਰਤੀ ਮਹਿ ਤੇਰੀ ਸਿਕਦਾਰੀ ॥ ਸੁਇਨਾ ਰੂਪਾ ਤੁਝ ਪਹਿ ਦਾਮ ॥ ਸੀਲੁ ਬਿਗਾਰਿਓ ਤੇਰਾ ਕਾਮ ॥੪॥ ਜਾ ਕਉ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਮਇਆ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥ ਸਾ ਬੰਦੀ ਤੇ ਲਈ ਛਡਾਇ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਫਲ ਓਹ ਕਾਇਆ ॥ ੫ ॥ ਸਭਿ ਰੂਪ ਸਭਿ ਸੁਖ ਬਨੇ ਸੁਹਾਗਨਿ ॥ ਅਤਿ ਸੁੰਦਰਿ ਬਿਚਖਨਿ ਤੂੰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ ॥ ੧੨ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (١٣)

(جيو جا شترو پنج وڪار آهن.)

(١) پرٿمي تيري نيڪي ذات
دوتيا تيري منيئي پانت
ترتيا تيرا سندر ٿان
بگڙ روپ من مہ اياڻ

ارٿ:- پهريون ته تنهنجي ذات اوچي آهي. ٻيو تنهنجي پنگت ماڻواري آهي. ٽيون ته تنهنجي رهڻ جو استان سندر آهي، پر من جي ايمان ڪري تنهنجو روپ بگڙي ويو. (مطلب ته ايمان تنهنجا سڀ گڻ ڍڪيو ڇڏيا.)
[پانت = پنگت. بگڙروپ = بگڙيل روپ.

سونهي سروپ سگهڙ ٻچکڻ
آت گربي موه ڦاٿي تون (١ ڪ رهاءُ)

اوہ ہُن کوجھیدی کوجھدی سی، جمر موں ہٹی آئی
ہ ساد ممگت کالسواہ کوہ دی وساگر ماں تری کونہ وہ
آئی۔ جھوٹھی منسک تی باگہ لسکمل آئی، تموں ہی سنگورو
کی باو آئی۔ اُسکی آسا پوری ہی آئی؛ اُنھوں نوں ترت لدو
آئی۔ وڈیرو دی ملڑ کری ہی جی جھتا دور ہی وہٹی آئی۔
صاحب فرمانس تا کہ "ہوں بھونکو سوامی ہی تی دی اندر ای
للدو آئی۔" [سوہ == جمر۔ ڈلکھیا == جھتا۔ مسکھیا == مسکھیہ۔]

تات پرج

دن شبد وسری گورو ارجن دیو جی بالکی
"استری" ؛ "اتاں پورکہ" کی کھوت چالی سی دو
سندر اُپدیش کن تا کہ "ہی پیارا، جیتو لیک موں
ناا پرکارن جا پوجن کادا، بہت پتیمر پھریا، الیک
سکھند یون سوار کی لاتیو ن، کیں تماشا ڈٹا، پر تُڈ ہین
بہ منہمنجی من کی کا شتی کار آئی۔ آنمک سکھ
مولکی فقط تڈ ہین پراپت تھ، جڈ ہین موں دلیا کان
کتولی پرماتما بتی سان دل رہی۔ ہی پیارا، گورو
کالسواہ کا کت کاہی۔ جھمجا وڈا پاکہ آدن، تنھنکی
ستکورو ملی تو، جو ہنکی کھوت پرماتما سان ملائی
دد کری چڈی تو۔ پوہ ہن جکیاسو روپی استری
جوان سب ہن جون مرادون پوریاں تھین تیون ؛
کار چمڈا کمس دلی رہی۔"

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਪੰਚਪਦੇ

ਪ੍ਰਥਮੇ ਤੇਰੀ ਨੀਕੀ ਜਾਤਿ ॥ ਦੁਤੀਆ ਤੇਰੀ ਮਨੀਐ ਪਾਂਤਿ ॥
ਤ੍ਰਿਤੀਆ ਤੇਰਾ ਸੁੰਦਰ ਥਾਨੁ ॥ ਬਿਗੜ ਰੂਪੁ ਮਨ ਮਹਿ ਅਭਿਮਾਨੁ
॥ ੧ ॥ ਸੋਹਨੀ ਸਰੂਪਿ ਸੁਜਾਣਿ ਬਿਚਖਨਿ ॥ ਅਤਿ ਗਰਬੈ ਮੋਹਿ

ٻه ڪم جون نه آهن. جڏهن مان ٻنهنجي سواميءَ کي وڻان، تڏهن ئي حوش گذاريان يعني ٻوءِ مونکي ڪوبه ڏکر نه لڳندو. [بستر = وستر، ڪپڙا. بيوکن = زيور. ٻسيکيءَ = تمام وشيش يعني گهڻو. مڻت = مرتبو، وڏائي.]

(٣) بنجن ٻو جن آنڪ پرڪار
رنگ تماشي بهت بستار
راج ملک آر بهت فرمائش
من نهي ڏرائيءَ ترشنا نه جائس
بن ملبي اه دن نه بهاويءِ
ملئ پريو تا سب سک پاويءِ

ارٿ:- ڪٿي انيڪ پرڪار جا جڳا بڪوان ملنم ۽ گهڻا تماشا ۽ کيل ماڻيان، ڪٿي راج ۽ جاگيرون هجنم، جن تي منهنجو گهڻو حڪم هلي، پر تڏهن به من کي ترپتي نه ٿي ٿئي ۽ بدارٿن جي ترشنا نه ٿي وڃي. سواميءَ جي ملڻ کان سواءِ اهو ڏينهن نه ٿو گذري يعني ڏکرئي ڏکر ۾ ٿو گذري. جڏهن سوامي ملي ٿو، تڏهن سک پائجي ٿو. [بنجن = سڏا جانور، بڪوان. نه جائس = نه ٿي وڃي. بهاويءِ = گذري.]

(٤) کوجت کوجت سني اه سوءِ
ساڌ سنگت بن ترپو نه ڪوءِ
جس مستڪ ڀاڳ تن ستگور ڌيا
پوري آسا من ترپتائيا
پربي مليا تا چوڪي ڏنجها
ناڪ لڌا من تن منجها.

ارٿ :- جنهن ملڪ ۾ سڀ سينگار (ساڻ) ڪيا آهن، تنهن ۾ ويندي به منهنجي من کي ڪا ساٿ نه آئي آهي. اسان گهٽين ۾ سونهري لڙيون آهن، پر انهن کي به اسان سان ڪا دلي ماڻ نه ٿيو آهي. هي منهنجي مائي! مائي نه من ۾ آهي آس آهي نه پهچ کي ڪنهي ماڻ جنڊان. [آسالي = آسا.]

ماڻي ڪيا ڪريا آهه من نه ڌريءِ

پر تو پريتم ٺڪراڻو مريءِ (آڪ ريهاه)

ارٿ :- هي مائي! مان ڇا ڪريان؟ منهنجي من کي ڌيرج اچي نه ٿو. منهنجو پريتم موهڻي ٺڪراڻو ڏانهن ڇڪي ٿو. تنهن موهڻي ٺڪراڻي لڳائي ڇڏيو آهي. [ٿڪراڻ = ڇڪي ٿو.]

(٢) ٻيڄ ٻيهون ڪن سکه ٻهت ٻسيڪي

اوهه ٻي ڏالڻ ڪتهي نه لسکي

ٻت سويا آرمان ٻهت

آگيا ڪاري سکن ڏکت

گرمه اٿا هي سندو لعل

پوپ ڏوان ٻا سدا نهال

ارٿ :- ڪيتي موسکي گهٽ ٻسري ڏيهون جو سکر به هئي، نه به مان ڏاڏن لئي نه انهي سکر ڪنهن نه ليکي جو نه آهي پهي ڪنهن نه ڪنهه جو نه آهي ڪتي سڀ آهر ڏ ڏهالي هئيم ڏ سارو هڪير منهنجي آگيا ۾ هئي، گهر ۾ منهنجو سندر لعل رنگ وارو هئي، پر انهي ڏيهون ڪنهن

ਤਿਲੁ ਸਮਾਨਿ ਨਹੀ ਪਾਵਉ॥ ਮਨ ਮਾਹਿ ਚਿਤਵਉ ਐਸੀ ਆਸਾਈ॥
ਪ੍ਰਿਅ ਦੇਖਤ ਜੀਵਉ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ॥ ੧ ॥ ਮਾਈ ਕਹਾ ਕਰਉ ਇਹੁ
ਮਨੁ ਨ ਧੀਰੈ ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਮ ਬੈਰਾਗੁ ਹਿਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਬਸਤ੍ਰ ਬਿਭੂਖਨ ਸੁਖ ਬਹੁਤ ਬਿਸੇਖੈ ॥ ਓਇ ਭੀ ਜਾਨਉ ਕਿਤੈ ਨ
ਲੇਖੈ ॥ ਪਤਿ ਸੋਭਾ ਅਰੁ ਮਾਨੁ ਮਹਤੁ ॥ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਸਗਲ
ਜਗਤੁ ॥ ਗ੍ਰਿਹੁ ਐਸਾ ਹੈ ਸੁੰਦਰ ਲਾਲ ॥ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਾ ਤਾ ਸਦਾ
ਨਿਹਾਲ ॥ ੨ ॥ ਬਿੰਜਨ ਭੋਜਨ ਅਨਿਕ ਪਰਕਾਰ ॥ ਰੰਗ ਤਮਾਸੇ
ਬਹੁਤੁ ਬਿਸਥਾਰ ॥ ਰਾਜ ਮਿਲਖ ਅਰੁ ਬਹੁਤੁ ਫੁਰਮਾਇਸਿ ॥ ਮਨੁ
ਨਹੀ ਧ੍ਰਾਪੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨ ਜਾਇਸਿ ॥ ਬਿਨੁ ਮਿਲਬੇ ਇਹੁ ਦਿਨੁ ਨ
ਬਿਹਾਵੈ ॥ ਮਿਲੈ ਪ੍ਰਭੂ ਤਾ ਸਭ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ॥ ੩ ॥ ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ
ਸੁਨੀ ਇਹ ਸੋਇ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਬਿਨੁ ਤਰਿਓ ਨ ਕੋਇ ॥ ਜਿਸੁ
ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਤਿਨਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥ ਪੂਰੀ ਆਸਾ ਮਨੁ
ਤ੍ਰਿਪਤਾਇਆ ॥ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਿਆ ਤਾ ਚੂਕੀ ਡੰਝਾ ॥ ਨਾਨਕ ਲਧਾ
ਮਨ ਤਨ ਮੰਝਾ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (١١)

(پرماتما ئي سيني جو گيوت آهي .)

(١) جنهه مين ڪيتو سڪل سينگارا
تهه پي ميرا من نه پتيارا
انڪ سڳنڌت تن مهه لاوئو
اوهه سک تل سمان نهي پاوئو
من مهه چتوئو ايسي آسائي
پرئه ديکت جيوئو ميري مائي

نام تيرا جپ جيوي نانڪ

اوت پوت ميري سنگ سهاءِ.

ارٿ:- صاحب وينتي ڪري ٿو، ارداس ڪري ٿو ته "هي سڀ ڏينهن ڏيڻ واري راڄا! سڀڪنهن ڪرڻ ۽ ڪرائڻ وارو تون ئي آهين. تون سمرٿ آهين. نانڪ تنهنجو نام جپي جيئي ٿو. تون مون سان هردم سنگ آهين." [اوت پوت = تاڃي پيٽو يعني سڀ ورق هردم.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਅਰੜਾਵੈ ਬਿਲਲਾਵੈ ਨਿੰਦਕੁ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਬਿਸਰਿਆ ਅਪਣਾ ਕੀਤਾ ਪਾਵੈ ਨਿੰਦਕੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜੇ ਕੋਈ ਉਸਕਾ ਸੰਗੀ ਹੋਵੈ ਨਾਲੇ ਲਏ ਸਿਧਾਵੈ ॥ ਅਣਹੋਦਾ ਅਜਗਰੁ ਭਾਰੁ ਉਠਾਏ ਨਿੰਦਕੁ ਅਗਨੀ ਮਾਹਿ ਜਲਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਪਰਮੇਸਰ ਕੈ ਦੁਆਰੈ ਜਿ ਹੋਇ ਬਿਤੀਤੈ ਸੁ ਨਾਨਕੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਵੈ ॥ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਉ ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਹੈ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਇ ਬਿਗਸਾਵੈ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (١٠)

(نندڪ جو برو حال.)

اَرڙاوي بللاوي نندڪ

پاربرهم پرميشر بسريا، اپڻا ڪيتا پاوي نندڪ

(رهاءِ ١)

ارٿ:- نندڪ رڙيون ڪري ٿو ۽ ورلاپ ڪري ٿو. جو پاربرهم پرميشور کي وساري ٿو ۽ پنهنجو ڪيو لوڙي ٿو. [ارڙاوي = رڙيون ڪري ٿو. بللاوي = ورلاپ ڪري ٿو.]

لي وڃا. [ماءُ = مي مالي. گورمسل = شائب روپ گورو. سهڻو سياءُ = سياڻپ لي.

(٢) ڏاوت رهي ايڪ اِڪ ٻوجهيا
آهه ٻَسي اپ ٺھڪل ڏانھ
جڳت اُڌارن سنت تماري
درسن پيکت رهي اگهاءِ

ارٿ:- مالڪ مان مڪروني مڪنزد ٻرماتما حڪام لو ۽ سهڻو من، جو ٻتڪڙو ٻئي رهيو آهي، سو اهي اسٿر لو آهي. هي جڳت جا اُڌار ڪندڙ سهڻي سنت جو درشن ڪرڻ ئي مهڻو من ترپت ٿي وڃي ٿو. داوت رهي = من، جو ٻتڪڙو رهيو آهي. ٺهڪل = اسٿر اگهاءِ = ترپت ٿي وڃي ٿو.]

(٣) جمردوکر ٻري ميري ڇٽ
اپ ٻڪري ٺهڪل ساڌو ٻه
سهجه ڌن کاوِيه مڪل مدونا
اپ ڏاڪڻ ڌن ڪال نه کاه

ارٿ:- جمر جمر جي ڊکر سور ني ويا آهن ۽ ساڌن جا درن ٻڪڙي مان اڏول لو آهيان. مالڪ سائب روپ سچن جي ڪري سهڻو من موجود جا گت ڳالي لو، جمڪري ڪال موئي ورت کالي نه سگهندو. (مطلب ته مان جمر مرڻ جي ڊڪر ۾ نه آهيان). ٺهڪل = اڏول. سهڪر ڌن = شاب و سهڻ. لو -- ورتي، موهي.

(٤) ڪڏن ڪارڻ سمرت ممارِي
سڪدائي ميري مرمر راه

ਅਬ ਨਿਹਚਲੁ ਥਾਇ ॥ ਜਗਤੁ ਉਧਾਰਨ ਸੰਤ ਤੁਮਾਰੇ ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ ਰਹੇ ਅਘਾਇ ॥ ੨ ॥ ਜਨਮ ਦੋਖ ਪਰੇ ਮੇਰੇ ਪਾਛੈ ਅਬ ਪਕਰੇ ਨਿਹਚਲੁ ਸਾਧੂ ਪਾਇ ॥ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਗਾਵੈ ਮੰਗਲ ਮਨੂਆ ਅਬ ਤਾਕਉ ਫੁਨਿ ਕਾਲੁ ਨ ਖਾਇ ॥੩॥ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸਮਰਥ ਹਮਾਰੇ ਸੁਖਦਾਈ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਨਾਨਕੁ ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਮੇਰੈ ਸੰਗਿ ਸਹਾਇ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

آسا محلا پنجواں شبد (۹)

اس شبد وچ ستگورو ارجن دیو [illegible]
[illegible]

(۱) دُکھ روگ بھی گئے تن تے

من نرمل ہر ہر گُن گا

بھئے آنند مل سادھو سنگ

اب میرا من کتھی نہ جا

ارتھ:- [illegible]

ترپت اگھانے گور شبدی ماہ

[illegible]
([illegible])

ارتھ:- [illegible]

(۳) باہر بھیکھ کرہِ گھنیرے
اندرِ بکھیا اُتری گھیرے
اَور اُپدیسے آپ نہ بُوجھے
ایسا براہمݨ کہی نہ سیجھے

ارتھ :- ہے برہمݨا! باہراں تاں گھنیرے بھیکھ توں کریں، پر تینڈے اندر کرݨ کی وشیوں وکاری وسدے ہن. توں ہور کی اپدیش کریں توں، پر آپ سمجھدا نہ تو سمجھدیں. تو جیہا برہمݨ کدی نہ قبول نہ ہوتی (مطلب تاں مندر کلیاݨ نہ تو تھی). [سیجھے == قبول ہوئے.]

(۴) مورکھ بامݨ پربھو سمال
دیکھت سنت تیرے ہے نال
کہُ نانک جے ہووی بھاگ
مانُ چھوڑ گور چرݨی لاگ.

ارتھ :- ہے مورکھ برہمݨا! پربھو جو تیرے کول دسدا تے سݨدا ہے، تو اوہاں انگ سنگ آہے، سبھکی نوں یاد کر. صاحب فرمائیں دا تاں "ہے برہمݨا جے تینڈے وڈا بھاگ آہن تاں مان تیاگی گور دے چرݨاں نال لگی پو." [سمال == یاد کر.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਦੂਖ ਰੋਗ ਭਏ ਗਤੁ ਤਨ ਤੇ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥ ਭਏ ਅਨੰਦ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਅਬ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਕਤਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਤਪਤਿ ਬੁਝੀ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਾਇ ॥ ਬਿਨਸਿ ਗਇਓ ਤਾਪ ਸਭ ਸਹਸਾ ਗੁਰੁ ਸੀਤਲੁ ਮਿਲਿਓ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਧਾਵਤ ਰਹੇ ਏਕੁ ਇਕੁ ਬੂਝਿਆ ਆਇ ਬਸੇ

جت در تم ديءِ براهمڻ جاڙا
تت در تون دي ديءِ پڇتاڙا

ارٿ:- ھي ھرمڻ! جنھن توکي دان ڏين ٿا، تنھنجي ٻوجا ڪندا. تون اُنھن کان ولين ٿو، ھروقت انڪاري ٿئين ٿو ھونگي ڪونر منھو آھي! ھي ھرمڻ! انھن افعالن ڪري جنھن درگاھ ۾ توکي وحشو آھي، تنھن درگاھ ۾ توکي پڇتائڻو پوندو. [ليت ديت == ڏنل پدارٿ ولين ٿو. ھوڪر ھرنا == انڪاري ٿئين ٿو. جاڙا == وحشو آھي.]

ائسي براھمڻ ڏوبي ڀائي
(اِڪ رھاءِ)
نراپراڌ چتوءِ بڙائي

ارٿ:- ھي ڀائي! اھڙا ھرمڻ جيڪي غريبن ۽ ان دل ۾ برائي ڌارين ٿا، سي ناس ٿين ٿا. [ڏوباي == ٻڏن ٿا، ناس ٿين ٿا. نراپراڌ == بي ڏوھي، غريب. چتوءِ == دل ۾ ڌارين ٿا.]

(٢) آنتر لوڀ ڦرءِ ھلڪائي
نندا ڪرءِ سر ڀار اُٺائي
مائيا موڙا چيتي ناھي
ڀرمي ڀولا ٻيتي راھي

ارٿ:- ھي ھرمڻ! تنھنجي اندر ۾ لوڀ آھي، جنھن ڪري چئني ڪنڊن واڪر ڀٽڪين ٿو. تون ٻين جي نندا ڪرين ٿو، جنھنڪري پاپن جو بوجھ سر تي کڻين ٿو. تون مايا ۾ مدھوش ٿيو پيو آھين، تنھنڪري ٻيا کي ياد نه ٿو ڪرين ۽ ڀرمن ۾ ڦاٿل آھين. ھلڪائي == چئني ڪنڊن واڪر ڀٽڪين ٿو. موڙا == مدھوش، ڀلجي. راھي == رستا.

ارث :- ھاتھی ماں سدیہ حوسوں ؛ آسہ ماٹھاں ئی۔
بوڈ روپ دامرکی ہائی ماں بربات ئی ہشی آمداں۔ صاحب
فرمائیں تاں "ھذمس ہریں ہرمانما موسکی گٹھ ماں سگاریو،
ھذمس من ہماری ہاں حی سمگر م سکے سواگڑ ہنجی ہس۔"
[رنگر = ہرہر، آسہ. موہابی = بربات ئی ہشی آمداں۔ ہرم
ہریں. تر = اسٹر، لدکے۔]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਦਾਨੁ ਦੇਇ ਕਰਿ ਪੂਜਾ ਕਰਨਾ ॥ ਲੈਤ ਦੇਤ ਉਨ ਮੂਕਰਿ ਪਰਨਾ॥ ਜਿਤੁ ਦਰਿ ਤੁਮ ਹੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜਾਣਾ ॥ ਤਿਤੁ ਦਰਿ ਤੂੰਹੀ ਹੈ ਪਛੁਤਾਣਾ ॥ ੧ ॥ ਐਸੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਡੂਬੇ ਭਾਈ ॥ ਨਿਰਾਪਰਾਧ ਚਿਤਵਹਿ ਬੁਰਿਆਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਫਿਰਹਿ ਹਲਕਾਏ ॥ ਨਿੰਦਾ ਕਰਹਿ ਸਿਰਿ ਭਾਰੁ ਉਠਾਏ ॥ ਮਾਇਆ ਮੂਠਾ ਚੇਤੈ ਨਾਹੀ ॥ ਭਰਮੇ ਭੂਲਾ ਬਹੁਤੀ ਰਾਹੀ ॥ ੨ ॥ ਬਾਹਰਿ ਭੇਖ ਕਰਹਿ ਘਨੇਰੇ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਿਖਿਆ ਉਤਰੀ ਘੇਰੇ ॥ ਅਵਰ ਉਪਦੇਸੈ ਆਪਿ ਨ ਬੂਝੈ ॥ ਐਸਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਹੀ ਨ ਸੀਝੈ ॥ ੩ ॥ ਮੂਰਖ ਬਾਮਣ ਪ੍ਰਭੂ ਸਮਾਲਿ ॥ ਦੇਖਤ ਸੁਨਤ ਤੇਰੈ ਹੈ ਨਾਲਿ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜੇ ਹੋਵੀ ਭਾਗੁ ॥ ਮਾਨੁ ਛੋਡਿ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਲਾਗੁ॥੪॥੮॥

آسا محلا پنجواں شبد (۸)

اُتانکا:- مکے دتعی دکے منماہ برھمطی، حمن
کی ہمہچی ذات بت جو آپمن دء، سوسوی کورو
اردن دیو جب مت آیو، ھ صحون جی۔ ڈاتی ڈسی
سہی ر سکھسو؛ سدا کرطی لکو. کہ ر صاحب من جی
حال تی ادماں کائی میٹمن ء لج کیس پربوڈ ڈیڑ لگیا۔

(۱) دان دتے کر پوجا کرنا

لیت دیت اُن موکر پڑنا

آنگڻ ميري سوڍ چنڊ
نس ڏاسر پرڻ سڏب آنند

ارٿ:- جڏهين گوٺ مونکي مليو ۽ وڇوڙي جا سڀ ڏک ناس ٿيا، تڏهين جاڻي منهنجو سڀاڳ جاڳيو يعني اسر ٿيو. منهنجي انتهڪرڻ روپي آڱڻ ۾ سوکڙو روپ چندرما پرڪاشت ٿيو ۽ رات ڏينهن منهنجي پرين سان ملي آنند ماڻيم. (سوڍو = جاڳيو. جوڙيو = ناس ٿيا. نس ڏاسر = رات ڏينهن، سمورو وقت.

(٣) بستر هماري رنگ چاؤل
سڪل آڀرڻ سوڍ ڪنٺ ڦول
پرڻ پيکي درشٽ ڀائي سڪل نڌان
دشٽ دوت ڪي ميٽي ڪان

ارٿ:- منهنجا انتهڪرڻ روپي وستر ڪاڙهي رنگ جا ٿي ويا آهن ۽ سڀ زيور ۽ گهڻا جا ڀونهن گلن جا جڏهين پرين پرڀو مون ٿي ڪرپا جي درشٽي ڪري ڏٺو، مونکي سڀ پرڪار جا خزانا مليا آيا ۽ دشٽ دوتن يعني ڪام ڪرڌ جي ڪا مونکي پرواهه ڪانه رهي. چاؤل = ڪاڙهو. آڀرڻ = زيور. ڪنٺ ڦول = گهڻا جا هار. نڌان = خزانا. ڪان = ڪاڻ، پرواهه.

(٤) سد خوشيان سدا رنگ ماڻي
نؤ نڌ ڳهر گرهه مهه ترپتاني
ڪهه نانڪ جڏهن پرڀ سنگ ري
ڏسو ڏاگي سڌ ڀاري.

مهرواني ڪري پنهنجي ڪرپا جو هٿ مون تي رکي مون کي پنهنجو ڪيو. جڏهن پرماتما کي ملي، تڏهن سڀ وڇوڙي جا ڏک درد دور ٿي ويا ؛ رات ڏينهن من پياري جي سک ۽ آنند پوکي.

(١) ڪن آ ڪن مس و ڪجهه نه ويچارو
نهه ديکتو روپ رنگ سينگارو
ڇهه آچار ڪجهه ڀد نهي جاني
پاڻ پڪڙ ٻڌ سمجهي آڻي

ارٿ :- پرين پرماتما ۽ منهنجي گڻ اوگڻ جو ڪو ويچار ڪونه آهي، نه منهنجي حسن جي صفائي، پريم سادا روپ سينگار ڪي ڏٺو آهي. سڀ ڪرم ڪرڻ ۽ ماڻ ڪهڙي طرح ڪري جاڻان، پر پريو ڪرپا ڪري منهنجي ٻانهن پڪڙي موسي پنهنجي سک سي اسانجي ڪو آهي.
[ڇهه اچار = سڀ ڪرم. ڀد = طرح. آني = آندو آهي، اسانجي ڪو آهي]

سڀ ڪي سکي ڪنت هم ، ڪيڏلو خصمانا
ڪر مستڪ ڏار راکئه ڪو آپنا ڪيا جاڻي ان لوڪ آجانا (٢ ، رهاءِ)

ارٿ :- هي سکيون ! سڀ ، ڏسو ، مون تي مهرباني ڪئي آهي. منهنجي سر تي پنهنجي ڪرپا جو هٿ رکيو اٿس. مورک لوڪ ڪٿي ڪهڙي سڌ؟ [بوسترو = هي، اڙي. خصمانا = مهرباني. ڪيڏلو = ڪيو آهي.]

(٢) سهاگ همارو اب هڻ سوهڻو
ڪنت ملئو ميرو سڀ ڏک هڻئو

آسا محلہ پنجواں شبد (۱)

[illegible]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਗੁਨੁ ਅਵਗੁਨੁ ਮੇਰੋ ਕਛੁ ਨ ਬੀਚਾਰੋ ॥ ਨਹ ਦੇਖਿਓ ਰੂਪ ਰੰਗ
ਸੀਂਗਾਰੋ ॥ ਚਜ ਅਚਾਰ ਕਿਛੁ ਬਿਧਿ ਨਹੀ ਜਾਨੀ ॥ ਬਾਹ ਪਕਰਿ
ਪ੍ਰਿਅ ਸੇਜੈ ਆਨੀ ॥ ੧ ॥ ਸੁਨਿਬੋ ਸਖੀ ਕੰਤਿ ਹਮਾਰੋ ਕੀਅਲੋ
ਖਸਮਾਨਾ ॥ ਕਰੁ ਮਸਤਕਿ ਧਾਰਿ ਰਾਖਿਓ ਕਰਿ ਅਪੁਨਾ ਕਿਆ
ਜਾਨੈ ਇਹੁ ਲੋਕੁ ਅਜਾਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸੁਹਾਗੁ ਹਮਾਰੋ ਅਬ
ਹੁਣਿ ਸੋਹਿਓ ॥ ਕੰਤੁ ਮਿਲਿਓ ਮੇਰੋ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਜੋਹਿਓ ॥ ਆਂਗਨਿ
ਮੇਰੈ ਸੋਭਾ ਚੰਦ ॥ ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਪ੍ਰਿਅ ਸੰਗਿ ਅਨੰਦ ॥ ੨ ॥
ਬਸਤ੍ਰ ਹਮਾਰੇ ਰੰਗਿ ਚਲੂਲ ॥ ਸਗਲ ਆਭਰਣ ਸੋਭਾ ਕੰਠਿ ਫੂਲ ॥
ਪ੍ਰਿਅ ਪੇਖੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਪਾਏ ਸਗਲ ਨਿਧਾਨ ॥ ਦੁਸਟ ਦੂਤ ਕੀ
ਚੂਕੀ ਕਾਨਿ ॥ ੨ ॥ ਸਦ ਖੁਸੀਆ ਸਦਾ ਰੰਗ ਮਾਣੇ ॥ ਨਉ ਨਿਧਿ
ਨਾਮੁ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੇ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਉ ਪਿਰਹਿ ਸੀਂਗਾਰੀ ॥
ਥਿਰੁ ਸੋਹਾਗਨਿ ਸੰਗਿ ਭਤਾਰੀ ॥ ੩ ॥ ੭ ॥

آسا محلہ پنجواں شبد (۱)

[illegible]

ٻسَتُ سپائي پائيا ميتُ

سؤدا مليا نهچل چيتُ

ارٿ:- برهما (سيٺ) مونکي گوروءَ (ميت) وٽ موڪليو آهي. امولڪ آهي نام روپي رتن ۽ امولڪ آهي شرڌا روپي موڙي جنهن سان نام خريد ڪجي. مونکي چڱي سڀاءُ وارو دوست گورو مليو آهي. جنهن مون واٽس نام جو سؤدو ڪيو آهي، تنهن مون منهنجو من اسٿر ٿيو آهي. [شاهه = سيٺ، برهما. پٺايا = موڪليو آهي. شاهي = گوروءَ وٽ. وسٽ = وڻجارو، وڪيل، دلال، گورو. سپائي = چڱي ڀاءُ وارو. ميت = متر.]

(۳) ڀؤنهي تسڪر پؤڻ نہ پاڻي

سهج وهاجهي سهج لئي چالي

سَتُ ڪي کٽيو دُکُ نهي پائيا

صحيح سلامتِ گهر لئي آئيا

ارٿ:- نام روپي رتن کي نہ چور جو ڀؤ آهي ۽ نہ هوا جو ۽ نہ پاڻيءَ جو. مطلب تہ نام روپي رتن کي نہ چور چورائي سگهي ٿو ۽ نہ هوا اڏائي سگهي ٿي ۽ نہ پاڻي ٻوڙي سگهي ٿو. آءُ سهجيئي خريد ڪجي ٿو ۽ سهجيئي ولي وڃجي ٿو. ڏس سچ نام جي ڪمائيءَ ۾ ڪوبہ ڏک ڪرايپ نہ ٿو لڳي. آءُ صحيح سلامت ٻنهجي هردي روپي گهر ۾ ولي اچجي ٿو. [تسڪر = چور. سهج = سولائيءَ سان. وهاجهي = خريد ڪجي ٿو.]

(۴) مليا لاها پڇي آنند

ڌن شاهه ٻوري بخشند

ਆਇਆ ॥ ੩ ॥ ਮਿਲਿਆ ਲਾਹਾ ਭਏ ਅਨੰਦ ॥ ਧੰਨੁ ਸਾਹ ਪੂਰੇ ਬਖਸਿੰਦ ॥ ਇਹੁ ਸਉਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ ਪਾਇਆ ॥ ਸਹਲੀ ਖੇਪ ਨਾਨਕੁ ਲੈ ਆਇਆ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٦)

(سکھ جي ارداس گوروءَ وٽ.)

(١) پرديس جاڳي سودي کي آئيا
وٿ انوپ سڻي لاڀائيا
گڻ راس ٻڌي پاڻ آئي
ديکي رتن اِهُ من لپٽائي

ارٿ:- هي سکورو! جيئن ڪو جوهري روزي پرديس جاڳي، مانکه ... نوٽ سودو ڪرڻ آيو آهيان. ... آهي ته نوٽ نام روزي ... وسنو آهي، ... ڏيندڙ آهي. اڌا ... ڪرڻ لاءِ ... روزي ... ٻڌي نوٽ آيو آهيان. هي سکورو! نوٽ نام روزي ... ڏسي هي ... موت ... آهي. ... ڏيندڙ. ... لشڪار ... موت.

شاهه واپاري دواري آئي
وکر ڪاڍهُ سودا ڪرائي   (! ...)

ارٿ:- هي سنت! هي واپاري! ... سودي ڪرڻ لاءِ تنهنجي دري آيو آهيان. هي ... سودي ڪرڻ لاءِ آيو آهيان.

(٢) شاهه پٺائيا شاهي پاس
امول رتن امولا راس

تیری شوبھا کھن کس کی کار
ساکت پڑا تری بیاظ

ارتھ:- ہے پربھو! تیری جلتی شوبھا آسرو والی؟
تو ساں ہو کے کوئی سہاتی سوچ کی شوبھا
کاڑ آہی؟ منمکھ ہیں جو نگرو آہی جو پلل آہی ، من سسار
روپی ساساں ر ہنگدو رہی تو۔ [درج= آسرو۔ سسر= برابر
ساں۔ ہماڑ= ساساں۔]
(٣) تیری وڈائی کہی نہ جاء
جہ کہہ واکہ لتھ کل لاء
ڈاڈے دار تیری سرکائی
پرب راکی پنجا و دی ماوائی۔

ارتھ:- ہے پربھو سہاتی وڈائی ہنٹی ر ثنی وجی۔
سی کتنی ہیں سکھوں منہ توں اساکی گلی ساں لائی
رکنا کریں تو۔ صاحب جوں تا ر ”ن داس سہاتی سرن
م بولاں تو۔ ہے پربھ! بوئی سہاتی ہتھ رکی آہی - مونکی
جوسی ہسی آہی۔“

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਪਰਦੇਸੁ ਝਾਗਿ ਸਉਦੇ ਕਉ ਆਇਆ ॥ ਵਸਤੁ ਅਨੂਪ ਸੁਣੀ ਲਾਭਾਇਆ ॥ ਗੁਣ ਰਾਸਿ ਬੰਨਿ ਪਲੈ ਆਨੀ ॥ ਦੇਖਿ ਰਤਨੁ ਇਹੁ ਮਨੁ ਲਪਟਾਨੀ ॥ ੧ ॥ ਸਾਹ ਵਾਪਾਰੀ ਦੁਆਰੈ ਆਏ ॥ ਵਖਰੁ ਕਾਢਹੁ ਸਉਦਾ ਕਰਾਏ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਾਹਿ ਪਠਾਇਆ ਸਾਹੈ ਪਾਸਿ ॥ ਅਮੋਲ ਰਤਨ ਅਮੋਲਾ ਰਾਸਿ ॥ ਵਿਸਟੁ ਸੁਭਾਈ ਪਾਇਆ ਮੀਤ ॥ ਸਉਦਾ ਮਿਲਿਆ ਨਿਹਚਲ ਚੀਤ ॥ ੨ ॥ ਭਉ ਨਹੀ ਤਸਕਰ ਪਉਣ ਨ ਪਾਨੀ ॥ ਸਹਜਿ ਵਿਹਾਝੀ ਸਹਜਿ ਲੈ ਜਾਨੀ ॥ ਸਤ ਕੈ ਖਟਿਐ ਦੁਖੁ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ॥ ਸਹੀ ਸਲਾਮਤਿ ਘਰਿ ਲੈ

ارٿ :- ٻهريائين صلاح سڪن اها مونکي ڏني تہ مان صلاحي خان کي جنهن لکي موڪليان. ہي صلاح اها ملي تہ ہہ ماڻهو (وڪيل) ڏياري موڪليان تہ ڳالهہ جي صفائي ڪري اچن. تين صلاح اها ملي تہ ڪجهہ ہو اُپاءُ ڪجي. هي پريو! مون ٻيا سڀ اُپاءَ تياڳي تنهنجوئي ڌيان ڪيو آهي. [متا == متو، صلاح. پتري == پتر، خط، جنهن. چلاوو == موڪليان. دتيٺي == ٻي. ترتيٺي == تين.]

مها آنند اچنت سهج آئتا

دشمن دوت مُئي سک پائيا (اِڪ رهاءُ)

ارٿ :- مونکي مها آنند ٿيو آهي. مان چنتا رهت ٿيو آهيان. منهنجا دشمن دوت مري ويا ۽ مونکي سک پرايت ٿيو. [دشمن دوت == يعني صلاحي خان وغيره.]

(٢) ستگورِ موڪئہ دِيتا اُپديش

جيءُ پنڊ سڀ هرِ ڪا ديس

جو ڪِڇہ ڪري س تيرا تاڻ

توُن ميري اوٽ تون هئي ديباڻ

ارٿ :- ستگوروءَ مونکي اهو اُپديش ڏنو آهي تہ جيءُ، سرير ۽ اندريون سڀ هريءَ جو ديس آهن يعني هري اُنهن ۾ وياپڪ آهي. هي پريو! جيڪي مان ڪريان ٿو سو تنهنجي ٻل جي آسري تي. تون ئي منهنجي اوٽ آهين ۽ تون ئي منهنجو آسرو آهين. [ديباڻ == آسرو.]

(٣) تُڌ نو ڇوڙِ جائيئي پرڀ ڪئي ڌرِ

آن نہ بيتا تيري سمسر

سو ڏو ڏهليءِ مان نڪتو ۽ "ڪوٺي گرام" جي ويجهو
منزل ڪيائين. هن پنهنجي آچڻ جي خبر پرتيچند
ڏي موڪلي، جو بلڪل خوش ٿيو ۽ هڪدم صلحي
خان وٽ آيو. اُتي پنهي ڇڻن گورو صاحبن جي برخلاف
ڪئين ستون سٽيون. صاحبن کي ڪن سکن وينتي ڪري
اچي چيو ته "سچا پاتشاه! صلحي خان وڏو لشڪر وٺي
"ڪوٺي گرام" ۾ اچي سهڙيو آهي. هو چوي ٿو ته مان
صاحبن کي هڪ ٻه سال قلعي ۾ بند رکندس ۽ پوءِ ڪنهن
بهاني سان کيس مارائي ڇڏيندس. اوهين صلحي خان
کي يا ته ڪا چٺي لکي موڪليو يا ڪو وڪيل موڪليو
ته هن سان ٺهي اچن يا ڪو اُپاءُ بچڻ جو ڪريو."
صاحبن فرمايو ته "پيارا، اوهين وياڪل نه ٿيو. ڌيرج
ڌاريو ۽ نسچو رکو. اسانجو رکو سري واهگورو پاڻ آهي.
صلحي خان تي اهڙي آفت اچي ڪڙڪندي، جو هو
اسان ڏانهن پهچي نه سگهندو." هو ڏانهن پرتيچند
صلحي خان کي چيو ته "سائين! مون هن گوٺ ۾
تلاءُ ۽ مندر ٺهرايو آهي. اچا ته اُنهن ۾ سڌارا پيو ڪريان.
مون سرن جا بٺا تيار ڪرايا آهن. اوهين مهرباني فرمائي
اُهين ڏسندا ته مان ڏاڍو خوش ٿيندس."
صلحي خان اُگهاڙي ترار ڪري گهوڙي تي چڙهي پرتيچند
سان گڏ بٺا ڏسڻ ويو ۽ چوڻ لڳو ته "جيسين هن ترار
سان صاحبن کي نه ماريندس، تيسين مونکي آرام نه
ايندو." اُتي ڇا ٿيو جو صلحي خان جي گهوڙي جو
سنب هڪ ڏانڊي تي اچي ويو ۽ هو ڇرڪي ڏڙا کڻڻ
لڳو ۽ يڪدم گهوڙو ۽ سوار ٻئي وڃي تتل ڪوري ۾
داخل ٿيا ۽ پچي ڪوڪ ٿي ويا. ترار جا صلحي خان

کُہو میرا ایہہ نانک ہماری (رہاؤ دوجا)
اِک آمر ہر کوئی کیتی درباری
اب :- مستر گور مہتکو آمی ؛ مالکیالی (مایا) نہ
مہمکی مت وس آمی . گوروہ مولکی بومایا جی درگاہ
جو درباری کو آمی ؛ مایا میٹر مہمکی حکم مت آمی .
[آمر = حکم میٹ .]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਪ੍ਰਥਮੇ ਮਤਾ ਜਿ ਪਤ੍ਰੀ ਚਲਾਵਉ ॥ ਦੁਤੀਏ ਮਤਾ ਦੁਇ ਮਾਨੁਖ
ਪਹੁਚਾਵਉ ॥ ਤ੍ਰਿਤੀਏ ਮਤਾ ਕਿਛੁ ਕਰਉ ਉਪਾਇਆ ॥ ਮੈ ਸਭੁ
ਕਿਛੁ ਛੋਡਿ ਪ੍ਰਭੁ ਤੁਹੀ ਧਿਆਇਆ ॥ ੧ ॥ ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਅਚਿੰਤ
ਸਹਜਾਇਆ ॥ ਦੁਸਮਨ ਦੂਤ ਮੁਏ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੋਕਉ ਦੀਆ ਉਪਦੇਸੁ ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਹਰਿ ਕਾ
ਦੇਸੁ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੀ ਸੁ ਤੇਰਾ ਤਾਣੁ ॥ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਓਟ ਤੂੰ ਹੈ
ਦੀਬਾਣੁ ॥ ੨ ॥ ਤੁਧਨੋ ਛੋਡਿ ਜਾਈਐ ਪ੍ਰਭ ਕੈਂ ਧਰਿ ॥ ਆਨ ਨ
ਬੀਆ ਤੇਰੀ ਸਮਸਰਿ ॥ ਤੇਰੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਕਿਸ ਕੀ ਕਾਣਿ ॥
ਸਾਕਤੁ ਭੂਲਾ ਫਿਰੈ ਬੇਬਾਣਿ ॥ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥
ਜਹ ਕਹ ਰਾਖਿ ਲੈਹਿ ਗਲਿ ਲਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੇਰੀ
ਸਰਣਾਈ ॥ ਪ੍ਰਭਿ ਰਖੀ ਪੈਜ ਵਜੀ ਵਾਧਾਈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٥)

اُتانکا :- ملحی خان ؛ چھد . , کڈ دی دیانکیر
بادشاہ دی سوی کہ . ارجن دیو دی برخلاف ؛ تر یو .
ملحی خان بادشاہ کی چھو تر پنجاب جی دا موکلان
سواہ . . . ں کی د سکھدی . تھکری مولکی موکلاں
ملی تر مان دا و دواں کری آچان . پر متونی بادشاہ
موکلاں ڈلی . ملحی خان پہنچی ہت ، عیال ؛ لشکر

ارٿ :- هوءِ ڌر کان حڪم ولي هوڪاي وڃي آهي.
هن ڌرتيءَ جا نو کنڊ ۽ سڀ استان پنهنجي وس ڪيا آهن.
تيرٿن جي ڪنارن تي جوگين ۽ سنياسين کي ٻ ڻ ٿي ڇڏي.
پنڊت سمرتين ۽ ويدن جا اڀياس ڪري ڪري ٿڪجي
پون ٿا. (مطلب ته سڀني کي مايا جيتي پنهنجي وس ڪري
ٿي). [آمر == حڪم ولي. تٽ == ڪنارا.]

(۳) جهه ٻيسڻ تهه ڌالي ٻيسيءِ
سگل ڀون مهه سبل پروسيءِ
هوڇي سرڻ ڀيٽا رهڻ نه پائي
ڪهه ميتا هم ڪيءِ پهه جائي

ارٿ :- جتي وهان ٿو، تتي هوءِ وهي ٿي. هوءِ (۱۴) لوڪن
۾ پنهنجي ٻل سان پرويش ڪري ٿي ديوي ديوتائن جي سرڻ
پوڻ سان ٽڪاءُ نه ملندو. هي مترا ٻڌايو ته مان ڪنهن وٽ
وڃان ؟ [ڀون == ۱۴ لوڪ. هوجي سرڻ == گهٽ يا نيچ سرڻ
يعني ديوي ديوتائن جي سرڻ. پهه == وٽ.]

(۴) سڻ اپديش ستگر پهه آئيا
گور هر هر نام موهه منتر درڙائيا
نجه گهر وستا گڻ گاءِ آننتا
پرڀ ملئو نانڪ ڀئي اچنتا.

ارٿ :- ستگوروءَ جي سکيا جي مهما ٻڌي مان هن وٽ
آيو آهيان. ستگوروءَ مونکي درڙهه نام جو منتر درڙ ڪرايو
آهي. هاڻي مان پنهنجي رديءَ روپي گهر ۾ وسان ٿو ۽ بي
انت پرماتما جا گڻ ڳايان ٿو. صاحب فرمائين ٿا ته هاڻي پرماتما
مونکي مليو آهي ۽ مان چنتائن کان ڇٽي پيو آهيان.

(١) متا ڪرؤ سو پڪن نه ديئي
سيلِ سنجم ڪي نڪٽ کلوئي
ويس ڪري بهه رُوپ دکاهي
گرهه بسن نه ديئي وکهه وکهه ڀرماوي

ارٿ:- ڪو شي ارادو ڪريان ٿو ته مايا اُنهه وگهن وجهي راس ڪرڻ نه ٿي ڏئي. سيل ۽ سنجم جي آڏو بيٺي آهي يعني من کي اُنهن طرف وڃڻ نه ٿي ڏئي، ناٽڪ ڪري ڪئين ويس ۽ ڀانت ڀانت ناٽڪ ڪارڻ جا روپ ڏيکاري ٿي. گهر ۾ رهڻ نه ٿي ڏئي ۽ جدا جدا هنڌن تي ڀٽڪائي ٿي. [متا = شب ارادو (پڪو ڪرڻ جو). پڪن نه ديئي = پچڻ نه ٿي ڏئي يعني راس ڪرڻ نه ٿي ڏئي. سيل = گڻ. سنجم = اندرين کي روڪڻ. نڪٽ = ويجهو. کلوئي بيٺي آهي. وکهه وکهه = جدا جدا هنڌن تي.]

گهر ڪي نائڪ گهر واس نه ديوي
جتن ڪرؤ اُرجهاءِ پريوي (١ ڪ رهاءُ)

ارٿ:- موهه گهر جي مالڪياڻي هجڻ سبب کي هردي ۾ واسو نه ٿي ڏئي. جڏهن من کي روڪڻ جي ڪوشش ڪريان ٿو ته موهه مون سان وڙهڻ اچي ٿي. [نائڪ = مالڪياڻي. رجهاءِ پريوي = جهيڙي ۾ اچي پوي ٿي يعني جهيڙو ڪري ٿي.]

(٢) ڌر ڪي ڀيجي آئي آمر
نوکنڊ جيتي سڀ ٿان ٿنتر
تٽ تيرٿ نه ڇوڙي جوگ سنياس
پڙهه ٿاڪي سمرت بيد اڀياس

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਮਤਾ ਕਰਉ ਸੋ ਪਕਨਿ ਨ ਦੇਈ ॥ ਸੀਲ ਸੰਜਮ ਕੈ ਨਿਕਟਿ ਖਲੋਈ ॥ ਵੇਸ ਕਰੇ ਬਹੁ ਰੂਪ ਦਿਖਾਵੈ ॥ ਗ੍ਰਿਹਿ ਬਸਨਿ ਨ ਦੇਈ ਵਖਿ ਵਖਿ ਭਰਮਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਘਰ ਕੀ ਨਾਇਕਿ ਘਰ ਵਾਸੁ ਨ ਦੇਵੈ ॥ ਜਤਨ ਕਰਉ ਉਰਝਾਇ ਪਰੇਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਧੁਰ ਕੀ ਭੇਜੀ ਆਈ ਆਮਰਿ ॥ ਨਉ ਖੰਡ ਜੀਤੇ ਸਭਿ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰ॥ ਤਟਿ ਤੀਰਥਿ ਨ ਛੋਡੈ ਜੋਗ ਸੰਨਿਆਸ ॥ ਪੜਿ ਥਾਕੇ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਬੇਦ ਅਭਿਆਸ ॥ ੨ ॥ ਜਹ ਬੈਸਉ ਤਹ ਨਾਲੇ ਬੈਸੈ ॥ ਸਗਲ ਭਵਨ ਮਹਿ ਸਬਲ ਪ੍ਰਵੇਸੈ ॥ ਹੋਛੀ ਸਰਣਿ ਪਇਆ ਰਹਣੁ ਨ ਪਾਈ ॥ ਕਹੁ ਮੀਤਾ ਹਉ ਕੈ ਪਹਿ ਜਾਈ ॥ ੩ ॥ ਸੁਣਿ ਉਪਦੇਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਪਹਿ ਆਇਆ ॥ ਗੁਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੋਹਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਸਿਆ ਗੁਣ ਗਾਇ ਅਨੰਤਾ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਿਓ ਨਾਨਕ ਭਏ ਅਚਿੰਤਾ ॥ ੪ ॥ ਘਰੁ ਮੇਰਾ ਇਹ ਨਾਇਕਿ ਹਮਾਰੀ ॥ ਇਹ ਆਮਰਿ ਹਮ ਗੁਰਿ ਕੀਏ ਦਰਬਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۴)

دسن میا سندر شبد ہ سری گورو ارجن دیو مایا
جیہو ورڈی تکن تیا تیر کیتی دوہ شپ کرجن ہ
و گیں وچ تی ہ جیو نی چنگی طرف و نہ نی
تی . جو اسانجی مالکی پنجی وچ تی ہ سروپ
کان اسانکی نراس کری تی . دیوی دیوتیاں ،
جوگی ، سنیاسی ہ پنڈت ہ سندر دت وس آئیں .
چڈ دین تی ہ جیو سنکور و جی اوت ولی تو ، تد مین
دو کیس دری نام جو امرت پیاری تو ، جو نی دے جیو
مایا کی پنجنجی وس کری تو .

جو سنسار کان بالڪل اداس ٿي ٿي رهي. جنهن جي جيو
سڀ سرشٽي (گورو) جي سيوا ڪري ڪيس خوش ڪري
ٿو، تنهن گورو سرجنهار بخشيندڙ کي دل روپي گهر ۾ آڻي ٿو
۽ تنهن جو سک ئي سک ڀالي ٿو. [جيڪر==جيسين. تيڪر==
تيسين. مناءِ==راضي ڪري ٿو، خوش ڪري ٿو.]

(٣) پتر ڪلتر سڀ سنتت ڀوت
آگيا ڪاري سکهه سروپ
اڇ پوري من ڪنت سئامي
سگل سنتوکي ديور جيٺاڻي

ارٿ:- هوءِ پٽن لائق واري آهي. هن جي سنتان
سنسار ۾ پوتر آهي. هوءِ آگياڪار، سماڻي ۽ سونهن آهي.
هوءِ پنهنجي سوامي (جيو) جي من جي اڇا پوري ڪندڙ
آهي ۽ پنهنجي ننڍي ۽ وڏي ڏيراڻين (آسا ترشنا) کي
سنتوکي بنائيندڙ آهي يعني آسا ترشنا کي دور ڪندڙ آهي.
[سنتت== سنتان، اولاد. ڀوت==پوتر. سکهه==سماڻي.
ڪنت== گهوٽ، لڳي ٿو جنهن سان.

(٤) سڀ پرواري ماهِ سرشٽ
متي ديوي ديور جيشٽ
ڌن سُ گرهه جت پرگٽي آءِ
جن نانڪ سکي سکِ وهاءِ.

ارٿ:- هوءِ ساري ڪٽنب ۾ سرشٽ آهي ۽ پنهنجي
ننڍي ۽ وڏي ڏير (لب ۽ لوڀ) کي پرسود ڏيندڙ آهي.
سڀاڳو آهي اهو گهر، جتي هوءِ پرگٽ ٿئي ٿي. صاحب فرمائين
ٿا ته اتي گهر ۾ سک ئي سک وسي ٿو.

(١) نِجهِ پکتي سيلونتي نارِ
رُوپ انُوپ پُوري آچارِ
جِتُ گِرهِ • سيءِ سو گِرهُ سوڀا وَنتا
گورمکِ پائي کنيءِ وِرليءِ جنتا

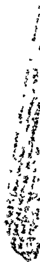
ارٿ:- اهو انتهڪرڻ روپي گهر سوڀنيڪ لڳي ٿو، جنهن ۾ نجه پکتي واري ۽ سيلونت استري (هِدي) رهي ٿي. جنهنجو روپ اُپما رهت آهي ۽ جا آچار وهنوار ۾ به پُوري آهي. ڪنهن ورلي جيو گورن جي سکيا دئاران اهڙي استري (هِدي) هٿ ڪئي آهي.

سُ ڪرٽي ڪامڻِ گورمِلِ ھمِ پائي
جڄِ ڪاجِ پرٿانِ سهائي (اِڪ رهاؤ)

ارٿ:- ستگورن سان ملي مون اهڙي شب ڪرٽي واري استري (هِدي) هٿ ڪئي آهي. اُها يگيه ۽ شاديءَ جهڙن ڪارجن بنسبت بيٺي سونهين. (مطلب ته هِدي سريشت آهي ته جيو جا سڀ ڪارج سوڀنيڪ ۽ وڻندڙ ٿين ٿا). [جڄِ == يگيه آد ڪرم. ڪاج == ڪارج شادي آدڪ. پرٿانِ == انهيءَ بنسبت. سهائي == سونهين ٿي.]

(٢) جڄِ وسي پِتا ڪيءِ سارِ
تِجِ ڪنتُ پرُ ڦريءِ اُدامِ،
ڪرِ شيوا ست پرُ کرِ منائيا
گورِ آٽي گهرِ مهِ، تا سربَ سکِ پائيا

ارٿ:- جيسين دوءِ پِتا سان گڏ هئي يعني جيسين هِدي گورو جي اوٽ ۾ هئي، تيسين سندس گهوٽ يعني ديءِ

(۲) باپُ ساوَکا کَرِيُ لڙائي ، مايا سدَ متواري
بڌي پائي ڪيُ جب سنگِ ہوتي ، تب ھتَہ ناہ پياري
(۳) ڪُہتَ ڪبير پنچہ ڪو جهگڙا ، جهگڙت جنم گوايا
جهُوٺي مايا سَبُ جگُ باڌيا ، ميُ رام رمتَ سکُہ پايا.

تات پرج

"مان سس (مايا) جي دکي آھيان (اگيان) جي پياري آھيان. وڏي ڏير (جم) جو نالو ... ڏران ٿي. ھي منھنجون سکيون سنياسون ! مونکي پنھنجي ڏران (ڪپڙ) پڪڙيو آھي. مان پنھنجي ننڍي ڏير (ويچار) جي برہ ۾ جلان ٿي. منھنجي مت ٿوري ويٺي آھي، ۽ جو مون رام کي وساريو آھي ڪيٿن رھي سگھندي بس ! منھنجو ماتيجو پيءُ (سرير) ڪاڏي پيتي لاءِ لڙائي ڪري ٿو. منھنجي ماءُ (اوديا) سدائين مستاني آھي. جڏھين مان وڏي ڀاءُ (گيان) جي سنگ ۾ ھيس، تڏھين مان پنھنجي پتيءَ (پرماتما) جي پياري ھيس. پنجن ڪامادڪن سان لڙندي مانڪا جنم چٽ ڏيو. جهوٺي مايا سڄي جڳ کي بڌي ڇڏيو آھي، مون رام جو نام اچاري سکہ پاتو آھي."

ھن مھلا سندر شبد ۾ سري ڪبير صاحب جيو ... حال بتائين ٿا. پاڙھاڪي جيو سمجهي ھڪ سندر اپديش ... ن ٿا تہ "ہي منھڪہ، جيسين تون مايا ۾ گرفتار آھين ... يان ۽ ڪپڙ توکي پڪڙي پنھنجو ڪيو آھي، تيسين ... جو ڪو چار وکو نبي. تنھنجو سرير ھردم نوان نوان ... ت پيو چاھي، سو جيسين تو ۾ ڪو وراڳہ اتپن نہ

(٢)

آسا محلا پنجوان شبد

آسا منجهه آس ناهه آهي بهي
ارث :- مون ڌالب روپ شاه آس تاهه اسٿر هٿ
ڪي اسٿر ڪو آهي. جو ڪي سروپ ڀرميو رهيو گوروڊ
ڪري منهنجي اندر ۾ ازاد شد وچي رهيو آهي. تو
جي شد ٿي ويچار ڪرڻ ڪري مونکي مها آنند پراپت
آهي. پرين پرماتما سان رچي ماڻ گوڙي سهاڳڻ استري
ٿي آهي. [دن = گوڙي.]

(٣) جن ڏانڪ بولي برهم ٻيچار
بهجي هٿي آمان.
جو سٺي ڪماوي من آتري پار
جنم نه مري نه آوي نه جاه
هر سيتي اوهه رهي سماه.
ارث :- صاحب فرمائن ٿا ته "مان برهم ويچار اچارڻان
تو. جڪو ادو اُهڊيس سٺي ڪمائيندو، سو ڀوساگر کان ٻري
پار ٿيندو. جو مري نه سان سمائجي ويندو - جنم مرڻ جي
چڪر ۾ وري نه ايندو."
نوٽ :- هن شبد سان لاڳو پڙدو سري ڪبير
صاحب جن جو راڳ آسا ۾ شبد (٢٣).

(١) سان ڪي ڏي سرڪي ٻاري، ديت ڪي
نام ڏرڻ ري
سڪي سماي ٿنڊڪماي، دوو ڪي برهم ڄرڻ ري
مي ڪي مت ڏٺري ميءَ رام ساره، ڪن پڏ رڏن
رڏڻ ري
سيڏي رمت لڏن ڏي ڇڪڻ، اِهه ڏڪر ڪا سڄ
ڪهه ري (اِڪ رڏا

ارٿ :- هي لوڪو! سڻو، مون پريم رس پاتو آهي
ستگورو (سري گورو رامداس صاحب) مونکي هريءَ جو نام
ڏنو آهي، جنهنڪري مون ڪام آدڪ ڪوتن دشمنن کي ماري
ناس ڪري ڇڏيو آهي. [درجن = ڪام آدڪ دشمن.
سنگهاري = ناس ڪيا.]

(۲) پرٿمي تياڳي ڏؤمئي پريت
دتيا تياڳي لوڪا ريت
ترئي گڻ تياڳ درجن ميت سماني
تريٺا گڻ مل ساڌ پڇاڻي

ارٿ :- پهريائين مون ڏؤمئي جي پريت تياڳي آهي.
ٻيو مون لوڪن جي ريت تياڳي آهي. تيون مون ٽي گڻ
تياڳيا آهن، جنهنڪري ويري ۽ متر هڪجهڙا ڏسڻ اچن ٿا.
چوٿون سادن سان ملي مان تريا اوستا جا گڻ سڃاڻان ٿو.
[پرٿمي = پهريائين. دتيا = ٻيو.]

نوٽ :- منکھ جون چار اوستائون آهن. (۱)
جاگرت = اها اوستا جڏهين منکھ سجاڳ آهي.
(۲) **سپن** = اها اوستا جڏهين دو خواب يا سپنا لهي
ڙ. (۳) **سشوپت** = اها اوستا جڏهين دو گهري ۽
د آهي. (۴) **تُريا** = اها اوستا جڏهين دو سروپ
ن هڪ ڙي وچي ٿو.

سهج غفا منھ آسڻ ٻاڌيا
جوت سروپ آناهد واڄيا
مها آنند گور شبد ويچار
پرئہ سنگ راتي ڌن سوها ڳڻ ڌار

آيان، جنهن مولسان شادي ڪئي آهي يعني مو
جيٺي پنهنجي وس ڪيو آهي. منهنجو پيار ڪير آ
منهنجو پيار سنت آهي، جو ڏاڍو ويچارون آهي
سديو جو منهنجي مٿان ڪرو ٿيو بيٺو آهي، پر هيٺا منهنجي
ويجهو اچي نه ڏا سگهن. ڪواري منهنجي ويجهو اچن
ڏا ته سيڻي کي بيٺي پنهنجي وس ڪري ڇڏيان ٿي.
سنت مونکي نڪ کان ڪهين ڏا، ڪن کان ڪهين
ڏا؛ ڪپي ڪپي ٽڪرا ٽڪرا ڪن ڏا. (مطلب ته سنتن
وٽ منهنجو ڪو وس نه ٿو هلي سگهي). سنت مونکي
پنهنجي دشمن ڪري سمجهن ٿا، مگر تنهين اوڪن
کي مان پياري لڳان ٿي."

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਸਸੂ ਤੇ ਪਿਰਿ ਕੀਨੀ ਵਾਖਿ ॥ ਦੇਰ ਜਿਠਾਣੀ ਮੁਈ ਦੂਖਿ ਸੰਤਾਪਿ॥
ਘਰ ਕੇ ਜਿਠੇਰੇ ਕੀ ਚੂਕੀ ਕਾਣਿ ॥ ਪਿਰਿ ਰਖਿਆ ਕੀਨੀ ਸੁਘੜ
ਸੁਜਾਣਿ ॥ ੧ ॥ ਸੁਨਹੁ ਲੋਕਾ ਮੈ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ॥ ਦੁਰਜਨ
ਮਾਰੇ ਵੈਰੀ ਸੰਘਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੋਕਉ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦਿਵਾਇਆ॥੧॥
ਰਹਾਉ ॥ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਿਆਗੀ ਹਉਮੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ਦੁਤੀਆ ਤਿਆਗੀ
ਲੋਗਾ ਰੀਤਿ ॥ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਤਿਆਗਿ ਦੁਰਜਨ ਮੀਤ ਸਮਾਨੇ॥ ਤੁਰੀਆ
ਗੁਣੁ ਮਿਲਿ ਸਾਧ ਪਛਾਨੇ ॥ ੨ ॥ ਸਹਜ ਗੁਫਾ ਮਹਿ ਆਸਣੁ
ਬਾਧਿਆ ॥ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪ ਅਨਾਹਦੁ ਵਾਜਿਆ ॥ ਮਹਾ ਅਨੰਦੁ ਗੁਰ
ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਸਿਉ ਰਾਤੀ ਧਨ ਸੋਹਾਗਣਿ ਨਾਰਿ ॥੩
ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੇ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਜੋ ਸੁਣੇ ਕਮਾਵੈ ਸੁ ਉ
ਪਾਰਿ ॥ ਜਨਮਿ ਨ ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ ॥ ਹਰਿ ਸੇਤੀ
ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

گڏ ڪري ماڻا آڪاس کي ٻڌي ديوتائن کي موهي ڇڏي
ٿي. ٻه مونکي ٻيهاڄي سٽگورو (سري گورو رامداس صاحب)
مٿ ڏيئي ماڻا ڪان رکي ورتو آهي.

(٢) گياني ڪي ٻوءِ ورتي داس،
ڪر جوڙ شيوا ڪري اُداس،
جو ڏوڻ ڪهري ڪار ڪماوان
جن ڏاتڪ گورمک ٿيڙ آوان.

ارٿ:- جيڪي آتم گياني آهن، تنهن جي داسي ٿي ورتي ٿي. ٻوءِ مٿ جوڙي اُنهن جي شيوا ڪري ٿي ۽ ڪيس هيءَ وينتي ڪري ٿي ته "هي پيارا! جيڪو حڪم ڪريو، سو مان ڪريان، ٻر هي سڀ جيوا مان اوهان گورمکن جي وِلاکو ٿر ايندس ٻڌي اوهانکي ٻلائڻ جي ڪوشش نه ڪنديس.

راڳ آسا سري ڪبير جي شبد (٣) ۾ مايا هن طرح چوي ٿي:-

"سڪليئا ڪي ٺڪرائڻ ٻالڄي، حمد ٻي تِس چيري
همرو پورا تِي وِ ٻيهڪي، آئي سنت ڪهاوي
اوڦر همارِي ماڻي ڦانُر، اُوُر همري ٻڪت ڍ آوي
ٻاڪُهڪاٽي ڪالُهڪاٽي، ڪاٽ ڪوٽ ڪيڏاري
ڪهُ ڪبير سنتن ڪي ٻڙان، تين لوڪ ڪي
پياري."

تات پرج.

"مان سڀني جي پيڙ ۽ ڀڙيجي آهيان مطلب ته
هرڪو مونکي پيار ڪري ٿو، ٻر مان الهيءَ جي داسي

آسا محلا پنجوان شبد (۱)

پرماڻ :- "سر نر گڻ گند رب جن موهي، ٽريوڻ ميخلي لائي
[آسري راڳ سري ڪبير جي شبد (۳
يعني ديو ڏائن، منکن، گڻن ۽ سرڳ جي ڳائيند ڙ
ڪي مايا موهي ڇڏيو آهي ۽ تنهن لوڪن کي ميخ هٺي
ڏن پنهنجي وس ڪيو آهي.

(۲) اِڪ ڦرهِ اُداسي، تنِ ڪامِ وِيائِي
اِڪ سنڃهِ ڪرهي، تنِ دوءِ نہ آئِي
اِڪ ستي ڪباوهِ، تنِ پهت ڪلپاوِيُ
هر هرِ راکي لَڳِ ستگور پاوِيُ

ارٿ :- ڪڙا اُداسي ٿي ڦرن ٿا، پر اُنهنجي سرير ۾ ڪي ڪنو ڪن ٿا، پر مايا اُنهن جي ۾ نتي ٿئي. ڪڙا
مايا ڪامُ روپ ٿي ويائِڪ رهي ٿي. ڪيا گرستي پنهنجي مايا
پاٽڪي ستي (پڌشتر آدڪ) جوائيں ٿا، پر اُنهن کي ۾ مايا
هلاڪ ڪري ٿي؛ پر مونکي هري ستگورن جي جرن ۾ لڳائي
رکي ورتو آهي. اِسنڃهِ == ڪنو ڪر ٿا. ڪلاوِيُ ==
ڪلپائي ٿي، هلاڪ ڪري ٿي. پاوِيُ == جرن، پير.

(۳) تپُ ڪرتي تپسي ڀُوُ لائي
پنڊت موهي لوڀ سبائي
ٽرِيُ گڻ موهي موهيا آڪاسُ
هم ستگور راکي دي ڪرِ داتِ

ارٿ :- تپيسر جيڪي تپ ڪن ٿا، تنکي ڀڻ مايا ڀلائي ٿي. پنڊتن کي هر ڀرڪار جي لالچ ۾ وجهي موهي ٿي. تن

راگ آسا محلا پنجوان گھر (٢) شبد (١)

اڪ اونڪار ستگور پرساد

اُٿانڪا:- هن سندر شبد ۾ سري گورو ارجن ديو جن مايا جو بيان ڪن ٿا. هو فرمائين ٿا ته سخت مايا جي آڏو ڪي نه ٿا سگهن، ليڪن ٻيا سڀ ديوي ماڻهو، باڪ ديوتائون مايا جي وس آهن

(١) جن لائي پريت، سوئي ڦر کائيا

جن سک بيٺالي، تس ڀئہ ڀيت د کائيا

ڀائي ميت ڪتمب ديکھ بهادي

هم آئي وس کيت گور پرسادي.

ارٿ:- جيڪي مايا سان پريت رکن ٿا، سي کي ڦري کائي ٿي. جيڪي مايا کي سک سان رهائين ٿا ڀي ڪلو ڪري گور م رکن ٿا، تنکي حورن وغيره جو گهٽو ڀؤ ڏيکاري ٿي. ڀائي، متر، ڪتمب جا ڀاتي مايا کي ڏسي جهڳڙو ڪن ٿا، پر هو گوروءَ جي ديا سان منهنجي وس ٿي آهي.
[بهادي == جهگڙا ڪن ٿا. وس گت == وس ۾ آهي.]

ايسا ديکھ بموهت دوئي

ساڌ ڪي سڌ سر ديو مڪا، ڀن ساڌو سڀ ڏرو دن ڏوهي (١ ڪ رهاءُ)

ارٿ:- جگمايو، سڌ، ديوتائون ديوءِ مکر هنکي ڏسي موهت ٿي . . . ن سڀني کان سواءِ هن سڀني کي لنگهندڙ مايا لڳي سي. ساڌ ڪ == جگمايو. ڏروهي == لنگهندڙ مايا. ڏوهي =- ٺڳي ٿي.]

آسا محلا پنجواں شبد (۱)

(۲) ڈاکٹر سین جگدیش پیاری ، مہر سوڈا پور جر کس [illegible]
جن ذات کے [illegible] آنند ہوت ہے ، [illegible]
[illegible] دکانی

ارتھ :- "ہے پیارا [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]."

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਘਰੁ ੨ ਮਹਲਾ ੫

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਜਿਨ ਲਾਈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੋਈ ਫਿਰਿ ਖਾਇਆ॥ ਜਿਨਿ ਸੁਖਿ ਬੈਠਾਲੀ
ਤਿਸੁ ਭਉ ਬਹੁਤੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥ ਭਾਈ ਮੀਤ ਕੁਟੰਬ ਦੇਖਿ ਬਿਬਾਦੇ॥
ਹਮ ਆਈ ਵਸ ਗਤਿ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੇ ॥ ੧ ॥ ਐਸਾ ਦੇਖਿ
ਬਿਮੋਹਿਤ ਹੋਏ ॥ ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਸੁਰ ਦੇਵ ਮਨੁਖਾ ਬਿਨੁ ਸਾਧੂ
ਸਭਿ ਧ੍ਰੋਹਨਿ ਧ੍ਰੋਹੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਇਕਿ ਫਿਰਹਿ ਉਦਾਸੀ ਤਿਨ
ਕਾਮਿ ਵਿਆਪੈ ॥ ਇਕਿ ਸੰਚਹਿ ਗਿਰਹੀ ਤਿਨ ਹੋਇ ਨ ਆਪੈ ॥
ਇਕਿ ਸਤੀ ਕਹਾਵਹਿ ਤਿਨ ਬਹੁਤੁ ਕਲਪਾਵੈ ॥ ਹਮ ਹਰਿ ਰਾਖੇ
ਲਗਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਵੈ ॥੨॥ ਤਪੁ ਕਰਤੇ ਤਪਸੀ ਭੂਲਾਏ ॥ ਪੰਡਿਤ
ਮੋਹੇ ਲੋਭਿ ਸਬਾਏ ॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮੋਹੇ ਮੋਹਿਆ ਆਕਾਸੁ ॥ ਹਮ
ਸਤਿਗੁਰ ਰਾਖੇ ਦੇ ਕਰਿ ਹਾਥੁ॥ ੩ ॥ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਹੋਇ ਵਰਤੀ
ਦਾਸਿ ॥ ਕਰ ਜੋੜਿ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਜੋ ਤੂੰ ਕਹਹਿ ਸ
ਕਾਰ ਕਮਾਵਾ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵਾ ॥੪॥੧

آسا محلا چوٿان شبد (١٠ـ٦٧)

ارٿ :- ماڻ رات ڏينهن هريءَ جي نام جو ڳـ... [illegible] ڳريان ٿو. ستگوروءَ مونکي هريءَ جو نام ٻڌايو آهي، ... [illegible] ڳري ماڻ هريءَ کانسواءِ هڪ ڪن يا پل به رهي نٿو سگهان [آساوري == هڪ راڳڻيءَ جو قسم آهي.]

(١) همريءِ سروڻ سمرڻ هر ڪيرتن، هڻ هر بن رهه نه سگهه هڻ اڪ ڪن

جئسي هنس سرور بن رهه نه سڪئي، تئسي هر جن ڪئن رهئي هر سيوا بن.

ارٿ :- منهنجو سروڻ، سمرڻ ۽ ڪيرتن سڀ هريءَ جو ٿي آهي. ماڻ هريءَ کانسواءِ هڪ ڪن به رهي نٿو سگهان. جهڙيطرح هنس مانسرووَر کانسواءِ رهي نٿو سگهي، تهڙيطرح هريءَ جو داس هريءَ جي سيوا کانسواءِ ڪيئن رهي سگهي؟ (٢)

ڪنهون پريت لائي دوجا ڀاءُ رد ڌار، ڪنهون پريت لائي موه اپمان

هر جن پريت لائي هر نرباڻ پد، نانڪ سمرت هر ڀڳوان.

ارٿ :- ڪن دنيا ... [illegible] ڪن موه ۽ اپمان سان پريت لاتي آهي ... [illegible] آهي، پر هريءَ جي داس هريءَ جي نرواڻ پد سان پريت لاتي آهي ... [illegible] سدائين هريءَ ڀڳوان جو سمرڻ ڪن ٿا ... [illegible]

ਆਸਾਵਰੀ ਮਹਲਾ ੪

ਮਾਈ ਮੋਰੋ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਰਾਮੁ ਬਤਾਵਹੁ ਰੀ ਮਾਈ ॥ ਹਉ ਹਰਿ ਬਿ
ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕਉ ਜੈਸੇ ਕਰਹਲੁ ਬੇਲਿ ਰੀਝਾਈ
ਰਹਾਉ ॥ ਹਮਰਾ ਮਨੁ ਬੈਰਾਗ ਬਿਰਕਤੁ ਭਇਓ ਹਰਿ ਦ

تا اس، اس موہی جس کری گرب لی کرب ہ ہاں
وجالس ہا.

(۴) نانک آپ آپ، آپ کمائیسی
گورمت من پرگاس، سہجا پائیسی.

اور ہے صاحب فرمائیں تا ہ جھکی آپا او وجالس تا سی
ہان تی ہاں آس بھی جھکدا میں آرا او دو، کمو ہ پرمسور
جو روپ تی بھو. گوروو جی سکدا سال من ہ گماں جو
پرکاش تئی تو، سمو پرماتما پراپت تئی تو.

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾਵਰੀ ਘਰੁ ੧੬ ਕੇ ੨ ਮਹਲਾ ੪ ਸੁਧੰਗ

ਹਉ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਉ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੋਕਉ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬਤਾਇਆ ਹਉ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਹਮਰੈ ਸ੍ਰਵਣੁ ਸਿਮਰਨੁ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਹਉ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕਉ ਹਉ ਇਕੁ ਖਿਨੁ ॥ ਜੈਸੇ ਹੰਸੁ ਸਰਵਰ ਬਿਨੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕੈ ਤੈਸੇ ਹਰਿ ਜਨ ਕਿਉ ਰਹੈ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਬਿਨੁ ॥ ੧ ॥ ਕਿਨਹੂੰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਈ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਰਿਦ ਧਾਰਿ ਕਿਨਹੂੰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਈ ਮੋਹ ਅਪਮਾਨ ॥ ਹਰਿਜਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਈ ਹਰਿ ਨਿਰਬਾਣ ਪਦ ਨਾਨਕ ਸਿਮਰਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਗਵਾਨ ॥੨॥੧॥ ੧੪ ॥੬੬॥

اِک اونکار ستگور پرساد

راگ آساوری محلا چوتھا گھر (۱۶)

ست رنگ شبد (۱۴-۶۶)

(ستگورن جی پرماتما سان پریت.)

ہؤ اندن ہر نام کیرتن کرؤ
ستگور موکؤ ہر نام بتائیا، ہؤ ہر بن کھن پل
رہ نہ سکؤ (اک رہاؤ)

آسا محلا چوٿان شبد (۱۳-۱۰)

...ਮੁਖਿ ਨਹੀ ਪਾਈਐ ॥ ਹਉਮੈ ਗਰਬੈ ਗਰਬੁ ਆਪਿ ਖੁਆਈਐ
...ਤ ॥ ਨਾਨਕ ਆਪ ਆਪਿ ਆਪਿ ਖੁਆਈਐ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਮਨਿ
...ਰਗਾਸੁ ਸਚਾ ਪਾਈਐ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥ ੬੫ ॥

آسا محلا چوٿان شبد (۱۳-٦٥)

(نام جي وڏائي.)

(۱) جنم پدارٿ پاءِ، نام ڌيائيا
گر پرسادي ٻجهه، سچ سمائيا

ارٿ :- جن پرش پرانيءَ جنم روپي پدارٿ پائي نام ڌيايو آهي، تن سڀن گوروءَ جي ڪرپا سان ست ۽ اسٿ کي سمجهي، سچ سروپ پرماتما ۾ سمايو پيو آهي.

جن ڌر لکيا ليک، تني نام ڪمائيا
در سچئي سچيار، محل بلائيا (اڪ رهاءُ)

ارٿ :- جن جي مستڪ ۾ ڌروءَ کان اڪال پرکر لکي ڇڏيو آهي، تن ئي نام ڪمايو آهي، اهي سچي پرماتما جي درتي سچا آهن ۽ محل جي اندر سڏيا وڃن ٿا يعني انهن کي سروپ جو لاڀ پراپت ٿئي ٿو.

(۲) انتر نام نڌان، گرمک پائيئي
اَن دن نام ڌياءِ، هر گڻ گائيئي

ارٿ :- اندر ۾ ئي نام جو خزانو آهي، جو گوروءَ جي ڪيا دوارا پراپت ٿئي ٿو. جنهن کي پراپت ٿئي ٿو، سي رات ڏينهن ڌيائين ٿا ۽ هريءَ جا گڻ ڳائين ٿا.

(۳) انتر وست انيڪ، منمک نهي پائيئي
هؤمي گربئ گرب، آپ کهائيئي

ارٿ :- اندر ۾ انيڪ گڻ آهن، پر اهي منمکن کي هٿ نه...

آسا محلا چوتھا شبد

نام امرت برش ... ملی نی، ... ستگورو کان ... کری تو
... جو حاصل کری تو
... مو جگت ہر تن وسنو آمی، ... [حاوُ == مرن۔]
... ہر سہالی وجی تو۔
(۲) پورب لکھی ڈھیر، ہن آئی مائیا
چلن اجھ کے گل، ڈرھ فرمائیا
ارت :- می بائی، جیکی ڈھیوں درون نی لکیل آمی،
سی امن تا ہمی موت جا ڈھیوں وہیجیا ہیا امی درون نی
فرمایل آمی تر مرن اج یا سیالی تیٹھو آمی۔
(۳) برتا جنم تعا، جنی نام وساریا
دوئی کیلن حکم، کے اہ من ڈریا
ارت :- می بائی! جن نام وساریو آمی، سکو جنم ولرت
آمی، جگت روہی جوا ہر می جمو مانسک جنم روہی ہدارت
مارالی وجی تو۔ من --- جمو۔
(۴) جیوتن ... سکہ ہوء، جہ گور پائیا
والے ساچی سچ، سچ سمائیا۔
ارت :- ہر جن گورو داصل کیو آمی، سکو جنم مرن
سکہ روپ آمی۔ صاحب فرمائس تا ر امی نی ہرش سچا آمی،
جیکو من سچی فرمایا ہر سچی کرت سمایو ہیو آمی۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪

ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬੁਝਿ
ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਜਿਨ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖ ਤਿਨੀ ਨਾਮੁ
ਕਮਾਇਆ ॥ ਦਰਿ ਸਚੈ ਸਚਿਆਰ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਇਆ ॥ ੧ ॥
ਰਹਾਉ ॥ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ॥ ਅਨਦਿਨੁ
ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਈਐ ॥ ੨ ॥ ਅੰਤਰਿ ਵਾ

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਘਰੁ ੮ ਕੇ ਕਾਫੀ ੨ ਮਹਲਾ ੪

ਆਇਆ ਮਰਣੁ ਧੁਰਾਹੁ ਹਉਮੈ ਰੋਈਐ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਅਸਥਿਰੁ ਹੋਈਐ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੈ ਸਾਬਾਸਿ ਚਲਣੁ ਜਾਣਿਆ ॥ ਲਾਹਾ ਨਾਮੁ ਸੁ ਸਾਰੁ ਸਬਦਿ ਸਮਾਣਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖੇ ਡੇਹ ਸਿ ਆਏ ਮਾਇਆ ॥ ਚਲਣੁ ਅਜੁ ਕਿ ਕਲ੍ਹਿ ਧੁਰਹੁ ਫੁਰਮਾਇਆ ॥੨॥ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਤਿਨਾ ਜਿਨ੍ਹੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ॥ ੩ ॥ ਜੀਵਣਿ ਜੂਐ ਖੇਲਣੁ ਜਗਿ ਕਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਹਾਰਿਆ ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਸਚਿ ਮਰਣਿ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ਜਿਨ੍ਹਾ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥ ੬੪ ॥

ايڪ اونڪار ستگور پرساد

راڳ آسا گهر (٨) ڪافي محلا چوٿون

شبد (١٢-٦٤)

(اُپديش)

(١) آيا مرڻ ڌراهه، هؤمئ روئيٺي
گورمکه نام ڌياءِ، استر هوئيٺي

ارٿ:- هي ڀائي! آدڪان جنم مرڻ هليو اچي. هؤمئ ڪري جيو ڪي روئڻو پوي ٿو؛ جڏهين گوروءَ جي سکيا لي نام ڌيائجي ٿو، تڏهين استر ٿجي ٿو يعني جنم مرڻ کان ت ٿجي ٿو. [ڪافي == راڳ جنهن ۾ ونراڳ هجي. ڌراهه ڌر کان.]

گور پوري شاباس، چلڻ جاڻيا
لاها نام س سار، شبد سماڻيا
(رهاءُ ١)

ارٿ:- هي ڀائي! جنهن مرڻ نسچي ڪري سمجهيو آهي،

ارٿ :- مي ٻالي ا موري جن ٻهڪي موريءَ جو ڏيان روهي داب ڪريو. جي امڙا سڀ آهن، ٻن سان ملي مان اُنهن جا جرن ڌوڻان ٿو.

(٢) هر هر نام جپهه من ميري، اُن ڏِنُ هر ٻوَ لاهه
جو لهه سوئي ڦلُ پاوهه، ڦر ٻوڪ نه لاڳي آهه.

ارٿ :- جي مهمڪا من ا بون موري. جو نام جپ ۽ راب ڏيهون موريءَ سان لسولڳاءِ، ٻوءِ جمڪا اجا ڪشٽين - تمهڪي ٻوري شمعي - ورن بوڪي ڪهن ٻه دارن جي جاما ڪار رهسي. ٻوڪ = جاما. ا

(٣) آپي هر اپرنپر ڪرتا، هر آپي ٻول ٻلاهه
سڀئي سنت ٻلي تڪ پاوهه، جن ڪي پت پاوهه ڦاهه.

ارٿ :- ٻاٻا ٿي رهه سڀ جوڙيندڙ آهي - ٻرن ڪان ٻري آهي. موري جمڪي ٻاٻا ٻهلي [illegible] اسولمان ٿو. اي ٻرمانه ا آهي سڀ جي [illegible] جن جي رهڪي اهي ٿي، سي ئي ڇڱا آهن.

(٤) ٿاڪ آڪر نراجي ڌرڪٽ، جنهه آڪي تڪ سکه پاهه
ٻکت ٻنڌار ڏيٺي ڌراهي، ڪٽ ڪڏ وٽجهه لئي جاهه.

ارٿ :- سڀ موراتس ٿي موريءَ جي گٽ گائي ترسي ٿو تن ۽ جو جه ٽش حٽش گڻ گايان ٿو ٽش ٽش موڪي سڌ ٻهاڻ ٽٽي ٿو. موري ٻهڪي داس ڪي (يعني موڻکي) ڏکهيءَ جه ٻهه آهي ۽ مالي ڪٽي جا جريدار (يعني جگائو الاڪ او جرب ڪ نه لي جن.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪

ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੀਐ ਹਰਿ ਸਾਧੂ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਗੁਣ
ਗਾਇ ॥ ਗਿਆਨ ਰਤਨੁ ਬਲਿਆ ਘਟਿ ਚਾਨਣੁ ਅਗਿਆਨੁ
ਅੰਧੇਰਾ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਨਾਚਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ॥
ਐਸੇ ਸੰਤ ਮਿਲਹਿ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਹਮ ਜਨ ਕੇ ਧੋਵਹ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥
ਰਹਾਉ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਲਿਵ
ਲਾਇ ॥ ਜੋ ਇਛਹੁ ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਵਹੁ ਫਿਰਿ ਭੂਖ ਨ ਲਾਗੈ
ਆਇ ॥ ੨ ॥ ਆਪੇ ਹਰਿ ਅਪਰੰਪਰੁ ਕਰਤਾ ਹਰਿ ਆਪੇ ਬੋਲਿ
ਬੁਲਾਇ ॥ ਸੇਈ ਸੰਤ ਭਲੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵਹਿ ਜਿਨ ਕੀ ਪਤਿ ਪਾਵਹਿ
ਥਾਇ ॥ ੩ ॥ ਨਾਨਕੁ ਆਖਿ ਨ ਰਾਜੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਜਿਉ ਆਖੈ
ਤਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਇ ॥ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਦੀਏ ਹਰਿ ਅਪੁਨੇ ਗੁਣ
ਗਾਹਕੁ ਵਣਜਿ ਲੈ ਜਾਇ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥ ੬੩ ॥

آسا محلا چوٿان شبد (١١-٦٣)

(ساڌ سنگت جي مهما .)

(١) سَت سنگت مليئي هر ساڌو، مِل سنگت هر گُڻ گاءِ
گيان رتن ٻليا گهٽ چانڻُ، اگيان اَنڌيرا جاءِ.

ارٿ :- هي ڀائي! هريءَ جي ساڌن جي ست سنگت ۾ ملڻ گهرجي ؛ اُنهن جي سنگت ۾ ملي هريءَ جا گڻ ڳائجن، جڏهين اهڙيطرح انتهڪرڻ ۾ گيان رتن جو پرڪاش ٿيندو، تڏهين اگيان جو انڌوڪار هليو ويندو.

هر جن ناچهو هر هر ڌياءِ
اَئسي سنت ملهه ميري ڀائي، هم جن کي ڌووهه پاءِ.
(١ رهاءُ)

يعني ميڙي ۽ چونڊي ٿورو وقت ضرور لڳندو. تيسين ۽ منهنجو من رام جا گڻ ڳائيندو. [چن = چونڊي، چونڊڻ. ميلت = ملائڻ. کن = ٿورو ٿڻ. چسا = هڪ پل جو سٺون حصو.]

(٣) ڪب ڪوءُ ناچي پاؤ پساري، ڪب ڪوءُ هاٿ پساري
هاٿ پاؤ پسارت بلم تل لاڳي، تب لگ ميرا من
رام سماري

ارٿ:- هي ڀائي! ڪڏهن اوهان مان ڪو نچندو ۽ پير ڊگها ڪندو. ڪڏهن اوهان مان ڪو هٿ ڦيرائيندو. هٿ پير ڦيرائڻ ۾ ضرور ڪجهه دير لڳندي، تيسين وقت منهنجو من رام کي ياد ڪندو. [بلم = وقفو، دير.]

(٤) ڪب ڪوءُ لوگن پتيآري، لوڪ پتيڻي
نا پت هوءِ
جن نانڪ هر هردي سد ڌياوهُ، تا جي جي ڪري
سڀ ڪوءِ.

ارٿ:- هي ڀائي! ڪڏهن اوهين لوڪن کي خوش ڪريو ٿا، پر لوڪن کي خوش ڪرڻ ڪري درگاهه ۾ ڪا عزت ڪانه ملي ٿي. صاحب فرمائين ٿا ته "هي ڀائي! اوهين هرديءَ ۾ سدا هر کي ڌيايو ته سڀ ڪو اوهان جي ساراهه ڪندو."

نوٽ:- مٿين شبد ۾ سري گورو رامداس صاحب راڳين کي ٻه ڳالهيون ٿا ٻڌائين سڄڻ ڪيرتن ڪرڻ ۾ وقت وڃائي ٿا پر اصل مين اهو ٿورو گهڻو وقت به سري واهگوروءَ جي ياد ۾ ئي رس لڳو پيو آهي. اصلي پريت سري واهگوروءَ سان ايتري آهي، جو ڪنهن به ڪاڻس جدا رهي نه ٿا سگهون.

سازن ٿاھڻ ۾ گھڻو وقت ورتو. تنھنڪري صاحبن ھيٺيون شبد اُچاريو.

آسا محلا چوٿان شبد (١٠-٦٢)

(١) ڪَبَ ڪو پالِيءِ گھُنگھرُو تالا، ڪبَ ڪو بجاويءِ رَبابُ
آوَتَ جاتَ بارُ کِنُ لاگيءِ، هَئُ تبَ لگُ سمارءَ نامُ

ارٿ:- هي ڀائي! اوهين گھڻو وقت گھنگھرن پڌڻ، ڪنهجهين ٿاھڻ ۽ رباب وڄائڻ ۾ لڳائيندا؟ اوھانجي اچڻ وڃڻ ۾ ڪاجهه دير لڳندي، تنهن وچ مان واهگوروءَ جو نام پيو ياد ڪندس.

ميرءِ مَنِ اَئِسي ڀگتِ بَنِ آئي
هئُ هرِ بِنُ کِنُ پَلُ رهِ نہ سڪئُ، جئسي جَلَ بِنُ مِينُ مَرِ جائي (اِڪَ رهائُ)

ارٿ:- هي ڀائي! منهنجي من ۾ هريءَ سان اهڙي پريت بڻجي آئي آهي، جو مان هنڪان سواءِ هڪ کن پل بہ رهي نہ سگهان. جهڙيطرح جل کانسواءِ مڇي مري وڃي ٿي، تهڙيطرح منهنجو حال بہ هريءَ بنا ساڳيوئي آهي.

(٢) ڪَبَ ڪوئُو ميليءِ پنچ سَتَ گائِڻُ، ڪَبَ ڪو راگَ ڌُنِ اُٺاوِيءِ
ميلتَ چُنَتَ کِنُ پَلُ چسا لاگيءِ، تبَ لگُ ميرا مَنُ رامُ گُنَ گاويءِ

ارٿ:- پنهجن ستن راڳين کي ملي ڳائڻ ۾ ڪيترو نہ لڳندو! راڳ جي سر ٿاهڻ ۾ اوهانکي ڪيترو نہ وقت سرن ٿاهڻ ۽ راڳ چونڊڻ ۾ کن، پل ۽ چسو ضرور لڳندو

ارٿ:- ”مون ڪرتارا جو گهي، حڪم ۾ ساري سرشٽي سڀ ٺهيل آهي، ۽ جهڙي تون جهڙي مت ڏين ٿو، سو تنهن کي ملي ٿي.“ صاحب داس داو سان وينتي ڪري ٿو ته ”مون مورک ٻڌيو اڀيماني آهيان! مهرباني ڪري ڪا ٻرڀرٿا ڪري مون کي ٻاهي لڳاءِ.“ [حڪم = جوڳس جو قسم. جيل = ڄاڻو، ڄاڻون ٿا. ٻل = ٻرڀرٿا ڪري.]

!ٿيءَ شبد ٻڌڻ ڪالهوءِ سڏن لسهي ڪري جو تو ڪورو صاحب، سري ڪورو نانڪ ديو جن جا سا ڪيات روپ آهن ۽ سسو مهاني ٻرشن ٿي صاحبن ڪان موڪلائي روانا ٿيا.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪

ਕਬ ਕੋ ਭਾਲੈ ਘੁੰਘਰੂ ਤਾਲਾ ਕਬ ਕੋ ਬਜਾਵੈ ਰਬਾਬੁ ॥ ਆਵਤ ਜਾਤ ਬਾਰ ਖਿਨੁ ਲਾਗੈ ਹਉ ਤਬ ਲਗੁ ਸਮਾਰਉ ਨਾਮੁ ॥੧॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਐਸੀ ਭਗਤਿ ਬਨਿਆਈ ॥ ਹਉ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕਉ ਜੈਸੇ ਜਲ ਬਿਨੁ ਮੀਨੁ ਮਰਿ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਬ ਕੋਊ ਮੇਲੈ ਪੰਚ ਸਤ ਗਾਇਣ ਕਬ ਕੋ ਰਾਗ ਧੁਨਿ ਉਠਾਵੈ ॥ ਮੇਲਤ ਚੁਨਤ ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਚਸਾ ਲਾਗੈ ਤਬ ਲਗੁ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਰਾਮ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥ ੨ ॥ ਕਬ ਕੋ ਨਾਚੈ ਪਾਵ ਪਸਾਰੈ ਕਬ ਕੋ ਹਾਥ ਪਸਾਰੈ ॥ ਹਾਥ ਪਾਵ ਪਸਾਰਤ ਬਿਲਮੁ ਤਿਲੁ ਲਾਗੈ ਤਬ ਲਗੁ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਰਾਮ ਸਮਾਰੈ ॥੩॥ ਕਬ ਕੋਊ ਲੋਗਨ ਕਉ ਪਤੀਆਵੈ ਲੋਕਿ ਪਤੀਣੈ ਨਾ ਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਸਦ ਧਿਆਵਹੁ ਤਾ ਜੈ ਜੈ ਕਰੇ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥ ੬੨ ॥

اُٿانڪا:- سري ڪورو رامداس صاحب جن ٻهڪتي سنگت جي واٽي ٻڌڻ جو ڏاڍو شائق هئا. جو راڳين کي ڪٺو ڪري سڏن وارن ڪوردين جا وڃن ٻڌندا هئا. هڪ دفعي لاهور جو ميل ٿيو. اتي راڳين

(٢) گاوهہ راگہ ڀائتِ ڀہ ٻولهہ، اهہ منوُئا کيلئي کيل
جووهِ ڪوُپ سنچهن کتہ ٻسدا، اُٿ ٻيل گتي
چر ٻيل

ارٿ:- هي جوڳي! اوهين گهڻن قسمن جا راڳہ ڳايو ٿا ۽ گهڻن نمونن جون ڳالهيون ڪريو ٿا، پر اهو اوهانجو ڳائڻ وڄائڻ رڳو من جو کيل کيلڻ آهي. اوهين زمين کي ريجہ ڏيڻ لاءِ کوهہ تي ڏاند جوٽيو ٿا، پر اُهي ٻيل اُٿندو سايون ڪنت ٻوگہ ڪمايو ٿا، مگر اهندا نہ وچڙ ڪري من وڪارن ۾ لڳيو ٿو ٻوي. [جووهہ = جوٽيو ٿا. ڪوُپ = کوُهہ. سنچن پاڻي ڏيڻ. ريجہ ڏيڻ، ٻسدا = زمين. ٻيل = ڏاند. ٻيل = وليون.]

(٣) ڪائيا نگر مهہ ڪرم هر ٻووهہ، هر جامئي هرئا کيت
منوُئا اسٿر ٻيل من جووهہ، هر سنچهہ گورمت جيت

ارٿ:- هي جوڳي! ڪايا روپي نگري ۾ نشڪام ڪرم ڪريو، اهو ٻاجہ ٻوکيو تہ هري نام جو سلو اُٻري، اوهانجو سرير روپي کيت ساوو ڪري ڇڏي. من روپي ٻيل کي جوٽي اسٿر ڪريو ۽ گوروءَ ڏنل هري نام روپي جل ڇنڪاريو تہ ٻوءِ اوهانجي جئي ٿيندي. [ڪرم هر = هريءَ نمت ڪرم يعني نشڪام ڪرم. هرئا = ساوو. سنچهہ = ڇنڪاريو.]

(٤) جوڳي جنگم سرشٽ سڀ تمري، جو ديهہ متي
تت چيل
جن نانڪ ڪي ٻرڀ آنتر جامي، هرلاوهہ منوُئا ٻيل.

آسا محلا چوٿان شبد (٩-٦١)

سمان آهي. جنهن کي بوهر کيان آهي، تنهنڪري سنسار کي لاسوت چاٽي ان سان موهه نه ٿا ڪن، نه واڪورو ڪي ٿي سنهو چاڻي من سان پريت ڪن ٿا."

"مي پيارا، ڪاهڪه ۾ ڏيک ڪرڻ اوهان لاءِ پڻ ڪٺن آهي. ڪٺي او دالڪي رڌيون سڌيون ۽ لولڏيون دت ايديون، نه ايشور ۾ اڪاڳ ڏيان اوڌاڄو نه لڳيدو. سڪور ان جي سڪيا ڪاسواءِ، ميشه ر سان پريت نه ٿي ٿئي ۽ ميشه ر جي پريت ڪسواءِ من کي شانتي نه ٿي ٿئي." سري ڪورو رامداس صاحب انهيءَ موقعي تي هنئيون من مه ميدو شبد اچاريو:-

آسا محلا چوٿان گهر (٦) شبد (٩-٦١)

ايڪ اوڪ ر ستگور پرساد

(١) دت ڪر دت وڃا ويو جوگي، ڏيڙو واجي بين
ڪو رمت ده ڪٽ بولو جوگي، اد مڻو ٿا ده رنگ بين

ارٿ:- مي جوگي! [illegible] (يعني واهو) [illegible] اهو آهي. [illegible]
[illegible]
رنگ [illegible]
[illegible]

جوگي ده ديه منهي ابديش
جڳ جڳ [illegible] ، تنهن آکيءَ هر آديس
(ڪ راد)

ارٿ:- مي جوگي! [illegible]
ابديش ديو. مي [illegible]
رهيو آهي، [illegible] ڪريان ٿو.

اُنوقت سڀا ۾ برهمڻ هئا تہ هنن بہ اچي « آديس، آديس » اُچاريو. مهاراجن سڀني کي آدرڀاءُ ڏيئي پاڻ وٽ وهاريو. اُنهن مان ڪي سڌ ڪرائي سان ۽ بي خوف ٿي چوڻ لڳا تہ « سچا پاتشاهہ! اوهانجي سنگت مان ڪو بہ "آشٽانگ يوگ" سکيل نہ آهي ۽ يوگ ڪانسواءِ مَن استر ٿي نہ ٿو سگهي. مَن استر ٿيڻ ڌاران پنهنجي سروپ جي سڌ نہ ٿي پوي ۽ آتم سروپ ڄاڻڻ ڪانسواءِ جگت هٿ نہ ٿي اچي. جگت ڪانسواءِ مڪت هٿ نہ ٿي اچي ۽ مڪتيءَ ڪانسواءِ منکہ ڄنمن ۾ رهي ٿو ۽ چؤراسيءَ ۾ ڀٽڪي ٿو. هي سٽگورو! اوهانجا سک ڪيئن مڪتيءَ جو لاڀ پائيندا؟ اوهانجي شيوا مان ڪين ڪهڙو فائدو پراپت ٿيندو؟ »

سڌن جا وچن ٻڌي، سري گورو مهاراجن فرمايو تہ "پيارا، يوگ پريما ڀڳتي ڪانسواءِ ڪارائتو نہ آهي. منهنجا سک گرهستي آهن ۽ گرهست ۾ رهي هو مڪتي ...اپت ڪندا. واهگوروءَ جو نام جپڻ ئي سچو يوگ آهي. ...هگوروءَ جو نام منهنجا سک رات ڏينهن جپين ٿا ۽ اُهو ...دن مَن ۾ سدائين وسي ٿو. هنجي رِدي ۾ واهگوروءَ ...رير ۽ ڀڳتي آهي، تنهنکي هو جنم مرڻ کان رهت ...ٿا. مايا اُنهنکي گمراهہ نہ ٿي ڪري سگهي. منهنجا ...سٽگورن جي ڪرپا سان اُستت نندا، دک سک، ...وک ۽ مان اپمان کان پري آهن. اُنهنجو هرڪو ...ي واهگوروءَ جي نام اُچارڻ ۾ وتيت ٿئي ٿو. اُهي ...دارٿن ۾ ڦيٿا ڪونہ پيا آهن، ڇو جو هو سمجهن ... ناسونت آهن. هنجي نظر ۾ سارو سنسار رچ

(۳) ... وڈیائی - ناتک گورمت نام لو لاکی۔

ارتھ:- ... سرہر کری وڈیائی جو مری ... جو گالی نو. صاحب فرمائیں تا گوروہ جی کیا کری من جی درتی سری واہگورو ... جڑی رہی نی۔

੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਮਹਲਾ ੪ ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਘਰੁ ੬ ਕੇ ੩

ਹਥਿ ਕਰਿ ਤੰਤੁ ਵਜਾਵੈ ਜੋਗੀ ਥੋਥਰ ਵਾਜੈ ਬੇਨ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ
ਗੁਣ ਬੋਲਹੁ ਜੋਗੀ ਇਹੁ ਮਨੂਆ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਭੇਨ ॥ ੧ ॥ ਜੋਗੀ
ਹਰਿ ਦੇਹੁ ਮਤੀ ਉਪਦੇਸੁ ॥ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਏਕੋ ਵਰਤੈ
ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਹਮੁ ਆਦੇਸੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਗਾਵਹਿ ਰਾਗ ਭਾਤਿ
ਬਹੁ ਬੋਲਹਿ ਇਹੁ ਮਨੂਆ ਖੇਲੈ ਖੇਲ ॥ ਜੋਵਹਿ ਕੂਪ ਸਿੰਚਨ
ਕਉ ਬਸੁਧਾ ਉਠਿ ਬੈਲ ਗਏ ਚਰਿ ਬੇਲ ॥ ੨ ॥ ਕਾਇਆ ਨਗਰ
ਮਹਿ ਕਰਮ ਹਰਿ ਬੋਵਹੁ ਹਰਿ ਜਾਮੈ ਹਰਿਆ ਖੇਤੁ ॥ ਮਨੂਆ
ਅਸਥਿਰੁ ਬੈਲੁ ਮਨੁ ਜੋਵਹੁ ਹਰਿ ਸਿੰਚਹੁ ਗੁਰਮਤਿ ਜੇਤੁ ॥ ੩ ॥
ਜੋਗੀ ਜੰਗਮ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ ਤੁਮਰੀ ਜੋ ਦੇਹੁ ਮਤੀ ਤਿਤੁ ਚੇਲ ॥ ਜਨ
ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹਰਿ ਲਾਵਹੁ ਮਨੂਆ ਪੇਲ॥੪॥੯॥੬੧॥

ا سانکا:- ... کس ... اسلیل آدی تے
... سری گورو ناتک دیو جی دے
سدن ... صاحب جی کادی تے
... گورو رامداس صاحب جی ... سدن ہویکیا
ویدا آدن ... ویچار کرکے ... تے ملی ... سدن تہتکری جتن
ولی ... آدن ... خالی ... کری ملندا آدن
جاتوی ... وطن ... سکورن وت آیا صاحب
...

آسا محلا چوٿان شبد (٨-٦٠)

(نام جي چاهنا.)

(١) هر هر نام ڪي من ڀُوک لڳائي
نام سڻندي من ترپتي ميري ڀائي

ارٿ:- هي ڀائي! منهنجي هرديءَ جي نام جي چاهنا گورن
لڳائي آهي. نام سڻڻ سان منهنجو من ترپت ٿي پيو آهي. [ڀُوک
== بکر، چاهنا.]

نام ڄپهو ميري گور سکهو ميتا
نام ڄپهو نامي سکهو پاوهو، نام رکهو گورمت من چيتا
(اِڪ رهاءُ)

ارٿ:- هي منهنجا گورسک مترو! اوهين نام ڄپيو. نام
جپيو ۽ نام جي سک پائيو. گوروءَ جي سکيا سان جو اوهان کي نام
مليو آهي، تنهن کي من جي اندر رکو.

(٢) نامو نام سڻي من سرسا ـ نام لاها ليءِ گورمت بگسا

ارٿ:- نام ئي سڻڻ ڪري من برش ٿئي ٿو. گوروءَ
جي سکيا ڏئاران نام جو لاڀ پرائي هردو ترڪي پوي ٿو. [نامو نام
== نام ئي نام. سرسا == برش ٿئي ٿو. لاها == لاڀ، فائدو.
گورمت == گوروءَ جي سکيا ڏئاران. بگسا == ترڪي ٿو.]

(٣) نام بنا ڪُشتي موهه انڌا ـ سڀ نهفل ڪرم ڪيتي
ڏک ڌنڌا

ارٿ:- جو برش نام کان خالي آهي ۽ موهه سبب انڌو ٿيو
... سو ساڳيو ڪوڙهيو آهي. هنجا سڀ ڪرم نسفل
... هن جا ڌنڌا ڏک جو ڪارڻ ٿين ٿا. [ڪُشتي == ڪوڙهيو.]

(۴) آپي ٿاپي ٿاپِ اُٿاپي ـ نانڪ نامُ ديوئي هرِ آپي .

ارٿ :- گورمکن جو ابو نسچو آهي ته پرڀو پاڻ سنسار ٿاپي ٿو ۽ پاڻ ئي ناس ڪري ٿو. صاحب فرمائين ٿا ته جنهن تي هو پنهنجي ڪرپا ڪري ٿو. تنهنکي ئي نام ڏئي ٿو.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਵੇਲਿ ਵਧਾਈ ॥ ਫਲ ਲਾਗੇ ਹਰਿ ਰਸਕ ਰਸਾਈ ॥ ੧ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਅਨਤ ਤਰੰਗਾ ॥ ਜਪਿ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਲਾਹੀ ਮਾਰਿਆ ਕਾਲੁ ਜਮ ਕੰਕਰ ਭੁਇਅੰਗਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਮਹਿ ਭਗਤਿ ਰਖਾਈ॥ ਗੁਰੁ ਤੁਠਾ ਸਿਖ ਦੇਵੈ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥ ੨ ॥ ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਿਛੁ ਬਿਧਿ ਨਹੀ ਜਾਣੈ ॥ ਜਿਉ ਕੁੰਚਰੁ ਨਾਇ ਖਾਕੁ ਸਿਰਿ ਛਾਣੈ ॥੩॥ ਜੇ ਵਡਭਾਗੁ ਹੋਵਹਿ ਵਡ ਊਚੇ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਜਪਹਿ ਸਚਿ ਸੂਚੇ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥ ੫੯ ॥

آسا محلا چوٿان شبد (٧_۵۹)

(نام جپڻ جي مهما.)

(۱) گورمکهِ هرِ هرِ ويلِ وڌائي - ڦل لاڳي هرِ رسڪ رسائي

ارٿ :- گورمکن هرنام جي وَل وڌائي آهي. اهي هريءَ جي نام جي رس سان ڀرجي وڃن ٿا، جنهن ڪري نام روپي ڦل لڳن ٿا.

هرِ هرِ نام جپِ اَنَت ترنگا ـ جپِ جپِ نام گورمت

سالاهي، مارِيا ڪالُ جم ڪنڪر ڀُئينگا (۱ ڪ رهاءُ)

ارٿ هي ڀائـي! هريءَ جو نام جپيو، جنهن ۾ بي انت خوشيون آهن. گوروءَ ڏنل هريءَ جو نام جپيو ۽ هنجي ساراهه ڪريو، جنهنڪري اوهين جم ڪال جا دوت، جي نانگ روپ آهن، تن کي ناس ڪندا.

آسا محلا چوتان شبد (٥٨-٦)

ਨਹੀ ਕਾਈ ਨਾਮੁ ਰਵਿਆ ਸਭ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਾ
ਸੁਰਤਿ ਸੁਨੀ ਮਨਿ ਭਾਈ ॥ ਜੋ ਨਾਮੁ ਸੁਨਾਵੈ ਸੋ ਮੇਰਾ ਮੀਤੁ
ਸਖਾਈ ॥ ੨ ॥ ਨਾਮ ਹੀਣ ਗਏ ਮੂੜ ਨੰਗਾ ॥ ਪਚਿ ਪਚਿ ਮੁਏ
ਬਿਖੁ ਦੇਖਿ ਪਤੰਗਾ ॥ ੩ ॥ ਆਪੇ ਥਾਪੇ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੇ ॥ ਨਾਨਕ
ਨਾਮੁ ਦੇਵੈ ਹਰਿ ਆਪੇ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੫੮ ॥

(٥٨-٦) آسا محلا چوتان شبد

(نام جی مہما.)

(١) نام سُنی نامو من بھاوے — وڈے بھاگ گورمکھ [illegible]

ارت :- [illegible]

تو. [illegible] گورمکھ پرگاسا . نام بنا [illegible]

نام جپہ گورمکھ پرکاسا
نام روا — سبھ سـاس گواسا (رہاؤ)

ارت :- [illegible] [ادر==آسرو. روہا] [illegible] مردم.]

(٢) دھنی سرت سنی من بھائی — جو نام سناوے سو
میرا میت سائی .

ارت :- [illegible]

(٣) نام ہین گئے مور لنگا — پچ پچ مُئے بکھ دیکھ
پتنگا

ارت :- [illegible]

آسا محلا چوٿان شبد (٥٨-٦)

ڪرڻ ٻوليان ٿو؛ گوروءَ ڏئاران هريءَ جا گڻ چئي ٻين کي ٻڌايان ٿو.

جپ جپ نام من ڀنيا آنندا - ست ست ستگور نام ڏرڙائيا، رس گائي گڻ پرمانندا (١ رهاءُ)

ارٿ:- هي ڀائي! هريءَ جو نام جپي جپي منهنجي من ۾ آنند ٿيو آهي. ست سروپ اڪال پورکه جو نام موني ستگورن نسچي ڪري ڏرڙ ڪرايو آهي، جنهن ڪري پرمانند روپ پرماتما جا گڻ پريم سان ڳايان ٿو. [ست == ست سروپ پرماتما؛ ست == نسچي ڪري]

(٢) هر گڻ گاوي هر جن لوڪا - وڏي ڀاڳ پائي هر نرجوڳا

ارٿ:- جي شخص هريءَ جا داس آهن، سي هريءَ جا گڻ ڳائين ٿا. وڏن ڀاڳن ڪري هو نرليپ واهگورو کي پائين ٿا. [نرجوڳا == نرليپ.]

(٣) گڻ وهوڻ مائيا مل ڌاري - وڻ گڻ جنم مئي اهنڪاري

ارٿ:- گڻ رهت جو جيو آهي، سو مايا روپي گند کي ڌاري ٿو. گڻن کان سواءِ هو اهنڪاري جنم وٺي ٿو ۽ مري ٿو.

(٤) سرير سرووَر گڻ پرگٽ ڪيئي - نانڪ گورمک مٿ تت ڪڍ ليئي.

ارٿ:- جي پرش پنهنجي سرير روپي تلاءَ ۾ (ڪنول روپي) گڻ پرگٽ ڪن ٿا سي، صاحب فرمائين ٿا، گوروءَ جي اپديش ڏئاران تت (مکڻ) ولوڙي ڪڍن ٿا يعني آهي ساکيات پرماتما پراپت ڪن ٿا [سرووَر == تلاءُ؛ مٿ == ولوڙي؛ تت == سار، مکڻ يعني هري.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ

ਨਾਮ ਸੁਣੀ ਨਾਮੋ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥ ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਪਾਵੈ
॥ ੧ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਾਸਾ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਮੈ ਧਰ

وسئي ۽ ٻڌڪي ٿو، سو ڀاڳو ستگورو نئو ڀائي سگهي.

(٣) اَمرت هَرِ رس، هر آپ پيئاٽيا گور پوُ ريئي نانڪ هر پائيا.

ارٿ :- گورن ڌئاران جنکي هرئ ڀاڻ نام روپي امرت پياري ٿو، سي هدايت فرمائين ٿا ته ٻورن گوروءَ ڌئاران هري پرايت ڪن ٿا.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪੀ ਨਾਮੋ ਸੁਖ ਸਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਨਾਮ ਜਪਹੁ ਮੇਰੇ ਸਾਜਨ ਸੈਨਾ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਮੈ ਅਵਰ ਨ ਕੋਈ ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਲੈਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਨਹੀ ਜੀਵਿਆ ਜਾਇ ॥ ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥ ਨਾਮ ਹੀਨ ਕਾਲਖ ਮੁਖਿ ਮਾਇਆ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਧ੍ਰਿਗੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਾਇਆ ॥ ੩ ॥ ਵਡਾ ਵਡਾ ਹਰਿ ਭਾਗ ਕਰਿ ਪਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਦਿਵਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥੫੬॥

آسا محلا چوٿان شبد (٤-٥٦)

(نام بنا جيئڻ اجايو آهي.)

(١) ميري مَن، تن، پريم نام آڌار – نام جپي نامو سک سار

ارٿ :- هي ڀائي! منهنجي من توڙي تن ۾ نام جي پريم جو آڌار آهي. مان نام جپيان ٿو. سڀني سکن ۾ اُتم سک نام ۾ ئي آهي. [سار=اُتم سرشٽ.]

نام جپهو ميري ساجن سئنا. نام بنا ميئ اَور نه ڪوئي،
وڏئي ڀاڳِ گورمکِ هرِ لئنا. (1 رهاءُ)

ارٿ :- هي منهنجا سڄڻ ۽ ساٿي! اوهين نام جپيو. نام بنا منهنجو ٻيو ڪو به ڪونهي. وڏڀاڳن ڪري گوروءَ جي اُپديش ڌئاران هري پائجي ٿو. سئنا=ساٿي. لئنا=وٺجي ٿو، پائجي ٿو.]

(٤) ڪلجگہ مہ ڌڙي پنجہ چور جهگڙائي - ڪام ڪروڌ
لوڀ موهہ اپمان وڌائي
جسنو ڪرپا ڪري تس ست سنگہ ملائي - همرا
هر ڌڙا، جن ايهہ ڌڙي سڀ گوائي

ارٿ :- ڪام، ڪروڌ، لوڀ، موهہ ۽ اهنڪار وڌي ويا آهن ۽ انهن پنجن چورن جي جهيڙن ڪري ڪلجگہ ۾ گهڻا آسرا تي پيا آهن ۽ پر جنهن تي هري ڪرپا ڪري ٿو، تنهن کي ست سنگہ ۾ ملائي ٿو. منهنجو آسرو تہ هريءَ تي آهي، جنهن پيا سڀ آسرا منهنجي هردي مان دور ڪيا آهن. [ڌڙي == آسرا.]

(٥) مٿيا دوجا ڀاءُ ڌڙي بہہ پاوي- پرائيا ڇدر اٽڪلي،
آپڻا اهنڪار وڌاوي
جيسا بيجي تيسا کاوي - جن نانڪ کا هر ڌڙا
ڌرم، سڀ سرشٽ جرٺ آوي •

ارٿ :- دوئيت ڀاءُ جي ڪري هي جيو ڪوڙا آسرا رکي وهي ٿو. هو ٻين عيبن تي خيال ڪري پنهنجو اهنڪار وڌائي ٿو. جهڙو پوکي ٿو تهڙوئي کائي ٿو. صاحب داس ڀاءُ سان جون ٿو تہ "منهنجو آسرو تہ ڌرم روپ هريءَ تي آهي، جو ساري سرشٽي جيتي هٿ ڪري ٿو." [ڇدر == عيب ۽ اٽڪلي == اٽڪلون ڪري ٿو يعني خيال ڪري ٿو. جرڻ آوي == هٿ ڪري ٿو.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪

ਹਿਰਦੈ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਮਨਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਭਾਇਆ ॥ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਹਰਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸੁਨਹੁ ਮੇਰੀ ਭੈਨਾ ॥ ਏਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਮੁਖਿ ਬੋਲਹੁ ਗੁਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬੈਨਾ

ਮੋਹ ਪਸਾਰੀ॥ ਮਾਇਆ ਕਉ ਲੂਝਹਿ ਗਾਵਾਰੀ॥ ਜਨਮਿ ਮਰਹਿ ਜੂਐ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ॥ ਹਮਰੈ ਹਰਿ ਧੜਾ ਜਿ ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਸਭੁ ਸਵਾਰੀ ॥ ੩ ॥ ਕਲਿਜੁਗ ਮਹਿ ਧੜੇ ਪੰਚ ਚੋਰ ਝਗੜਾਏ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਅਭਿਮਾਨ ਵਧਾਏ॥ ਜਿਸਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤਿਸੁ ਸਤਸੰਗਿ ਮਿਲਾਏ ॥ ਹਮਰਾ ਹਰਿ ਧੜਾ ਜਿਨਿ ਏਹ ਧੜੇ ਸਭਿ ਗਵਾਏ॥੪॥ ਮਿਥਿਆਦੂਜਾ ਭਾਉ ਧੜੇ ਬਹਿ ਪਾਵੈ ॥ ਪਰਾਇਆ ਛਿਦ੍ਰੁ ਅਟਕਲੈ ਆਪਣਾ ਅਹੰਕਾਰੁ ਵਧਾਵੈ ॥ ਜੈਸਾ ਬੀਜੈ ਤੈਸਾ ਖਾਵੈ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਾ ਹਰਿ ਧੜਾ ਧਰਮੁ ਸਭੁ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਜਿਣਿ ਆਵੈ॥੫॥੨॥੫੪॥

آسا محلا چوٿان گهر دوجا شبد (٢-٥٤)

ايڪ اونڪار ستگور پرساد

(هريءَ کانسواءِ ٻيا سڀ آسرا ڪوڙا آهن.)

(١) ڪِسهي ڏڙا ڪيِتا مِتر سُت نال ڀائي- ڪِسهي ڏڙا
ڪيِتا ڪُڙم سڪي نال جِوائي
ڪِسهي ڏڙا ڪيِتا سِڪدار چوڌري نال آپڻي سُائي
همارا ڏڙا هرِ رهِيا سمائي

ارٿ:- ڪي آسرو رکن ٿا دوستن، پٽن ۽ ڀائرن تي؛ ڪي آسرو رکن ٿا سيٽن سڄڻن ۽ نائيءَ تي؛ ڪي پنهنجي مطلب لاءِ آسرو رکن ٿا سردارن ۽ چوڌرين تي. پر هريءَ، جو سڀ ۾ سمايل آهي، تنهن تي ئي منهنجو آسرو آهي. [ڌڙا == آسرو، پکش. ڪُڙم == سيڻ. سڪي == سڄڻ. جوائي == نائي. سڪدار == سردار. آپڻي سُائي == پنهنجي مطلب لاءِ.]

هم هرِ سِتهِ ڌڙا ڪيِتا ميري هرِ ٽيڪ
مَئي هرِ بِنُ پکُ ڌڙا آوَرُ نَ ڪوئي، هئُ هرِ گُڻ گاوان آسنکُ آنيڪ (١ رهاءُ)

ارتھ :- جیہڑی توں جانیں تو سمجھ لئی ازخود ہوئی ہی
، اہو سدا انس ہری ، جا گڑا جتی سارام کری تو. جس ہری
پرماتما دی شوا کتی آہی، پر تی سکر ہاتو آہی. اہی سپاہڑک
لی ہری ، جی نام ہر سمائیکی وچ تا.

(۳) توں آپی کرتا تیرا کیتا سب ہوء - تدھ بن دوجا
اور نہ کوء
توں کر کر ویکھیں جانیں سوء - جن نانک گورمکھ
پرگٹ ہوء .

ارتھ :- توں ہاں کرن ہا آہیں ، جیکی لئی تو، سو
سب سمجھو کمل آہی. تو کانسواء ہو کوہ کوئی . توں
رجی کری ڈسی تو ، اہو سب جانیں تو. صاحب داس ہاو
سان جوں تا ہر "ہی ہرا ! توں گوروں جی سکھا سان ساکنا
معلوم نہیں تو."

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਘਰੁ ੨ ਮਹਲਾ ੫

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਿਸਹੀ ਧੜਾ ਕੀਆ ਮਿਤ੍ਰ ਸੁਤ ਨਾਲਿ ਭਾਈ ॥ ਕਿਸਹੀ ਧੜਾ ਕੀਆ ਕੁੜਮ ਸਕੇ ਨਾਲਿ ਜਵਾਈ ॥ ਕਿਸਹੀ ਧੜਾ ਕੀਆ ਸਿਕਦਾਰ ਚਉਧਰੀ ਨਾਲਿ ਆਪਣੈ ਸੁਆਈ ॥ ਹਮਾਰਾ ਧੜਾ ਹਰਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥ ੧॥ ਹਮ ਹਰਿ ਸਿਉ ਧੜਾ ਕੀਆ ਮੇਰੀ ਹਰਿ ਟੇਕ ॥ ਮੈ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਪਖੁ ਧੜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਹਉ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਅਸੰਖ ਅਨੇਕ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਿਨ ਸਿਉ ਧੜੇ ਕਰਹਿ ਸੇ ਜਾਹਿ ॥ ਝੂਠੁ ਧੜੇ ਕਰਿ ਪਛੋਤਾਹਿ ॥ ਥਿਰੁ ਨ ਰਹਹਿ ਮਨਿ ਖੋਟੁ ਕਮਾਹਿ ॥ ਹਮ ਹਰਿ ਸਿਉ ਧੜਾ ਕੀਆ ਜਿਸਕਾ ਕੋਈ ਸਮਰਥੁ ਨਾਹਿ ॥ ੨ ॥ ਏਹ ਸਭਿ ਧੜੇ ਮਾਇਆ

ارٿ:- هي منهنجا سائين! تون ڪرتار ۽ ست روپ آهين. جيڪي توکي وڻي ٿو، سو ٿئي ٿو ۽ جيڪي تون ڏين ٿو، سو پاڻ حاصل ڪريان ٿو.

سڀ تيري تون سڀني ڌيائيا - جسنو ڪرپا ڪرهِ تن نام رتن پائيا

گورمکِ لاڌا منمکِ گوائيا - تڌ آپِ وڇوڙيا آپِ ملائيا

ارٿ:- ساري سرشٽي تنهنجي آهي ۽ سڀئي توکي ڌيائين ٿا؛ پر جنهن تي تون ڪرپا درشٽي ڪرين ٿو، سوئي نام روپي رتن پراپت ڪري ٿو. گورمکن نام روپي رتن لڌو آهي ۽ منمکن وڃايو آهي. تون پاڻ منمکن کي وڇوڙين ٿو ۽ گورمکن کي پاڻ سان ملائين ٿو.

(٢) ٿون درياؤ سڀ تجهي ماهِ - تجهِ بن دوجا ڪوئي ناهِ

جيئه جنت سڀ تيرا کيل - وڃوگِ مل وڇڙيا سنجوگي ميل

ارٿ:- تون سمنڊ روپ آهين ۽ سڀئي تو ۾ سمايل آهن. تو کان سواءِ ٻيو ڪو به ڪونهي. هي جڳ ۽ جنت سڀ تنهنجي ليلا رچيل آهي. جنهنجو گورن کان وڇوڳ آهي، سي تنهنجي ملڻ کان وڇڙيل آهن ۽ جنهنجو گورن سان سنجوڳ آهي، سي تو سان مليل آهن.

(٣) جسنو ٿون جاڻائهِ سوئي جن جاڻئي - هر گڻ سد هي آکِ وکاڻئي

جن هرِ سيوڙيا تن سکُ پائيا - سهجي هي هر نام سمائيا

ارٿ:- هي ڀائي! جڏهين هريءَ جي آ ڳيا سان ستگورو ملي ٿو، تڏهين سچي پرماتما جي سوجهي ٿئي ٿي. گوروءَ جي ڪرپا سان جنهن جي من ۾ نام وسي ٿو تہ پوءِ هو هريءَ کي ڄاڻي ٿو.

ميءِ شهہ داتا ايڪ هيءِ آوَرُ ناهي ڪوئي
گور ڪرپا تي من وسيءِ، تا سدا سکہ هوئي
(اِڪ رهائو)

ارٿ:- منهنجو پتي هڪڙو داتار آهي. ٻيو ڪو ڪونهي. جڏهين گوروءَ جي ڪرپا سان اُهو من ۾ وسي ٿو، تڏهين سديو سک ٿئي ٿو.

(۲) اِس جڳہ مهہ نربؤ هر نام هيءِ، پائيٿيءِ گور ويچارِ
بن ناويءِ جم ڪي وس هيءِ، منمکہ آنڌ گوار

ارٿ:- هن ڪلجڳ ۾ نربؤ ڪندڙ هريءَ جو نام آهي، جو گوروءَ جي ويچار سان پراپت ٿئي ٿو. جو پرش نام کان رهت آهي، سو منمکہ انڌو مورکہ، جم ڪال جي وس آهي.

(۳) هرِ ڪيءِ ڀاڻيءِ جن شيوا ڪريءِ، ٻوجيءِ سچہ سوئي
هرِ ڪيءِ ڀاڻيءِ سالاهيٿيءِ، ڀاڻيءِ منيٿيءِ سکہ هوئي

ارٿ:- جو داس هريءَ جو ڀاڻو مڃي ستگورن جي شيوا ڪري ٿو، سو ست روپ پرماتما کي ڄاڻي ٿو. هريءَ جي ڀاڻي ڪري هريءَ جي سارا، ڪري ٿو ۽ هريءَ جي ڀاڻي مڃڻ ڪري سک ٿئي ٿو.

(۴) هرِ ڪيءِ ڀاڻيءِ جنم پدارٿ پائيا، مت اوتم هوئي
نانڪ نامُ سلاهِ توُن، گورمکہ گت هوئي.

ارٿ:- هريءَ جي ڀاڻي ڪري ئي مانکا جنم روپي

آسا محلا تیجا شبد (۵۲-۱۳)

... دے دیو ایشور
گرمن الوسار دا آواکون ۸ پڑکن . دے ماٹی، کماں ۸ ر وا
کی و ساری سنساری رس ۽ پوگ ۸ بندا . پ جنکی ہر وقت
ماتھے سے الت و یلی روندا ویندا ، لکو لا، لکو ڈو) سے نی
سائیں دو پؤ آمی ، تنکی ازمانما دی دوار ۸ مان
سچا پریمی آدن ۽ ادی نی
پائین وا .

੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਆਸਾ ਘਰੁ ੮ ਕਾਫੀ ਮਹਲਾ ੩

ਹਰਿ ਕੇ ਭਾਣੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਸਚੁ ਸੋਝੀ ਹੋਈ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮਨਿ ਵਸੈ ਹਰਿ ਬੂਝੈ ਸੋਈ ॥ ੧ ॥ ਮੈ ਸਹੁ ਦਾਤਾ ਏਕੁ ਹੈ ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਕੋਈ ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਮਨਿ ਵਸੈ ਤਾ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਹਿ ਨਿਰਭਉ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਪਾਈਐ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਿ ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਜਮ ਕੈ ਵਸਿ ਹੈ ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਧ ਗਵਾਰਿ ॥ ੨ ॥ ਹਰਿ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜਨ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਬੂਝੈ ਸਚੁ ਸੋਈ ॥ ਹਰਿ ਕੈ ਭਾਣੈ ਸਾਲਾਹੀਐ ਭਾਣੈ ਮੰਨਿਐ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥੩॥ ਹਰਿ ਕੇ ਭਾਣੇ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਆ ਮਤਿ ਊਤਮ ਹੋਈ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਤੂੰ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਤਿ ਹੋਈ॥੪॥੩੯॥੧੩॥੫੨॥

آسا محلا ستجا گہر (۱) کافی شبد (۵۲-۱۳)

(هرئ جی باٹی مہرا کری نام ملی تو
ء نام ملا کري سکہ نئی تو.)

(۱) ہر کئی ... سوہی ہوئی
... سوئی

وچهہ ڪرشن ۽ بلرام دوندا آهن، جي سيني کي رؤنق ڏيندا آهن، تئن کهڙين ۽ ٻهرن کي هلائيندڙ سڄه ۽ چند آهن. جئن راس ڌاري ڪيترا پدارٿ ۽ مال گڏ ڪندا آهن، تئن پرماتما پنهنجي راس لاءِ سارو برهمانڊ رچيو آهي. راس ڌاري انهن بيکن ۽ پدارٿن ۾ منجهي مفت جنجال ۾ ڦاسي ويا آهن ۽ ڪو سک ڪو نہ اٿن. انهن ڌئاران ڪو ايشور جو گيان حاصل نہ ٿو ٿئين، جنهن ڪري هميشہ ڪال جي ڇنبي ۾ گرفتار ٿيا پيا آهن. گياني پرش اها پرماتما جي سچي راس سديو ماڻي، مايا جي جنجال کان ڇٽي، ايشور ۾ اولين ٿين ٿا.

گورو صاحب پهرئين سلوڪ ۾ پرماتما جي سچي راس جو ورنن ڪري ٻئي سلوڪ ۾ ڪوڙن راس ڌارين جو حال ڏيکاريو آهي. صاحب فرمائين ٿا تہ ڪي ماڻهو راس کي ڌرمي ڪم ڪري ٿا سمجهن ۽ راس ڌارين کي مهاتما سمجهي پيرين پون ٿا ۽ مان ڏين ٿا. پر هي لوڪو! راس وارا ڌرمي پرش نہ آهن. اُهي، جي ڏسڻ ۾ پريم جي مستيءَ ۾ اچي اُوندا ٿا ٿين ۽ پٽ تي پيا پاڻ پڇاڙين ۽ پٿوڙين، سي سڀ اُدر پوُرنا لاءِ ناٽڪ ٿا ڪن. سچن پکتن جي آيوُ روپي رات سديو پريم ۾ پنل آهي. اُهي ستگورن جي سکيا وٺي سديو شيوا ۾ مشغول رهن ٿا، جنهنڪري سائينءَ جي مهر جي نظر منن تئي تي ۽ اُهي تري پار پون ٿا. صاحب هيئن بہ چون ٿا تہ جي راس وارن وانگر جهمڙي پائڻ ۾ ڪو ڌرم آهي تہ هيٺيون شيون جهڙوڪ چيچڙا، انٽ ۽ جند وغيره، جي سياويڪ پيا ڦرن، تن بہ مڪت لهڻي. هن سنسار جا جيوَ اکين

اهڙيءَ ڀاڳيءَ ۾ رتل آهي، لڳي سچي سوڀيا آهي. صاحب فرمائين ٿا ته جنهن جي نام ۾ رتل آهي، تنهن کي سڪ لڳي ٿي.

نوٽ:- هن سان لاڳو پئڙو ميڙيون ڏڪ. سري گورو نانڪ ديو جن جي جنم ساکيءَ مان:- سري گورو نانڪ ديو جن جڏهين "ٻاڪ ٻٽن" ۾ ميلي تي ويا، تڏهين پاڻي مرداني واس ڏسڻ جي خواهش ڏيکاري. تنهنتي گورو جن فرمايو ته بابا ڏسجي ته سچي واس، جا روزمره ايشور جي حڪم پٽاند ريهڻي پوي ٿي آهي، ڪوڙيءَ واس مان ڇا وري؟ انهن ڏٺي صاحبن جي مها سند سلوڪ اچاريو، جنهن ۾ سچي واس جو ورنن ڪيائون.

ڪهڙيان سچي گوهٽان، پهر ڪن گوپال
کهٽي پوڙ ٻاڪي بيسنتر، چند سه رج آوتار
سکلي ڌرتي مال ڌن، ورتڻ سرب جنجال
نانڪ مسي گيان وهڻي، کاڌ کنتا جم ڪال.

[سري آسا دي وار پوڙي (۵) سلوڪ (۱)]

ٿات برج

هي پاڻي ! جنهن ڪرشن (ڪان) جو کيل گوپين ۽ گوالن سان آهي، تنهن پرماتما جا کيل کهڙين ۽ ٻين سان آهن. هو ڪڏهن ڪهڙيءَ ۽ پهر ۾ پرماتما جو نئون کيل ٿو پاسي. جنهن واس ۾ گوپين کي ڪهڻ ڏولندا آهن، جي لکهڻ مهل چر ڪندا آهن ۽ سوڀيا وڌائيندا آهن، تنهن دوا، ٻاڪي ۽ باد هر ڪهڙيءَ ۽ پهر کي پنهنجي پنهنجي سوڀيا ڏين ٿا. جنهن واس ۾ سچي گوپين ۽ گوالن جي

ارٿ :- گورمکن جو ناچ اهو آهي، جو هريءَ سان بريم لڳائين ٿا. هو پنهنجي اندر مان آپا ڀاو وڃائين ٿا، اهو سندن تار تي ڳائڻ آهي. پنهنجو سچو ٻريو، جن گورمکن کي پنهنجو ڪري سمجهي ٿو، سي گور اُپديش ڪري پنهنجي اندر ۾ برهم کي ڄاڻن ٿا.

(٣) گورمکھ ڀڳت انتر پريت پيار - گور ڪا شبد سهج ويچار

گورمکھ ڀڳت جڳت سچ سوءِ - پا کنڊ ڀڳت نرت ڏکر هوءِ

ارٿ :- گورمکھ اندر ۾ ڀڳتي سان پريت ۽ پيار رکن ٿا. گورمکھ گور اُپديش سان سهجيءَ ويچار ڪن ٿا. گورمکن جي ڀڳتي سچي جڳتي (رستو) آهي. پاکنڊ سان جيڪا ڀڳتي ۽ ناچ ڪجي ٿو، تنهن مان ڏکر ٿئي ٿو.

(٤) ايها ڀڳت جن جيوت مرئي - گور پرسادي ڀؤ جل ترئي

گور ڪئي بچن ڀڳت ٿاءِ پاءِ - هر جيءُ آپ وسئي من آءِ

ارٿ :- اها ڀڳتي سچي آهي، جو داس جيوت ڀاو سان مري يعني پنهنجو آپا ڀاو ڇڏي ڏئي. هو گوروءَ جي ڪرپا سان ڀؤ ساگر ترپ ٿو. گوروءَ جي وچن ڪري ڀڳتي قبول ٿئي ٿي ۽ هري جي پرماتما انتهڪرڻ ۾ پاڻ اچي نواس ڪري ٿو.

(٥) هر ڪرپا ڪري ستگور ملائي - نهچل ڀڳت هر سيئن چت لائي

ڀڳت رتي تن سچي سوءِ - نام رتي سک هوءِ

ارٿ :- جڏهين هري ڪرپا ڪري ٿو، تڏهين ستگورو ملائي ٿو ۽ نهچل ڀڳتيءَ سان پرماتما چت لڳائي ٿو. جيڪي

ڏني ا راس منڊل مان ڪڍيو ، وڇوڙ آهي . منهنجا ڪٽي
خوب ٿلهي ۽ ڪيترن قسمن جا ساز وڄائي ، ڀر الهي
ڪري ڪو منجهس ڪيان ۽ شبدا لڳي اتهين ٿئي .
منهنجي اندر ۾ ترشنا جي باھ ۽ ڀرم زور آهن . هي پاپي !
جي ٻهنجو ليکو ڪري ڏيو تہ وهي ولو اوت ٻڌ ڙن
سڪور ٿو جي . منهنجي سنگر ۾ اوهانجي اندر ۾ ڪيان جو
ڏيکاءُ ٿيندو ۽ اوهين مالڪ سان ٻڌي رکي هدسان
ڪا ٿي ويندا . پوءِ اوهين سدا سکي رهندا ."

(۱) ٿورت ڪري ٻه واجي وڄائي . إم من اکا ٻولائي
ڪس آڪر سڃائي

اٿو آڀ گرم اُلل واء - ديوا ٻاري تہ سوجهي ٻاھ

ارٿ :- منهنجو ڪٽي نچي ۽ ڪٿا واجا وڄائي ، ڀر جو
(گيان ٿيڻ ڪان) اڳڏو ۽ (شردا روپي ڪس ڪان) ٻرڙو
آهي ، منهنجي جٽي جا ٻڌاليو ؟ منهنجي اندر ۾ لوڀ جي باھ ۽ ڀرم جو
وار آهي ، جنهن ڪري منهنجي گيان جو ڏيو ٿرڪي ٿو ۽ ڪار
سوجهي ڪار ٿي پوي . ٿرڪ = ڌڪ ۽ ٻوڙ = ٻوڙڻ اهل
= باھ .

گرمکہ ٻکت ڪامت چالط ديو ، آپ پڇاڻ ماي
ٻوٽ سوءِ . (ادب رهاو)

ارٿ :- ڀڳتي ڪري گورمک جي انهنڪرڻ ۾ ارڪان
لئي ٿو . ٿو ...

(۲) گرمکہ ٻوڙت هه لاکي پار ٻڌ روي ٿان وڃه آپ گواء
ميرا ٻڀ سان آبي جاڻ - گور ڪهي شبد العز
ٻرهم ٻڇاڻ

ارٿ:- نام جيڏو وڏو ڌن ٻيو ڪو ڪونهي، پر جنهنکي سچو اڪال پورک اهو ڌن ڏئي ٿو، سو پورڻ گوروءَ جي اُپديش دئوارا ان جي من ۾ وسائي ٿو. صاحب فرمائين ٿا ته نام ۾ رتل جيو سک پائي ٿو.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩

ਨਿਰਤਿ ਕਰੇ ਬਹੁ ਵਾਜੇ ਵਜਾਏ ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਅੰਧਾ ਬੋਲਾ ਹੈ ਕਿਸੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਏ ॥ ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਭਰਮੁ ਅਨਲ ਵਾਉ ॥ ਦੀਵਾ ਬਲੈ ਨ ਸੋਝੀ ਪਾਇ ॥੧॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਘਟਿ ਚਾਨਣੁ ਹੋਇ ॥ ਆਪੁ ਪਛਾਣਿ ਮਿਲੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਰਤਿ ਹਰਿ ਲਾਗੈ ਭਾਉ ॥ ਪੂਰੇ ਤਾਲ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਆਪੇ ਜਾਣੁ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਅੰਤਰਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਣੁ ॥ ੨ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੁ ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸਹਜਿ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਜੁਗਤਿ ਸਚੁ ਸੋਇ॥ ਪਾਖੰਡਿ ਭਗਤਿ ਨਿਰਤਿ ਦੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ੩ ॥ ਏਹਾ ਭਗਤਿ ਜਨੁ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਭਵਜਲੁ ਤਰੈ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਭਗਤਿ ਥਾਇ ਪਾਇ ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਆਪਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥੪॥ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾਏ ॥ ਨਿਹਚਲ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ॥ ਭਗਤਿ ਰਤੇ ਤਿਨ ਸਚੀ ਸੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ੫ ॥ ੧੨ ॥ ੫੧ ॥

آسا محلا ٽيجا شبد (١٢-٥١)

اُٿانڪا:- هڪ دفعي ڪي جگياسو سري گورو امرديو جن وٽ آيا ۽ هٿ جوڙي وينتي ڪري پڇڻ لڳا ته ”سوامي! راس منڊل ۾ شامل ٿيڻ مان سک پائجي ٿو يا نه؟ صاحبن اُنهنجي وينتي ٻڌي هي مٺو سندر شبد اُچاريو، جنهنجو ڀاوارٿ هي آهي ته“ هي

ارٿ:- جهڙيءَ طرح مرڪز مان ملاح مڪ ڪري ٿو، تهڙيءَ طرح پرهيز ڪرڻ سان حسن صاف ٿئي ٿو. جو اثر هر طرف ڏسڻ جو وسيلو آهي. اهي ڳالهيون پنهنجي نوراني ذاتي ٿو. [ڪهڙ = ڪهڙي. ڪب = ڪالب.]

(٣) جو ڪجهه ڪري سڀ آپ آپ - ايڪ ڪهڙي مهر ڏاپ اٿاپ

ڪهه ڪهه ڪهڙا آڪر سڏاڻي - جي سڀ ڪهاڻي ڏان م

لر پاڻي.

ارٿ:- پرمادما جهڙيءَ ڪري ٿو، سو اڻ لي داڻ ڪري ٿو، جاءِ تي مڪ ڳوڙهو بر سمنڊ کي استعمال ڪري ٿو؛ جي جاءِ تر مڪ ڳوڙهو م ڏاهي ٿو هيءَ برابر ڪري ٿو. ممڪن مڪي حمل آهي، سو جيئي ڀلائي ٿا. ڪٿي اُهي سڀ مجموعو ڪن، ۽ اُهي ڪوڙ مجموعو قبول ۽ نتون ٿون.

(٤) جن ڪئي ٻوليءَ ان ڪماڻ رو ملاڻي - سچ پاڻي ڪور شهد سڏاڻي

جهان شهد مس ٻه ن د جاءِ - ڳيان رتن ساڄڙ سنگ سماڻي.

ارٿ:- جن ڳورمکن جي حرامي م پڄم آهي، تنهن واهگورو گورو مان ملائي ٿو. گور ايڪ من سچي الهي ڪس جالي ٿو. جهڙي طرح م ڳو رو جو سڀ وسي ٿو، تهان ذڪر ملو جي ٿو. ڳيان روءِ رن ماب ڪرڻ ڪري جي جمو ساوڪ لي سچي پرماتما م ماڻي وجي ٿو.

(٥) ڏاوي جيوڻ دو رڪان ڏاڍي ڪوه جسد بخشي ساڄا سوه ٻڏ رتي شهد من وسائي - ڏلڪ نام رتي سڪر پاڻي.

ਏਕ ਘਰੀ ਮਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ ॥ ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਹਣਾ ਆਖਿ ਸੁਣਾਏ ॥ ਜੇ ਸਉ ਘਾਲੇ ਥਾਇ ਨ ਪਾਏ ॥ ੩ ॥ ਜਿਨਕੈ ਪੋਤੈ ਪੁੰਨੁ ਤਿਨਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਏ ॥ ਸਚੁ ਬਾਣੀ ਗੁਰੁ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ ॥ ਜਹਾਂ ਸਬਦੁ ਵਸੈ ਤਹਾਂ ਦੁਖੁ ਜਾਏ ॥ ਗਿਆਨਿ ਰਤਨਿ ਸਾਚੈ ਸਹਜਿ ਸਮਾਏ ॥ ੪ ॥ ਨਾਵੈ ਜੇਵਡੁ ਹੋਰੁ ਧਨੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥ ਜਿਸਨੋ ਬਖਸ਼ੇ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥ ਪੂਰੈ ਸਬਦਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥ ੫ ॥ ੧੧ ॥ ੫੦ ॥

آسا محلا تيجا پنجھ پدي شبد (١١-٥٠)

(پورن گوروئي سچي وڏائي بخشي ٿو.)

(١) شبد مري تس سدا آنند - ستگور ڀيٽي گور گوبند
ناٿر مري نه آوي جاه - پوري گور تي ساچ سماه

ارٿ:- جو گور اپديش ڪري مري ٿو (يعني حيٺري ئي پنھنجو آپا ڀاڄ ماري ٿو)، تنھنکي سدئو آنند ٿئي ٿو، جو جو ستگوروءَ دئاران جو وڏي گوبند سان ملي ٿو. پوءِ جو نه مري ٿو ۽ نه جنم وٺي ٿو، پر پورن گوروءَ جي ڪرپا سان سچي پرماتما ۾ سمائجي وڃي ٿو. [گور = وڏو.]

جن ڪئه نام لکيا ڌر ليکه
تي آن دن نام سدا ڌياوهه، گور پوري تي ڀڳت وسيکه. (رهاءُ)

ارٿ:- جنھنجي مستڪ ۾ آدکان نام لکيو پيو آهي، سي پورن گوروءَ کان سريسٽ ڀڳتي پائي رات ڏينھن سدئو نام ڌيائين ٿا. [وسيکه = سريسٽ.]

(٢) جن ڪئه هر پرڀ لئي ملاه - تن ڪي ڪيمت ڪهي نه جاه
پوري ستگور دتي وڏائي - اوتم پدوي هر نام سمائي.

(٣) جنم مرڻ ڏک وسار، سنمک اوڌرے مائيا موهه غبار
پرلدا بہ ڪوڙ ڪماوي. وڏا ڪا ڪيڙا وڏا
نام سماوي.

ارٿ:- جي سسار جنم مرڻ جو روپ آهي، سنمک هو کر
سنمک کي موهه جو الٿ وڙهي رهي ٿو. جو رالي سدا ڪري
ٿو، گهڻا کوڙا ڪرم ڪري ٿو. جو وڏا جو ڪمشون بدهي
وڏا، اي سالاهي رهي ٿو. [وڏا- گهڻا، برڪ.]

(٤) ست سنگت مل سب سڌي پاني گور ڪا شبد
در پرگٽ دروائي
پاٿا مني سدا ... موهه. نانڪ سچ سماوي سوهه.

ارٿ:- جو پرش ست سنگ ڪري ٿو، سنمکي ست ۽
است جي سوڌي هوئي ٿي. گوروه جو اپديس مرتبو جي
ٿي دروز ڪرالي ٿو. جنڪو پرماتما جي آگيا ٿي ٿو،
سنمکي ... سنگ ملي ... جنم مرالس ۽، اهو سچ سروپ
۾ سالاهي ڪي روپ ۾ رهي ٿو.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ਪੰਚਪਦੇ

ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਤਿਸੁ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ॥
ਨਾ ਫਿਰਿ ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਸਾਚ ਸਮਾਇ ॥
੧ ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਨਾਮੁ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਲੇਖੁ ॥ ਤੇ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ
ਸਦਾ ਧਿਆਵਹਿ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਭਗਤਿ ਵਿਸੇਖੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜਿਨ ਕਉ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਲਇ ਮਿਲਾਇ ॥ ਤਿਨ ਕੀ ਗਹਣ ਗਤਿ
ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰ ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ਊਤਮ
ਪਦਵੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਈ ॥ ੨ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੁ ਆਪੇ ਆਪਿ॥

آسا محلا تيجا شبد (۱۰-۴۹)

(گور اُپديش کري ئي گيان پائجي ٿو.)

(۱) گور سائُر ستگور سچُہ سوء - پُوري ڀاڳِ گور شيوا هوء
سو بُوجهيِ جس آپ ٻجهائي - گور پرسادي شيو ڪرائي.

ارٿ:- ستگورو جو سچ روپ آهي، سو وڏو سمنڊ آهي. جنهنجا وڏا ڀاڳ آهن، تنهنکان اهڙي گوروءَ جي شيوا ٿئي ٿي. هن ڳالهہ کي سوئي سمجهي ٿو، جنهنکي ستگورو پاڻ سمجهائي ٿو ۽ گوروءَ جي ديا سان پنهنجي شيوا ڪرائي ٿو.

گيان رتن سڀ سوجهي هوء
گور پرساد اگيان بناسيِ، آنَ دِنَ جاڳيِ، پکيِ
سچُہ سوء. (اِڪ رهاءُ)

ارٿ:- هي ڀائي! جنهنکي گيان روپي رتن آهي، تنهنکي سڀ سمجهہ پراپت ٿئي ٿي. گوروءَ جي ڪرپا سان هنجو اگيان ناس ٿي وڃي ٿو. ھو رات ڏينهن سجاڳ رهي ٿو (يعني مالڪ کي ياد ڪري ٿو)، ۽ سچي پرماتما کي ھو ھر هنڌ ڏسي ٿو.

(۲) موهہ گمان گور شبد جلائي - پُوري گورتي سوجهي پائي
انتر محل گور شبد پڇاڻيِ - آوڻ جاڻ رهيِ ٿر
نام سماڻيِ.

ارٿ:- جو پرش گورو اُپديش ڪري موهہ ۽ اهنڪار جلائي ٿو، تنهنکي پورن گوروءَ کان گيان حاصل ٿئي ٿو. ھو گور اُپديش ڪري پنهنجي رِدي اندر محل (سروپ) کي ڄاڻي ٿو. ھو پرماتما جي نام ۾ ٿر سمائجي وڃي ٿو ۽ جنم مرڻ کان رهت ٿئي ٿو.

(٣) مریئب ویکھ سدا حضور - گور پرساد رہیا بھرپور

جہاں جاؤ تہاں ویکھا سوء - گور بن داتا اور نہ کوء۔

ارتھ :- اہو گورو جی کرپا نال مینوں پرماتما کسے سدیو حاضراں حضور دسّی دیندا ہے تے وڈّی لگدا سبھ ہر تھاں وچ ہی بھرپور جاپدی ہے۔ جتھے وی جاندی ہاں اُتھے ہی ہر جگہ ہی ہے، ہر اکو گیان دا داتار گورو کانسواہ ہور کوئی نہیں۔

(٤) گور ساگر پورا بھنڈار - اوتم رتن جواہر اپار

گورپرسادی دیون ہار - نانک بخشے بخشنہار۔

ارتھ :- گورو سمندر روپ ہے تے سچو بھنڈار بھرپور ہے، جیہدے اندر رتن تے جواہر اپار گنت ہن۔ صاحب فرمائیں کہ جیکی دیون ہارا گورو بخشش دا نال دیئی نوں، تاں ہی اوہ گرو بخشنہار بخشی نوں۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩

ਗੁਰੁ ਸਾਇਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਹੋਇ ॥ ਸੋ ਬੂਝੈ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸੇਵ ਕਰਾਏ ॥੧॥ ਗਿਆਨ ਰਤਨਿ ਸਭ ਸੋਝੀ ਹੋਇ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਅਗਿਆਨੁ ਬਿਨਾਸੈ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗੈ ਵੇਖੈ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮੋਹੁ ਗੁਮਾਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਸੋਝੀ ਪਾਏ ॥ ਅੰਤਰਿ ਮਹਲੁ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੈ ॥ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਰਹੈ ਥਿਰੁ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੇ ॥੨॥ ਜੰਮਣੁ ਮਰਣਾ ਹੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਮਨਮੁਖੁ ਅਚੇਤੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਗੁਬਾਰੁ ॥ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਬਹੁ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵੈ ॥ ਵਿਸ਼ਟਾ ਕਾ ਕੀੜਾ ਵਿਸ਼ਟਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ੩ ॥ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਸਭ ਸੋਝੀ ਪਾਏ ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ॥ ਭਾਣਾ ਮੰਨੇ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ ਸੋਇ ॥੪॥੧੮॥੪੦॥

ਦਾਤਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੁ ਸਾਗਰੁ ਪੂਰਾ ਭੰਡਾਰ ॥ ਊਤਮ
ਰਤਨ ਜਵਾਹਰ ਅਪਾਰ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਦੇਵਣ ਹਾਰੁ ॥ ਨਾਨਕ
ਬਖਸੇ ਬਖਸਣ ਹਾਰੁ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੪੮ ॥

(۹-۴۸) آسا محلا ٽيجا شبد

(۱) ڀڳت رتا جن سهجي سڀاءِ - گور ڪي ڀءِ ساچي ساچ سماءِ
بن گور پوري ڀڳت نه هوءِ - منمک رني آپني پت کوءِ .

ارٿ :- جنهن داس جو من ڀڳتي ۾ رتل آهي ، تنهنجو
سڀاءُ شانتيءَ وارو ٿيو آهي . سچي گوروءَ جي ڀءُ ڪري
سچي پرماتما ۾ سمايو پيو آهي . پر گوروءَ کانسواءِ ڀڳتي پراپت
نه ٿي ٿئي ، منمک پنهنجي پت وڃائي روئي ٿو .

ميري من هر جپ سدا ڌياءِ
سدا آنند هووي دن راتي ، جو اڇي سوئي ڦل پاءِ .
(۱ رهاءُ)

ارٿ :- هي منهنجا من ! هريءَ کي جپ ۽ سدئي ڌياءِ
ڪر ، پوءِ توکي سديو رات ڏينهن آنند ٿيندو ۽ جا ادا
ڪندين ، سوئي ڦل توکي ملندو .

(۲) گور پوري تي پورا پائي - هردي شبد سچ نام وسائي
انتر نرمل امرت سر نائي - سدا سوڇي ساچ سمائي

ارٿ :- ٺڪ هين پوران گوروءَ کان پورن پرماتما پاتو
تو ، جڏهين هردي ۾ سچو نام جو شبد وسي ٿو ۽ سٽ سنگ
روپي امرت سر ۾ اشنان ڪري اندر کرڻ نورمل ٿئي ٿو ۽ سدائين
پوتر ٿي سچي پرماتما سان ديءَ جو سداڻجي وڃي ٿو .

نی۔ موہ گور ا۔ اس کی مہما کو سمجھا ہی نہیں۔ او اسدے ورگ
روای سچا ہی مہما ہرتو بلی نہیں تے ہرکسر سال ملی سکر
دانی نہیں۔

(۳) سا سود ا کی طرسادی حسن ساچ ہد ار۔ اپنا ہورا کی سدا اُدار

لیری ویکھی سدا حد ور۔ میرا ہرب سرب رہیا پہ ہوری

ارتھ:۔ سالی سچی سا اگرا آہی، جو مہما ہار سچی
ہرو سال آہی۔ او سدا مہما ہران ہرماما کی مردی
د داری نہیں۔ او ہرماما کی دیکھو ہات حاضراں حضور ذاتی
نی۔ اس جالی نی د مہما ہرتو سمجھوں مند موجود آہی۔

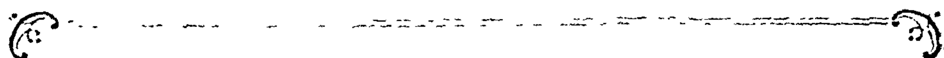
(۴) آکھی ذات روپ نہ جاہ۔ تیدا ہو ویچ ہدی کرم کما

شبدی اوچا اوہو دہ۔ نانک سچ سماہی سوہ۔

ارتھ:۔ ہی ذاتی ا ہرلوک م دات ؛ روپ نال سال ،
ملدی۔ جوڑا کرم کما، ہوری ای قل ہوگیو۔ صاحب
ہرماس نا د گور اَپدیس کرت ہی جو دی ہ د و تئی
تو ؛ سچی ہرماما د سمائی وچی ہو۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩

ਭਗਤਿ ਰਤਾ ਜਨੁ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਭੈ ਸਾਚੈ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇ ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥ ਮਨਮੁਖ ਰੁੰਨੇ ਅਪਨੀ ਪਤਿ ਖੋਇ ॥ ੧ ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਜਪਿ ਸਦਾ ਧਿਆਇ॥ ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਹੋਵੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਜੋ ਇਛੈ ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪੂਰਾ ਪਾਏ ॥ ਹਿਰਦੈ ਸਬਦੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਵਸਾਏ ॥ ਅੰਤਰੁ ਨਿਰਮਲੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਿ ਨਾਏ॥ ਸਦਾ ਸੂਚੇ ਸਾਚਿ ਸਮਾਏ ॥ ੨ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਵੇਖੈ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ਜਹਾ ਜਾਉ ਤਹ ਵੇਖਾ ਸੋਇ ॥ ਗੁਰ ਬਿਨੁ

ਦਾਤਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੁ ਸਾਗਰੁ ਪੂਰਾ ਭੰਡਾਰ ॥ ਊਤਮ
ਰਤਨ ਜਵਾਹਰ ਅਪਾਰ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਦੇਵਣ ਹਾਰੁ ॥ ਨਾਨਕ
ਬਖਸੇ ਬਖਸਣ ਹਾਰੁ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ੪੮ ॥

آسا محلا تیجا شبد (۹-۴۸)

(۱) بھگت رتا جن سہجے سبھائے – گور کے بھے ساچے ساچ سمائے

بن گور پورے بھگت نہ ہوئے ۔ منمکھ رنے اپنی پت کھوئے ۔

ارتھ :- جنہاں [illegible] ن بھگتی نہ رنگل آهی ، تنہاں نوں

سہج شانتی [illegible] گورو جی دا بھؤ کرے

[illegible] گورو کانسواے بھگتی پراپت

روئی تو ۔

داس کی ہانج اوہی کرنی دھر نوں کرنی ہے۔ دو اسمکرن
(٣) منمکھ پوربلی ــــار ــ بن راسی کوواد ــاں ملی
وٹ راسی وکہ ہای نہ ہ‌ــ منمکہ پلا جدم کوادا آرڈار

ارتھ:- منمکہ ہریں کرنی ــار وہلو ہو آمی۔ ...
سردا روہی ہوسکمی، کالہ اہ ہو کوزر والار کرن لو ۱
تہ ہرں کس مہ ہومکمی آبز وداتی لو)۔ سردا روہی ر سکمی
کاسواہ نام ملی نہ نو ہے۔ ممکہ لمل آمی بہومکو۔ مردی
کومی حلتی لو۔ سوردی
(٤) سکہ، شبدی من لالا ہو ـ اوتم وتی اوتم ک‌ماہ، داوی۔
گور ہوری سیدو اوہا ہوہ ـ نالک نام وڈانی۔

ارتھ:- سکو سگوروہ جی سوا کرنی لو، سو
ہدو آمی جنمی ذال بہ آم آمی جنمی سوہا ہہ با اہ
آمی۔ گوروہ جی اسمں روہی ہوڑیدہ ہی جزمی، مطلب
ان موجب طلی، جیہ حمو سیکاں رڈو لئی لو۔ صاحب لئی
تا بہ اما سب ودالی نام کرتی ہرابت لئی
سوہا، ودالی۔

ਭਗਤਿ ਰਤਾ ਜਨੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩
ਸਮਾਇ ॥ ਬਿਨੁ ਨੁ ਕਮਾਵੇ ॥ ਖਸਮੈ ਕਾ ਮਹਲੁ ਕਦੇ ਨ ਪਾਵੈ ॥
ਅਪਨੀ ਪਤਿ ਖੋਇ ਭੁਲਾਵੇ ॥ ਮਮਤਾ ਬਾਧਾ ਆਵੈ ਜਾਵੇ ॥ ੧ ॥
ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਹੋਵੇ । ਦੇਖੁ ਸੀਗਾਰੁ ॥ ਪਰੁ ਕਲਤਿ ਧਨਿ ਮਾਇਆ
ਰਹਾਉ ॥ ਗੁਰ ਪੂਛਿਹੁ ਪਾਖੰਡ ਵਿਕਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਦਾ
ਵਸਾਏ ॥ ਅੰਤਰੁ ਨਿਭਾਵੇ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸੀਗਾਰੁ ਬਣਾਵੈ ॥ ਸੇਜ
ਸਮਾਏ ॥ ੨ ॥ ਹ ਹਰਿ ਰਾਵੇ ॥ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ
ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ਗਣ ਸਾਚੀ ਜਿਸੁ ਸਾਚਿ ਪਿਆਰੁ ॥ ਅ

آسا محلا تيجا شبد (٦ـ٤٥)

(منکمن ۽ گورمکن جي ڀيٽ.)

(١) منمکہ مہ مرمرڻ وگاڙہ ـ دوجي ڀاءِ آتم سنگہارہ
ميرا ميرا ڪرڪر وگوتا ـ آتم نہ چيتئي پرميي وچ سوتا.

ارٿ :- منمک مري مرڻ کي خراب ڪن ٿا يعني ٻيڙا ٿي مرن ٿا؛ اُهي دئيت ڀاو ڪري پاڻکي ناس ڪن ٿا. هو منهنجو منهنجو ڪري چٽ ٿين ٿا. هو ڀرمن ڪري اگيان جي ننڊ ۾ غافل رهي پاڻکي نٿا سڃاڻن. [وگاڙہ == خراب ڪن ٿا. ؛ آتم == پاڻکي ؛ سنگهارہ == ناس ڪن ٿا ؛ وگوتا == چٽ ٿين ٿا.]

مر مئيا شبدي مرجاء

اُستت نندا گور سم جاڻائي ، اِس جگہ مہ لاها ڊرِ
جپ لئي جاء (اڪ رهاءُ)

ارٿ :- جيڪو گور اُپديش ڪري مري ٿو يعني آپا ڀاو ماري ٿو ، تنهنجوئي مرڻ نيڪ آهي. جنهنکي گورو اُستت ۽ نندا هڪ سمان سمجهائي آهي ، سو من ڪاڄگہ ۾ هري نام جپي فائدو وٺي وڃي ٿو.

(٢) نام وهوڻ گرڀ گل جاء ـ ٻرٿا جنم دوجي لوڀاء
نام وهوڻي دکہ جلئي سباڻي ـ ستگور پوري ٻوجهہ ٻجهائي.

ارٿ :- جي منمک نام کان خالي آهن ، سي گرڀ ۾ گري وڃن ٿا. دئيت ڀاو ۾ لالچي وجڻ ڪري ، اُنهنجو جنم وئرٿ ٿئي ٿو. منمک ئي نام کانسواءِ ساري سرشٽي دکہ ۾ جلي وڃي ٿي. اها ٻوجهہ پورن ستگورو اسانکي ٻجهائي آهي.

جو ویچار کردی ہے، جو ہانی تے لوبھ ہو کے ہر ساری کھٹ
جو اکارن مار لئی ہے۔

(۳) گورو کی بانی دا ورنن - تاکے محل شبد کھو پانی
گورمت ست سو جو دل دنیا - درمت مین سب
درت کرانیا۔

ارتھ:- صاحب فرماندے ہن کہ گورو جی بانی کردی
جو نام کی اجاری ہے، جو گور اپدیش کردی سروپ کری
سمجھی گئی جسمی اسکرن ہو پانی ہے۔ جسمجھو من گورو
جی مکما سان سب سمگ کردی مری نام روپی جل ہو اشنان
کردی ہے، جو کولی سب دی مثل تے ہوں حرامیون دور
کردی ہے۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩

ਮਨਮੁਖ ਮਰਹਿ ਮਰਿ ਮਰਣੁ ਵਿਗਾੜਹਿ ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਆਤਮ ਸੰਘਾਰਹਿ ॥ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵਿਗੂਤਾ ॥ ਆਤਮੁ ਨ ਚੀਨੈ ਭਰਮੈ ਵਿਚਿ ਸੂਤਾ ॥ ੧ ॥ ਮਰੁ ਮੁਇਆ ਸਬਦੇ ਮਰਿ ਜਾਇ ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਗੁਰਿ ਸਮ ਜਾਣਾਈ ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਹਿ ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਜਪਿ ਲੈ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਾਮ ਵਿਹੂਣ ਗਰਭ ਗਲਿ ਜਾਇ ॥ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਦੂਜੈ ਲੋਭਾਇ ॥ ਨਾਮ ਵਿਹੂਣੀ ਦੁਖਿ ਜਲੈ ਸਬਾਈ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ॥ ੨ ॥ ਮਨੁ ਚੰਚਲੁ ਬਹੁ ਚੋਟਾ ਖਾਇ ॥ ਏਥਹੁ ਛੁੜਕਿਆ ਠਉਰ ਨ ਪਾਇ ॥ ਗਰਭ ਜੋਨਿ ਵਿਸਟਾ ਕਾ ਵਾਸੁ ॥ ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਮਨਮੁਖੁ ਕਰੇ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ੩ ॥ ਅਪੁਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ ਸਦਾ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ ॥ ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ॥ ਨਾਨਕ ਹਉਮੈ ਮਾਰੇ ਸਦਾ ਉਦਾਸਾ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੪੫ ॥

ارٿ:- منمکر جي دئيت ڀاو ۾ لڳن ٿا، سي دک پرابت ڪن ٿا. گوروءَ جي اُپديش کانسواءِ منمکن ڀوڳڻهو مانڪا جنم وئرٿ وڃايو آهي، پر جي ستگورن جي شيوا ڪن ٿا، تنکي گيان جي سوجهي ٿئي ٿي، پوءِ هو دئيت ڀاو ۾ نه ٿا لڳن.

مؤل لاڳي سي جن پرواڻ

آن ڏن رام نام مپ هرديءِ، گور شبدي ڪر ايڪو جاڻ (اڪ رهاءُ)

ارٿ:- جي داس مول (پرڀوءَ) سان لڳا پيا آهن، سي قبول پيل آهن. اُهي رات ڏينهن دل سان نام جپن ٿا؛ گوروءَ جي اُپديش ڪري هو هڪ پرماتما کي جاڻن ٿا. [مؤل = اصل يعني پرماتما؛ پرواڻ = پرماڻيڪ، قبول پيل].

(۲) ڏالي لاڳي نهڦل جاءِ - اَنڌي ڪمي اَنڌ سزاءِ
منمکر اَنڌا ٺؤر نه پاءِ - بشٽا ڪا ڪيڙا بشٽا ماهِ پڃاءِ

ارٿ:- پر جي پرش ٽارين سان لڳا پيا آهن يعني ديوي ديوتائن جي شيوا ۾ لڳا پيا آهن، تنهجي شيوا نسڦل ٿئي ٿي. انڌن ڪمن ڪري انڌن يعني اگيان جيون کي نرڳ جي سزا ملي ٿي. منمکر جي اگياني آهن، تنکي ٺڪاڻو جاءِ رهڻ لاءِ ٺڪاڻو نٿو ملي، جيئن وشٽا جا ڪينئان وشٽا ۾ رهي ٿا، تئين هو پرا ڪرم ڪري نرڪ ۾ وڃن ٿا.

(۳) گور ڪي شيوا سدا سکر پائي - سنت سنگت مل
هر گڻ گائي
نامي نام ڪري ويچار - آپ ترئي ڪل اُڌرڻ هار

ارٿ:- گوروءَ جي شيوا ڪرڻ سان سدائين سک ملي ٿو. جو سنتن جي سنگت ۾ ملي هري جا گڻ ڳائي ٿو؛ نام ٿي نام

ارث :- صاحب فرمائیں تا کہ جگتی سنتوں دے عمل
آمی، سو کہ جگت ہو جوے، ملکی سنگو ہو سمجھدی۔

(۳) کہ رمکر وہ، آپ گواہ - فرودک راتی موہ چتاہ
آت پرمل کو رشبد وچار - نانک نام سوارن ہار۔

ارث :- گورمکہ ہمیشہ مردی ماں آپا وچائیں تا
موہ کی دور کری مری دجی ارم دے مست رہی تا۔ صاحب
فرمائیں تا کہ آپی گورو جو سب وچاری گوٹھ ہونی تا
دا نام کری سوردی تا۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਲਗ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੈ ਸੋਝੀ ਹੋਇ ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਨ ਲਾਗੈ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥ ਮੂਲਿ ਲਾਗੇ ਸੇ ਜਨ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਅਨਦਿਨ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਹਿਰਦੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਏਕੋ ਜਾਣੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਡਾਲੀ ਲਾਗੈ ਨਿਹਫਲ ਜਾਇ ॥ ਅੰਧੀ ਕੰਮੀ ਅੰਧ ਸਜਾਇ ॥ ਮਨਮੁਖੁ ਅੰਧਾ ਠਉਰ ਨ ਪਾਇ ॥ ਬਿਸਟਾ ਕਾ ਕੀੜਾ ਬਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਪਚਾਇ ॥ ੨ ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥ ਸੰਤ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥ ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਆਪਿ ਤਰੈ ਕੁਲ ਉਧਰਣਹਾਰੁ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਨਾਮਿ ਵਜਾਏ ॥ ਨਾਨਕ ਮਹਲੁ ਸਬਦਿ ਘਰੁ ਪਾਏ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਸਤਸਰਿ ਹਰਿ ਜਲਿ ਨਾਇਆ ॥ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਸਭੁ ਦੁਰਤੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੪੪ ॥

آسا محلا تیجا شبد (۴۴-۵)

(منمکن تے گورمکن جی پیت.)

(۱) دوجی بھاؤ کی وچ لگیا - دکھ شبدی بنا جنم گوانیا
ستگور شیوی سوجھی ہوے - دوجی بھاؤ لاگی کوہ

ارٿ :- هي ڀائي! منهنجو پريو جو سچو ۽ گنڀير آهي، تنهنجي سيوا ڪرڻ ڪري ئي انتهڪرڻ ۾ سک ۽ شانت ٿئي ٿي. جي پرش شانتيءَ واري سڀاءَ ڪري تري وڃن ٿا، تنهنجي چرنن تي مان سديو لڳان ٿو.

جو من راتي هر رنگ لاءِ
تن ڪا جنم مرڻ دک لاٿا، تي هر درگهه ملي سڀاءِ (اڪ رهاءِ)

ارٿ :- جي پرش هريءَ سان پريم لڳائي من ۾ مست آهن، تنهنجي جنم مرڻ جو دک دور ٿي ويو آهي ۽ اهي هريءَ جي درگاهه ۾ سياڻپ ملن ٿا.

(٢) شبد چاکيءَ ساچا ساد پائي - هر ڪا نام من وسائي
هر پرڀ سدا رهيا ڀرپور - آپي نيڙيءَ آپي دور.

ارٿ :- جو گور اپديش جو رس چکي ٿو، سو هريءَ جي ميلاپ جو سواد پائي ٿو ۽ هريءَ جو نام من ۾ وسائي ٿو. جو هري پرماتما سديو وياپڪ ٿي رهيو آهي، سو گورمکن کي ويجهو نظر اچي ٿو ۽ منمکن کي پري ڀاسي ٿو.

(٣) آکڻ آکيءَ بڪيءَ سڀ ڪوءِ - آپي بخش ملائي سوءِ
کهڻيءَ ڪٿن نه پائڻا جاءِ - گور پرساد وسيءَ من آءِ.

ارٿ :- جيڪي شاسترن ۾ حيل آهي، سو سيڪو پيو چوي، پر جنهن ٻاري جا اپراڌ پرڀو بخشي ٿو، تنهنکي پاڻ سان ملائي ٿو. ڪٿائن ڪرڻ سان پرماتما جي پراپتي نه ٿي ٿئي، پر ستگوروءَ جي ديا سان پرماتما من ۾ اچي وسي ٿو.

پرماڻ :- ناناڪ آکڻ سڀ ڪو آکيءَ، اِڪدو اِڪ سياڻان
[سري جب صاحب پؤڙي (٢١).]

هڙا ٿي وڃي ٿي. گوروءَ جي ملڻ کاسواءِ مِي جيو دکي
رهي ٿو. اوڙي منکر کي گهڻي سزا ملي ٿي.

(٣) هرڪا نام ميٺا آب رس هوءِ - ڀُون رهي پيئاڻي سوءِ
کو رڪو پاڻي هر رس پاڻي - ناڪا نام رتي ڪت پاڻي.

ارٿ:- هري جي نام جو رس جو ڏاڍو مٺو آهي، سو
جنکو مليو ٿو، سو هن کي نه ساري ٿو. اهو هري نام رس
گوروءَ جي ڪرپا سان پراپت ٿئي ٿو. صاحب فرمائن ٿا ته
جو هرش نام سان رتل آهي، سو مڪتي حاصل ڪري ٿو.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ॥ ਸੇਵਤ ਹੀ ਸੁਖੁ ਸਾਂਤਿ ਸਰੀਰ॥ ਸਬਦਿ ਤਰੇ ਜਨ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ਤਿਨ ਕੈ ਹਮ ਸਦ ਲਾਗਹ ਪਾਇ ॥ ॥ ੧ ॥ ਜੋ ਮਨਿ ਰਾਤੇ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਲਾਇ ॥ ਤਿਨ ਕਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਲਾਥਾ ਤੇ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਮਿਲੇ ਸੁਭਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਬਦੁ ਚਾਖੈ ਸਾਚਾ ਸਾਦੁ ਪਾਏ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ਆਪੇ ਨੇੜੈ ਆਪੁ ਦੂਰਿ ॥ ੨ ॥ ਆਖਣਿ ਆਖੈ ਬਕੇ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਏ ਸੋਇ ॥ ਕਹਣੈ ਕਥਨਿ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਤੇ ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਇ ॥ ਅਤਿ ਨਿਰਮਲੁ ਗੁਰ ਸਬਦ ਵੀਚਾਰ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਵਾਰਣਹਾਰ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੪੩ ॥

آسا محلا تيجا شبد (٤-٤٣)

(گورمکن جي سند ر دشا .)

(١) ميرا پرڀو ساچا گهر گنڀير شيوت ۾ سک ساٽ سرير
شبد ترے جن سهج سڀاءِ - تن کي هم سد لاگهه پاءِ.

ارٿ:- هي ڀائي! ستگورن ۾ هيءَ وڏي وڏائي آهي جو گهڻي وقت کان جو وڇڙيل جيو آهي، تنهنکي پرڀوءَ جي ميل يعني ست سنگت ۾ ملائي ڇڏي ٿو. جڏهين واهگورو پاڻ ساڌ سنگت ۾ ملائي ٿو، تڏهين ستگورن سان ملائي پاڻسان ملائي ٿو. جڏهين هي جيو پرڀوءَ سان ملي ٿو، تڏهين پرڀوءَ جي سروپ جي گيان پاڻ ۾ ئي پائي ٿو.

هرِ کي قيمت ڪنِ پئِ هوءِ

هرِ آپرنپر اگم اگوچر، گور کيءِ شبدِ ملئِ جنِ کوءِ

(ا ڪ رهاءُ)

ارٿ:- (پرش) هري جي قيمت ڪهڙي طرح ڪٿي سگهجي؟ (اُتر) هري پري کان پرڀ، بي انت ۽ اندرين کان پري آهي. گوروءَ جي اُپديش دوارا ڪو ورلو پرش هريءَ سان ملي ٿو (۽ هناجي قيمت ڄاڻي ٿو).

(۲) گورمکِ قيمت جاڻئِ ڪوءِ- ورلي ڪرمِ پراپت هوءِ

اُوچي پاڻي اُوچا هوءِ- گورمکِ شبدِ وکاڻئِ ڪوءِ.

ارٿ:- گورمک ئي پرماتما جي قدر کي ڄاڻي ٿو، پر ڪنهن ورلي پرش کي اهو پد هريءَ جي ڪرپا سان هٿ اچي ٿو. جو ستگورن جي اوچي پاڻي سڻي اوچو ٿئي ٿو، پر اهڙو ڪو ورلي آهي جو گوروءَ دوارا سبد جو ڪٿن ڪري سگهي ٿو.

(۳) وِڻُ ناوِيءَ دُکُ دردُ سرِيرِ- ستگورُ ڀيٽي تا اُتريءَ پيِر

بِنُ گور ڀيٽي دُکُ ڪماءِ- منمکِ بهتي ملئِ سزاءِ.

ارٿ:- هي ڀائي! نام کانسواءِ جيو جي انتهڪرڻ کي دک ۽ درد لڳو پيو آهي. جڏهين ستگورو ملي ٿو، تڏهين اها

[illegible]
[illegible]
(۳) [illegible]
[illegible] قیمت [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩

ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ॥
ਆਪੇ ਮੇਲੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ॥ ਆਪਣੀ ਕੀਮਤਿ ਆਪੇ ਪਾਏ ॥੧॥
ਹਰਿ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਿਨ ਬਿਧਿ ਹੋਇ ॥ ਹਰਿ ਅਪਰੰਪਰੁ ਅਗਮ
ਅਗੋਚਰੁ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮਿਲੈ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੀਮਤਿ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ॥ ਵਿਰਲੇ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥
ਊਚੀ ਬਾਣੀ ਊਚਾ ਹੋਇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦਿ ਵਖਾਣੈ ਕੋਇ ॥੨॥
ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਦੁਖੁ ਦਰਦੁ ਸਰੀਰਿ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਤਾ ਉਤਰੈ ਪੀਰ॥
ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭੇਟੇ ਦੁਖੁ ਕਮਾਇ ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਬਹੁਤੀ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ
॥ ੩ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੀਠਾ ਅਤਿ ਰਸੁ ਹੋਇ ॥ ਪੀਵਤ ਰਹੈ
ਪੀਆਏ ਸੋਇ ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਏ ॥ ਨਾਨਕ
ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਗਤਿ ਪਾਏ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੪੨ ॥

آسا محلا تیجا شبد (۳-۴۲)

(ستگورو دی مہما۔)

(۱) ستگورو وچ وڈی وڈیائی - [illegible] میل ملائی
آپے میلے میل ملائے - آپنی قیمت آپے پائے۔

ارٿ :- جيڪو ستگورن جي اُپديش ڪري بندگي هردي مان آيا پاپ نورت ڪري سنسار کان مڪت آهي، سو ستگورن جي سيوا ڪري ٿو ۽ من ۾ ترچيترو ۽ اوپ نه آهي (مطلب ته هو نشڪام سيوڪ آهي). جنهنجي من ۾ سديو نربو داتا وسي ٿو، ۽ اهڙي سچي ٻاڻيءَ جو اُپديش ڪو ڀاڳوان پرش پراپت ڪري ٿو.

گرُ سنگره وِچهُ اوگڻ جاهِ - پوري گور ڪيُ شبد سماهِ (اِڪ رهاءُ)

ارٿ :- هي ڀائي! شبَ گرُ ڪنا ڪريو، جنهنڪري اوگڻ اوهانجي هردي مان وڃن هليا ۽ پورن گوروءَ جو اُپديش اوهانجي من ۾ سمائجي وڃي.

(٢) گڻان ڪا گاهڪ هووي سو گڻ جاڻئي - امرت شبد نام وکاڻئي

سچي ٻاڻي سوچا هوءِ - گڻ تي نام پراپت هوءِ.

ارٿ :- هي ڀائي! جيڪو وئراڳي، ووڪ آدڪ گڻن جو خريدار آهي، تنهنکي ئي گڻن جي سوجهي آهي. هو امرت روپ شبد گرهڻ ڪري نام جپي ٿو. هو سچي ٻاڻيءَ جو سنڱ ۽ منڻ ڪري پوتر ٿئي ٿو. نام جي پراپتي گڻن ڪري ٿئي ٿي. [گاهڪ == خريدار؛ سوچا == پوتر.

(٣) گڻ امولڪ پائي نه جاهِ - من نرمل سچئي شبد سماهِ

سي وڏ ڀاڳي جن نامُ ڌيائيا - سدا گڻ داتا من وسائيا.

ارٿ :- هي ڀائي! اهي امولڪ گڻ پرماتما جي ڪرپا ڪانسواءِ هٿ ڪري نٿا سگهجن. جيڪي سچي گوروءَ جي شبد ۾ سمايا پيا آهن، تنهنجو من پوتر آهي. جيڪي نام ڌيائين

کسب ہو اُدار لئی لو. اسگری جی کتا گئی کھای ۔ وہ
اوتنھ ہر سمجھی سدا کائی تو.

(۳) گورو کی شبد سالت-وچ-گورمکھ نکلے لکی لہ ہیر
مورکھاں تیں لیوڑ آوپے. نا گورمکھ ساچ سمائے.

ارتھ:- گورو دی شبد کری سروار سالت لئی لی.
گورمکھ کی کوہ دکر کور لولگی ء سعی ویکور ہو کال
ر لو ادی (مطلب تر مکی کال ر لسو سنالی). صاحب
فرمائن نا ر گورمکھ سچی فرمانا ہر سمالکی وحی تو.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩

ਸਬਦਿ ਮੁਆ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ ॥ ਨਿਰਭਉ ਦਾਤਾ ਸਦਾ ਮਨਿ ਹੋਇ ॥ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਪਾਏ ਭਾਗਿ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥ ਗੁਣ ਸੰਗ੍ਰਹੁ ਵਿਚਹੁ ਅਉਗੁਣ ਜਾਹਿ ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਗੁਣਾ ਕਾ ਗਾਹਕੁ ਹੋਵੈ ਸੋ ਗੁਣ ਜਾਣੈ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਬਦਿ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ ॥ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਸੂਚਾ ਹੋਇ ॥ ਗੁਣ ਤੇ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥ ਗੁਣ ਅਮੋਲਕ ਪਾਏ ਨ ਜਾਹਿ ॥ ਮਨਿ ਨਿਰਮਲ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਹਿ ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ਜਿਨ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥ ਸਦਾ ਗੁਣ ਦਾਤਾ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥ ੩ ॥ ਜੋ ਗੁਣ ਸੰਗ੍ਰਹੈ ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਸਾਚੇ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥ ਆਪੇ ਦੇਵੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੪੧ ॥

آسا محلا تیجا شبد (۳-۴۱)

(گورمن جی سندر دشا)

(۱) شبد مٹ ووہ آپ گواہ - ستگور شیوی تل نہ تماہ
نربھو داد سدا من ہوہ - سچی ڈلی بانی پا کر کوہ

ارٿ:- گوروءَ جي شبد ڏاران، جي سچي ويراڳ کي
پراپت ڪن ٿا، سي وڏ ڀاڳي مريءَ جو درسن ڪن ٿا. هندن
جا ڇهه درشن ورتاجي رهيا آهن، پر گوروءَ جو درشن پورن
۽ بي مثل آهي.

نوٽ:- هندن جا ڇهه درشن هيٺيان آهن:- (١) پورب ميمانسا (٢) نياءِ (٣) وشيشڪ (٤) سانکيه (٥) يوڳ ۽ (٦) اُتر ميمانسا يا ويدانت. انهن شاسترن جا رچيندڙ آهن (١) جيمني رشي (٢) گوتم رشي (٣) ڪناد رشي (٤) ڪپل مني (٥) پاتنجلي رشي ۽ (٦) وياس مهراج.

گورڪي درسن مُڪت گت هوءِ - ساچا آپ وسي
من سوءِ (اِڪ رهاءُ)

ارٿ:- گوروءَ جي درشن سان مڪتي پراپت ٿئي ٿي
۽ سچو اڪال پورکر پاڻ من ۾ اچي وسي ٿو.

(٢) گور درسن اُڌري سنسارا - جيڪو لائي پريم پيارا
پريم پيارا لائي ورلا ڪوءِ. گورڪي درسن سدا سک هوءِ.

ارٿ:- جيڪو پيارو گوروءَ جي درشن سان پيار رکي
ٿو، سو گوروءَ جي درسن سان سنسار ساگر مان تري پار ٿئي
ٿو، پر پيار ڪو ورلو رکي ٿو ۽ جيڪو رکي ٿو، تنهنکي گوروءَ
جي درشن سان سدائين سک ملي ٿو.

(٣) گورڪي درسن موکر دوار - ستگور شبدِ پرواريءَ سادار
نگري ڪيُرگت ڪائي ناهي - اوگڻ مٽي ڇوٽا ڪاڍي.

ارٿ:- گوروءَ جي درشن سان مڪتيءَ جو دروازو
پڌري گيان ملي ٿو. ستگورن جي سيوا ڪرڻ ڪري سارو

سان نی قیدوں رہیا۔ ڈاکو ستگوروں دی صحبت دا کھٹو
ہرانو۔ ستگوروں دی حکم تی من سپے قیدیں ی آزاد
کے۔ ڈاکو صاحبن کی چہہ تے سوامی ا دیکھی اوددکی
کوی سو حاضر آئی۔ تھدی ستگوروں فرمایہ:۔

"کے، ڈاکے سچ ڈاکو میرو۔ ترقی مکی، سواحمق فقیرو۔"

ہوکہ، و صاحب ڈاکو کان موکلا ی ہتی طرف روانہ کیا۔

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਘਰੁ ੨ ਮਹਲਾ ੩

ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਪਾਵੈ ਵਡਭਾਗਿ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਚੈ ਬੈਰਾਗਿ ॥ ਖਟੁ ਦਰਸਨ ਵਰਤੈ ਵਰਤਾਰਾ ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਦਰਸਨਿ ਮੁਕਤਿ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥ ਸਾਚਾ ਆਪਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਗੁਰ ਦਰਸਨਿ ਉਧਰੈ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ਜੇ ਕੋ ਲਾਏ ਭਾਉ ਪਿਆਰਾ ॥ ਭਾਉ ਪਿਆਰਾ ਲਾਏ ਵਿਰਲਾ ਕੋਇ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਦਰਸਨਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਦਰਸਨਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੈ ਪਰਵਾਰ ਸਾਧਾਰੁ ॥ ਨਿਗੁਰੇ ਕਉ ਗਤਿ ਕਾਈ ਨਾਹੀ ॥ ਅਵਗਣਿ ਮੁਠੇ ਚੋਟਾਂ ਖਾਹੀ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੁਖੁ ਸਾਂਤਿ ਸਰੀਰ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਾਂ ਕਉ ਲਗੈ ਨ ਪੀਰ ॥ ਜਮ ਕਾਲੁ ਤਿਸੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੪੮ ॥

راگ آسا گہر دوجا محلا تیجا شبد (۱-٤٠)

اک اونکار ستگور پرساد

(ستگورو دی مہما۔)

(١) ہر درسن پاوے وڈبھاگ۔ گور کے شبد سچے بیراگ۔
کٹ درسن ورتے ورتارا۔ گور کا درسن اگم اپارا۔

ارٿ:- گوروءَ جي شبد ڏاران، جي سچي وئراڳ ڪي پراپت ڪن ٿا، سي وڏڀاڳي مريد جو درسن ڪن ٿا. ڇهن جا ڇهه درشن ورتيجي رهيا آهن، پر گوروءَ جو درشن نرالو ۽ بي مثل آهي.

نوٽ:- ڇهن جا ڇهه درشن جيئيان آهن:- (١) پورب ميمانسا (٢) نياءِ (٣) وشيشڪ (٤) سانکيه (٥) يوگ ۽ (٦) اُتر ميمانسا يا ويدانت. انهن شاسترن جا رچيندڙ آهن (١) جيمني رشي (٢) گوتم رشي (٣) ڪناد رشي (٤) ڪپل مني (٥) پاتنجلي رشي ۽ (٦) وياس مهراج.

گورڪي درسن مُڪت گت هوءِ - ساچا آپ وسئي مَن سوءِ (١ ڪ رهاءِ)

ارٿ:- گوروءَ جي درشن سان مُڪتي پراپت ٿئي ٿي ۽ سچو اڪال پورکهه پاڻ من ۾ اچي وسي ٿو.

(٢) گور درسن اُڌري سنسارا - جيڪو لائي ڀاءُ پيارا

ڀاءُ پيارا لائي وِرلا ڪوءِ - گر ڪئي درسن سدا سُک هوءِ.

ارٿ:- جيڪو پيار گوروءَ جي درشن سان پيار رکي ٿو، سو گوروءَ جي درشن سان سنسار سا گر مان ترن ٿا ٿئي ٿو، پر پيار ڪو ورلو رکي ٿو ۽ جيڪو رکي ٿو، تنهنکي گوروءَ جي درشن سان سدا سک ملي ٿو.

(٣) گورڪئي درسن موکدُوار - ستگور شبد ڪئي پرواريئي سادُار

نگري ڪئُ گت ڪائي ناهي - اوگڻ مٺي چونا کاهي.

ارٿ:- گوروءَ جي درشن سان مڪتيءَ جو دروازو يعني گيان ملي ٿو. ستگورن جي شبد ڪري ڪرني سان

[illegible] دو [illegible] ۽ [illegible] هون [illegible] کين
[illegible] سندن [illegible] ڳالهين کماڻي
[illegible] آزاد [illegible] ۽ سندن مثال [illegible]
[illegible] سندن خدمت لاءِ ويٺيون
[illegible] ۽ [illegible] هيون ،
[illegible] ۽ [illegible] هيون ۽
[illegible] ، پر افسوس ! [illegible]
[illegible] آهن ۽ [illegible] هون
[illegible] وقت [illegible] سندن [illegible] هيون ،
[illegible] آهن . [illegible] ۽ [illegible] ،
[illegible] خوش [illegible] ، سي [illegible] سندن [illegible]
[illegible] آهن . [illegible] کي [illegible] کي خراب
[illegible]

[illegible] اعليٰ [illegible] آهي . [illegible]
[illegible] ۽ [illegible] ويٺي [illegible]
[illegible]

[illegible] کي [illegible] ڪري [illegible]
[illegible] کي [illegible] تنهن
[illegible]

[illegible] آهي [illegible]
[illegible] سندن [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

آديس بابا آديس
آد پرکهه تيرا انت نه پايا ڪري ڪري ڏيکهه ويس
(اڪ رهاءُ)

(۲) جد هسهنا ويهاريا، لاڙي سوهن پاس
هيٺ ولي چڙهائيڻا، ڏند ڪنڌ ڪيتي راس
او پرهه پاڻي واريتي، جهلي جهمڪن پاس

(۳) اڪ لکهه لهن بهيٺيتا، لکهه لهن ڪڙيتا
گري ڇهو ڌاري ڪاڍيتا، ماڻهن سيجز يتا
ٿهن گل سانڪا پائيتا، نٿن موت سريتا

(۴) ڌن جوبن دوئي وئري هوئي، جنهي رکي رنگ لاءِ
دوتان نو فرمائيا، لئ چلي پت گنواءِ
جي تس پاوي دي وڏيائي، جي پاوي دي سزاءِ
"..

"ڀائي مردانا، جن استرين جي متن تي کهنجيون پٽي سوهڻيڪ لڳيون سندن سينڌ ين تي سندر لڳيون هو، سي کينچيون جيئن ڪپايون ويئون آهن ۽ سندن متن ۾ ڌوڙ پيئي آهي. انهنکي ڪجهه وقت اڳي محلاتن ۾ جاءِ هئي. هيئنر انهنکي ڪو ساهيون ڏر ڏهه و ڏاري. هي پرڀو! توکي آديس آهي. هي آدپرکهه! تنهن جو ڪنهن انت نه پاتو آهي. تون هي سڀ کيل ڪري ويٺو ڏسين. جڏهن انهن استرين شاديون ڪيون، تڏهن انهن جي پاسي پيئون سوهڻيڪ لڳنديون

ڪ برمرط الوقت صاحبن وٽ آيو، جنهنکي چيائون ته "ابا، تون هي شهر ڇڏي وڃي ٿو ڪوهن ڪان پري ڪنهن ڪوٽ ۾ ڪٽنب سوڌو گذار. هتي جلد قتل عام ٿيڻو آهي." مردمط سڪورن جي چئي موجب ڪيو. ڪن ڏينهن پڄاڻا بابر ايمن آباد تي ڪاهي آيو ۽ سڄو شهر ناس ڪرايائين. قتل عام جو حڪم ٿيو ۽ پٺاڻ ۽ هندو پڻ لٽيا ۽ ماريا ويا. گورو صاحب ۽ ڀائي مردانو به قيد ڪيا ويا ۽ ميرخان سردار جي حوالي ڪيا ويا. صاحبن کي هڪ پري ڪٽڻ لاءِ مليو ۽ ڀائي مردانيءَ جي بلي هڪ گهوڙو ڏنائون تہ واڳ وٺندو اچ. ڀائي مردانيءَ ڪن زالن کي روئندو پٽيندو ۽ سڏڪا ڀريندو ڏسي صاحبن کان پڇيو "سوامي! ڪهڙو سبب آهي جو هي زالون روئن ٿيون؟" صاحبن ڀائي مردانيءَ کي رباب وڄائڻ لاءِ چيو. ڀائي مردانيءَ چيو "سوامي! مان ڪيئن رباب وڄايان؟ مونکي تہ گهوڙو گهيلڻو آهي." تنهنتي گورو صاحبن کيس چيو تہ "ابا، تون واڳ ڇڏي رباب وڄاءِ تہ گهوڙو پاڻ مرادو تنهنجي پٺيان هلندو." ڀائي مردانيءَ ائين ڪيو ۽ گورو صاحبن هيٺيان وچن اچارا:-

راڳ آسا محلا پهلا اشٽپدي (١١)

اڪ اوڪار ستگور پرساد

(١) جن سر سوهن پٽيان، مانگي پاءِ سندور
سي سر ڪاتي مُنيئن، گل وچ آوي ڌوڙ
محلان اندر هوديئان، هڻ هڻ نه ملن حدور

ਨ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਕਤਾ ਸੀਹੁ ਮਾਰੇ ਪੈ ਵਗੈ ਖਸਮੈ ਸਾਪੁਰਸਾਈ ॥ ਰਤਨ ਵਿਗਾੜਿ ਵਿਗੋਏ ਕੁਤੀਂ ਮੁਇਆ ਸਾਰ ਨ ਕਾਈ ॥ ਆਪੇ ਜੋੜਿ ਵਿਛੋੜੇ ਆਪੇ ਵੇਖੁ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੨ ॥ ਜੇਕੋ ਨਾਉ ਧਰਾਏ ਵਡਾ ਸਾਦ ਕਰੇ ਮਨਿ ਭਾਣੇ ॥ ਖਸਮੈ ਨਦਰੀ ਕੀੜਾ ਆਵੈ ਜੇਤੇ ਚੁਗੈ ਦਾਣੇ ॥ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੀਵੈ ਤਾ ਕਿਛੁ ਪਾਏ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਵਖਾਣੇ ॥ ੩ ॥ ੫ ॥ ੩੯ ॥

آسا محلا پهلا شبد (٣٩)

اُتانڪا:- مسٽر مئڪالف جلد پهرين صفحي (١٠٩) ۾ لکي ٿو ته سري گورو نانڪ ديو جن پهريون دفعو سيدپور (ايمن آباد) ۾ ڀائي لالو جي گهر ويا. ڀائي لالو کين چوڻ لڳو "سوامي، لوڌيون ڏاڍا ظلم ڪيا آهن ۽ رعيت کي آزاري ڏنو آهن." صاحبن فرمايو "ڀائي لالو! انهن جي راڄ جو مدو اچي پورو ٿيو آهي. جلد بابر هندستان تي ڪاهي ايندو ۽ فتح پاڻ ٿيندو" صاحبن ان وقت هي وچن چيا:-

"جيسي ميَ آوي خصم ڪي باڻي، تيسڙا ڪري
گيان وي لالو
پاپ ڪي جنڃ لي ڪابلهُ ڌائيا، زوري منگي
دان وي لالو
"..

[تلنگ محلا پهلا شبد (٥)]

يعني ته هي ڀائي لالو! جهڙي مونکي آکاس واڻي ٿي اچي، اهڙيءَ جو ڪٿن مان ڪريان ٿو. ٻابر جي جنڃ ڪابل مان ڍوڪي آئي آهي. ڀائي لالو! اهي زوريءَ سان گهري دان وٺندا.

کی بھیجی ہوئی دی ساجھ کرنی ہوئی ۔ (مٹی کاپیوں) ڈلیاں ہوت ڈکا کائین تاں ۔ شراب پیٹ کری بڑا ماڑا ۔ سوچ وچی لو درگاہ دے سزا ملی تی ۔ سری گورو امر دیو جی فرمائیں تاں "جی ذاتی اکی دتی ہوئی ترا جو کدی شراب کدی نہ ورتاوو ۔"

سری گورو ارجن دیو جی ہٹ راگ آسا دے فرمائیں تاں:-

"درمت مدھ جو پیوتی، بکھ اپت کمای
نام رسائن جو رتی، نانک سچ امالی ۔"

یعنی تیسے بھیڑا پرش جی شراب پیندن تاں، سی وشین دے گرفتار ہو جاندے تاں، پر جیکی پرش امرت روپی نام دے رتی آہن، سی سچا اشنی آہن ۔ مطلب تہ جیکڈھیں اودالکی نشئی لیٹو دئی تہ ہوئیر جو ہوی اہی دے مست رہو تہ لوک پرلوک جہ سکھ مائیو ۔

سری گورو صاحب جی ہٹ نشی کو کھٹو تدین تاں.

"کس پالکر ما پای سادہن، جہ جہ پالی کاہ
پیوت وہوت نہ کیتی، ہی سب رس تل جاہ ۔"

یعنی تہ جی جہ بکہ، منہ ۔ شراب وں تیئن تاں، سی سب رس مل یعنی دورن دے مدا، کٹی کیترا دہ تیت، وہوت لیہ آہن کہ دکھن ۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਖੁਰਾਸਾਨ ਖਸਮਾਨਾ ਕੀਆ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੁ ਡਰਾਇਆ ॥ ਆਪੈ ਦੋਸੁ ਨ ਦੇਈ ਕਰਤਾ ਜਮੁ ਕਰਿ ਮੁਗਲੁ ਚੜਾਇਆ ॥ ਏਤੀ ਮਾਰ ਪਈ ਕਰਲਾਣੇ ਤੈਂ ਕੀ ਦਰਦੁ ਨ ਆਇਆ ॥ ੧ ॥ ਕਰਤਾ ਤੂੰ ਸਭਨਾ ਕਾ ਸੋਈ ॥ ਜੇ ਸਕਤਾ ਸਕਤੇ ਕਉ ਮਾਰੇ ਤਾ ਮਨਿ ਰੋਸੁ

گورو بابا آڏان روانا ٿيا ۽ ڀائي ڀالو ۽ ڀائي مردانو به سندن پٺيان ويا.

نوٽ:- گوروائي ۾ هر قسم جي نشي جي سخت منع ڪيل آهي. نشي مان آلس، روڳ ۽ انيڪ قسمن جون خرابيون جاڳن ٿيون. سڀني گورو صاحبن ۽ ڀڳتن شراب، ڀنگ ۽ ٻين نشي دار شين کان پرهيز ڪرڻ لاءِ بار بار سکيا ڏني آهي. سري گورو نانڪ ديو جن ڀاڳڙي جي وار پؤڙي (١٢) ۾ فرمائين ٿا ته:-

"اِت مد پيتي نانڪا، ٻهتي کٽيئهِ بِڪار."

يعني اِنهيءَ (دنيوي) شراب پيئڻ ڪري جيڪي گهڻا وڪار ڪتي ٿو يعني جيڪي گهڻن وڪارن ۾ پوي ٿو. مطلب ته شراب پيئڻ ڪري جيڪي گهڻيون بلائن جي ور چڙهي ٿو جهڙوڪ جوا، ڀڃڙي صحبت، حرام وغيره.

سري گورو امرديو جن پڻ شراب نسبت هيٺين طرح فرمائين ٿا:-

"ماڻس ڀريا آڻيا، ماڻس ڀريا آءِ
جت پيتي مت دور هوءِ، برل پوئي وچ آءِ
آپڻا پرائتا نه پڇاڻتي، خصمهُ ڌڪي کاءِ
جهو ٿا مد مول نه پيچئي، جي ڪا پار وساءِ."

[ڀاڳڙي جي وار محلا تيجا پؤڙي (١٦) سلوڪ (١)]

يعني جيڪي شراب جا گلاس ڀري کڻي اچن ٿا ۽ آڻي سنگتين کي پيئڻ لاءِ ڏين ٿا. شراب پيئڻ سان انهن جي مت ماري وڃي ٿي ۽ هو بڪواد ڪن ٿا. هنن

(۲) ٻوراڻي ٻالا سهجي، تيهن پڻائي جاڳندڙ ڪري
امرت ڪا واپاري هووي، ڪيا مد ٻوڙي ٻاڙي

ارٿ:- هي ڀائي! ٻوڙاڻا سچو آهي؛ سچ تيئان جو ٻالو به سچو آهي؛ پر اهو ٻالو اُنکي ٻاري ٿو، جنهن تي ستر جي نظر ڪري ٿو. جنهن امرت جو واپاري آهي، سو هن دنيوي جنس ڏانهن دل رکندو؟ (مطلب ته اُنکي دنيوي سان اصل نه وڻندو).

(۳) گرو کي ساکي امرت باڻي، پيوت جي ٻوڙاڻي پنهنجا
در درسن ڪا پرتير هووي، مکت ٻنڪڻي
ڪري ڪيا؟

ارٿ:- هي ڀائي، گرو جي سکيا، جا امرت ٻاڻي آهي، سا جنهن کي ٿي تو پيئي وٺي ٿو، سو قبول ٿئي ٿو. درگاهه جي درسن جو جنهن کي پياس آهي، تنهنکي مکتي ۽ بيکنٺ جي ڪهڙي پرواهه آهي؟

(۴) سچي ۽ سد ٻنواکي، جوتي جنم نه هاري
ڪهه نانڪ سنڌ پرگهٽ هوئي، ڪيوا امرت داري.

ارٿ:- هي ڀائي، جنهن ٻوڙاڻا جي سچ ۾ رتو رهي ٿو سو سدا وڏاڳي آهي. اهو هميشه اُنکا جنم جوا ۾ نه هاراتي. نانڪ فرمائين ٿا ته "هي فرسوي جوڳي! اسان تم روپي امرت ڏاري بيٺا آهيون." ڪيوا=...

اهي وچن ٻڌي ٻوريو جو سڀ ڊور ٿي ويو؛ "ٻيڪت نوٿ" جي مهما وڏي سمجهي، مهاراج کي هٿ جوڙي کهڙو ٻريو ڏيکارين. تنهنکانپوءِ ڪيترا عاشقا پڻ کنيا؛ وچن ولاس پوتري جي ڪي ٻڌائي سڀي

ڏو، تنهنڪي خمار ٿئي ٿو. دو وشيءِ

۸ رتو رهي ٿو. صاحبن پڇيو تہ شراب

جو تهيل آهي؟ سڌن جواب ڏنو تہ شراب

جي ڪلن مان ٺهند و آهي. تنهن تي

سند ر شبد اُچاريو:-

(١) گُڙُ ڪر گيانُ ڌيانُ ڪرِ ڌاوَڙي

ياٽي پوَنُ پريمَ ڪا ٻوچا، اِتَ رَسُ

ارٿ:- هي ڀائي ٻنگر نـاٿ! گيان

ڌيان روپي "ڌاوا" وڻ جا گل ڪريو

اِها "ڪس" يعني مصالحو ۽ جوڙي ڪريو.

يعني ديهہ جي اهنتا جلايو. پريم کي اگڙيءَ

انهيءَ پريم سان (يعني انهيءَ طرح) اوهين

چڪايو. [ڌاوڙي == هڪ وڻ جو نالو

آهي. ڪرلي == شب ڪرڻ

== ڀٺي. ٻن == گُڙ

امڙ == امرت

هنڌن ۽ مقام ساڻ ڌرتيءَ کي ملائين، آسمان کي سامهون ۽
وڃي ٿورائن ۽ اٿي ٻاهي (تورڻ لاءِ ڪنڊا) ڌار ماپا وڃن،
ايڏو وڏو ڪنڊو جو ماپجي نه سگهجي ۽ سڀني کي هڪ ڪان
ولي ملائين (جنهن ڌرتي کي ملائيو آهي). اندر ۾ ايتري
شڪتي رکي جو جهڪي ڪانءَ سو ٻانهن ڪرڻ ۽ ٻين
ڪان ۾ حشي ڪرامتون (ٿو به انهي مان ڪا ورهيو؟). جڏهن وڏو
صاحب آهي اوڏي ئي وڏي آهي سندس ڏات، مگر جو ٻڌڻي
مرضيءَ موجب ڏئي ٿو. صاحب فرمائين ٿا ته جنهن جيو تي
ٻڌڻي مهر جي نظر ڪري ٿو، تنهن کي ئي سچي نام جي
وڏائي بخشي ٿو.

ڀاوارٿ:- گورو صاحب جن هن سلوڪ ۾ جڏهن ڪسي
اُپديش ڏين ٿا ته نام جي ڏات اڳيان رڌيون سڌيون ۽
نوڌيون تڇ آهن. نام جي ڏات جي ڪري جيو پرماتما سان
ملي وڃي ٿو، پر رڌيون سڌيون پراپت ڪرڻ ڪانسواءِ به جيو
پرماتما کان ڌار رهي ٿو ۽ واهگورو کان پري رهجي ٿو. تنهن
ڪري ڪرامتن جون ڳالهيون ڇڏي اوهين پرميشور جي نام
ڏانهن ڌيان ڏيو.

بٽالي ۾ جوڳي جهن درشن جا مشتاق آيا هئا،
تن سڀني کي ستگورن اُپديش ڪيو ۽ نام جو ٻوٽو سڌ
صاحبن جي سڀاءُ ۾ ڏٺو ته پيا! جوڳي لڳا ته ”گورو!
توهان ٻڌو آهي ۽ توهان ڪلجڳ ۾ ماڻهن جي هردن ۾
پرماتما جي جوت جڳائي آهي.“ ان وقت سڌن جي
شراب پيئڻ جو وقت جو ۽ پيالو محفل ۾ ڦريو. جڏهن
صاحبن ڏانهن پيالو آيو، تڏهن پڇيائون ته ڇا آهي؟ جنهن
جواب ڏنو ته هي سڌن جو پيالو آهي. جيڪو امرت واني

پيا ڏيکيو؟ هنن ڪان پڇي پيا ڪائو. جڏهين تو هين هن لوڪ ۾ ڪا ڪمائي ڪان ڪا ڪريو، تڏهين پرلوڪ ۾ او هانکي ڇا پرايت ٿيندو؟" پنکر ذات سوال جو جواب ڪونه ڏنو، مگر گورو صاحب جن کي انهن چيائين ته "توهين جڳ کي پيا ڪرامتون ڏيکاريو، اسانکي به ته ڪا ڏيکاريو ته ڏسون ته اوهين ڪهڙي ڪمائي وارا آهيو." سري گورو نانڪ ديو جن چيس "آيا، ڪرامت ڇا ڏيکاريي. جيو جو وڏو آسرو ستگورن جي واٽي آهي. جيڪڏهين ڪو سڏيون هلائي، پرٿوي به چوري سگهي، ته به انهي ڪري پرماتما جي ڪا مٿس مهر ڪانه ٿيندي. ست نام جو ناليو ئي وڏي ڪرامت آهي." انهن ڇتي صاحبن ڏيٺيون منا سندر ساٺوڪ ست نام جي مهما بابت اُچاريو:-

مانجهه کي وار محلا پهلا پؤڙي (١٩)

سلوڪ (١)

پُورا آکن هوءِ گهر باڏلا، پوجن سار ڪراني
سڪاي هؤکر پاڻي ڪر ٻيوان، ڌرتي هاڪ چلاني
ڌر تارازي آنبر توليِ، پڇي تنڪ چڙهائي
آيو ڏو ڏا ماوا نادي، سيسي نت چلائي
ايتا تاڻ هووءِ من آندر، ڪري ڀه آکر ڪرائي
جيو ڏ صاحب تيو ڏ داتي، دي دي ڪري رضائي
نانڪ ندر ڪري جس ڀاوي، سچ نام وڏائي.

ارٿ:- جيڪڏهين اگني جا وستر پهريان، برف جو گهر هدان، لوهه جو بوجهن ڪريان، سڀ دکر باڻي ڪري ني

ਹੋਵੈ ਮੁਕਤਿ ਬੈਕੁੰਠੈ ਕਰੈ ਕਿਆ ॥ ੩ ॥ ਸਿਫਤੀ ਰਤਾ ਸਦ
ਬੈਰਾਗੀ ਜੂਐ ਜਨਮੁ ਨ ਹਾਰੈ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਭਰਥਰਿ
ਜੋਗੀ ਖੀਵਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੩੮ ॥

آسا محلا پهلا شبد (٣٨)

اُتانڪا:- سري گورو نانڪ ديو جن [illegible] کان
موٽي [illegible] مانڪ (ڪرتارپور) ۾ آيا ۽ فقيراڻو ويس
لاهي گرهستين جو ويس ڪري [illegible] جو آڌار ڪندا
رهيا. سکن [illegible] گورو جن کي ته "اچل بٽالي"
۾ شو جو ميلو لڳندو آهي، سو ڏورا سکن ولي [illegible]
[illegible] ڪي سڀ [illegible] ويا. اتي ميلي
تي سوين سڌ اچي ڪٺا ٿيندا هئا ۽ آسن لائي ويٺا
هئا ۽ [illegible] خلقون سڌن درشن لاءِ
ايندا هئا.

گورو جن ميلي تي آيا ته سڌن [illegible] جي ڳالهه
سڀ [illegible] سڌن [illegible] ڏٺائون بدران
سڀ [illegible] گورو جن جي [illegible]. هي حال
[illegible] سڌن [illegible] ۾ آيا ته ڪٺن
ڪري گورو جن جي [illegible] ۾ [illegible]
جو پنگر ناٿ، [illegible] گورو جن کان پڇيو ته توهان
[illegible] آهي؟ [illegible] ۾ [illegible]
[illegible] آهي؟ [illegible] گرهستين جو ويس
[illegible] آهي؟ گورو جن [illegible] ته "ڀائي پنگر ناٿ،
[illegible] ڪي [illegible] جو [illegible] کي
[illegible] آيو جو [illegible]. اوهان گرهست
[illegible] آهي ۽ موٽي گرهستين جا در

پيا ڏيکيو؟ ڏسو ڪان پئي پيا ڪاڻو. جڏهين تو هين هن لوڪ جا ڪمائي ڪاڻ ٽا ڪريو، تڏهين ٻر لوڪ ۾ اوهانکي ڇا ٻرايت ٿيندو؟" پنڪرڌاٽ سوال جو جواب ڪونه ڏنو، مگر گورو صاحب جن کي ائين چيائين ته "توهين جڳ کي پيا ڪرامتون ڏيکاريو، اسانکي ٻه ته ڪا ڏيکاريو ته ڏسون ته اوهين ڪهڙي ڪمائي وارا آهيو." سري گورو نانڪ ديو جن چيس "آڌا، ڪرامت ڇا ڏيکاريون. جيو جو وڏو آسرو ستگورن جي واڻي آهي. جيڪڏهين ڪو سڌيون ڌلائي، ٻرٿوي ٻه چوري سگهي، ته ٻه انهي ڪري پرماتما جي ڪا مٿس مهر ڪانه ٿيندي. ست نام جو نالو ئي وڏي ڪرامت آهي." ائين چئي صاحبن ڏيئيون مٿا سندر سلوڪ ست نام جي مهما بابت اُچاريو:-

مانجهه ڪي وار محلا پهلا پؤڙي (١٩)

سلوڪ (١)

ٻَهرا آگُن دوئي کَبر ٻاڏلا، ٻوڇن سار ڪرائي
سڪاي ڏوڪر پاڻي ڪر پيوان، ڌرتي داڪ چلائي
ڌر ٽارازي آنبر توليں، پڇي ٽنڪ چڙهائي
آيو ڏ وڏا ماوا ناڏي، سڀسي نت چلائي
ايتا ٽاڻ دووي من آندر، ڪري ڀه آکر ڪرائي
جيوڏ صاحب تيوڏ داتي، دي دي ڪري رڄائي
نانڪ نَدر ڪري جس اُپر، سچ نام وڏڏئي.

ارٿ:- جيڪڏهين اگني جا وستر ٻوريان، ٻرف جو گهر ٺاهيان، لوهه جو ڀوڄن ڪريان، سڀ ڏکر پاڻي ڪري ...

ਹੋਵੈ ਮੁਕਤਿ ਬੈਕੁੰਠੇ ਕਰੇ ਕਿਆ ॥ ੩ ॥ ਸਿਫਤੀ ਰਤਾ ਸਦ ਬੈਰਾਗੀ ਜੂਐ ਜਨਮੁ ਨ ਹਾਰੇ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਭਰਥਰਿ ਜੋਗੀ ਖੀਵਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰੇ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੩੮ ॥

آسا محلا پہلا شبد (۳۸)

اُتانکا:- سری گورو نانک دیو جی لنکا توں مڑدے ہوئے ماگھ (کرتارپور) مڑ آیا تے فقیراں والا ویس لاہ کے گرہستیاں والا ویس کر کے کھیتی دا کار کرن لگ پیا۔ سکھاں نوں گورو جی ہکم کیتا کہ "اول بنائی" دا میلہ اکٹھا ہووے۔ سو تُرا سکھ وی نال چل پئے اوتھے سدھاں کی ست نام سمرن دیا۔ اوہ میلہ شوراتری دا اکٹھا ہوندا سی تے آس پاس وسدا ہر اک سدھاں جوگیاں دا درشن کرن آیا ہویا سی۔

گورو جی میلے تے آئے تے سدھاں اوتھے جو بیٹھے سن، سب مایا دھاری جوگی سدھ تے پٹھانوں دے پٹھ بیٹھے سن سب پٹھاناں گورو جی دی اکھاں رکھیاں۔ ایہ حال ویکھ سدھاں نے تانا ساز لگا کے دل وچ آیا کہ ایہناں نوں گورو جی دے اِیمان کھوہیے۔ جس ویلے وچ وی بیگرناتھ، تنہاں گورو جی دا وکھان کیتا کہ تُوں کیہ کتاب دی ودیا آہی؟ کہاں نرمان دی کتاب مانگ لگا آہی؟ اداسی دی تدوں گرہستیاں دا ویس کیوں آہی؟ گورو جی جواب دتا کہ "مائی بیگ ناتھ، تو حالی ماتا کہی ہماری کتاب جو پُچھ دی گوناں آپ جے لوکاں دی ہویا پتہ چلینیں۔ اوہ جاں گرہست ہوئی سیاں وارث کیتا آہی تے ہون گرہستیاں جا در

(۳) پت ويچار گيان مت ڏنڊا ، ورتمان ڀڀوت
ھر ڪيرت رھراس ھماري ، گورمکھ پنت آتيتن

ارت :- يوگيءَ جو پيالو اسانجي لاءِ ويچار آهي ، ڏنڊو گيان جي مت آهي ؛ جيڪي ورتمان آهي سو ناس سمجهڻ اها اسانجي ڀڀوت آهي . هريءَ جو ڪيرتن اسانجي رھريت آهي . هي ڀائي ! گورن جي سکيا سان سڀ کان الڳ رهڻ يعني ڪنهن سان موهه نه رکڻ ، اهو اسانجو پنت آهي . [پت = پيالو ، ڀڀوتن = ڀڀوت ؛ رھراس = راهه راست ، سچي وات ، رھريت ؛ اتيتن = اتيت ، الڳ ، نرليپ .]

(۴) سڪلي جوت هماري سميا ، ناڻا ورن انيڪن
ڪهه نانڪ سڻ ڀرتر جوڳي ، پار برهم لِو ايڪن .

ارت :- هي پيارا ، انيڪ ورن آهن ، پر جوت جا اسان ۾ وسي ٿي ، سا سموري هڪڙي ئي آهي . صاحب فرمائين ٿا هي ڀرتري جوڳي ! ٻڌ ته هڪ پار برهم سان ئي اسانجي لنو آهي . [سميا = سمائجي رهي آهي ، وسي رهي آهي .]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਗੁੜੁ ਕਰਿ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਕਰਿ ਧਾਵੈ ਕਰਿ ਕਰਣੀ ਕਸੁ ਪਾਈਐ ॥ ਭਾਠੀ ਭਵਨੁ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਪੋਚਾ ਇਤੁ ਰਸਿ ਅਮਿਉ ਚੁਆਈਐ ॥ ੧ ॥ ਬਾਬਾ ਮਨੁ ਮਤਵਾਰੋ ਨਾਮ ਰਸੁ ਪੀਵੈ ਸਹਜ ਰੰਗ ਰਚਿ ਰਹਿਆ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ ਬਨੀ ਪ੍ਰੇਮ ਲਿਵਲਾਗੀ ਸਬਦੁ ਅਨਾਹਦ ਗਹਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਪੂਰਾ ਸਾਚ ਪਿਆਲਾ ਸਹਜੇ ਤਿਸਹਿ ਪੀਆਏ ਜਾਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਵਾਪਾਰੀ ਹੋਵੈ ਕਿਆ ਮਦਿ ਛੂਛੈ ਭਾਉ ਧਰੇ ॥ ੨ ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸਾਖੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਪੀਵਤ ਹੀ ਪਰਵਾਣੁ ਭਇਆ ॥ ਦਰ ਦਰਸਨ ਕਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ

نرت مڪتي ڏيندا آهن، سي الهي پوک جا لهڻ ڌاريندا
آهن." ڀرٿري پڇيو ته "سوامي! ديا ڪري مونکي ڀڳت
پوک جا لهڻ ورلي ڪري ٻڌايو." تنهنتي گورو صاحب
ڀرتري کي هيءُ سندر شبد ڳائي ٻڌايو، جنهن ۾ ڀڳت
پوک جا لهڻ ورلي کيل آهن.

(۱) گورک شبد منيءَ مهه منڊرا، کنٿا کما منڍاوڻ
جو ڪڇه ڪري ڀلا ڪر مانئو، سهج جوگ نڌ پاوڻ

ارٿ:- هي پيارا، من کي گور شبد جون منڊرالون ۽
کميا جي ڪفني پائي جيڪي ايشور جوڙي، اُن تي راضي
رهو ته سهج يوگ جو خزانو ملي ڪريو.

بابا جگتا جيئڙ جگ جوگي، پرم تنت مهه جوگن
امرت نام نرنجن پائيا، گيان ڪائيا رس ڀوگن
(اڪ رهاءُ)

ارٿ:- هي ٻالڪ، سو سچو جوگي جون جڳالون
جي مرداڻون حقيقت رهيو آهي، تنهنجي پرم تت ۾ جوڳ
جي مثال ملي ٿو. جو امرت نام نرنجن جو پائي ٿو ۽ ڪايا
۾ گيان جو رس ماڻي ٿو.

(۲) شو نگري مهه آسڻ بيسڻ، ڪلپ تياڳي باڌن
سنگي شبد سدا ڌن سوهي، اهه نس پوري ناڌن

ارٿ:- هي ٻالڪ! سڀ سنڪلپ ڇڏي نگري ۾ آسڻ لي
رهو ۽ پاڻ ۽ ڪلپنائون ڇڏيو. سدا گورو جو شبد جيڪو
اُها سنگي ۽ جنهن جو سڪ ڌني الهي ۽ ڏينهن رات ناد
وڄائي ٿو.

سوامي گورو نانڪ ديو کان پڇيائين، جنهن پرمهنس جي پاڪ
نام ڪرڻ واسطي، ست نام جي جاپ جهڙو لاءِ، سري
نانڪ نام رکائي پرٿويءَ تي اوتار ڌاريو آهي. جو توکي
ڏسي اچي ملندو، تنهنڪري تون پرمهر رکي ڏسي ويهي
رهه." مهاراج ڀرٿري جي ڳالهه ٻڌي فرمايو "پيارا توکي
جيڪي پڇڻو هجي، سو بلاشڪ پڇ." ڀرٿري چيو "سوامي!
او دانائي نيڪ روشن آهي ته جيسين ڏي من مليون رهي
ٿو، تيسين جنم مرڻ جي سنڪٽ کان نه ٿو ڇٽجي ۽
جڏهين ته من نرمل ٿئي ٿو، تڏهين سريشٽ ڪئي
پراپت ٿئي ٿي. مون من جي روڪڻ لاءِ گهڻو وقت
هٺ يوگ سادي پنهنجو منورٿ حاصل ڪيو. ديو
سوامي! ديا پالي ٻڌايو ته پڪتي ۽ سان من نرمل ڪيئن
ٿو ٿئي، ڇاڪاڻ ته سواءِ ايڪا گرتا جي من نرمل ٿي نه
سگهندو ۽ من جي استرتا يوگ کانسواءِ ڏيڻ مشڪل آهي.
هڪڙو اهو سمسومو نڪي آهي ۽ ٻيو جي آهي ته ڪشٽ
يوگ ڪرڻ وارا سڌ پيالو پي مست ٿيون ٿا ۽ ازاد ڏان مکين
رهي وشيءِ واسنا کان ڏسي، آڻڻ پڻ نام جي رنگ ۾ رتا رهن
ٿا، پر پڪتي وارن جي لنو لينتا نام ۾ ڪيئن ٿي ٿئي ۽
ڪٿريطرح هنن جو وڏو پڪو ٿئي ٿو؟ اهي ٻه سنسا مونکي
آهن. ديا پالي مهنجا سنسا نورت ڪريو." گورو صاحب
فرمايو "هي سيٺا ڀرٿري! تنهنجو چوڻ ٺيڪ آهي ته سواءِ
استرتا جي من نرمل ٿي نه سگهندو ۽ يوگ کان سواءِ
استرتا نه ٿيندي. مگر پڪتي وارن واسطي من نرمل
ڪرڻ لاءِ ڪشٽ يوگ جي بدران تمام وڏند ۽ پڪت يوگ
رستو آهي. دن جڳه جا وڏا ڪيو جيڪي پنهنجي

آسا محلا پهلا شبد (٣٧)

آتانکا:- ڏاڍي پرڪاش ۽ سکيل آهي ته هڪ دفعي سري گورو ناناڪ ديو جن ڀائي بالي ۽ ڀائي مرداني سان گڏ جي **ڀرتري** جي سوهڻي آشرم ۾ آهن ورتا. ڀرتري هڪ مهان يوگيشور هو، جنهنکي سارو ديس ۽ ڪيترا راڄائون مڃيندا هئا. مهاراج اُن آشرم جي وچهون هڪڙي منڊ وٽن جي هيٺ ڏسي اُتي ڏسي پيا. ٿورڙي دير ڪانپوءِ ڀرتري جي ڪنهن ڪم سان ٻاهر نڪتو ۽ گورو صاحب جي چمڪندڙ پيشاني ۽ تيجسوي اکيون ۽ فقيري ڀيک ڏسي اڳيان اچي چيائين "سوامي! اوهين ڪهڙي ديس جا رهاڪو آهيو ۽ ڪيڏانهن وڃو ٿا ۽ ڪالوڪهڙو الو؟ ڀائي بالي صاحب جو رخ ڏسي جواب ڏنو ته "اسين پنجاب ديس جا رهاڪو آهيون ۽ هي سري گورو ناناڪ سڪداني آهن، جنهنجا اسين شاگرد آهيون. سنڌس ني ديا سان اسين ڪيترن ملڪن جو سفر ڪري اچ هتي اچي پهتا آهيون." اهو ٻڌي ڀرتري ڏاڍو پرسن ٿيو ۽ پنهنجو هٿ جوڙي صاحب جي قدمن تي سر لوڙي چوڻ لڳو ته "منهنجا ڀاڳ وڏا، جو اوهانجو درشن مونکي نصيب ٿيو. مونسان اوهان سان ملڻ جي ڪهڙي اپاڪا هئي." اِهو چئي هو اُتي ويهي رهيو. ٿورڙي صاحب کانئس پڇڻ لڳا. "ڀائي! هو مونکي ڪهڙيطرح سمجهندو آهين ۽ ڪيئن تون منهنجي آڏو جو ٻڌايس ٿيس؟" ڀرتري چيو "سوامي! هڪ دفعي مون پنهنجي گورو کان ڪي سوال پڇيا، جنهنتي هن مونکي چيو ته هيءَ پڇڻ جي ڏاکي چاهنا آهي، سا تون جڳ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਕੀਤਾ ਹੋਵੈ ਕਰੇ ਕਰਾਇਆ ਤਿਸੁ ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਭਾਈ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੋ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ਕੀਤੇ ਕਿਆ ਚਤੁਰਾਈ ॥ ੧ ॥ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ ਭਲਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ॥ ਨਾਨਕ ਤਾ ਕਉ ਮਿਲੈ ਵਡਾਈ ਸਾਚੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਿਰਤੁ ਪਇਆ ਪਰਵਾਣਾ ਲਿਖਿਆ ਬਾਹੁੜਿ ਹੁਕਮੁ ਨ ਹੋਈ ॥ ਜੈਸਾ ਲਿਖਿਆ ਤੈਸਾ ਪੜਿਆ ਮੇਟਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਈ ॥ ੨ ॥ ਜੇ ਕੋ ਦਰਗਹ ਬਹੁਤਾ ਬੋਲੈ ਨਾਉ ਪਵੈ ਬਾਜਾਰੀ ॥ ਸਤਰੰਜ ਬਾਜੀ ਪਕੈ ਨਾਹੀ ਕਚੀ ਆਵੈ ਸਾਰੀ ॥ ੩ ॥ ਨਾ ਕੋ ਪੜਿਆ ਪੰਡਿਤੁ ਬੀਨਾ ਨਾ ਕੋ ਮੂਰਖੁ ਮੰਦਾ ॥ ਬੰਦੀ ਅੰਦਰਿ ਸਿਫਤਿ ਕਰਾਏ ਤਾ ਕਉ ਕਹੀਐ ਬੰਦਾ ॥੪॥੨॥੩੬॥

آسا محلا پهريون شبد (٣٦)

(واڳ ڏاتيءَ جي وس، آءٌ ڪا پاڻ وسيلي.)

(١) ڪيتو هوي ڪري ڪرائي، تس ڪيا ڪهيئي ڀائي
جو ڪڇُ ڪرڻا سو ڪري رهيا، ڪيتي ڪيا چترائي

[illegible]

رکي ٿو ۽ اهڙي سامهي سان نام، جو حاضرڪان ٻري آهي
تنهنجي ٿو رڪري ٿو. هڪڙو مت ساڌ سنگت روپي
آهي ۽ شام (پرماتما) سيٺي جي مڪان آهي ۽ وڻجارا
(سنت) هڪ ني لعولن جا آهن. رکو نام سان واسطو الن.

وري راجا پڇيو ته اوهين هندو آهيو يا مسلمان؟

اتر:- "دونهي سري سنگو ري لبيڙي، سو ٻڌ جهڙي جس
ايڪ لو لاڳي، جيئڻ رهڻ ليرانڪي
شهدو ساني پرم ڪانڪي، سدا شيوڪ دين راتي."

يعني ٻنهين طرفن يعني هندن ۽ مسلمانن جو ستڪورو
ليبڙو ڪندڙ آهي. اما ڪاله اله سمجهندو، جنهنجي
هڪ پرماتما ۾ لنو لڳل هوندي. اهڙو شخص جيئري جي
اندر نشڪام ٿي رهندو.

راجا پڇيو ته اوهين ڪهڙي ذات جا شش آهيو؟

اتر:- "اوڙ ڪکن ککن پرکو رام، تاڪا اکرگور ٻن واسي
ڪر رکهي ٻاهر ڪهر ايکو، نانڪ پنيا اداسي."

يعني دسمون دوار، جو مٿي آهي "ٻر سچو گورکر
(پرماتما) رهي ٿو. سچو گورکنات جو شش اهو آهي
جو دسوين دوار ۾ رهندڙ گورکر (پرماتما) سان ملي
رهي ٿو. ستگورو جي ڪرپا سان ٻئي ٻاهر، ٻاهرو
ڪهر جي اندر آهيان. مان اهڙي طرح اداسي آهيان.

اهي من موهيندڙ وچن راجا شوناب جي هردي ۾
جهڙي ويا ۽ هو ستگورن جو سچو شش ٿيو. ستگورو
ڪي ڏينهن سنگلاديپ ۾ گذاري پنهنجي پياري شوناب
جو اڌار ڪري وري ٻئي پاسي روانا ٿيا.

ست سري اڪال

ذاتي مسڪ ۽ راجا شو ناٿ جو پرسنگ

پرشن :- "ڪو سائين! تيرا ڪيا نام ڪَسي ذاتي
جا تنهه پيتر محل بلاوه پوڇهه بات نرنتي."

آهي؟ جيڪي ڏهن پرتوي ناٿ! اوهانجو نالو ۽ ذات ڪهڙي
ڪرايو يعني پنهنجي محلات جي اندر موڻ ڪي
پڇاڻ. پوءِ راجا پڇيو ته پنهنجي اندر جو حال

اُتر :- "جوڳي حڪمت نام نرمائل، ذاڪي مثل نه راتي
پرئيتر ذات سدا سچ سنگي، جنم مرط ڪت بيتي."

يعني جوڳي اهو آهي جو وڏيءَ انوسار نام سان
لنو لائي ۽ جنهن جي ڏري جي ڌوميءَ جي ميل نه هجي ۽ جو پرئيترذات
جي ست سنگت ۾ رهي جنم مرط جو ڀؤ ڪاٽي ڇڏي.
وري راجا پڇيو ته اوهين برهمڻ آهيو؟

اُتر :- "برهمڻ برهم گيان اشناني، هر ڪڻ پوڄي ڄاڻي
ايڪو نام ايڪ نارائڻ، ترڀوڻ ايڪا جوتي."

يعني سچو برهمڻ اهو آهي جو برهم گيان جو اشنان
ڪري ۽ هري ڪڻ روپي پترن سان پوڄا ڪري ته
هنجي لاءِ هڪڙوئي نام آهي، هڪڙوئي پرماتما آهي ۽
هڪ ئي جوت تنهن لوڪن ۾ قائم آهي.
وري راجا پرشن ڪيو ته اوهين وڻجارا آهيو؟

اُتر :- "جيڀا ڏنڊي اهر گهٽ ڇاپا، تولڻ نام اجاچي
ايڪو هاٽ شاهه سڀنا سر، وڻجاري ايڪ ڀاتي."

يعني سچو وڻجارو اهو آهي، جو زبان کي ساهمي ۽ جو ڪانو
ڪري ۽ جو يعني زبان سان پرماتما جو سنت ڪري ته
هردي کي ساهمي جا پڙ ڪري ته يعني هردي ۾ نام

ويا آهن، سي اسانجي سوڀئن ڏسي موهجي ويندا هئا. هن سنت کي موهڙ لاءِ اسان ڪهڙا جتن ڪيا، پر ورلو ڪجهه ڪين. سمير پربت والڪي ڏول رهيو. آخرڪار اسان تي احڙي ڪرپا درشٽي ڪئي اٿس جو اسانجي ٻڌي ۾ وشين کان هٽي، هري ڏانهن سمرن ۾ لڳي ويئي آهي. بيشڪ هي ڪو پورن سنت ٿو ڏسجي، جنهنجي درشن ڪندي ساڳت اهڙو ٿيو. اسانجا ڪي پورب جا وڏا پاپ جاڳيا، جو ڪنهن ٻئي وجهي منهنجي شيوا ڪئي سون، جنهنڪري سڀني رات اپديش ڏيئي پنهنجي ڪرپا سان اسانکي ڪرتارٿ ڪيائين.

راجا شوڏاپ هيءَ وارتا ٻڌي ڏاڍو خوش ٿيو ۽ منکي. شواس آيو ته هي ضرور ستگورو نانڪ ديو آهي. جو اکهاڙين پڇڻ آئي ملي آيو، جتي ستگورو ديني ديال وٽ هي هندان ويٺا هئا. ان وقت مهاراجن جي پٺ راجا جي طرف هئي. تنهن هوندي به راجا شوڏاپ ڏنڊوت ڪري ادب سان هٿ ٻڌي بيهي رهيو، مگر صاحبن هن ڏانهن ڪو ڌيان نه ڏنو ۽ نه ڪجهه زبان سان ٻوليائون. راجا به ڪو لفظ رکي بيهي رهيو ۽ پريو پريو ڪندو. اهڙي حالت ۾ جڏهين ڪافي پهر گذري ويا، تڏهين ستگورو راجا ڏي نهاري هوڙ ٻڌايا ته ”راجن! اوهين خوش آهيو؟ اوهانجو جيڪو ضرورت هجي سو هٿي ٻڌايو.“ راجا وينتي ڪئي ته ”سوامي! اوهان ديا ڪري موکي پنهنجي ذات کان واقف ڪيو ته پوءِ سڀ پنهنجي ابلکا اوهان جي اڳيان عرض رکان.“ راجا جيئڻ کي پرشن صاحبن کان پڇيا، جن جا اتر صاحبن ڪيس ڏنا، جي اڳتي محدثا پلا شبد (۱۰) ۾ آهن.

ارٿ :- "هر هر" ڪرڻ، اهو هار ڪنٺ ۾ ٻڌيو ۽ "دامودر" لفظ جنگهہ ڏندن ڪوٽڻ جي ڪريو يعني "دامودر" لفظ وات سان اچاريو؛ هردي روپي هٿ ۾ اهو ڪنگڻ ٻڌيو، جو ڪرتار جو نالو ورتو. انهيءَ طرح اوهانجو چت ڌيرج ۾ ايندو.

(٣) مڌسوڌن ڪر مندري پهري، پرميشر پٽ ليٽي
ڌيرج ڌڙي ٻنڌاوي ڪامڻ، سري رنگ سرما ديٺي

ارٿ :- "مڌسوڌن" جو نالو جپيو، اها اوهانجي مندي هٿڻ گهرجي ۽ پرميشور جو نالو، اهي اوهانجا پٽ جا ڪپڙا هئڻ گهرجن. ڌيرج روپي سينڌ نرڙ تي ڪيو ۽ سري رنگ جو سرمو پايو.

(٤) من مندر جي ديپڪ جالي، ڪائيا سيج ڪريٺي
گيان راءِ جب سيجي آوي، تڌ نانڪ ڀوڳ ڪريٺي.

ارٿ :- من روپي مندر ۾ گيان روپي ڏيو ٻاريو ۽ ڪايا (هڏيءَ) کي سيج ڪريو. گيان ڌاران جڏهين پرماتما راجا اوهانجي هردي روپي سيج تي ايندو، تڏهين اوهين سچو آنند پائيندئون. [ديپڪ = ڏيو؛ ڪائيا = هڏي؛ راءِ = راجا.]

اهو شبد ٻڌي ۽ انجو ارٿ سمجهي انهن استرين جو ڪپاٽ ئي کلي پيو. سڀيئي استريون مهاراڄ جي مڌر وچنن ڌاران ايشور جي صفت روپي موتين جي مالها ڳچي ۾ پائي، سڄي رات صاحبن جا چرن ڪمل شيوي صبوح جو سوير نام ۾ ٻڏل رهيون. هننکي ڪو ڏين گهر ليندي ڪي ڏيرو هٿ لڳي ويو. هو ستگورو جي مهرٻاني سان وشي واسنا جي ٻوٽ ناس ڪري ست نامسمريندي يون راجا شوناڀ وٽ آيون.

راجا - خبر ڏيو ته رات سنت ڪيئن ڏٺو؟

استريون - مهاراڄ! اڳي جيڪي فقير هتان ٿي

سمنڊ کي ڪيئن ٻاوري سگهندين ۽ ٽڙيل واڻي سچيءَ پربت کي ڇا ڊوري سگهندو؟ استرين کي جيڪي جيلا وسيلا ملائڻا هئا سي ملايائون، پر سڪورو هيلي پربت جيان اڏول رهيا. سڪورن ڀائي مرداني کي چيو ته "پيارا، رباب وڄاءِ ته هنن ٻانيلن کي سستين واڪ لڳايون. هي جو ڪوڙا ڳهڻا ۽ وستر ڏيکي آيون آهن، تنکي ڏسيون ته اهي ڪهڙا ڪوڙا ۽ ڪهه آهن جي ڀائي، مالڪ کي پرشن ڪري سگهندو."

ڀائي مرداني رباب وڄايو ۽ سڪورن هيٺيون مها سندر شبد اُچاريو:-

اڪ اونڪار ستگور پرساد

آسا محلا پهلا شبد (٣٥)

(١) مَنُ موتي جي ڳهڻو ٿيئي، پؤڻ ٿيئي سوتڌاري
کما سيگار ڪامڻ تن پهريئي، راوي لعل پياري

ارٿ:- هي ٻانيل استريئون! جيستائين پنهنجو ڪو ڳهڻو مت ڪرڻو اهو من کي موتي ساڳي ڳهڻو ڪريو. اوهانجو سوتر ڌارڻ جيئي ڌاوڻ ڪٺڻ پران ٿيڻ گهرجي جيئي پران ڏاڙان اوهين واڳوڙو جو نام جپيو. جي استري کما جو سنگار تن تي پهريئي، سائي پيارو پنهنجو پيارو پيارو ملندو آهي.

لعل بهو گڻ ڪامڻ موهي، تيري گڻ هوهه ڌاوري
(اڪ رهاءُ)

ارٿ:- هي لعل! هن ٻانيل استري لهونجا انيڪ گڻ ڏسي موهت ٿي ويئي آهي. هي پريا تنهنجا گڻ ٻئي ڪنهن [illegible] ڏيکارا مر پر آهن. [اوري = ٻين پر.]

(٢) هر هر هار ڪنٺ لي پهريئي، دامودر دنت ليئي
ڪر ڪر ڪرتا ڪنگڻ پهريئي، ان بڌ چت ڌريئي

باغ ۾ براجمان ٿيو آهي، جنهنجي پرتاپ سان سکل باغ سائو ٿي پيو آهي ۽ سڀ وڻ ۽ ٻوٽا پرڦلت ٿي پيا آهن." راجا اها خبر ٻڌي کهڙو پرسن ٿيو ۽ پنهنجي وزير پرسرام کي ڪهرائي چيائين ته باغ ۾ هڪ مها پرش آيل ٻڌجي ٿو. تون اوڏانهن وڃ ۽ جي هنجو ناو سري ناڪ هجي ته هنجي چڱي طرح پريکيا وٺي موٽي اچي ٻڌائجه. اهو ٻڌي وزير تمام عمدا پوچن ڪٺائي ستگورن وٽ باغ ۾ ويو ۽ پٺي هٿ ٻڌي نمسڪار ڪري پوڇن اڳيان رکي ارداس ڪيائين ته "سوامي! راجا شوڏاپ هي پوچن اوهان لاءِ موڪليو آهي. ڪرپا ڪري انگيڪار ڪريو." تنهنتي سري گورو بابا فرمائڻ لڳا:-

"رس ڪس سواد ايڪ هئَ، پڪ ڦل ميٺي چاکر."

يعني ته مٺن، چهرن ۽ رسيلن پوچنن ۾ سواد گهٽوئي آهي پر ڦل سندن آهي زهري. مطلب ته سوادي کاڌن ۾ کو مزو نه آهي ۽ انهن جي کائڻ منجهان کهڙا وڪار پيدا ٿين ٿا. مها رس فقط نام ۾ ئي آهي، جنهن مان ايڪ سک پيدا ٿين ٿا." اهو پر پوڙ ٻڌي وزير عجب ۾ پئجي ويو ۽ راجا کي اچي ٻڌايائين ته سوادي پوچنن کان سنت پري آهي ۽ نه ٿو وٺي. تڏهين راجا حڪم ڪيو ته مها سندر استريون جنکي سورهن سينگار ڪيل هجن سي سنت وٽ وڃي ٿي وڃو. وزير حڪم وجب سندر استرين کي طرح طرح زرزيور ۽ پٽ پٽيهر پائي ستگورن ڏانهن ڪين روانو ڪيو.

اهي نهايت سوهڻيڪ استريون هار سينگار ڪري گورو ناڪ ديو جن وٽ آيون، ۽ ناچ پرڪارن جا ناز ... ڪرڻ لڳيون. پهلا ڪان جون منڊاڪيون اتاهر

باغ ۾ براجمان ٿيو آهي، جنهن جي پرتاپ سان سڪل
باغ سائو ٿي پيو آهي ۽ سڀ وڻ ۽ ٻوٽا پرڦلت ٿي پيا
آهن." راجا اها خبر ٻڌي ڪهٽو پرسن ٿيو ۽ پنهنجي وزير
پرسرام کي گهرائي چيائين ته باغ ۾ هڪ مها پرش آيل
ٻڌجي ٿو. تون اوڏانهن وڃ ۽ جي هنجو نالو سري ناٿ
هجي ته هنجي چڱي طرح پرکيا وٺي موٽي اچي ٻڌائج.
اِهو ٻڌي وزير تمام عمدا پوچن کٺائي سنگورن وٽ باغ
۾ ويو ۽ ٻئي هٿ ٻڌي نمسڪار ڪري پوچن اڳيان رکي
ارداس ڪيائين ته "سوامي! راجا شوناٿ هي پوچن
اوهان لاءِ موڪليو آهي. ڪرپا ڪري انگيڪار ڪريو."
تنهنتي سري گورو بابا فرمائڻ لڳا:-

"رس ڪس سواد ايڪ هئي، ٻڪ ڦل ميٺي چاڪر."

يعني ته مٺن، چهرن ۽ رسيلن پوچن ۾ سواد
ڪهڙوئي آهي پر ڦل سندن آهي زهري. مطلب ته سوادي
کاڌن ۾ ڪو مزو نه آهي ۽ انهن جي کائڻ منجهان ڪهڙا
وڪار پيدا ٿين ٿا. مها رس فقط نام ۾ ئي آهي، جنهن
مان ايڪ سک پيدا ٿين ٿا." اهو پرٻوڌ ٻڌي وزير
عجب ۾ پئجي ويو ۽ راجا کي اچي ٻڌايائين ته سوادي
پوچن کان سنت پري آهي ۽ نه ٿو وٺي. تڏهن راجا
حڪم ڪيو ته مها سندر استريون جنکي سورهن سينگار
...يل هجن سي سنت وٽ وٺي وڃو. وزير حڪم
...ب سندر استرين کي طرح طرح زر زيور ۽ پٽ پٽنبر
...پ سنگورن ڏانهن ڪين روانو ڪيو.
... اهي نهايت سونهڪ استريون هار سينگار ڪري
...و ناٽڪ ديو جن وٽ آيون، ۽ نانا پرڪارن جا ناز
...ڪرط لڳيون. پلا ڪاٽ جون مانڊاڻيون اٿاهه

اهڙيطرح راجا گهڻو وقت سڪورو ڏانهن ڏيو جن جي يادگيريءَ ۾ گذاريو. آخر رحمت جا بادل گجڻ لڳا ۽ چاتڪ شولاپ جي مک ۾ درشن جي بوند پوڻ جي تياري ٿيڻ لڳي.

مڪي مديني، ڪابل قنڌار جا پيرا پار ڪري سڪورو ڏانهن ڏيسو جن جي دل توقف لڳي. ٻائي مردانيءَ کي چوڻ لڳا ته "پيارا، اڳتي هاڻ اسانجو ڏيهه اسانجي ماڻي دل سنگلاديپ ملڻ لاءِ پيٺي سڪي. اسانجو پريتم اسانکي ياد ويٺو ڪري، سو اسانکي ٻڌي پاسي ملڻ لاءِ ٿو ٿڪي. هيٺئر اسين اوڏانهن هلون ٿا. پوءِ جي وري ڪرتار جي مرضي هوندي ته وري ٻئي وقت هن ڏيس جو سير ڪنداسون. مردانو چوڻ لڳو ته "سوامي! جا اوهانجي رضا. جا اوهانکي وڻي سا وام وام." ٻائي مردانيءَ جو اهو جواب ٻڌي سڪورن سڌو سنگلاديپ ڏي رخ رکيو ۽ اچي اتي پهتا.

سڪورن ٻئي ڏاڍي ڪري ٻاڻ سان ڪنيو. جڏهين سڪورو، ٻئي مردانو ۽ ٻائي بالو سنگلاديپ پهتا، تڏهين شهر جي ٻاهران هڪ سڪل باغ ۾ اچي ڏيرو ڪيائون. اچا صاحبن پهچڻ پوتر چرڻ سڪل باغ ۾ پاتا ته سڀ وڻ ۽ ٻوٽا سرسبز ٿي ويا. اهو ڪوتڪ ڏسي، ماڻهن وڃي باغائيءَ کي ٻڌايو. هو جو باغ کي سڪل ڏسي نا اميد ٿي وڃي شهر ۾ رهيو هو، سو جڏهين اها خوش خبري ٻڌائين، تڏهين ڊوڪندو آيو ۽ اچي صاحبن کي پيرين پيو. پوءِ هو دل ۾ ڏاڍو خوش ٿي راجا شولاپ جي ڪچهريءَ ۾ ويو ۽ راجا کي عرض ڪيائين ته "راجن! اڄ هڪ مهاپرش پنهنجي چيلن سميت سرڪاري

سان ڇانيو رهيو، پر ڪنهن گهڙي مان بہ راجا جي دل
کي فرحت نہ آئي. آخر ڪڪ ٿي راجا اهڙن "گرو
نانڪن" جو درشن ڪرڻ ئي ڇڏي ڏنو. ڪي سنڌ ۾
۽ حسين استريون مقرر ڪيائين. جيڪو بہ پاڻ کي
"گرو نانڪ" ڪوٺائي آيو ٿي، تنهنکي اِهي حسين
استريون پرکينديون هيون. راجا هر روز انهن استرين
کي پاڻ وٽ گهرائي پڇندو هو تہ منهنجي پرانن جو پران،
منهنجو سرتاج گرو نانڪ ديو آيو؟ پر سندس ڪن
اِها ڳالهہ پوندي هئي تہ هو اڃا نہ آيو، جنهنڪري گرو
نانڪ لاءِ هن جي دل ۾ وڌيڪ سڪ ۽ اڪير جاڳي. هاڻي
تہ سندس ڪاڻ پيٽ بہ ڇٽي رهيو. نہ نيڻن ۾ ننڊ هيس
۽ نہ اندر ۾ آرام. هردم پيو چوي "گرو نانڪ! پيارا گرو
نانڪ! منهنجا سردار گرو نانڪ!" ڪڏهين تون مونکي
درشن ڏيئي نهال ڪندين!" هو ڏاڍي سڪ سان ڳائيندو
رهيو:-

(١) آءُ مل سڪور نانڪ جي، دل تنهنجون چاوندا
ميري اکيان پيان ترسنديان، نهي ڪجهہ هور ڀاوندا
(٢) هرڪوڪر تيري دردي، نهي هور ڪسي نون دردي
تيري آسا چت وچ ڌردي، دل ڪتي بہ نہ جاوندا
(٣) آ ڪي پريم ڪسائيدان، هر هر نام پکن
جي ڪره ٽوچا پيکدي، تتہ نانڪ ڪي دچن

١- توکي. ٢- چاهي ٿي. ٣- سڪن ٿيون. ٤- ٻيو ڪجهہ بہ مٺو نہ ٿو لڳي. ٥- ڪتو. ٦- در جو. ٧- اِي ڪنهن کان نٿو ڊڄان. ٨- ڪنل. ٩- ڏسن. ١٠- ٻيو ڏسن. ١١- ڪيڏي ڏجن.

شبد جيڪي ستگوروءَ جا ڀائي منسکر وٽ لکيل هئا، سي ڪاڻس لکائي ورتائين ۽ ان وقت کان وٺي سنڌ جهه سهوڄ مستيءَ جي رنگ ۾ اچي "نانڪ، نانڪ" نالي جي سمرڻي سورڻ لڳو.

ڀائي منسکر ٻه چار ڏينهن رهي راجا کان موڪلائي پنهنجو غوراب ڀرائي وري ڪنهن ٻئي پاسي روانو ٿيو. هاڻ مهل راجا شوڀاپ ڪاڻس ستگوروءَ جي ساڳئي جي نشاني هئي. ڀائي منسکر چيو ته راجن! جنهن پياري جي درسن ڪئي تنهن جا ليڙ لڙي پون، جنهن جا ٻول پڙهندي تنهنجي اندر کي حالت اچي، سوئي آئيڻي ستگورو نانڪ. دن ڄڙو ڪو پيو ڪوٺي. اڄي درسن ڪئي ڪئين ڪنور دل ۽ اپراڌي ٻه ڌري ويا. بس راجا ٻه ڪٺي اها ڳالهه ڳڻيد ٻڌي ۽ لڳو ستگورو جي يادگيري ڪرڻ. اٿندي ويهندي هردم سندس واتان اها ڌن پئي نڪتي:-

"من موهه ليٺا گورو نانڪ نې
گورو نانڪ نانڪ نې."

سڀ ڪاڻڻ پيٺڻ وسري ويس، راڄ ڀاڳ ٻس ملو نٿي لڳس. هروقت ونراڳ ۽ پريم ۾ مگهن رهيو. ڏيسان ڏيس اها ڳالهه پکڙجي ويئي ته سنگلاديپ جو راجا شوڀاپ ستگورو نانڪ نالي ڪنهن سنت جي پريم مست ٿي پيو آهي. رات ڏينهن اٿندي ويهندي هنکي پيو ياد ڪري. اها ڳالهه ٻڌي ٻيهي ۽ ڦورو، وڏا وڏا تلڪ ڄاڙي ۽ ڏکيون ڏکيون مالائون، ڀائي ٻڌڪي "گورو نانڪ" سڏائي راجا وٽ آيا. ٻه چار اهڙا "گورو نانڪ" راجا جي درتي هر روز ايندا رهيا. راجا جو شاهي باغ اهڙن "گورو نانڪن"

آهي. پوءِ بہ ڇگائي ديون جي ديو جي. جڏهين ديو ۽ ديوتائون پڻ آنجي درتي سوالي آهن، تڏهين اُن ڏکَ سڀَ سرجنهار کي ڇڏي ڇو ٻين جي اڳيان هٿ ٽنگجي؟

ڀائي صاحب جا اهي مڏر وچن راجا جي هرديءَ ۾ چڀي ويا. هو ڀائي صاحب جا قدم چمي چوڻ لڳو تہ "پيارا، مونکي ساري عمر جپن تپن، ورتن نيمن رکڻ مان اهو آنند نہ آيو، جو اڄ مونکي تنهنجي وچنن ٻڌڻ مان آيو آهي. ڀلائي ڪري مونکي ٻڌاءِ تہ اهو داتار ڪير آهي، جنهن توکي اهو ورت ڏسيو آهي، اهو جاپ جپايو آهي ۽ ديون جي ديو اڪال پورک جي پوڄا ڪرائي آهي. مونکي بہ وٺي هلي اُنجو درسن ڪراءِ تہ مان سندس ديدار ڪري پنهنجو جنم سڦل ڪريان.

ڀائي منسکر چيو تہ "اي راجن! ان سائينءَ وٽ هلي ملڻ مشڪل آهي، ڇو جو هو سنسار کي تارڻ لاءِ ديس ديسانتر رٽن ڪري رهيو آهي. ڪڏهن مڪي مديني، ڪڏهن آسام ڪڏهن ڪابل ۽ ڪڏهن بغداد. سو تون بيا سڀ آسرا ڇڏي هن سچي سائين کي اٺ ئي پهر پريم سان ياد ڪر تہ هو توکي اوس اچي درسن ڏيندو. هن ڪوڏي راڪس جهڙي پاپيءَ ۽ سڄڻ ٺڳ جهڙي دراچاري جا بہ ٻيڙا پار ڪيا، سو هو ڪين نہ تنهنجي منوڪامنا پوري ڪندو؟

ڀائي منسکر جا مڏر لفظ راجا شوناڀ جي هرديءَ ۾ چڀي ويا. ست وچن چئي ٻين پاسن جو خيال ڇڏي اندر ۾ "نانڪ! نانڪ. سچا گورو نانڪ، مڪتي جا داتا نانڪ، رحمت جا سائين گورو نانڪ" لِوَ ڏني لڳايائين.

لک لک آئي جتي ٿي، سنيهه[1] تي سياس
لک لک آئي ڪورڪا[2]، لک لک ڏاتان ناٿ
لک لک آئي آسا، ڪوڙ[3] ڇلپ رهراس[4]
لک لک ديوي ديوتي، داڻو لک نواس
لک پير پيغمبر اولئي، لک قاضي ملان شيخ
ڪنهن ساٿ نه آئيا، ڄڻ ستگور کي اُپديش
سادڪ سڌ اڪٿ ٿي[5]، ڪٿي لک اپار
ايترؤ ايتر ٿي[6]، ڄڻ ستگور کي شبد سڀار
سڀ[7] ڏاتن کي ايڪ ناٿ، ست نام ڪرتار
نانڪ تاکي قيمت نا پوي، بي انت بيشمار."

اهو شبد ٻڌي مسڪر اڌوڙي اُٿڪو ۽ اچي ڳايو، جنهن راجا ۽ ٻين حاضرين جا من ڇڪي ڇڏيا. راجا اکين ۾ پاڻي آڻي چوڻ لڳو ته "اي ست! تون اڄ پنهنجي ڏلي سڌ نه ڪر. تنهنجا وچن سهڻي من کي آنند ڏنا بخشن، سڀ ديا پالي ڪ هوشبد نه مون لڪي پڙاءِ. ٻڌي صاحب اهي تي ٻڌيڪ اتسام ۾ اچي ڪ ٻيو شبد ڳايو، جنهنجو اثر پڻ راجا جي دل تي ڏاڍو ٿيو. پوءِ ٻڌي مسڪر راجا کي اُپديش ڪيو ته "راجن! جيڪڏهن ڪو ورت ۽ جپ انسان جي آتما کي فائدو رسائي سگهي ٿو ته اُهو ورت ۽ جاپ آهي، جو مون اوهانکي ٻڌايو

۱- سي ۽ سماسي. ۲- گورکناٿ. ۳- دلت. ۴- رهڻ.
۵- اڪٿنيه. ٦- اهي سڀ. ۷- مٿان.

آهي ۽ جو مان هردم ڪان ٿو. اڄا به اوهين چئو ٿا ته مان ڪو ورت ڪو نه ٿو رکان!

جاپ به هي راڄن! مان اُهو جهپان ٿو، جو ستگورن جو مونکي ٻڌايل آهي. منهنجي زبان اُٿندي وهندي، سمهندي جاڳندي، هلندي چلندي، "سري واهگورو، سري واهگورو" جپي ٿي. ڪڏهن به انهي جاپ جي جهڙ کان منهنجو خالي نه آهي. انهي جاپ جي جهڙ جي مونکي ايتري قدر پياس آهي جو،

"آکان جيوان، وسري مرجاءُ"

يعني نام جپيان ٿو ته جيئان پيو نه ته وسارڻ ڪري مري ٿو وڃان. انهي هوندي به راڄن! اوهين چئو ٿا ته مان ڪو جاپ نه ٿو جهپان!

اهڙيطرح مان پنهنجي ديو کي به ڌيايان ٿو ۽ پوُڄيان ٿو. بيشڪ مان هٿن سان ٺهيل ديو کي نٿو پوڄيان، پر انهي کي، جنهن اسان سڀني کي پيدا ڪيو آهي ۽ جو آهي اڪال، اجوني، سيڀنو، سرو وياپڪ ۽ سرو ڀرت پالڪ. هو سڀني ديون جو ديو آهي ۽ ٻيا سڀ ديو ديوتا اُنجي در تي پڪاري رهيا آهن. اُن ديو جي حڪم ۾ سڀ رشي منني، پير پيغمبر، ولي نبي، جتي ستي ۽ ٻيا انيڪ آهن. ائين چئي ڀائي صاحب پريم ۾ اچي اُن ديو جي استت ڪرڻ لڳو:-

"جت[1] در لک محمدا، لک برهمي وشن مهيش
لک لک رام وڏيرئين[2]، لک راهي[3] لک ويس[4]"

١- جنهنجي در تي. ٢- رام جهڙا وڏا. ٣- رستا ٻڌائيندڙ، ...ما. ٤- ٻيک ڌاري.

ڪپٽ، لڳي، فريب، نندا، پرائي ٻچار، بخيلي وغيره، اگر ٻه اهو ورت نه رکو وات کي ته جسم جي مرڪ الڳ ڪي. هي راجن! اڪين سان مان پلجي ٻه ڪڏهين پراستريءَ ڏي نه نهاريان. مرڪ استري کي مان پنهنجي ماءُ يا ڀيڻ يا ڌيءُ ڪري سمجهندو آهيان (ديکھ پرائيتان چنگيٽان، ماوان ڀيڻان ڌيئان جاڻي). هي راجن! ڪنن کي ورت اگر پرائي نندا ٻڌڻ ڪان، هٿن کي ورت اگر ڪونن ڪمن ۽ ڪڪرمن ڪرڻ کان، پيرن کي ورت اگر ٻري پاسي وڃڻ کان. اهي ورت رکڻ لاءِ موڏکي پنهنجي سواميءَ جو حڪم آهي. منهنجي گورديو جا هي وچن آهن، سي راجن دل لائي ٻڌ

"مَن ڪا سؤتڪ لوڀُ هيُ، جهُوا سؤتڪُ ڪوڙ
اکي سؤتڪُ ويکڻا، پر تِريءُ پر ڌَن روپُ
ڪَني سوتڪُ ڪن پيُ، لاءِ تهاري ڪامِ
نانڪ هَنس آدمي، ٻڌي جمرپُر جاءِ."

[آسادي وار پوڙي ١٨]

يعني هي راجن! من جو سوتڪ لوب آهي ۽ زبان جو سوتڪ ڪوڙ ڳالهائڻ آهي. اکين جو سوتڪ آهي پرائي استريءَ ۽ پرائي ڌن ڏانهن اکر وجهڻ. ڪنن جو سوتڪ اهو آهي جو ڪنن سان ٻين جون چغليون ٻڌجن. هنس جهڙو آدمي اهي وڪارڏاري جمپور ريءَ ٻڌجي وڃي ٿو. اهو آهي ورت، جو منهنجي سوامي موڏکي سمجهايو

١- استريون. ٢- پرائي استري. ٣- چغلي. ۴- هنس جهڙو آدمي.

همَا تہ اجهو ٽا هن ڀرشٽ جيوکي کرم کانڊي بڻايون يا
هن ديس مان لوڏائي کڍون.

ڀائي منسکہ دربار ۾ کهڙي راجا اڳيان پيٽا رکي پرڻام کري پاسيرو ٿي ويٺو. راجا شوخيءَ سان کانئس پڇڻ لڳو تہ ”اي ڀارت واسي! تون ڏسڻ ۾ تہ هندو ٿو اچين. تنهنجي پوشاڪ ۽ ويس بہ تہ هندو آهي، پوءِ تون ڪهڙي سبب شاسترن جي مريادا جي برخلاف هلت هلي رهيو آهين ۽ پنهنجي ديهي ڀرشٽ ڪري رهيو آهين.“ ڀائي منسکہ چيو تہ ”هي سوامي مون اوهان جي ڳالهہ جو پورو مطلب ڪين سمجهيو.“ تنهن تي راجا چيو ”هيءُ جو تون شاسترن جي برخلاف نہ رکين ٿو ورت نيم، نہ ڪرين ٿو ڪا پوڄا پاٺ ۽ نہ ڪريا ڪرم سو ڪهڙي اکر؟“

ڀائي منسکہ وراڻي ڏني تہ ”هي سوامي! جي مان ورت نہ رکان، جپ نہ ڪريان ۽ اِشٽ ديو کي نہ ڌيايان تہ مان جيڪر ڪٿين هن سنسار ۾ رهي سگهان. پر منهنجي ورت نيم، جپ تپ، پوڄا پٺشٽا جو نمونو عام لوڪن …ي پوڄا وغيره کان نرالو آهي.

اي راجن! اوهين چت لائي ٻڌو تہ اهو ورت …ڪيڙو آهي جو مان رکان ٿو، اهو ڪهڙو جاپ آهي جو … جپيان ٿو ۽ اهو ڪهڙو ديو آهي جنهنکي مان ڌيايان … مان ايڪادسي، پارس ۽ تيرس جا ورت ڪو نہ … مان ڪرتار جي اُپايل وستن (آن جل) جو … ڪو نہ رکندو آهيان، پر مان آتما کي داس ڪندڙ …ن جو ورت هرروز رکندو آهيان. اهي آهن ڪوڙ،

پوڄي ٿو سالگرام يا ڪا ٻي مورتي. سندس ڀمولو اهو آهي جو هُو ڪنهن نٿين پوليءَ ۾ جاپ جپي ٿو ۽ ڳائي ٿو ۽ ٻڌي ٿو ته اُها وِاڻي مڪتي ڏيڻ واري آهي.“

اتي جا پوڄاري اُها وارتا ٻڌي راجا شوڏاپ وٽ دانهن کڻي ويا ته ”فلاڻو واپاري هتي اچي پنهنجي نئين ڀمولي جي پوڄا پڪيتا ڪري رهيو آهي ۽ عام لوڪن ۾ به پرچار ڪري کين ڀرشٽ ڪري رهيو آهي. جيڪڏهن ته هن کي اوهين ڪهڙي فهمائش ڪريو يا کيس ديس نيڪالي ڏيو ته ديس مٿان ڪا آپدا اچي پوندي.“

راجا شوڏاپ بلڪل سخت ڪرمڪانڊي هو، سو اُها ڳالهه ٻڌي ڪاوڙ ۾ ٻاهر ٿي ويو ۽ انهيءَ دم حڪم ڪيائين ته اهڙي ڀرشٽ واپاريءَ کي مون وٽ جلد حاضر ڪريو.

ڏاڍي منسکر کي جڏهن اهو حڪم پهتو، تڏهن هو اٿي کڙو ٿيو ۽ ڪپڙو وٺي ستگورن جو ڏيان ڌري ارداس ڪرڻ لڳو ته ”ڏي ڪهت حا چاڪُهار پتا! هي سمرٿ ستگور ڏاتڪ ديو! مان ڏين اوهان جي اڳيان ڪهڙي وينتي ڪريان. اوهين جاڻي جاڻهار آهيو. هر جڳهه پنهنجي فتح ڪندا رهيا آهيو. هيءَ ديس درست مارگ کان پلجي ڀرمن ۽ سنسن ۾ غرق ٿي رهيو آهي. اوهين ديا پالي هن ديس جي لوڪن کي سچو رستو ٻڌايو ته هو پنهنجو جنم سڦلو ڪن.“

اُها ارداس ڏاڍي ڀائي صاحب ڪجهه پاڻ سان ٻيٺا کڻي راجا جي درٻار ۾ آيو، جتي برهمڻ ۽ پنڊتن جا ميڙ اڳيئي اچي ڪٺا ٿيا هئا ۽ انهيءَ آس رکي ويٺا

هنا تہ اڄهو تہ هن پرشٽ جيوکي ڪرم ڪانڊي بڻايون يا هن ديس مان لوڏائي ڪيون.

ڀائي منسکھ دربار ۾ ڪهڙي راجا اڳيان پيتا رکي پرنام ڪري پاسيرو ٿي ويٺو. راجا شوناٿ ساڻس ڪانئس پڇڻ لڳو تہ "اي ڀارت واسي! تون ڏسڻ ۾ تہ هندو ٿو اچين. تنهنجي پوشاڪ ۽ ويس بہ تہ هندو آهي، پر تون ڪهڙي سبب شاسترن جي مريادا جي برخلاف هلت هلي رهيو آهين ۽ پنهنجي ديهي پرشٽ ڪري رهيو آهين." ڀائي منسکھ چيو تہ "هي سوامي مون اوهان جي ڳالهہ جو پورو مطلب ڪين سمجهيو." تنهن تي راجا چيو "هي جو تون شاسترن جي برخلاف نہ ڪين ٿو ورت نيم، نہ ڪرين ٿو ڪا پوڄا پاٺ ۽ نہ ڪريا ڪرم سو ڪهڙي اکر؟"

ڀائي منسکھ وراڻي ڏني تہ "هي سوامي! جي مان ورت نہ رکان، جپ نہ ڪريان ۽ اشٽ ديوکي نہ ڌيايان تہ مان جيڪر ڪٿن هن سنسار ۾ رهي سگهان. پر منهنجي ورت نيم، جپ تپ، پوڄا پٺشٽا جو نمونو عام لوڪن جي پوڄا وغيره کان نرالو آهي.

اي راجن! اوهين چٽ لائي ٻڌو تہ اهو ورت ڪهڙو آهي جو مان رکان ٿو، اهو ڪهڙو جاپ آهي جو مان جپيان ٿو ۽ اهو ڪهڙو ديو آهي جنهنکي مان ڌيايان ٿو. مان ايڪادسي، پارس ۽ تيرس جا ورت ڪونہ رکان. مان ڪرتار جي آپا پل وسڻن (آن چل) جو ورت ڪونہ رکندو آهيان، پر مان آتما کي ناس ڪندڙ وڪارن جو ورت هر روز رکندو آهيان. اهي آهن ڪوڙ،

پوڄي ٿو سالگرام يا ڪا ٻي مورتي. سندس لمولو اهو آهي جو هڪ لٺين پولي ۾ جاپ جپي ٿو ۽ ڳائي ٿو ۽ چوي ٿو تہ اها واڻي مڪتي ڏيڻ واري آهي.“

اتي جا پوڄاري اها وارتا ٻڌي راجا شوڌاپ وٽ دانهن ڪڍي ويا تہ ”فلاڻو واپاري هتي اچي پنهنجي لٺين لمولي جي پوڄا پتشٽا ڪري رهيو آهي ۽ عام لوڪن ۾ بہ پرچار ڪري کين ڀرشٽ ڪري رهيو آهي. جيڪڏهن تہ هن کي اوهين ڪهڙي فهمائش ڪريو يا کيس ديس نيڪالي ڏيو ۽ تہ ديس مٿان ڪا آپدا اچي پوندي.“

راجا شوڌاپ ٻڌڪل سخت ڪرمڪانڊي هو، سو اها ڳالهہ ٻڌي ڏاڍو باهہ ٿي ويو ۽ انهيءَ دم حڪم ڪيائين تہ انهيءَ ڀرشٽ واپاريءَ کي مون وٽ جلد حاضر ڪريو.

ٻانيءَ منسڪ کي جڏهن اهو حڪم پهتو، تڏهن هو آتي ڳچيءَ ۾ ڪپڙو وجهي سٽگورن جو ڌيان ڌري ارداس ڪرڻ لڳو تہ ”هي ڪهٽ ڪهٽ جا جاڻهار پتا! هي سمرٿ سٽگور ڏاتا ديو! مان ڏين اوهان جي اڳيان ڪهڙي وينتي ڪريان. اوهين جاڻي جاڻهار آهيو. هر جڳهہ پنهنجي فتح ڪندا رهيا آهيو. هيءُ ديس ۾ سٽ مارگ کان ڀلجي ڀرمن ۽ سنسن ۾ غرق ٿي رهيو آهي. اوهين ديا پالي هن ديس جي لوڪن کي سچو رستو ٻڌايو تہ هو پنهنجو جنم سڦلو ڪن.“

اها ارداس ٻائي پائي صاحب ڪجهہ ٻاھ سان پيتا ڪڍي راجا جي دربار ۾ آيو، جتي برهمڻ ۽ پنڊتن جا ميڙ اڳيئي اچي ڪٺا ٿيا هئا ۽ اهائي آس رکي ويٺا

ڪرت ڪار کي لڳو. اتي گوروءَ جي سچي سک جيان پنهنجي واپار کي به لڳو رهيو ۽ واهگوروءَ جو نام به جپڻ لڳو. هر روز امرت ويلي اشنان پاڻي ڪري ٻاڻيءَ جو پاٺ پريم سان ڪندو هو ۽ ڪڙاهه پرساد تيار ڪري ستگور نانڪ ديو جو ڌيان ڌري ڀوڳ لڳائي پنهنجن سنگين کي به ورهائي ڏيندو هو ۽ پاڻ به ورتائيندو هو. سڄو ڏينهن سچائي ۽ ايمانداريءَ سان پنهنجو ڌنڌو ڌاري ڪندو هو ۽ شام جو رهراس جو پاٺ نت نيم سان ڪندو هو. ستگورن جي آگيا انوسار هو چوطرف ديس ديسانترن ۾ ڦرندي پنهنجو واپار به ڪندو هو ۽ لوڪن کي واهگورو جي نام جو رس به وڏائيندو هو.

هڪ ڏينهن ڀائي منسک پنهنجو غوراب (جهاز) ڀرائي سلون ٻيٽ ڏانهن روانو ٿيو. اهو سارو ديس ڪرم ڪانڊي هو. اتي پهچي ڀائي منسک هڪ جاءِ مسواڙ ڪري پنهنجو سمورو سامان رکائي پنهنجي ڪرت ڪرڻ لڳو. هتي به هو نت نيم موجب سوير اٿي ٻاڻيءَ جو پاٺ ڪري ڪڙاهه صاحب تيار ڪري پنهنجن سنگين ۾ ورهائيندو هو. اهڙيءَ طرح ڪيترا ڏينهن گذري ويا. آهستي آهستي ڳالهه پکڙجڻ لڳي ته "ڀارت ديس مان هڪ نئون واپاري آيو آهي، جنهنجي هلت چلت سڀ اسان سنساري لوڪن جهڙي آهي، پر سندس پيشانيءَ ۾ عجيب نُور پيو بکي. سندس ڳالهائڻ به رس ڀريو ۽ مٺو آهي ۽ نمرتا به حد درجي جي اٿس. پر افسوس جو هو اسان وانگر ڪرم ڪانڊ تي پورو نه آهي. هو نڪو رکي ٿو ورت نيم، نه ڪري ٿو ڪو جپ تپ، نه پڙهي ٿو ڪا سنڌيا يا گائتري ۽ نه

ڪومل ۽ پوتر هو، سو ستگورن جو درشن ڪري آنند کي پراپت ٿيو.

ڪبير صاحب پڻ فرمائين ٿا:-

"ڪبير ساڌا ستگور ميي مليا، شبد جو بائنا ايڪ
لاڳت هي پنتر مِل گئيا، پڙيا ڪليجي ڇيڪ."

[سلوڪ ١٥٧]

يعني سچو ستگورو مونکي مليو، جنهن اپديش روپي باڻ مونتي ڇوڙيو. اهجي لڳڻ ڪري زمين سان ملي ويس، يعني لڙايمان ٿي پيس ۽ منهنجي هردي ۾ ڇيڪ ٿيو يعني مونکي سندس اپديش جو ڪهڙو اثر ٿيو.

سچي پچي ڪامل گوروءَ جي پرکڻ جا اهائي آهي ته هن جي درشن ڪرڻ اندر وسالت اچي وڃي ٿي ۽ هن جي باڻي ٻڌڻ ڪري اندر جي ٻڪ لهي وڃي ٿي.

ڀائي منسکہ ستگورن وٽ سچا ساوا ڇهه مهنا رهيو ۽ اُهو آنند ۽ رس ماڻيائين، جو سندس خواب خيال ۾ بہ نہ هو. ڇهن مهنن گذرڻ بعد ستگورن سندس ڀلي ڀوڳي ۽ مٿس دَيا جي درشٽي ڪري کيس چيو ته "پيارا هاڻي وڃ ۽ وڃي چوطرف رام نام جو دنيا کي جاپ جپاءِ ۽ هزارن دکي دلين کي پنهنجي سکند جو واس وٺاءِ. دنيا کي پيرن هيٺ ڪان مٿائي هڪ پيتا جي لڙ لڳاءِ ته تنهنجو بہ جنم سڦلو ٿئي ۽ عام لوڪن جو بہ ليتارو ٿئي."

"ست وچن" چئي ڀائي منسکہ ستگورن کي مٿو ٽيڪي پنهنجي ڳوٺ ڏانهن روانو ٿيو.

ڀائي منسکہ ستگورن وٽان موٽي اچي پنهنجي

اهو داتار جنهنجو اسين جاپ جپيون ٿا، اُنجو نالو آهي ستگور نانڪ. اُنجو نالو آهي شاهن جو شاهه نانڪ. اُنجو نالو آهي نماڻن جو ماڻ نانڪ. اُنجو نالو آهي نتاڻن جو تاڻ ۽ نانڪ. هو سنسار کي تارڻ لاءِ هن وقت اوتار ڌاري آيو آهي، جنهنجي درسن ڪئي بکيہ لهي ٿي، جنهنجا چرن ڇهندي اندر ۾ آنند اُٿون ٿئي ٿو، جنهنجا ٻول ٻوليندي هردو سيتل ٿئي ٿو. هو اسان دنيوي ماڻهن جا دکہ درد ڏسي داتار جي دراهائي دعا گهري رهيو آهي:-

"جگت جلندا رکہ لئي، آپني ڪرپا ڌارِ
جت دئاري اُبري، تتي ليئہ اُبار."

يعني هي سرو شڪتيوان سائين! سنسار پاپن ۽ دکن جي باهه ۾ جلي رهيو آهي. تون پنهنجي مهر ڪر جئن وٽيئي تئن سندس رکيا ڪر.

هي پيارا، جيڪڏهن تو اڃا سندن نالو نہ ٻڌو آهي ۽ سندن درسن نہ ڪيو آهي تہ هيئنئي اسان سان گڏ جي هل ۽ سندن چرن ٻرسي نهال ٿيءُ ۽ پنهنجي جنم جنمن جا پاپ مٽائي پنهنجو جنم سڦلو ڪر.

ستگور روءِ جي ايتري مهما ٻڌي ڀائي منسکر کي سندن درشن ڪرڻ جي ايتري تہ اُڪير جاڳي ۽ جو انهيءَ دم پنهنجو سمورو ڪمڪار سميٽي، ڀائي مرداني کي گهربل شيءِ شڪل وٺي ڏيئي ساڻن گڏ جي سلطانپور روانو ٿيو.

ٿيئي چڙا منزلون هڻندا نيٺ اچي ستگورن جي چرنن ۾ سهڙيا. ڀائي منسکر جنهنجو هردو اڳيئي

اکيه ڍ واجهي ٿو وٺي ۽ شيءِ ٻه سٽي ڏئي ٿو. سو اوڏهن
آتي وڃو.

ڀائي ڀاڳيرٿ ۽ ڀائي مرداڻو ڀائي منسک جي ڪوٺي
ڀڄائي اوڏانهن ويا. هو ڪوٺيءَ تي چڙهي چوڻ لڳا،
"ست ڪرتار! ست ڪرتار!!" ڀائي منسک، جو ڪ
پريمي سکه هو، سو هيءُ ٻرير ٻڌل آواز ٻڌي خوش ٿيو.
دل ۾ سوچڻ لڳو ته هن جي پيشانيءَ ۾ عجيب نُور
پيو چمڪي، سو شڪ نه آهي ته هنن آها شيءِ ملي
ويئي آهي، جنهنجو مان پياسي آهيان. ڀائي منسک
کهڻي پيار سان هنن کي آدرستڪار ڪري پنهنجي ڀرسان
وهاريو ۽ حال احوال پڇيو. احوال پڇڻ ڪانپوءِ جيڪا
شيءِ شڪل وٽس موجود هئي، سا کين ڏئي ۽ چوڻ لڳو
ته "پيارا، داڻي گهرجن ۽ ڪپڙن لاءِ اوهان کي جڪ نه
ڏيهن ترسڻو پوندو." تنهنڪري ڀائي ڀاڳيرٿ ۽ ڀائي مرداڻو
ڀائي منسک وٽ آها رات ترڪي پيا.

سڀ ڪيترو مٿي چڙهي آيو هو ته ٻه اڍا ٻئي ٻڪه
باٺي ٻڌڻ ۾ نڪر هڻا. ڀائي منسک ڪان وڏيڪ ترسيو نه
ٿيو، سو سندن پيرن تي ڪري هٿ ٻڌي وينتي
ڪرڻ لڳو ته "اي ڀاڳوان پرشو! ڪرپا ڪري
مونکي ٻڌايو ته اوهين ڪهڙي مهاپرش جا شش آهيو،
جنهن جي باڻي ٻڌندي منهنجي من کي ڏاڍو آنند اچي
ويو آهي. ددا ڀائي مونکي ٻه آنکو ڏس ڏيو ته مان ٻه
سندس درشن ڪري نهال ٿيان."

ڀائي ڀاڳيرٿ ۽ ڀائي مرداڻي پرير وچان آتر ڏنو
ته "اي پيارا، اهو داتار جنهن جا اسين شش آهيون،

ਰਤੁ ਧਰੇਈ ॥ ੨ ॥ ਮਧੁਸੂਦਨੁ ਕਰ ਮੁੰਦਰੀ ਪਹਿਰੈ ਪਰਮੇਸਰੁ
ਪਟੁ ਲੇਈ ॥ ਧੀਰਜੁ ਧੜੀ ਬੰਧਾਵੈ ਕਾਮਣਿ ਸ੍ਰੀਰੰਗੁ ਸੁਰਮਾ ਦੇਈ
॥ ੩ ॥ ਮਨ ਮੰਦਰਿ ਜੇ ਦੀਪਕੁ ਜਾਲੇ ਕਾਇਆ ਸੇਜ ਕਰੇਈ ॥
ਗਿਆਨ ਰਾਉ ਜਬ ਸੇਜੈ ਆਵੈ ਤ ਨਾਨਕ ਭੋਗੁ ਕਰੇਈ॥੪॥੧॥੩੫॥

ੴ

ٽانڪا - هڪ دفعي سري گورو نانڪ ديو جن
ڀائي مرداني کي چيو ته ”پيارا، تون مون مائٽن کان
موڪلائي اچ. اسين ڪڏهن ڏورانهين ديس ڏانهن
هلنداسون." ڀائي مرداني جواب ڏنو ”جيڪا اوهانجي
آگيا. پر هڪ ڦرنو ٻنيان رهجي ويندو. آگيا ڏيو ته اهو
ميٺي هلان."

ستگورو - بيشڪ.

مردانو - غريب نواز! وڏو ور ٻياڻي ويٺي آهي.
آنجو ڪارج ڪري پوءِ نشچنت ٿي اوهان سان هليو
هلندس.

ستگورو - بيشڪ، پر سامان سمورو وهانءُ جو توکي
هتي ڪونه ملي سگهندو. انهيءَ توکي لاهور وڃڻو پوندو.
تون اساڻجي پياري ڀائي ڀاڳيرت کي به ساڻ نيو وڃ ته
توکي سولائي ٿيندي.

پوءِ ته پنهنجي ستگورن ڀائي ڀاڳيرت کي ڪجهه
ڀٽسا ڏيئي ڀائي مرداني سان لاهور روانو ڪيو. هو پوءِ
ات تي منزلون هڻندا، گورسکن جي گهر ٽڪندا ليت
ي لاهور پهتا. شهر ۾ گهڙي هو گهربل شين جي پڇا
ڳوڙڻ لڳا. ڏس ملين ته فلاڻي گهٽي ۾ هڪ وڏي
ڀائي منسکه ڏالي هڪ شاهوڪار جي آهي، اتان
شيءِ شڪل ملي سگهندي. ماڻهو بلڪل سچو آهي.

ارٿ:- جڏهن مان پهنجي پريتم سان ملنديس، تڏهن هار سينگار ڪنديس ۽ گلي ۾ ڦول مالها پهرينديس.

(٣) پنجئي سکي هم ايڪ ڀتارو

پيڊ لسکي هئ جيئڙا چالڻ هارو

ارٿ:- موسکي پنج سکيون (پنج گيان اندريون) آهن ۽ ڪڙو هي آهي. اهو آدي ٻيهر آهي ۽ جيو آتما هلڻ هارو آهي.

(٤) پنجئي سکي مل ردن ڪريها

ساهُ پجوتا پرڻوت ڏاڪ ليکا ديها.

ارٿ:- صاحب فرمائين ٿا تہ جڏهن مهل پران ڀڪڙجي ليکي ڏيڻ واسطي وڃي ٿو، تڏهن مهل پنج گيان اندريون (سنڌس سکيون) گڏجي روئڻ لڳيون. [ساهُ == پران ۽ پجوتا == ڀڪڙجي ٿو.]

نوٽ:- پنج گيان اندريون آهن (١) اکيون (٢) ڪن (٣) تهجا يعني کل (٤) رسنا (٥) نڪ.

੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਆਸਾ ਘਰੁ ੬ ਮਹਲਾ ੧

ਮਨੁ ਮੋਤੀ ਜੇ ਗਹਣਾ ਹੋਵੈ ਪਉਣੁ ਹੋਵੈ ਸੂਤ ਧਾਰੀ ॥ ਖਿਮਾ ਸੀਗਾਰੁ ਕਾਮਣਿ ਤਨਿ ਪਹਿਰੈ ਰਾਵੈ ਲਾਲ ਪਿਆਰੀ ॥ ੧ ॥ ਲਾਲ ਬਹੁ ਗੁਣਿ ਕਾਮਣਿ ਮੋਹੀ ॥ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਹੋਹਿ ਨ ਅਵਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਾਰੁ ਕੰਠਿ ਲੇ ਪਹਿਰੈ ਦਾਮੋਦਰੁ ਦੰਤੁ ਲੇਈ ॥ ਕਰ ਕਰਿ ਕਰਤਾ ਕੰਗਨ ਪਹਿਰੈ ਇਨ ਬਿਧਿ

آسا محلا پهلا شبد (٣٤)

...ਲ ਮਾਲਾ ਗਲਿ ਪਹਿਰਉਗੀ ਹਾਰੋ ॥ ਮਿਲੈਗਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਤਬ
...ਰਉਗੀ ਸੀਗਾਰੋ ॥ ੨ ॥ ਪੰਚ ਸਖੀ ਹਮ ਏਕੁ ਭਤਾਰੋ ॥ ਪੇਡਿ
...ਲਗੀ ਹੈ ਜੀਅੜਾ ਚਾਲਣਹਾਰੋ ॥ ੩ ॥ ਪੰਚ ਸਖੀ ਮਿਲਿ ਰੁਦਨੁ
...ਕਰੇਹਾ ॥ ਸਾਹੁ ਪਜੂਤਾ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ ਲੇਖਾ ਦੇਹਾ ॥੪॥੨॥੩੤॥

آسا گهر پنجوان محلا پهلا شبد (٣٥)

اِڪو اونڪار ستگور پرساد

هن سنسار شبد ۾ صاحب ڏيکاري ٿو ته اندر جي گهر آڏو وڪار آهن ، سي هن جيو کي گهڙڻ ڪو نه ٿا ڏين ، ۽ جيو جي سڪ ڏڍ هئڻ ڪري ئي ڏسي ٿي ته جيو کي پنهنجي مالڪ سان ملڻ ٿو .

(١) ديتر پنجه گهر مڻ واسي
ٿو نه رهي جهٽسي ٿيو اُداسي

ارٿ :- هي ڀائي ! هن مڻ جي اندر پنجه وڪار اڪار ، ڪرودهِ ، لوڀ ، موهه ۽ اهنڪار) لڳا رهن ٿا ، جنهنڪري من استر نه ٿو رهي ۽ اُداس ٿي ڀٽڪي ٿو . [استر = اندر ، منجهه ؛ گهٽ = لڳا ؛ واسي = واسو ڪن ٿا ، رهن ٿا .]

من ميرا دئيال سيتي ٿر نه رهئ
لوڀي ڪپٽي پاپي پاکنڊي ، مائيا آڏي لڳ
(اِڪ رهاءِ)

ارٿ :- منهنجو من دئيال پرماتما سان استر نه ٿو رهي ، جو جو لوڀي ، ڪپٽي ، پاپي ۽ پاکنڊي آهي ۽ مائيا ڏي ...ڻ آهي . [آڏي = گهڻو .]

(٢) ڦول مالا گل پهرؤنگي هارو
ملئنگا پريتم تب ڪرؤنگي سينگارو

ٿي سمجهي جا ڏک درد ڄاڻندڙ! تنهنجي نالو ۽ رتبو بلند
تنهنجي ڀرم ۽ ڏکي ٿي درويش ساڳي تنهنجي ڏر تي بيٺا
آهن. [سانڌ = سواد؛ سهجه سڌ = آتم آنند؛ تحيتلي = جڏهن ٿا
ڪاهڙ = ڪمزا؛ ڀمڙ = مرگ حالائون؛ درد ونڊ = ڏک درد
ڄاڻندڙ.]

(٤) ڪلڙي ڪهڙي لڪڙي ڇهڙي، سڪان سؤت ڏوتي ڪيڏي
تون صاحب ڦٽسانگي تيرا، پرڦوي نانڪ ذات ڪيسي.

ارٿ:- ڪي ڪارن ڏڪين ٿا، ڪي ڪاٺ جي ڇمي
يا پيالو رکن ٿا، ڪي ڏنڊو ڪٺن ٿا، ڪي ڇمڙيون پورين ٿا،
ڪي جوتيون رکن ٿا، ڪي جٽيا پورين ٿا ۽ ڌوتيون پائين
ٿا. صاحب ويتي ڪري جون ٿا ۽ ”جي پروا تون اسانجو
صاحب آهين ۽ اسين (سانگي) ويس ڌاري آهيون. تو وٽ
ذات ڪهڙي آهي؟ مطلب ته توکي ڀرم گهرجي. ذات پات
جي توکي پرواه نه آهي. [کمري = ڪان جو پيالو رکندڙ؛
سڪان = جوتي؛ سؤٽ = جٽو؛ سانگي = ويس ڌاري.]

سري آسا دي وار جي (١١) پوڙي ۽ سلوڪ ۾ پڻ
فرمائين ٿا ته ”اڳي ذات نه زور هئي، اڳي جيءُ نوي.“
يعني اڳتي (ٻلوڪ ۾) نه ذات ڪم ايندي ۽ نه ڪو
زور ڪم ايندو. اُتي جيو ئي نئون پوندو.

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਆਸਾ ਘਰੁ ੫ ਮਹਲਾ ੧

ਭੀਤਰਿ ਪੰਚ ਗੁਪਤ ਮਨਿ ਵਾਸੇ ॥ ਥਿਰੁ ਨ ਰਹਹਿ ਜੈਸੇ ਭਵਹਿ ਉਦਾਸੇ ॥ ੧ ॥ ਮਨੁ ਮੇਰਾ ਦਇਆਲ ਸੇਤੀ ਥਿਰੁ ਨ ਰਹੈ ॥ ਲੋਭੀ ਕਪਟੀ ਪਾਪੀ ਪਾਖੰਡੀ ਮਾਇਆ ਅਧਿਕ ਲਗੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

۽ تيرٿ ڪن ٿا. ڪڙا جوڳي بنيا آهن ۽ ڪڙا جتي ي
سنياسي جنهنجي جڳت ۾ رهن ٿا يعني پنهنجي جت جي ر
جي جتن ۾ رهن ٿا ۽ گيروءَ رتا ويس ڪن ٿا. [ديوتيا =
ديوتائون، مها پرش، اُتم پرش ؛ تائي == لاءِ ؛ ڀڳوي ڀيکر ==
گيرو رتا ڪپڙا.]

تئر ڪارڻ صاحبا رنگ رتي
تيري نام انيڪا روپ اننتا، ڪهڻ نجاهي تيري گڻ ڪيتي
(اِڪ رهاءُ)

ارٿ :- هي صاحب! تنهنجي ملڻ لاءِ هو پريم ۾ رتا پيا
آهن. هي پريو! تنهنجا انيڪ نام آهن ۽ انيڪ روپ آهن.
تنهنجا ڪيترا گڻ آهن، سي جڻي نه ٿا سگهجن.

(٢) در گهر محلا هستي گهوڙي، ڇوڏ ولائت ديس گئي
پير پيڪانبر سالڪ صادق، ڇوڏي دنيا ٿان ۽ پئي

ارٿ :- هي پريو! گهر گهاٽ، محلات، هاٿي ۽ گهوڙا
ڇڏي تنهنجا پيارا ڏورانهن ديسن ۽ ولائتن ۾ وڃن ٿا (مطلب
تہ تنهنجي پريم ۾ هو اُداسين ٿي ڪنهن اُتم آستان ڏي
وڃن ٿا). پير، پيغمبر، گياتوان ۽ صدقي پرش مڪتي پراپت
ڪرڻ لاءِ مايا تياڳين ٿا [هستي == هاٿي ؛ پيڪانبر ==
پيغمبر.]

(٣) ساد سهج سکہ رس ڪس تجيئلي، ڪاپڙ ڇوڏي
چمڙ ليئي
دکيئي درد وند در تيريءَ، نامِ رتي درويش پئي

ارٿ :- اُهي آتم آنند جي سک واسطي دنيوي سواد ۽
س ڀوگ ڇڏين ٿا ۽ ڪپڙا لاهي مرگ ڇالائون پهرين ٿا.

ارٿ:- جو جيءَ ۾ وسندڙ پرماتما سان پريم لڳائي ٿو، تنهن جو من ئي مٿرا آهي ۽ دل ئي دوارڪا آهي ۽ سندس ڪايائي ڪاشي آهي. اهڙو نشڪپٽ رکڻ وارو ڪو ورلي آهي، جو اندر ۾ جوتي جاڳي پرماتما جو ئي ٿو يعني آنند سروپ آهي، تنهن سان وڃي ملي ٿو. [ڪايا = بدن يا سرير، ميگر پور = پيءُ ٿو جو شهر يعني آنند سروپ آتما پرماتما.]

(٤) اِڪ لوڪي هور ڇميڇري، براهمڻ وٽ پنڊ کاهه
نانڪ پنڊ بخشيش ڪا، ڪبهون نکوٽس ناهه.

ارٿ:- هڪڙا پنڊ ديوتائن کي آڇين ٿا ۽ هڪڙا پترن کي. براهمڻ پنڊ پرائي کائن ولن ٿا، پر هري جي ڪرپا جو پنڊ ڪڏهين به کٽي نه ٿو. [لوڪي = ٻيا، پترن، ڇميڇري = ديوتائون (پترن آدڪ).]

نوٽ:- هن تڪ جو ڀاو هي آهي ته ڪن شاسترن ۾ لکيل آهي ته فلاڻي فلاڻي شيءِ ڏيڻ سان پترن کي هيترو ۽ هيترو وقت ترپتي ٿيندي، پر هميشه لاءِ ترپتي نه ٿيندي. گورو صاحب فرمائين ٿا ته نام جپڻ ڪري جو بخشش جو پنڊ مليل آهي، سو کٽڻ جو نه آهي يعني اَدو دائمي ترپتي ڏيڻ وارو آهي.

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਆਸਾ ਘਰੁ ੪ ਮਹਲਾ ੧

ਦੇਵਤਿਆ ਦਰਸਨ ਕੈ ਤਾਈ ਦੂਖ ਭੂਖ ਤੀਰਥ ਕੀਏ ॥ ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਜੁਗਤਿ ਮਹਿ ਰਹਤੇ ਕਰਿ ਕਰਿ ਭਗਵੇ ਭੇਖ ਭਏ ॥ ੧ ॥ ਤਉ ਕਾਰਣਿ ਸਾਹਿਬਾ ਰੰਗਿ ਰਤੇ ॥ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਅਨੇਕਾ ਰੂਪ ਅਨੰਤਾ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਹੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਕੇਤੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਦਰ

ਪਾਇ ॥ ਲਖ ਮੜਿਆ ਕਰਿ ਏਕਠੇ ਏਕ ਰਤੀ ਲੇ ਭਾਹਿ ॥ ੧ ॥
ਰਹਾਉ॥ ਪਿੰਡੁ ਪਤਲਿ ਮੇਰੀ ਕੇਸਉ ਕਿਰਿਆ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ॥
ਐਥੈ ਓਥੈ ਆਗੈ ਪਾਛੈ ਏਹੁ ਮੇਰਾ ਆਧਾਰੁ ॥ ੨ ॥ ਗੰਗ ਬਨਾਰਸਿ
ਸਿਫਤਿ ਤੁਮਾਰੀ ਨਾਵੈ ਆਤਮ ਰਾਉ ॥ ਸਚਾ ਨਾਵਣੁ ਤਾਂ ਥੀਐ
ਜਾਂ ਅਹਿਨਿਸਿ ਲਾਗੈ ਭਾਉ ॥ ੩ ॥ ਇਕ ਲੋਕੀ ਹੋਰੁ ਛਮਿਛਰੀ
ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਵਟਿ ਪਿੰਡੁ ਖਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਪਿੰਡੁ ਬਖਸੀਸ ਕਾ ਕਬਹੂੰ
ਨਿਖੂਟਸਿ ਨਾਹਿ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੩੨ ॥

آسا محلا پهلا شبد (٣٢)

اُٿانڪا:- هڪ دفعي سري گورو نانڪ صاحب
جن گيا ويا، جو هڪ مشهور تيرٿ آستان آهي. اُتي
ڪيترا برهمڻ آيا، جن صاحبن کي چيو ته ڪريا ڪرم
ڪريو نه ته اوهان جا پتر دکي رهندا. صاحبن اهو ٻڌي
هيٺ ڏنل شبد اُچاريو:-

(١) ديوا ميرا ايڪ نامُ دکُ وچ پائيا تيلُ
اُن چانڻ اوهُ سوکيا، چُوڪا جم سڱُ ميلُ

ارٿ:- هي ڀائي! منهنجو ڏيئو هڪڙو نام ئي آهي.
اُن ۾ مان دک روپي تيل وجهان ٿو يعني ست مارگ تي هلڻ
۾ مان گهڻيون تڪليفون سهان ٿو. نام روپي ڏئي جي سوجهري
ڪري دک روپي تيل سڪي وڃي ٿو يعني دک ناس ٿين ٿا
(مطلب ته انت ڪال جي پيڙ نه ٿي ٿئي). [چانڻ == روشنائي،
سوجهرو؛ سوکيا == سڪي وڃي ٿو.]

لوڪا مت ڪو ڦڪڙِ پاهِ- لکُ مڙِئا ڪر ايڪٺي،
ايڪ رتي لي باهِ (اِڪ رهاءُ)

(۲) لَکہ ڪتيٺہ لکہ سنجيٺہ ڪاڄہ، لَکہ آوڻ لکہ جاھِ
جانْ پتِ ليکيٰ نا پويٰ، تانْ جيٺہ ڪٿئي ڦرِ ڀاھِ

اَرٿ:- هي راڄن! ڪٿي تون لکين روپيا ڪتين ۽ ڪٺا ڪرين ۽ لکين خرچين ڪمائين. لکين روپيا اچن ۽ لکين وڃن (مطلب تہ تون وڏو دولتمند هجين)، پر جيڪڏهين تنهنجي پت پرماتما وٽ ليکي ۾ نہ پوندي تہ پوءِ تون ڪٿي وڃين ٺڪر لپندين؟ (مطلب تہ ڪٿي بہ تنهنجو مان نہ ٿيندو).
[سنجيٺہ = ڪٺا ڪرين].

(۳) لَکہ سانتَ سمجھاوڻي، لَکہ پنڊِت پڙھہِ پراڻ
جانْ پتِ ليکيٰ نا پويٰ، تانْ سڀي ڪُ پرواڻ

اَرٿ:- هي راڄن! لکين شاسترن جي سمجھاڻي توکي ملي ۽ لکين پنڊت توکي پراڻ جون ڪٿائون ٻڌائين، پر جيڪڏهين تنهنجي پت پرماتما وٽ ليکي ۾ نہ پوندي تہ پوءِ اهي سڀ قبول ٿيڻ جا لائق نہ آهن يعني نڪمي آهي. [ڪُ پرواڻ = قبول ٿيڻ جا لائق نہ، نہ قبول پيل.]

(۴) سچِ نامِ پتِ اوپجيٰ، ڪرمِ نامُ ڪرتار
اھِ نسِ هرديٰ جي وسيٰ، نانڪ ندري پار.

اَرٿ:- هي راڄن! سچي نام جپڻ سان عزت حاصل ٿئي ٿي ۽ ڪرتار جي ڪرپا سان نام حاصل ٿئي ٿو. صاحب فرمائين ٿا تہ جيڪڏهين ڏينهن رات سچو نام هرديءَ ۾ وسي ٿو تہ پوءِ پرماتما جي ڪرپا درشٽي سان هي جيو سنسار سمنڊ کان پار ٿئي ٿو.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਦੀਵਾ ਮੇਰਾ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਦੁਖੁ ਵਿਚਿ ਪਾਇਆ ਤੇਲੁ ॥ ਉਨਿ ਚਾਨਣਿ ਓਹੁ ਸੋਖਿਆ ਚੂਕਾ ਜਮ ਸਿਉ ਮੇਲੁ ॥੧॥ ਲੋਕਾ ਮਤ ਕੋ ਫਕੜਿ

ڪري. نسڪين سالڪن تسي تنهنجو حڪم هلي ۽ لڪين اُتي توکي پاڻ ڏين، هر جڳهه ۾ تنهنجي پت پرماتما وٽ ليکي ۾ نه بوندي تر بوءِ امي سڀ نستا آهن يعني ڪنهن به ڪم جا نه آهن. [فرمائش = حڪم ؛ نراڌار = نستا.]

شاه صاحب جن سر معذوري جي داستان ٢ ٨

فرمايو آهي تہ:-

لائي خنجر ”اِلا“ جو، جيءَ خنجر کي هڻ،
سڏن جيون، سيد چئي، وڏون سڀ وڪڻ،
پير پڙو ڙي ڪڻ، تہ هاڻ پهري وحين.

ارٿ:- نيستي جو خنجر تکو ڪري نفس کي مار يعني نفرت سان ان کي مار. سيد شاهه عبداللطيف صاحب جن فرمائين ٿا تہ خواهش جيڪي سڀ شيون وڪڻي ڇڏ يعني وڃائي وڪار جي خواهش اصل نہ ڪر. مطلب تہ سڀني پير ڪڻ يعني وات ڏيکين ست نام سڀاڻ، تہ انهي پاسي يعني پرماتما جي درٻار ۾ پت ليکي بوءِ جي، وات تسي لوڪ جي لڳاين کان آجو تي اُٿي يعني واڌارو ڪرين. [لائي = تکو ڪري ؛ خنجر = تراز ؛ لا = نيستي، خنجر = نفس پاسا من ؛ موڙي = هاڪي پا لوڪ جي لڳاين کان آجو ؛ وحين = واڌارو ڪرين.]

جہ ڪي ذم بنا جگر ڏڏڙا
جي بهتا سر جبائي ٿي پوالي پيسو آنڌ و آنڌا (اِڪ رهاءُ)

ارٿ:- مرتہ جي نام ڏانسواءِ ٻيو جگر جنجال آهي. مورک جيو کي گيڙوڻي سجهائجي تہ ۾ هو انڌي جو انڌو رهي ٿو ۽ مطلب تہ هو اگياني ٿي رهي ٿو ۽ سجهي نہ ٿو. [ڏڏڙا = معلوم بقطو جنجال ؛ بولا = پليل، مورک.]

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪਰਿਸਾਦਿ

ਆਸਾ ਘਰੁ ੩ ਮਹਲਾ ੧

ਲਖ ਲਸਕਰ ਲਖ ਵਾਜੇ ਨੇਜੇ ਲਖ ਉਠਿ ਕਰਹਿ ਸਲਾਮੁ ॥ ਲਖਾ ਉਪਰਿ ਫੁਰਮਾਇਸਿ ਤੇਰੀ ਲਖ ਉਠਿ ਰਾਖਹਿ ਮਾਨੁ ॥ ਜਾਂ ਪਤਿ ਲੇਖੈ ਨਾ ਪਵੈ ਤਾਂ ਸਭ ਨਿਰਾਫਲ ਕਾਮ ॥ ੧ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਜਗੁ ਧੰਧਾ ॥ ਜੇ ਬਹੁਤਾ ਸਮਝਾਈਐ ਭੋਲਾ ਭੀ ਸੋ ਅੰਧੋ ਅੰਧਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਲਖ ਖਟੀਅਹਿ ਲਖ ਸੰਜੀਅਹਿ ਖਾਜਹਿ ਲਖ ਆਵਹਿ ਲਖ ਜਾਹਿ ॥ ਜਾਂ ਪਤਿ ਲੇਖੈ ਨਾ ਪਵੈ ਤਾਂ ਜੀਅ ਕਿਥੈ ਫਿਰਿ ਪਾਹਿ ॥ ੨ ॥ ਲਖ ਸਾਸਤ ਸਮਝਾਵਣੀ ਲਖ ਪੰਡਿਤ ਪੜਹਿ ਪੁਰਾਣ॥ ਜਾਂ ਪਤਿ ਲੇਖੈ ਨਾ ਪਵੈ ਤਾਂ ਸਭੇ ਕੁਪਰਵਾਣ ॥ ੩ ॥ ਸਚ ਨਾਮਿ ਪਤਿ ਉਪਜੈ ਕਰਮਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ ਹਿਰਦੈ ਜੇ ਵਸੈ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਪਾਰੁ ॥੪॥੧॥੩੧॥

اڪو اونڪار ستگور پرساد

آسا گهر ٽيو محلا پهلا شبد (۳۱)

ڀاوارٿ:- ... شبد سري گورو نانڪ ديو
جن ... جو ... ڪيڪو موجود هو.
صاحب ڪنهن ... هرميشو ... سيمڪر تني تو،
تنهنڪي ... ڪيترا ... ڪم ... سڀ
ڪم ...

(... لک ... لک اُٿي ڪرهه سلام
لکان اپر فرمائش ... لک اُٿي راکهه مان
جان پت ... تان سڀ نرا ڦل ڪام
(۱) ... لشڪر ...
... سرا ... هٿوائي ... سلام

ارٿ :- هي ڀائي ، جنهن شاستر ۾ ڪرتار جو جس ھجي ،
انهيءَ شاستر ڪسي دل ۾ ڌارڻ سان تنهنجي وڏائي ٿيندي .
[توءِ == تنهنجي .]

(٢) وِسئي چسئا گهڙيئا پهرا ، ٿتي واري ماهُ ٿيا

سوُرج ايڪو رُتِ انيڪ ، نانڪ ڪرتي ڪي
ڪيتي ويسُ .

ارٿ :- پل ، منٽ ، گهڙيون ، پهر، ٿتيون ، ڏينهن ، مهنا،
انهن سڀني جو ڪارڻ هڪ سورج آهي ، پر رتيون انيڪ
آهن . صاحب فرمائين ٿا ته اهڙيطرح ڪرتار جا ڪيترائي
ويس آهن . [وسئي == ١٥ دفعہ اکين جو ڦرڪڻ ؛ ١٥ وسا ==
هڪ چسو ؛ ٣٠ چسا == ١ پل ؛ ٦٠ پل == ١ گهڙي ؛ $7\frac{1}{2}$ گهڙيون
== پهر؛ ٨ پهر == ڏينهن رات .]

شاهه صاحب پڻ فرمائين ٿا ته :-

ڪوڙين ڪايائون تنهنجون، لِکن لَکَ هزار
جيءَ سڀڪنهن جيءَ سين ، دَرسُن ڌارو ڌار
پريم تنهنجا پار، ڪهڙا چئي ڪيءَ چوان .
[سرڪلياڻ داستان پهريون .]

[ڪايائون == شڪليون، صورتون ؛ جيءَ ... ڌار ==
سڀڪنهن جيو آتما ۾ ساڳيو پرماتما آهي ، مگر سندس ديدار
هرهڪ روپ مان نيارو آهي ؛ پريم == هي منهنجا پرين ؛
پار == نمونا ، نشان .]

ارتھ :- ھزلد کاں ، ہمی مستی کاں موب ہری آمی • اں
ھزلد ہمی سمی کی وہکھو آمی • ہکھوب اُہں کی سیب
نسمر ، جی اسہمکی مسی وجائی ، ہمکی ہلماں ہدن نیوں •
[ھزلدگاں == ھزلد کاں ، ہمی مسی کاں ، اںھوند == بیستی ،
آ == آمی ، ا == سمی ، سری == صیب لیمدو ، لسدر ==
ہلماں ہدن •]

نوٹ :- می سدر شبد " رمراس " دپڑھ اچی نو•

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਛਿਅ ਘਰ ਛਿਅ ਗੁਰ ਛਿਅ ਉਪਦੇਸ ॥ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਏਕੋ ਵੇਸ ਅਨੇਕ ॥ ੧ ॥ ਜੈ ਘਰਿ ਕਰਤੇ ਕੀਰਤਿ ਹੋਇ ॥ ਸੋ ਘਰੁ ਰਾਖੁ ਵਡਾਈ ਤੋਹਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਵਿਸੁਏ ਚਸਿਆ ਘੜੀਆ ਪਹਰਾ ਥਿਤੀ ਵਾਰੀ ਮਾਹੁ ਭਇਆ ॥ ਸੂਰਜੁ ਏਕੋ ਰੁਤਿ ਅਨੇਕ ॥ ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕੇ ਕੇਤੇ ਵੇਸ ॥ ੨ ॥ ੩੦ ॥

آسا محلا پہلا شبد (۳۰)

(۱) چھ گھر چھ گر ، چھ اُپدیش - گر گر ایکو ویس انیک

ارتھ :- چھ شاستر (۱- پورب ممانسا ، ۲- نیاے ، ۳- ویشیشک ، ۴- سانکھ ، ۵- یوگ ، ۶- اُترممانسا یا ویدانت) آمی ، جہا اہدے چھ گورو (۱- جیمنی رشی ، ۲- گوتم رشی ، ۳- کناد رشی ، ۴- کپل منی ، ۵- پاتنجلی رشی ، ۶- ویاس) آں جہ اُہمکا نرالا نرالا متا آمی ، ہر گورو ... کا پورکر آمی ، جستوطک من جا ... آمی ... اُپدیش == متا •]

جی گھر کرتے کیرت ہوے - سو گھر راکھ وڈائی توہ
(رہاؤ)

آسا محلا پهلا ڏپدي شبد (۲۹)

(اُپــد يش)

(۱) تت سرور رڙي پٿي لي نواسا، پاڻي پاوڪ تنهه ڪيٽا
پنڪج موهه پڳ نهي چالي، هم ديکا تهه ڏوُ بيٺلي

ارٿ :- انهيءَ سنسار روپي تلاءَ ۾ من جيو جو واسو ٿيو آهي، جنهن ۾ پرماتما، پاڻي، اگني آدڪ تتن مان هيءَ سرشٽي بنائي آهي. انهيءَ تلاءَ ۾ موهه روپي گپ آهي، جنهن جيو جا پٽي روپي پير پرميشور جي طرف نه ٿا هلن. اسان ڏٺو ته اهي پٽي مٺا. [سرور = تلاءُ؛ پاوڪ = باهه، اگني؛ پنڪج = گپ؛ ڏوُبيٺلي = پٽي مٺا].

من ايڪ نه چيتس موڙ منا، هر بسرت تيري گڻ گليا
(اِڪ رهاءُ)

ارٿ :- هي مورک من! تون هڪ پرماتما کي نه ٿو جپين؛ هريءَ جي وسارڻ ڪري تنهنجا گڻ گري ناس ٿي وڃن ٿا. [موڙ = مورک.]

(۲) نا هم جتي ستي نهي پڙهيا، موُرکه مڪڌا جنم پٿيا
پرڻوت نانڪ تن کي سرڻا، جن توُن ناهي وِسريا.

ارٿ :- مان نه آهيان جتي نه ستي نه پڙهيل. مون مورک جو جنم وئرٿ ٿيل آهي. صاحب وينتي ڪري چون ٿا ته "آءٌ انهنجي سرن پوان ٿو، جنکي تون نه وسريو آهين."

شاهه صاحب پڻ فرمايو آهي ته :-

دوُند نا دوت پري، اوڏو آ آڻ دوُند کي،
ساجن تن سري، "لا" سين لٿ ٻن جي.

ارٿ:- گوروءَ جي ڏنل سان ڪوئي مت ڏاڻي وڃي ٿي،
پوءِ جيڪڏهن اُن ٻُڌڻ ٿو، تيڪڏهن هو مڪتيءَ لطف ۾ اچي ٿو.
شاه صاحب فرمايو آهي تہ:-

وهم ورساڻس، تہ پنهون آءٌ پاڻ ٿئي،
پاڻ ۽ ڄاڻ پاڻهنجو، ٿئي پرين جي پاس،
رتي علم نہ راس، ڏاڍان پسڻ پرين جي.

ارٿ:- موسڪي اگيان گمراه ڪيو، سو تہ پرماتما سان سمايل هوس. جڏهن گوروءَ جي سرڻ پيس ۽ اهنڪار جي ڪوئي مت ڏاڻ ٿيم، تڏهن گيان حاصل ٿيم. سمجهيم تہ اهو گيان ڪاڻ سواءِ ڏاڍو گيان مڪ ڪسري برابر بہ نہ آهي. [وهم = اگيان؛ ورساڻس = گمراه ڪيم؛ پرين = ستگوروءَ؛ پاس = شرن، راس = ڪسري برابر؛ ڏاڍان = ڪانسواءِ.]

(٣) ڪَهَتَ نانڪَ ايسي مت آئي ـ تان ڪه سچي سچ سماوئي.

ارٿ:- صاحب فرمائن ٿا تہ جڏهن اهڙي سمجهہ پرابت ٿئي ٿي، تڏهن سچي پرماتما سان سچي دل ڪري سمائجي وڃجي ٿو.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਦੁਪਦੇ

ਤਿਤੁ ਸਰਵਰੜੈ ਭਈਲੇ ਨਿਵਾਸਾ ਪਾਣੀ ਪਾਵਕੁ ਤਿਨਹਿ ਕੀਆ॥
ਪੰਕਜੁ ਮੋਹ ਪਗੁ ਨਹੀ ਚਾਲੈ ਹਮ ਦੇਖਾ ਤਹ ਡੂਬੀਅਲੇ ॥ ੧ ॥
ਮਨ ਏਕੁ ਨ ਚੇਤਸਿ ਮੂੜ ਮਨਾ ॥ ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਲਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਾ ਹਉ ਜਤੀ ਸਤੀ ਨਹੀ ਪੜਿਆ ਮੂਰਖ ਮੁਗਧਾ ਜਨਮੁ ਭਇਆ ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਕੀ ਸਰਣਾ ਜਿਨ ਤੂ ਨਾਹੀ ਵੀਸਰਿਆ ॥ ੨ ॥ ੨੯ ॥

ਆ ਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਨ ਕਿਸ ਕਾ ਪੂਤੁ ਨ ਕਿਸ ਕੀ ਮਾਈ ॥ ਝੂਠੈ ਮੋਹਿ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਈ ॥ ੧ ॥ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਹਉ ਕੀਤਾ ਤੇਰਾ ॥ ਜਾਂ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਜਪੀ ਨਾਉ ਤੇਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਬਹੁਤੇ ਅਉਗਣ ਕੂਕੈ ਕੋਈ॥ ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਬਖਸੇ ਸੋਈ ॥੨॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਦੁਰਮਤਿ ਖੋਈ॥ ਜਹ ਦੇਖਾਂ ਤਹ ਏਕੋ ਸੋਈ ॥ ੩ ॥ ਕਹਤ ਨਾਨਕ ਐਸੀ ਮਤਿ ਆਵੈ ॥ ਤਾਂ ਕੋ ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ੪ ॥ ੨੮ ॥

آسا محلا پهلا شبد (٢٨)

(موهہ ڇڏيا ڳڻ ئي مڪتيءَ جو ساڌن آهي.)

(١) نہ ڪس ڪا پوت نہ ڪس ڪي مائي – جهوٺئي موهہ ڀرم ڀلائي

ارٿ :– هي ڀائي ! نہ ڪنهنجو پٽ آهي ۽ نہ ڪنهن جي ماءُ آهي. جهوٺي موهہ ڪري ڀرم ۾ ساري سرشٽي ڀليل آهي.

ميري صاحب هئُہ ڪيتا تيرا – جان توُن ديهہ جپي ناءُ تيرا (١ ڪ رهاءُ)

ارٿ :– هي منهنجا مالڪ ! مان تنهنجو پيدا ڪيل آهيان. جڏهين تون پنهنجو نام سمرڻ ڏيارين ٿو، تڏهين مان اهو جپيان ٿو.

(٢) بهتي اؤگڻ ڪوُڪي ڪوئي – جان تس ڀاوي بخشي سوئي

ارٿ :– جيئو گهڻا اوگڻ ڪري مالڪ وٽ پڪاري ٿو، پر جڏهين هنکي وڻي ٿو، تڏهين هو کيس بخشي ٿو.

(٣) گور پرسادي درمت کوئي – جهہ ديکان تهہ ايکو سوئي

ارٿ :- گورن جي ڪرپا سان جڏهن اهڙي هڏي پراپت ٿئي ٿي، تڏهن جگيانسوروپي استري ٻيهڪي ٻيءَ کي ڀسمد ٻڌي ٿي.

(٢) ڪهت نانڪ ڙي پاءُ ڪا ڪري سينگارُ - سدهي سيجي رووي ڀتار.

ارٿ :- گورو صاحب فرمائن ٿا ته جڏهن استري ڀؤ ۽ ڀاءُ جو سينگار ڪري ٿي، تڏهن هوءِ سدا ڀتار جي سيج ماڻي ٿي.

سامي صاحب فرمايو آهي ته:-

راتيون ڏينهن ڌري ٿي، ٻرهن ڪارڻ ٻرينهه جي
جنهن ڪارڻ سؤاتيءَ جي، سپ وِرلاپ ڪري
ڪوڙي ڪارڻ چڪ رهي، سڌ ڪي ساهه پري
پياس نه مٽي مينهن جي، بن ليه مري
تڏهين جي ڌاري، جڏهين سامي ملي سپوڙين.

ارٿ :- ٻيءَ ڪان وڇڙيل استري ٻيهڪي ٻيءَ واسطي رات ڏينهن ڀٽي وڇوڙي جي آگ ۾ جلندي آهي؛ جنهن موتي لاهيندڙ سپ، سواتي نکمر ۾ پهل برسات جي بوند لاءِ واجهائيندي آهي؛ ڪوڙي ڪي رات جو ساڳي ڀري ۾ هوندي ۽ ٻيهڪي ٻيءَ ڪڪور کي ٻنهي ڏسي ڏسي روئندي آهي، جو جو ڪس ڪو سراب آهي ته رات جو ڪڪ ڀتي ڪان وڇڙيل؛ جنهن ميگهه جي آڄ ڪنهري ۾ پاڻيءَ پيئندي ۽ مٽندي آهي. پاڻيءَ ڪان سواءِ مري وڃندي آهي، تن ڀتورتا کي ۾ هي پيارو آهي؛ جڏهن ملندو آهي تڏهين دلاسا ڏيندي آهي، ٻر نسٽاليس ٻڌءِ لاءِ ۾ رهندي آهي. [ڌري = جلندي آهي؛ ٻرهن = وڇڙيل ڀورتا استري؛ ليه = پاڻي.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਪੇਵਕੜੈ ਧਨ ਖਰੀ ਇਆਣੀ ॥ ਤਿਸੁ ਸਹ ਕੀ ਮੈ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ ॥ ੧ ॥ ਸਹੁ ਮੇਰਾ ਏਕੁ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਕੋਈ ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਮੇਲਾਵਾ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਾਹੁਰੜੈ ਧਨ ਸਾਚੁ ਪਛਾਣਿਆ ॥ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਅਪਣਾ ਪਿਰੁ ਜਾਣਿਆ ॥ ੨ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਐਸੀ ਮਤਿ ਆਵੈ ॥ ਤਾਂ ਕਾਮਣਿ ਕੰਤੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥ ੩ ॥ ਕਹਤੁ ਨਾਨਕੁ ਭੈ ਭਾਵ ਕਾ ਕਰੇ ਸੀਗਾਰੁ ॥ ਸਦ ਹੀ ਸੇਜੈ ਰਵੈ ਭਤਾਰੁ ॥੪॥੨੭॥

آسا محلا پھلا شبد (٢٧)

(پرماتما جي پراپتيءَ لاءِ ڀؤ ۽ ڀاؤ ضروري.)

(١) پيوڪڙي ڌن کري اياڻي - تس شهه کي مئي
سار نه ڄاڻي

ارٿ :- مان پيڪي يعني هن لوڪ ۾ وڏي مورک آهيان، جو مان پنهنجي ڪنوت جو قدر نه ٿي ڄاڻان. [پيوڪڙي = پيڪو يعني هي لوڪ؛ سار = قدر.]

شهه ميرا ايڪ دوجا نهي ڪوئي - ندر ڪري
ميلاوا هوئي (١ ڪ رهاءُ)

ارٿ :- منهنجو ڪنوت هڪڙوئي آهي. ٻيو ڪو ڪونهي. جڏهين هو ڪرپا درشٽي ڪري ٿو، تڏهين ساڻس ميلاپ ٿئي ٿو.

(٢) ساهُرڙي ڌن ساچُ پڇاڻيا - سهج سڀاءِ اپڻا پرُ ڄاڻيا

ارٿ :- جا استري ساهري يعني پرلوڪ جي سک واسطي سچ کي سڃاڻي ٿي، سا سهج سڀاءَ پنهنجي پتيءَ کي ڄاڻي ٿي.

(٣) گور پرسادي ائسي مت آوي - تان ڪامڻ ڪنتي
من ڀاوي

ارٿ :- مي پائي ا جنهن استري موهي داس ڪري (سڀ ستوڪر آڌڪ گڻن سان) سينگار ڪري ٿي، تنهن موه ٻڌار جي سيجا ماڻي ٿي. [ڪامڻ = استري.]

تنهِ ناڪ ڪمتي مَن ڀاوئ - چوڙ وڏائي آپڻي
خصمُ سماوئ. (اِڪ رهاءُ).

ارٿ :- گورو صاحب فرمائين ٿا تہ انهيءَ معوني موه ٻهمڪي ٻتيءَ ڪي پسند ٿوي ٿي ۽ موهي تياگي منهنجي لولين ٿي وڃي ٿي. [ڪس = گڏوٺ، ٻتي.]

سامي صاحب فرمايو آهي تہ :-

ڪِرتن جي ڪسي، ڀرين ٻُرجي ڪتي پالهنجي
لائي ليڙ نيڙن سان، اُوڏيا ڪِنهِ چِري
ڪُنجي پالهنجي کهُر جي، ساري هٿ ڏني
سامي رَس پئي، ٿي سُهاڳڻ شهُ جي.

ارٿ :- مون ڀرا گڻ ڪ ٻان آمن ٻرهتيءَ ديا پالي موسڪي پسند ڪيو. مُن موسڪي اُوديا روبي لنهه ماں سحاگم ڪيو ۽ مون ٿي ديا درشتي ڪري منهنجون اندر جون اکيون کوليون. ٻوءِ مون آتم گيان جو مرو حکيو ۽ ٻتيءَ جي سهاڳڻ ٿيس. [ڪرتن جي ڪسي = ٻدا عمال ۽ رس پئي = آتم گيان جو مرو حکيم ۽ شهہ = پتي.]

ٻوري ٻئي هنڌ فرمايو الن تہ :-

ٻرين هٿ رکي، نماڻي نهالُ ڪي
پرچي ڪيائين پالهنجي، سهاڳڻ سڪي
آتم رَس چکي، سامي ٿڌو لنڌو لعلُ ٿي.

ارٿ :- انهيءَ پرڪار مان ڪيئن گهوٽ کي پياري لڳنديس؟ منهنجو گهوٽ ته جاڳي ٿو، پر مان ساري رات سمهي رهان ٿي.

(٢) آس پياسي سيجئي آوان - آگي شهه ڀاوان ڪه نه ڀاوان

ارٿ :- جيتوڻيڪ مان چاهه رکي سندس سيجا وٽ اچان ٿي پر پوءِ مونکي گهوٽ الاجي ڀانئين يا نه ڀانئين.

ڪيا جانا ڪيا هوئگا ري مائي - هر درسن بن رهن نه جائي (اِڪ رهاءُ)

ارٿ :- ري مائي! مونکي نه خبر ٿي ڪانه ٿي پوي ته منهنجو ڪهڙو حال ٿيندو! مان ته هريءَ جي درسن کانسواءِ رهي نه ٿي سگهان.

(٣) پريم نه چاکيا ميري تس نه بجهاني - گئيا سُ جوبن ڌن پڇتاني

ارٿ :- مون پريم جو رس ڪونه چکيو آهي، تنهنڪري منهنجي ترشنا (دنيوي پدارٿن لاءِ) بجهي ڪانه ويئي آهي. منهنجي جواني هلي ويئي، تنهنڪري مان (استري) پڇتايان ٿي. [ڌن == استري.]

اجئي سُ جاگئُ آس پياسي - ڀئي لي اُداسي رهئُ نراسي (اِڪ رهاءُ)

ارٿ :- هينئر مان ملڻ جي چاهه رکي جاڳان ٿي ۽ اداسين ٿي سنسار کان نراس رهان ٿي.

(٤) هؤمئي کوءِ ڪري سينگار - تئُ ڪامڻِ سيجئي روئي ڀتار

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਇਕ ਨ ਭਰੀਆ ਗੁਣ ਕਰਿ ਧੋਵਾ ॥ ਮੇਰਾ ਸਹੁ ਜਾਗੈ ਹਉ ਨਿਸਿ ਭਰਿ ਸੋਵਾ ॥ ੧ ॥ ਇਉ ਕਿਉ ਕੰਤ ਪਿਆਰੀ ਹੋਵਾ ॥ ਸਹੁ ਜਾਗੈ ਹਉ ਨਿਸ ਭਰਿ ਸੋਵਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਆਸ ਪਿਆਸੀ ਸੇਜੈ ਆਵਾ ॥ ਆਗੈ ਸਹ ਭਾਵਾ ਕਿ ਨ ਭਾਵਾ ॥ ੨ ॥ ਕਿਆ ਜਾਨਾ ਕਿਆ ਹੋਇਗਾ ਰੀ ਮਾਈ ॥ ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਬਿਨੁ ਰਹਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਪ੍ਰੇਮੁ ਨ ਚਾਖਿਆ ਮੇਰੀ ਤਿਸ ਨ ਬੁਝਾਨੀ ॥ ਗਇਆ ਸੁ ਜੋਬਨੁ ਧਨ ਪਛੁਤਾਨੀ ॥ ੩ ॥ ਅਜੈ ਸੁ ਜਾਗਉ ਆਸ ਪਿਆਸੀ ॥ ਭਈਲੇ ਉਦਾਸੀ ਰਹਉ ਨਿਰਾਸੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਹਉਮੈ ਖੋਇ ਕਰੇ ਸੀਗਾਰੁ ॥ ਤਉ ਕਾਮਣਿ ਸੇਜੈ ਰਵੈ ਭਤਾਰੁ ॥ ੪ ॥ ਤਉ ਨਾਨਕ ਕੰਤੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥ ਛੋਡਿ ਵਡਾਈ ਅਪਣੇ ਖਸਮ ਸਮਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ੨੬ ॥

آسا محلا پہلا شبد (۲٦)

اِس شبد وچ گورو صاحب پاٹھکی استری سمجھ کے آتما کی کھوٹ جاگی سبھ ہے ستکو حال بتائیں گا.

(۱) اِک نہ بھریا گُن کر دھوواں - میرا شوہ جاگے ہَو نِس بھر سوواں

ارتھ:- میں مکڑی اوگن ساں بھری ہوئی آں، جو کدوں گُن ساں اُس پاپ کی دھوئی ستھ کریاں (مطلب نہ موں نہ اگتے پاپ آس). میں توہی نہ جاگی تو، ہر میں ساری رات ستی رہاں ہی (مطلب سہ میں تو ہی سدا جاگدا آہی، ہر میں اودیا روپی نیند مہ ساری سوں وجاں ہی).

اِنج کنت پیاری ہوواں - شوہ جاگے ہَو نس بھر سوواں (اک رہاؤ)

ارٿ :- هي ڀائي! وديا جو ويچار تڏهين سڦلو آهي، جڏهين وديا ٻين جي ڀلي لاءِ ڪم اچي؛ تيرٿ واسي ٿي سچو تڏهين ٿجي ٿو، جڏهين پنجن ڪام آدڪن کي سڌو يعني وس ڪجي ٿو. [راسي == راس يا سڌو ڪرڻ، وس ڪرڻ.]

گهنگهرو واڄئي جي من لاڳئي - تئہ جم ڪها ڪري
مو سئہ آگئي (اِڪ رهاءُ)

ارٿ :- هي ڀائي! گهنگرن جو وڄائڻ يعني نچڻ تڏهين سڦلو آهي، جڏهين من هريءَ سان لڳي؛ پوءِ جم پرلوڪ ۾ مون سان ڇا ڪري سگهندو؟ [آگئي == اڳي پرلوڪ ۾.]

(۲) آس نراسي تئہ سنياسي - جان جت جوگي تان ڪائيا ڀوڳي

ارٿ :- جڏهين هي جيو آسا کان نراس رهي ٿو، تڏهين سچو سنياسي ٿئي ٿو. جڏهين جوگي جت ڌاري ٿو، تڏهين ڪايا ماڻي ٿو (مطلب تہ آتم آنند حاصل ڪري ٿو).

(۳) دئيا دگمبر ديهہ بيچاري - آپ مرئي اورا نهہ ماري

ارٿ :- جيڪو پنهنجي ديهہ ۾ ديا جو ويچار ڪري ٿو، سوئي سچو دگمبر آهي. هو پاڻ ماري ٿو يعني پنهنجو آپا ڀاو ناس ڪري ٿو، پر ٻين کي نہ ٿو ستائي. [دگنبر == دِگہ == دشا + انبر == ڪپڙا، يعني طرفن کي ئي ڪپڙو سمجهندڙ يعني اُگهاڙو رهندڙ.]

(۴) ايڪ ٿون هور ويس ٻهتيرئي - نانڪ جاڻئي چوج نہ تيري.

ارٿ :- صاحب پرڀوءَ کي سنمکہ ٿي چون ٿا تہ ”هي پرڀو! تون هڪڙو ئي آهين، پر تنهنجا ويس گهڻا آهن. مان تنهنجا عجيب کيل جاڻي نہ ٿو سگهان.“ [چوج == عجيب کيل.]

[illegible] سمجھو [illegible] سدا نیو آسی،
[illegible] جو روپ آسی۔

(۲) [illegible] کوڑ ملیا پکت دروائی

[illegible] دروائی،
[illegible] آسی، سوالاں [illegible]
[illegible]

(۳) سکاں [illegible] آوے [illegible] من دووے۔

[illegible] تولو
[illegible] دلی نو۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਚਉਪਦੇ

ਵਿਦਿਆ ਵੀਚਾਰੀ ਤਾਂ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ॥ ਜਾਂ ਪੰਚ ਰਾਸੀ ਤਾਂ ਤੀਰਥ ਵਾਸੀ ॥ ੧ ॥ ਘੁੰਘਰੂ ਵਾਜੈ ਜੇ ਮਨੁ ਲਾਗੈ ॥ ਤਉ ਜਮੁ ਕਹਾ ਕਰੇ ਮੋ ਸਿਉ ਆਗੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਆਸ ਨਿਰਾਸੀ ਤਉ ਸੰਨਿਆਸੀ ॥ ਜਾਂ ਜਤੁ ਜੋਗੀ ਤਾਂ ਕਾਇਆ ਭੋਗੀ ॥ ੨ ॥ ਦਇਆ ਦਿਗੰਬਰੁ ਦੇਹ ਬੀਚਾਰੀ ॥ ਆਪਿ ਮਰੈ ਅਵਰਾ ਨਹ ਮਾਰੀ ॥ ੩ ॥ ਏਕੁ ਤੂ ਹੋਰਿ ਵੇਸ ਬਹੁਤੇਰੇ ॥ ਨਾਨਕੁ ਜਾਣੈ ਚੋਜ ਨ ਤੇਰੇ ॥੪॥੨੫॥

آسا محلہ پہلا چوپدے شبد (۲۵)

اتانکا [illegible] کی
[illegible] کیترا بیکر
[illegible] بیکر دی
[illegible] شبد وچاراں
[illegible]

(۱) [illegible] واسی تاں
تیرتھ واسی

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਆਪਿ ਕਰੇ ਸਚੁ ਅਲਖ ਅਪਾਰੁ ॥ ਹਉ ਪਾਪੀ ਤੂੰ ਬਖਸਣਹਾਰੁ ॥੧॥ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਵੈ ॥ ਮਨ ਹਠਿ ਕੀਚੈ ਅੰਤਿ ਵਿਗੋਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮਨਮੁਖ ਕੀ ਮਤਿ ਕੂੜ ਵਿਆਪੀ ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਸਿਮਰਣ ਪਾਪਿ ਸੰਤਾਪੀ ॥ ੨ ॥ ਦੁਰਮਤਿ ਤਿਆਗਿ ਲਾਹਾ ਕਿਛੁ ਲੇਵਹੁ ॥ ਜੋ ਉਪਜੈ ਸੋ ਅਲਖ ਅਭੇਵਹੁ ॥ ੩ ॥ ਐਸਾ ਹਮਰਾ ਸਖਾ ਸਹਾਈ ॥ ਗੁਰ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਈ ॥ ੪ ॥ ਸਗਲੀ ਸਉਦੀ ਤੋਟਾ ਆਵੈ ॥ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥ ੫ ॥ ੨੪ ॥

(۲۴) آسا محلا پهلا شبد

(سنهڪم وينتي ۽ پربوڌ.)

(۱) آپِ ڪري سچُ آلکہ اپار - هئُ پاپي تُوں بخشڻ هار

ارٿ :- هي سچا آلکہ اپار! تون پاڻ ئي ڪندڙ آهين. مان پاپي آهيان ۽ تون بخشڻ هار آهين.

تيرا ڀاڻا سڀ ڪڇُ هووي - من هٺِ ڪيچئي انتِ وِگووئي (اِڪ رهاءُ)

ارٿ :- جيڪي ٿئي ٿو، سو سڀ تنهنجي مرضيءَ موجب آهي. جيڪو ڪم من هٺ ڪرڻ سان ڪجي ٿو، سو نيٺ خراب ٿئي ٿو. [وگووئي = خراب ٿئي ٿو، ناس ٿئي ٿو.]

(۲) منمکہ ڪي مت ڪُوڙ وياپي - بِنُ هرِ سمرڻ پاپِ سنتاپي

ارٿ :- هريءَ جي سمرن کانسواءِ منمکن جي بدي ڪوڙ ۾ وياپي رهي آهي ۽ پاپ ڪري دکي ٿي رهي آهي.

(۳) درمتِ تياڳِ لاها ڪڇُ ليوهُ - جو اُپجئي سو آلکہ اڀيوهُ

ارٿ :- هي ڀائي! پنهنجي کوٽي مت ڇڏي ڏيو ۽ نام روپي

تنهنتي راڻيءَ جواب ڏنس تہ:-

”ايڪ ٻُڪ ڏالي کهڻي، ڦنکي نڪتي آهہ

ڦهہ ڦاٽي پيري ڦٽي، اڙ اڙ چڙهس جاهہ.“

ارٿ:- هي رشي! هن جڳت جو اهڙو ورتارو آهي جهڙو ڪنهن وڻ جو، جنهن کي گهڻون ٽاريون موجود هون آهن، جني ايڪ قسم جا پکي اچي وسرام ڪندا آهن، پر پرڀات جو سيٺي لڙي ٻڪڙي جنهن ني ڏسائن پر اڏامي مليا ويندا آهن:

تڏهين رشيءَ ٻيو ترمانڪي راجا جي پريکيا وٺجي تہ اُنجي کهڙي ءِ رتي آهي؟ سو ٻوهہ راجا وٽ ويو ۽ چوائينس تہ:-

”راجا مکہ تي رام ڪهہ، پَل پَل کهڙي کهڙي

سُتُ کايو مرکهہ راڄ لي، پڇو ٺماري مڙهي.“

ارٿ:- هي راجن! تون موڊ مهہ سان رام رام جو. تنهنجي ٻٽ ڪي سنهن ڪاٽي جلد ئي آهي، سو تنهنجي مڙهيءَ ٻهو آهي.

اهو وارتا ٻڌي، راجا کي رتي ماتر بہ ڊکہ ڪونہ ٿيو ۽ رشيءَ کي چيائين تہ:-

تهنا پ ڪيوُن چڏيو، اهان ٻلڪ لهي سوکہ

[illegible] حکت سراءِ ڪا، سڀي مسافر لوکہ.“

[illegible] تنهنجي مسا جلڏي هي جو آيو آهي [illegible] ڪونهي. هيءَ جهان مسافر [illegible] جو مسافرن داسگي آهن.

[illegible] سڀي آرهئي راجا کي آشيرواد ڏيڻ لڳو [illegible] ”[illegible] اوهان سڀي کي، جو ڪرمڪن [illegible] ن رحت ٿي پهنجو آلند [illegible] دوت سڦل ڪريو ڏا.“

آهيان ۽ تنکو هو منهنجو سوامي آهي. پر البت ڪري ئي هيءُ ميل ٿيو آهي. پوءِ انهيءَ شوڪ جو ڪهڙو ڪم؟

تڏهين رشيءَ خيال ڪيو ته داسيءَ کي ڇا موهه ٿيندو؟ ائين ويچاري رشي راڄڪمار جي استريءَ وٽ ويو ۽ وڃي چيائينس :-

"تون سڄڻ ڇا تر سندري، آبلا جوبن وان
ديوي واهن دل ملي، تمرو سري پکوان."

ارٿ :- هي جهر ۽ سندر جوبن وان راڄڪماري! تنهنجي پتيءَ کي ديوتائن جي واهن يعني شينهن ماري ڇڏيو.

اها خبر ٻڌي راڄڪماري ڪنهن به شوڪ کانسواءِ رشيءَ کي هيءُ جواب ڏنو :-

"تپيشا پورب جنم ڪي، ڪيا جانت هي لوڪ
مال ڪرم وس آن هر، اب ٻڌ ڪيهن ويوڪ."

ارٿ :- هي تپيشرا! هي سڀ پورب جنم جي ڪرمن جو ڦل آهي، جو اسين ڀوڳيون ٿا. سنسار جي لوڪن کي انهيءَ جي ڪهڙي ڪل؟ انهن ڪرمن جي ڪري اسان سڀني جو ميلاپ ٿيو هو. هاڻي ٻه ورڇانا ونجوڳ ڪيو آهي ته انجو افسوس ڇاجو ڪرڻ گهرجي؟

اهو ٻڌي رشيءَ سمجهيو ته هيءَ ٻه ته نيٺ پرائي ڪُل جي آهي. ماءُ جنهن جو پٽ مئو هوندو، تنهنکي ضرور ڏاڍو ايندو، تنهنڪري رشي راڻيءَ وٽ ويو ۽ وڃي چيائينس :-

"راڻي تمڪو وپت آت، سٽ کايو مرگهه راڄ
مرني پوچن نا ڪيو، اس مرتڪ کي ڪاڄ."

ارٿ :- هي راڻي! توتي ڏاڍي آپدا آئي آهي. تنهنجي پٽ کي شينهن کائي ڇڏيو آهي. هون انهيءَ ڪري پوچن نه ورتو آهي.

ارٿ:- هي ڀائي! موهہ ۽ ڀرم کي اوهين ڇڏيو. جو ڀريو سريرن ۾ رهي رهيو آهي، تنهنجي سچي نام کي رڌي سان جيبو.

(٢) سچو نام جا نونڌ ڀائي - روويَ پوُت نہ ڪلپيَ مائي

ارٿ:- جڏهين هي پرش ست نام روپي نو خزانا هٿ ڪري ٿو، تڏهين هنجو من روپي پٽ، پدارٿن واسطي نہ ٿو روئي ۽ هنجي ٻڌي روپي ماتا سا بہ نہ ٿي ڪلپي يعني دکي ٿئي.

(٣) ايت موهہ ڏوُبا سنسار - گورمکہ ڪوئي اُتريَ پار

ارٿ:- هن موهہ ڪري سارو سنسار ٻڏو پيو آهي. ڪو گورمکہ آهي، جو ترڻ پار پوي ٿو.

(٤) ايت موهہ ڦر جوُني پاهہ موهي لاگا جم پُر جاهہ

ارٿ:- هن موهہ ڪري جيو جوراسي لکہ جونين ۾ پئجي ٿو. هن موهہ جي ڪري جيو جمپور ۾ وڃي ٿو.

(٥) گور ديکيا لي جپ تپ ڪماهہ - نا موهہ ٽوُٽيَ نا ٿاءِ پاهہ

ارٿ:- هي ڀائي! گوروءَ جي سکيا وٺي اوهين جپ ۽ تپ ڪريو. موهہ ناس ٿيڻ ڪانسواءِ هيءُ جيو سروپ کي ڪين پائي سگهندو.

(٦) ندر ڪري تا ايهہ موهہ جاءِ - نانڪ هرسيتہ رهيَ سماءِ.

ارٿ:- گورو صاحب فرمائين ٿا تہ جڏهين پرماتما مهر جي نظر ڪري ٿو، تڏهين موهہ وڃي ٿو ۽ هي جيو هريءَ سان سمائجي وڃي ٿو.

نوٽ:- هن شبد سان لاڳو پڙهو "نہ موهہ راجا" جي ساکي.

ارٿ :- هي ڀائرا، جهڙي طرح هوا جي ۾ هري پرمانو جو
الڪر - ڀي اٿ آهي، رهي ٿو، سوڪي گمان، ڏيان - سڀ
جڳ ۾ ملي جڳن ٿا. گورو صاحب فرمائن ٿا ته جهڙو
من رام نام سان رتل آهي، سو سهڪشي گورو جي سکيا
ڏنارن وٽان پرائي ڪري ٿو.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਪੰਚਪਦੇ

ਮੋਹੁ ਕੁਟੰਬੁ ਮੋਹੁ ਸਭ ਕਾਰ ॥ ਮੋਹੁ ਤੁਮ ਤਜਹੁ ਸਗਲ ਵੇਕਾਰ॥੧॥
ਮੋਹੁ ਅਰੁ ਭਰਮ ਤਜਹੁ ਤੁਮ ਬੀਰ ॥ ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੇ ਰਵੈ ਸਰੀਰ
॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਜਾ ਨਵਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥ ਰੋਵੈ ਪੂਤੁ
ਨ ਕਲਪੈ ਮਾਈ ॥ ੨ ॥ ਏਤੁ ਮੋਹਿ ਡੂਬਾ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਕੋਈ ਉਤਰੈ ਪਾਰਿ ॥ ਏਤੁ ਮੋਹਿ ਫਿਰਿ ਜੂਨੀ ਪਾਹਿ ॥ ਮੋਹੇ ਲਾਗਾ
ਜਮਪੁਰਿ ਜਾਹਿ ॥ ੪ ॥ ਗੁਰ ਦੀਖਿਆ ਲੇ ਜਪੁ ਤਪੁ ਕਮਾਹਿ ॥
ਨਾ ਮੋਹੁ ਤੂਟੈ ਨਾ ਥਾਇ ਪਾਹਿ ॥ ੫ ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾਂ ਏਹੁ ਮੋਹੁ
ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥ ੬ ॥ ੨੩ ॥

آتانڪا :- هي شبد سچي پاتشاهه سري گورو
نانڪ ديو جن پنهنجي پٽ جي حوالي جي ٿيڻ واقت
گهر جي ڀاتين کي پرڀوڌ ڪرڻ لاءِ اچاريو :-

آسا محلا پهلا پنج پدي شبد (٢٣)

(١) موهه ڪٽنب موهه سڀ ڪار - موهه تم تجهه سگل ويڪار
ارٿ :- هي ڀائي! ڪٽنب جو موهه ڇڏيو ۽ سڀ ڪار
جو موهه ڇڏيو. موهه، جو سڀني وڪارن جو روپ آهي، سو
اوس ڇڏيو. [موهه = جو جي اها حالت، جهڙڪري پدارٿن
۽ سنسار ڀوڳن کي سچو سمجهي جو انهن جي پٺيان هجي ٿو.]
موهه اَرُ ڀرم تجهه تم بير - ساچ نام رِدي رَوي سرير
(اڪ رهاءِ)

(٢) سامُ بري گهِ واسُ نہ ديوئي، پِرسمُ ملڻ نہ ديئہ بري
سَکي ساجني کي ڌَمُ چرڻ سريوُ، ہرِ گور ڪرپا
تي ندرِ ڌري

ارٿ:- اوديا روپي سس ٻچڙي آهي، جو جو هو گهر ۾ رهڻ يعني انترمکہ ٿي رهڻ نہ ٿي ڏئي ۽ پرين پرماتما سان ملڻ نہ ٿي ڏئي تنهنڪري ٻچڙي آهي. جڏهين مان سکين ۽ ساجنن يعني سنتن جي چرنن جي سيوا ڪئي، تڏهين هري پرماتما گوروءَ جي ڪرپا سان مونتي مهرجي نظر ڌاري.

(٣) آپُ بيچارِ مارِ مَنُ ديکيا، تُم سا ميت نہ اوَرُ ڪوئي
جِئہ تُون راکهہِ تُو هي رهڻا، دُکُ سُکُ ديوهہ ڪرهہ سوئي

ارٿ:- هي پريو! جڏهين من ماري يعني ايڪاگر ڪري پاڻ سان ويچار ڪيم، تڏهين ڏٺم تہ تو جهڙو متر ٻيو ڪوبہ ڪونهي. جئن تون مونکي رکين ٿو، تيئن مان وهان ٿو. جو دک سک مونکي ڏين ٿو، سو پاڻو ٻچي اهو مان قبول ڪريان ٿو.

(٤) آسا منشا دوئُو بناست، ترهہ گُڻ آس نِراس بِئي
تُريئا وستا گورمکہ پائيئي، سنت سيا ڪي اوٽ لِئي

ارٿ:- مون آسا منشا ٻنهي کي ناس ڪري ڇڏيو آهي، جو جو تن گڻن روپي آس جي ڪري هي جيو نراس ٿئي ٿو. سنتن جي سڀا جي اوٽ وٺي گورمکہ تريا اوستا پائي ٿو يعني آتمر پد گرهڻ ڪري ٿو.

(٥) گيانُ ڌِيانُ سگلي سڀ جپ تپ، جس هرِ هردي
آلکہ آپيوا
نانڪ رامُ نامِ مَنُ راتا، گورمتِ پائي سهج شيوا.

ਭਈ ॥ ਤੁਰੀਆ ਵਸਥਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਸੰਤ ਸਭਾ ਕੀ ਓਟ ਲਹੀ ॥ ੪ ॥ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਸਗਲੇ ਸਭਿ ਜਪ ਤਪ ਜਿਸ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ ॥ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਏ ਸਹਜ ਸੇਵਾ ॥ ੫ ॥ ੨੨ ॥

اُتھانکا :- اک دفعہ اک بھگت ستی گورو نانک دیو جی وَل آیو تے پچھن لگا مہاراج! اکتھی کیتن دا پھل کی سکھدی؟ ستی گورو صاحب دیتا ن سدر شبد اُچاریا :-

آسا محلا پہلا شبد (۲۲)

(۱) تاپ کاکر دیہہ دھای ، اُچھی نسیئے دکھ پائی

اُہ جگ ساگر دتر کتھہ ترئیے ، بن ہرگور پار نہ پائی

ارتھ :- ہی پیارا ، میرے دیہی دا کتھی گا گور واسئی آہی ، سا دکھی آہی ، جد اجہہ مرن جی حکم دکھ سہی نی . میرے سمسار ساگر ، جو بہا کٹھن آہی ، اس کتھن دری لگوہی ؟ ہری روپ گورو دا ساہاں ہی سمسار ساگر دری پار نہ پئو .

تُجھ بن اور نہ کوئی میری پیاری ، تُجھ بن اورُ نہ کوہ ہری

سربی رنگی روپی توں ہی ، تس بخشی جس ندر کری (اک رہاؤ)

ارتھ :- ہی مہدھیا پیارا ہریا تو کاسواہ ہور کو کوہی . ہی ہری ا تو کاسواہ ہور کو کوہی . سبھی رنگ تے روپ ہر توں ہی آہس . جنھوں ہی مہاکمی مہر جی نظر کریں تو ، سبھی ہی توں بخشس تو .

(٤) پنڊت پڙهه وکاڻهه ويد - انتر وست نه جاڻهه ڀيد
گور بن سوجهي ٻوجهه نه هوءِ - ساچا رو رهيا ڀرپ سوءِ

ارٿ:- پنڊت چار ويد پڙهن ٿا ۽ انهن جا واکيان به ڪن ٿا، پر جا اندر ۾ سار وستو (پرماتما) آهي، تنهن جي انت کي نه ٿا جاڻن. گورو جي سوجهي ڏيڻ کانسواءِ هن جيو کي ڪا ٻوجهه نه ٿي ٿئي، جيتوڻيڪ سچو پريو ته سڀني ۾ سمايو پيو آهي.

(٥) ڪيا هئو آکان آکه وکاڻي - تون آپي جاڻهه سرب وڏاڻي
ناڻڪ ايڪو در ديباڻ - گورمکه ساچ تهان گد راڻ.

ارٿ:- گورو صاحب ونتي ڪري چون ٿا ته "هي پريو! جا مان چوان ۽ ڇا ڪهڙي استت ڪريان؟ هي سڀني کان وڏا اسچرج روپ پرماتما تون سڀ ڪجهه ڄاڻين ٿو. هڪڙوئي آهي ست سنگ روپي در ۽ دربار، جنهن ۾ سچن گورمکن جو گذران آهي." [گد راڻ = گذران.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਕਾਚੀ ਗਾਗਰਿ ਦੇਹ ਦੁਹੇਲੀ ਉਪਜੈ ਬਿਨਸੈ ਦੁਖੁ ਪਾਈ ॥ ਇਹੁ ਜਗੁ ਸਾਗਰੁ ਦੁਤਰੁ ਕਿਉ ਤਰੀਐ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਰ ਪਾਰਿ ਨ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ਹਰੇ ॥ ਸਰਬੀ ਰੰਗੀ ਰੂਪੀ ਤੂੰ ਹੈ ਤਿਸੁ ਬਖ਼ਸ਼ੇ ਜਿਸੁ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਾਸੁ ਬੁਰੀ ਘਰਿ ਵਾਸੁ ਨ ਦੇਵੈ ਪਿਰ ਸਿਉ ਮਿਲਣ ਨ ਦੇਇ ਬੁਰੀ ॥ ਸਖੀ ਸਾਜਨੀ ਕੇ ਹਉ ਚਰਣ ਸਰੇਵਉ ਹਰਿ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਨਦਰਿ ਧਰੀ ॥ ੨॥ ਆਪੁ ਬੀਚਾਰਿ ਮਾਰਿ ਮਨੁ ਦੇਖਿਆ ਤੁਮਸਾ ਮੀਤੁ ਨ ਅਵਰੁ ਕੋਈ ॥ ਜਿਉ ਤੂੰ ਰਾਖਹਿ ਤਿਵਹੀ ਰਹਣਾ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਦੇਵਹਿ ਕਰਹਿ ਸੋਈ ॥ ੩ ॥ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਦੋਊ ਬਿਨਾਸਤ ਤ੍ਰਿਹੁ ਗੁਣ ਆਸ ਨਿਰਾਸ

جن سو ساهبُ تن ڦُن ڪوئي - تِس بِن دوجا اَوَرُ نه ڪوئي

ارٿ:- جيڪو گورمک آهي، سوئي سيوڪ آهي، داس آهي، ڀڳت جن آهي ۽ ٺاڪر جو داس آهي. هو سمجهي ٿو ته جهڙو پرماتما هي سرشٽي بڻائي آهي، تيئن ئي ورِي لَئي ڪَٺي آهي. اهڙي سمرٿ پرڀوءَ کانسواءِ ٻيو ڪو ڪونهي.

سچُ نامُ گُرُ شبدِ ويچارِ - گُرمکه ساچي دربارِ
(١ رهاءُ)

ارٿ:- جيڪو گورمک آهي، سو سچي نام ۽ گوروءَ جي شبد جو ويچار ڪري ٿو ۽ سچي پرماتما جي دربار ۾ سچو رهي ٿو.

(٢) سچا عرضُ سچي ارداس - مهلي خصمُ سُڻي شاباس

سچي تخت بُلاوي سوءِ - دي وڏيائي ڪري من هوءِ

ارٿ:- پرماتما گورمک جو سچو عرض ۽ سچي ارداس ٻڌي کيس شاباس ڏئي ٿو. هن کي سچي تخت تي سڏي سڀني اڳيان گورائي ٿو ۽ هن کي اها وڏائي ڏئي ٿو جو جيڪي هو (گورمک) ڪري ٿو، سو ٿئي ٿو.

(٣) تيرا تاڻُ تُون دين دئيال - گُر ڪي شبد سچ نيشاڻ

منني حڪم من ڀڳت داءِ - سچ نيشاڻي ٺاڪ نه پاءِ

ارٿ:- (گورمک هن ريت ارداس ڪري ٿو):- هي پرڀو! تو ئي اسانکي ٻل آهي ۽ تون ئي اسانجو آسرو آهين. گوروءَ جو شبد ئي اسانجي لاءِ سچو پروانو آهي. هي پرڀو! جيڪو تنهنجو حڪم مڃي ٿو، سوئي پرسن ٿئي ٿو. جنهنکي سچو پروانو مليل آهي، تنهنکي ڪوبه سچي جي درٻار کان روڪي نه ٿو سگهي.

(٥) آچاري نهي جيتيا جاء .. پاٺ پڙهيءَ نهي قيمت پاء
آشٽ دسي چهه ڀيد نه پائيا - نانڪ ستگور برهم ڏکائيا.

ارٿ :- هي برهمڻ ! نام جيڻ کانسواءِ ٻين ڪريائن سان
پرميسور هٿ اچي نٿو سگهي. پاٺن پڙهڻ سان منجهي قيمت پاتي
نه ٿي وڃي (مطلب ته منجهو پورو گمان پراپت ٿي نه ٿو سگهي).
منجهو انت ارڙهن پرانن ۽ ڇهن ويدن جي پاٺڪن به نه پاتو آهي.
گورو صاحب فرمائين ٿا نه ستگوروئي برهم جو درسن ڪرائين ٿا.

ੴਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਸੇਵਕੁ ਦਾਸੁ ਭਗਤੁ ਜਨੁ ਸੋਈ ॥ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਦਾਸੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਈ ॥ ਜਿਨਿ ਸਿਰਿ ਸਾਜੀ ਤਿਨਿ ਫੁਨਿ ਗੋਈ ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥ ੧ ॥ ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੇ ਸਾਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਾਚਾ ਅਰਜੁ ਸਚੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਮਹਲੀ ਖਸਮੁ ਸੁਣੇ ਸਾਬਾਸਿ ॥ ਸਚੈ ਤਖ਼ਤਿ ਬੁਲਾਵੈ ਸੋਇ ॥ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥ ਤੇਰਾ ਤਾਣੁ ਤੂੰ ਹੈ ਦੀਬਾਣੁ ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸਚੁ ਨੀਸ਼ਾਣੁ ॥ ਮੰਨੇ ਹੁਕਮੁ ਸੁ ਪਰਗਟੁ ਜਾਇ॥ ਸਚੁ ਨੀਸ਼ਾਣੈ ਠਾਕ ਨ ਪਾਇ ॥ ੩ ॥ ਪੰਡਿਤ ਪੜਹਿ ਵਖਾਣਹਿ ਵੇਦੁ ॥ ਅੰਤਰਿ ਵਸਤੁ ਨ ਜਾਣਹਿ ਭੇਦੁ ॥ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਸੋਝੀ ਬੂਝ ਨ ਹੋਇ ॥ ਸਾਚਾ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ॥੪॥ ਕਿਆ ਹਉ ਆਖਾਂ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀ ॥ ਤੂੰ ਆਪੇ ਜਾਣਹਿ ਸਰਬ ਵਿਡਾਣੀ ॥ ਨਾਨਕ ਏਕੋ ਦਰੁ ਦੀਬਾਣੁ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੁ ਤਹਾ ਗੁਦਰਾਣੁ ॥ ੫ ॥ ੨੧ ॥

آسا محلا پهلا شبد (٢١)

(گورمکھ جي آوستا.)

(١) شيوڪ داس ڀڳت جن سوئي - ٺاڪر ڪا داس
گورمکھ هوئي

ارت :- مي ٻانڊا ! انهيءَ طرح ٻارنرم جو وچار ڪر، جو سچو نام ئي تنهنجي ٻنرتاڳي ٿئي، سچو نام ئي تنهنجي وديا ٿئي ۽ سچو نام ئي تنهنجي سيالب ۽ شب ڪرم ٿين.

(۲) ٻاهر جنيئو جيسر جوت هئي نال، ڌوتي ٽڪا نام سمال

ائٿي اوٿي نيهب نال - ورڻ نا وي دو ر ڪرم نه ڀال

ارت :- هي برهمڻ ! ٻاهريون جنيئو تيسين توسان سنگر آهي، جيسين تو ۾ جوت آهي يعني جيسين تون جيئرو آهين، (سو ٻاهر جو بدرو سو جنڌي تون نام کي ياد ڪر). نام کي ياد ڪرڻ ئي تنهنجي ڌوتي ۽ ٽلڪ ڪر، اهو نام توسان هن لوڪ توڙي پرلوڪ ۾ سنهندو، نام کانسواءِ ٻيو ڪنهن به ڪم نه گهول.

(۳) پوڄا پرير مائيا پرحال - ايڪو ويکهه اور نه ڀال

چيني تت ڪکن دس دئار - مکه پاٺ پڙهي بيچار

ارت :- هي برهمڻ ! لاڪرجي پوڄا ادالي آهي جو من سان پريم ڪر ۽ مايا کي پلي ٻرڪار جلائي ڇڏ (يعني اهو ڏور ڪر). مکڙي پرماتما کي ئي ڏس ۽ ٻئي ڪنهن ديوي ديوتا کي نه گهول. جنڪو هرڪو جو نام مکه سان اچاري ٿو ۽ انهي وچار ڪري ٿو، سو ارروپ پرماتما کي ڏهين دئار ۾ ڏسي ٿو.

(۴) ٻوڄن ڏ ٻ مر ٻو ڀاڳي - ٻاهرو آراچب چور ڌ لاڳي

نا ڪ لاٽ جاڳي ٻرپ ايڪ - ٻوڄهي ترهر آنت بيبيڪ

ـ : ي ؍ هڻ ! ٻرٻر رو ٻي وچن ڪري ٻرم ۽ ٻو ... سگوري روٻي سگهان ۽ راڪا آهي، تني ... ي ر ڏ لمس. هڪ برٻو ۽ جي لاچاڙ ئي ... ڪر ۽ ويڪ دئاران ٻنهنجي مردي ۾ ٻار ٻرم ي ...

ਜਿਚਰੁ ਜੋਤਿ ਹੈ ਨਾਲਿ ॥ ਧੋਤੀ ਟਿਕਾ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥ ਐਥੈ ਓਥੈ ਨਿਬਹੀ ਨਾਲਿ ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਹੋਰਿ ਕਰਮ ਨ ਭਾਲਿ ॥੨॥ ਪੂਜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਮਾਇਆ ਪਰਜਾਲਿ ॥ ਏਕੋ ਵੇਖਹੁ ਅਵਰੁ ਨ ਭਾਲਿ ॥ ਚੀਨੈ ਤਤੁ ਗਗਨ ਦਸ ਦੁਆਰ ॥ ਹਰਿ ਮੁਖਿ ਪਾਠ ਪੜੈ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ੩ ॥ ਭੋਜਨ ਭਾਉ ਭਰਮੁ ਭਉ ਭਾਗੈ ॥ ਪਾਹਰੂ ਅਰਾਛਬਿ ਚੋਰੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥ ਤਿਲਕੁ ਲਿਲਾਟਿ ਜਾਣੈ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ॥ ਬੂਝੈ ਬ੍ਰਹਮੁ ਅੰਤਰਿ ਬਿਬੇਕੁ ॥ ੪ ॥ ਆਚਾਰੀ ਨਹੀ ਜੀਤਿਆ ਜਾਇ ॥ ਪਾਠ ਪੜੈ ਨਹੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇ ॥ ਅਸ਼ਟ ਦਸੀ ਚਹੁ ਭੇਦੁ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥ ੫ ॥ ੨੦ ॥

آسا محلا پهلا شبد (٢٠)

اُٿانڪا :- هڪ دفعي هڪ برهمڻ سري گورو نانڪ ديو جن وٽ آيو ۽ اچي پنهنجي ورڻ جي وڏائي ڪرڻ لڳو تہ برهمڻ سڀني کان اُتم آهن . تنهنتي صاحبن برهمڻ کي هن سندر شبد دوارا اُپديش ڏنو :-

(١) ڪائيا بِرهما مَنُ هيِ ڌوتي - گيانُ جنيئُو ڌِيانُ ڪُسَ پاتي

هرناما جسُ جاچئُ ناءُ - گور پرسادي برهم سماءُ

ارٿ :- انهنکي من برهم روپ آهي ، جنهن ڪايا روپي پوتي جي ڌوتو آهي يعني پاپن کان نورت ڪيو آهي ۽ اُنهن گيان روپي جنيو پاتو آهي ۽ ڌيان روپي ڪاهہ جا ڇلا ٻڌا آهن . هي برهمڻ ! تون بہ هري نام جو جس گوروءَ کان گهر ۽ گوروءَ جي ڪرپا سان برهم ۾ سمائجي وڃ .

پاندي اَئسا برهم بيچار

نامي سُچہ ناموُ پڙهہ - نامي چاجہ آچار (اِڪ رهاءُ)

ارتھ :- گورو جو سبد، باغ جو وٹ کر، انکی مردی روہی حکمی وس م ہوکر - بریم جو اٹلی کس دی. اوتوں سمی دلی م دے نام جو قل لگی تو، پر سب کرمں کاں سواہ نام روہی قل کٹھ ملسو؟

(۳) دیتی دیشرتمی سب تیری، وٹشیوا قل کسی ناہی
دکھ سکھ پڑاتیرا ہووے، وٹ ناہی جیٹھ رہی ناہی

ارتھ :- ہی پربھو! جدکی جد آمں، سی سب سمجھا آمں، پر سد ا کاسواہ کجمکی ہ نام روہی قل ، تو ملی. دکھ سکھ سمجھی حکم موجب ملی تو. نام کاسواہ سچی جوب ر ئی براپت تئی.

(۴) مت وچ مرٹ جیہ ط دہ کتا، دا دیوان تا
حکت تاہی

کہی ناک دمالی دمتاں، جہ پاوے تھ راکر تہی.

ارتھ :- ستگورں جی ب موجب ملی جمٹن ، مرٹ ستل تئی تو، ر ر مرن جمٹن کوڑی کر جو آمی؟ (مطلب تر ستل آمی). جی ستگورں جی سدا داسل کرٹ کاسواہ جمتاں ر اہ ادہ گہ آمی گورو صاحب وہمی کری جوں تا تر "می ، دا دں جدوں کی جمٹر رکس تو جمی ہوکی دلس، جی مہ لحی ، کر (دہ جہ ملاں سمجھی لی وس م آمداں).

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਕਾਇਆਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮਨੁ ਹੈ ਧੋਤੀ ॥ ਗਿਆਨ ਜਨੇਊ ਧਿਆਨ ਕੁਸ ਪਾਤੀ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਜਸੁ ਜਾਚਉ ਨਾਉ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮਿ ਸਮਾਉ ॥ ੧ ॥ ਪਾਂਡੇ ਐਸਾ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਨਾਮੇ ਸੁਚਿ ਨਾਮੋ ਪੜਉ ਨਾਮੇ ਚਜੁ ਆਚਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਬਾਹਰਿ ਜਨੇਊ

ਜੁਗਤਿ ਨਾਹੀ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਜੀਵਾਲੇ ਜੀਆ ਜਹ ਭਾਵੈ ਤਹ ਰਾਖੁ ਤੁਹੀ ॥ ੫ ॥ ੧੯ ॥

آسا محلا پهلا شبد (١٩)

(نام کانسواءِ مانکا ديهي نسقل آهي.)

(١) ڏڌ ٻنُ ڌينُ، پنکر ٻنُ پنکي، جل ٻنُ اُتڀجر ڪامِ ناهي

ڪِيا سُلطانُ سلامُ وِهوڻا، انڌي ڪوٺي تيرا نامُ ناهي

ارٿ:- جئن کير کانسواءِ ڳانءِ، ٻڙن کانسواءِ پکي، جل کانسواءِ کيتي، ۽ جيئن بادشاهه جنهنکي کو سلام کون ڪري، اهي سڀ ڪنهن به ڪم جا نه آهن، تئن جنهن هردي روپي ڪوٺيءَ ۾ هي پرڀو! تنهنجو نام نه آهي، سا انڌي ڪوٺي آهي (مطلب ته اُها ديهي ويرٿ آهي).

ڪي وِسرهِ ڏکُ ٻهتا لاڳئ — ڏکُ لاڳئ تون وِسرُ ناهي (١ رهاءُ)

ارٿ:- تون مونکان ڇو ٿو وسرين، تنهنجي وسرڻ ڪري مونکي گهڻو ڏک لڳي ٿو. هي سوامي! ڀلي ڏک لڳي ته لڳي، پر تون ڀُل مونکان نه وسرين!

(٢) اَکي انڌ، جيڀ رس ناهي، ڪَني پَوڻ نه واڄئ

چرڻي چلئ پجوُتا آگئ، وِڻُ شيوا ڦل لاڳي

ارٿ:- (جڏهين هي سرير ٻڍو ٿئي ٿو، تڏهن) اکيون انڌيون ٿيون ٿيون؛ جيڀ ۾ سواد ڪونه ٿو رهي، ڪنن سان نه ٿو ٻڌجي؛ جڏهين کو اڳيان ڪڙي هلي ٿو، تڏهين هلي سگهجي ٿو. هي واهگورو! تنهنجي شيوا کانسواءِ اهي ڦل جيو کي ملن ٿا.

(٣) اَکر ٻرکر باغ ڀُئه چوکي، سنچت ڀاءُ ڪريهي

سڀنا ڦلُ لاگئ نامُ ايڪو، ٻنُ ڪرما ڪئسي ليهي

سکتی ہو ۔ ہمنی نوں تسیں تاں سنل ماں باہار وچاں! گورو صاحب جوں ناں ر "ہی ہریوا سمجھنی ہے اما وسنی آمی نہ سمجھنی جند جاں سب سمجھنی اگیں آمی (مطلب جوڑو جی تیڑو، توکی داخ ارساں تو)۔"

(۳) جا تون دیہہ جوی تیاداں ر ۔ در کہ بخشش دہ دیتاں ۔
جا تد پاویں تا درمت جاہ ۔ گیان رتن من وسئی آہ
ند رکری تا ستگور ملیۓ ۔ پرگوت نانک بوجل تریۓ۔

ارتھ :۔ ہی ہریوا جدمس توں کرپا کری ہمکو نام دیں تو، تدمس ماں جساں توہ بوہ درگاہ م وچوں جی جاہ ملی تی۔ ہی ہریوا جدمس بوکی وتلی تو، تدمس کوتی مت دل لتی تی۔ گیاں روپی رتن من م ادہی وسی تو۔ گورو صاحب وہنی کری جوں تا ر "ہی ہریوا جدمس توں مہر جی اطر کریں تو، تدمس ستگورو ملی تو، بوہمی جیو جو ساگر ہری پار لتی تو۔"

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਪੰਚਪਦੇ

ਦੁਧ ਬਿਨੁ ਧੇਨੁ ਪੰਖ ਬਿਨੁ ਪੰਖੀ ਜਲ ਬਿਨ ਉਤਭੁਜ ਕਾਮਿ ਨਾਹੀ ॥ ਕਿਆ ਸੁਲਤਾਨੁ ਸਲਾਮ ਵਿਹੂਣਾ ਅੰਧੀ ਕੋਠੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਨਾਹੀ ॥ ੧ ॥ ਕੀ ਵਿਸਰਹਿ ਦੁਖੁ ਬਹੁਤਾ ਲਾਗੈ ॥ ਦੁਖੁ ਲਾਗੈ ਤੂੰ ਵਿਸਰੁ ਨਾਹੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਅਖੀ ਅੰਧੁ ਜੀਭ ਰਸੁ ਨਾਹੀ ਕੰਨੀ ਪਵਣੁ ਨ ਵਾਜੈ ॥ ਚਰਣੀ ਚਲੈ ਪਜੂਤਾ ਆਗੈ ਵਿਣੁ ਸੇਵਾ ਫਲ ਲਾਗੇ ॥ ੨ ॥ ਅਖਰ ਬਿਰਖ ਬਾਗ ਭੁਇ ਚੋਖੀ ਸਿੰਚਿਤ ਭਾਉ ਕਰੇਹੀ ॥ ਸਭਨਾ ਫਲੁ ਲਾਗੈ ਨਾਮੁ ਏਕੋ ਬਿਨੁ ਕਰਮਾ ਕੈਸੇ ਲੇਹੀ ॥ ੩ ॥ ਜੇਤੇ ਜੀਅ ਤੇਤੇ ਸਭਿ ਤੇਰੇ ਵਿਣੁ ਸੇਵਾ ਫਲੁ ਕਿਸੈ ਨਾਹੀ ॥ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਭਾਣਾ ਤੇਰਾ ਹੋਵੈ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਜੀਉ ਰਹੈ ਨਾਹੀ ॥ ੪ ॥ ਮਤਿ ਵਿਚਿ ਮਰਣੁ ਜੀਵਣੁ ਹੋਰੁ ਕੈਸਾ ਜਾ ਜੀਵਾ ਤਾਂ

ارٿ:- ڪو پينو ٿي ڀکيا ڪري کائي ٿو. ڪو راجا ٿي پنهنجي راڄ جي آنند ۾ سمائجي رهي ٿو. ڪنهنجو مان ٿئي ٿو ۽ ڪنهنجو اپمان. هي پريو! ڪنهنکي تون ڏاهي ڪيرائين ٿو ۽ ڪنهنکي تون اوچو ڪرين ٿو، پر تون ڏيان سيڻي ٻي ڌرين ٿو. مان ڇڱو سمجهي ڪنهنکي ڏسان؟ تو کان وڏو ٻيو ڪو ٻه ڪونهي.

ميٰ تانْ نامُ تيرا آڌارُ – تُون داتا ڪرڻهارُ ڪرتارُ (۱ رهاءُ)

ارٿ:- مونکي ته تنهنجي نام جوئي آڌار آهي. تون ڪرڻهار ڪرتار منهنجو داتار آهين.

(۲) واٽ نه پاوءُ ويڳا جاءُ – درگهه بئسڻ ناهي ٿانءُ
منِ ڪا آنڌلا مائِيا ڪا ٻنڌ – کِين خراب هووءِ نت ڪنڌ
کاڻ جيوڻ ڪي ٻهتي آس – ليکئِ تيريءَ ساس گراس

ارٿ:- مان ته تنهنجي ڀڳتيءَ روپي واٽ نه ٿو پائي سگهان ۽ ڏنگو وڃان ٿو، جنهنڪري تنهنجي درگاهه ۾ وهڻ جي جاءِ مونکي ڪانه ملندي. مان مايا جي ٻنڌنن ۾ ٻڌجي اگيان ڪري من جو آنڌو آهيان. هي سرير وشين وڪارن ۾ کيڻ ۽ خراب ٿئي ٿو. کائڻ ۽ جيئڻ جي مونکي گهڻي آس آهي. اسانجو ساهه ڪيترو توڙي ڪيڏو تنهنجي حساب ۾ آهي.

(۳) اهرنس آنڌلي ديپڪ ديهه – ٻوجهل ڏوٻت چنت ڪريهه
ڪهه سڻهه جو مانهه ذانءُ – هئه ٻلهاريءَ ڏاڪيءَ جانءُ
نانڪ ايڪ ڪهيءِ آرداس – جيهه پنڊ سڀ تيريءَ پاس

ارٿ:- هي پريو! مون آنڌي اگيانيءَ کي ڏينهن رات
... ان روپي ڏيو ڏي. مان جو ٻوساگر ۾ ٻڏان ٿو، تنهنجي
... سار سنڀال ڪر. هي پريو! جيڪو تنهنجو نام جپي ٿو،

وٺي ٿو. هي ٻڍا! تون اُهڃاڻن ٻري آهين. هي ٻڍا! تون
اُنهن کي ٻراٻر ٿو ٿين. گورو صاحب فرمائين ٿا ته جي گورن
جي سکيا ڏاڍن ڏکي ڏٺو آهي، تن ڏٺو آهي ته سارو
جڳ ملايا يعني اوڏيا ساں حاصل آهي.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਤਿਤੁਕਾ

ਕੋਈ ਭੀਖਕੁ ਭੀਖਿਆ ਖਾਇ ॥ ਕੋਈ ਰਾਜਾ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥
ਕਿਸਹੀ ਮਾਨੁ ਕਿਸੈ ਅਪਮਾਨੁ ॥ ਢਾਹਿ ਉਸਾਰੇ ਧਰੇ ਧਿਆਨੁ ॥
ਤੁਝਤੇ ਵਡਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥ ਕਿਸੁ ਵੇਖਾਲੀ ਚੰਗਾ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥
ਮੈ ਤਾਂ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਆਧਾਰੁ ॥ ਤੂੰ ਦਾਤਾ ਕਰਣਹਾਰੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥੧॥
ਰਹਾਉ ॥ ਵਾਟ ਨ ਪਾਵਉ ਵੀਗਾ ਜਾਉ ॥ ਦਰਗਹ ਬੈਸਣ ਨਾਹੀ
ਥਾਉ ॥ ਮਨਕਾ ਅੰਧੁਲਾ ਮਾਇਆ ਕਾ ਬੰਧੁ ॥ ਖੀਨ ਖਰਾਬੁ ਹੋਵੈ
ਨਿਤ ਕੰਧੁ ॥ ਖਾਣ ਜੀਵਣ ਕੀ ਬਹੁਤੀ ਆਸ ॥ ਲੇਖੈ ਤੇਰੈ ਸਾਸ
ਗਿਰਾਸ ॥ ੨ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ ਅੰਧੁਲੇ ਦੀਪਕੁ ਦੇਇ ॥ ਭਉ ਜਲ
ਡੂਬਤ ਚਿੰਤ ਕਰੇਇ ॥ ਕਹਹਿ ਸੁਣਹਿ ਜੋ ਮਾਨਹਿ ਨਾਉ ॥ ਹਉ
ਬਲਿਹਾਰੈ ਤਾਕੈ ਜਾਉ ॥ ਨਾਨਕੁ ਏਕ ਕਹੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਜੀਉ
ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੇਰੈ ਪਾਸਿ ॥ ੩ ॥ ਜਾਂ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਜਪੀ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ॥
ਦਰਗਹ ਬੇਸਣ ਹੋਵੈ ਥਾਉ ॥ ਜਾਂ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਦੁਰਮਤਿ ਜਾਇ॥
ਗਿਆਨ ਰਤਨੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਆਇ ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ
ਮਿਲੈ ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ ਭਵਜਲੁ ਤਰੈ ॥ ੪ ॥ ੧੮ ॥

آسا محلا پهلا شبد (۱۸)

(پراوٿنا)

(۱) ڪوئي ڀيک ڀکيا کاءِ - ڪوئي راڄا رهيا سماءِ
ڪنهن مان ڪنهن اپمان - ڍاھ اُساري ڌري ڌيان
تو کان وڏو ناهي ڪوءِ - ڪس ويکالي چنگا هوءِ

هو تہ پاڻ پڙهي، اُن مان گڻ ڪيئي سَت گورن جي شبد
ديدارن سنتوکہ ۾ گذاري ٿو.

آئِسا گورمتِ رمتِ سريرا - هرِ پڇہ ميري مَن گهرِ گنڀيرا
(اِڪ رهاءِ)

ارٿ :- جو گهر گنڀير پرماتما سڀني ۾ رمي رهيو آهي،
تنهنجو مون منهنجا مَن! تون گوروءَ جي سکيا ديدارن پاڇن ڪر.

(٢) اَنَت ترنگہ ڀڳتِ هر رنگا- اَنَ دِ نَ سوُچي هرِ گڻ سنگا

مِٿيا جنم ساڪت سنسارا - رام ڀڳتِ جن رهئِ نِرارا

ارٿ :- ڀي انت سنڪلپ وڪلپ ڇڏي، جي هريءَ
جي ڀڳتيءَ ۾ لڳي وڃن ٿا، سي هريءَ جا گڻ ڳائي رات
ڏينهن پوتر رهن ٿا. منمکن جو جنم سنسار ۾ جهونو آهي. رام
جا ڀڳت سنسار کان نرارا رهن ٿا.

(٣) سوُچي ڪائِيا هرِ گڻ گائِيا - آتم چين رهئِ لِو لائِيا

آدِ اَپارُ اَپرنپر هيرا - لعل رَتا ميرا مَن ڌيرا

ارٿ :- جي پرش هريءَ جا گڻ ڳائين ٿا، تن جي ديهہ
پوتر آهي، اُهي سروپ کي چاڻي انهيءَ سان لِو لڳائين ٿا.
پريو، جو آد کان آهي، جنهن جي ڪا حد ڪانهي، جو پري
کان پري آهي، جو هيري روپ ايشر آهي، تنهن لعل پياري
سان منهنجو مَن رهي ڌيرج کي پراپت ٿئي ٿو.

(٤) ڪٿني ڪهہ ڪهہ سي مُوئي - سو پرڀ دوُرِ ناهي

پرڀ ٿوُن هئي

سبُ جگہ ديکيا مائِيا ڇائِيا - نانڪ گورمتِ نام ڌيائِيا.

ارٿ :- جيڪي جوندڙ آهن سي حتي جتي. نيت مري

ارت:- جيڪو من سان وڙهي ٻاڻ ماري تو (مطلب ته جيڪو ٻيهمکو آيا ٻاو نورت ڪري تو)، سوئي هرپوء کي ٻائي تو، اُو ٻيهمکي واشا کي من ۾ لي سمائي جڏي تو. گورو صاحب فرمائين ٿا ته جن تي جگ جيون فرمانا ٻيهنکي ڪريا ڪري تو، سي سياوڪ ئي ٻيهکي وڙتي مرتء ۾ لڳائين ٿا.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਕਿਸ ਕਉ ਕਹਹਿ ਸੁਣਾਵਹਿ ਕਿਸ ਕਉ ਕਿਸ ਸਮਝਾਵਹਿ ਸਮਝਿ ਰਹੇ ॥ ਕਿਸੈ ਪੜਾਵਹਿ ਪੜਿ ਗੁਣਿ ਬੂਝੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸੰਤੋਖਿ ਰਹੇ ॥੧॥ ਐਸਾ ਗੁਰਮਤਿ ਰਮਤੁ ਸਰੀਰਾ ॥ ਹਰਿ ਭਜੁ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਨਤ ਤਰੰਗ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਰੰਗਾ ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਸੂਚੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਸੰਗਾ ॥ ਮਿਥਿਆ ਜਨਮੁ ਸਾਕਤ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਜਨੁ ਰਹੈ ਨਿਰਾਰਾ ॥੨॥ ਸੂਚੀ ਕਾਇਆ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥ ਆਤਮੁ ਚੀਨਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇਆ ॥ ਆਦਿ ਅਪਾਰੁ ਅਪਰੰਪਰੁ ਹੀਰਾ ॥ ਲਾਲਿ ਰਤਾ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਧੀਰਾ ॥ ੩ ॥ ਕਥਨੀ ਕਹਹਿ ਕਹਹਿ ਸੇ ਮੂਏ ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਦੂਰਿ ਨਾਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਤੂੰ ਹੈ ॥ ਸਭੁ ਜਗੁ ਦੇਖਿਆ ਮਾਇਆ ਛਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧੭ ॥

آسا محلا پهلا شبد (١٧)

(گورمکن جي سند ر دشا.)

(١) ڪس کي ڪهو، ٻڌايو، ڪس کي، ڪس

سمجهايو، سمجهي رهي

ٻ... ... پڙهي، سڪو، شبد سنتوکي رهي

... ... ڪنهن کي ڏٺي

ڪنهن ... ... ڪنهن کي سمجهائي ڪنهن کي پڙهائي؟

آسا محلا پهلا شبد (١٦)

ستگورو ويچار ڪري ٻنهنجي مرديءَ ۾ مري پرماتما کي جيئي ٿو. جڏهين ستگوروءَ دوارا ان ويچار ڪريان ٿو، تڏهين ماڻ ۾ ٻنهنجي مرديءَ ۾ ڏسان ٿو. [رويا = جيئين ٿا.]

بوڌهه رام ڪري نستارا

گر پرساد رتن هر لاڀئي، مٽئي آگيان هوءِ اُجيتارا (١ رهاءُ)

ارٿ:- هي ڀائي! رام نام پوڙ نه هو تنهنجو جو نستارو ڪري. گوروءَ جي ڪرپا سان مري نام روپي رتن پراپت ٿئي ٿو، اگيان نورت ٿي وڃي ٿو ۽ گيان جو پرڪاش ٿئي ٿو.

(٢) روني روئي بنڌن نهي ٽوٽهه، وچ هؤمئي ڀرم نه جائي

ستگور مليءِ ته هؤمئي ٽوٽئي، تا ڪو ليکئي پائي

ارٿ:- پڙها پوڙ ڪري بنڌن نٽا ٽٽن... هؤمئي ۽ ڀرم نه ٿو وڃي. جڏهين ستگورو ملي ٿو، تڏهين هؤمئي ۽ ڀرم نورت ٿي وڃي ٿي ۽ تنهنڌانپوءِ هي جيو ليکي ۾ اچي ٿو يعني قبول ٿئي ٿو. [روني = پڙها؛ روئي = پوڙ ڪري.]

(٣) هر هر نام ڀڳت پريه پريتم، سک ساگر اُر ڌاري

ڀڳت وڇل جڳ جيون داتا، ست گورمت هر نستاري

ارٿ:- مري نام روپي ڀڳتي مري پريتم کي پياري ... ۽ سک جو ساگر آهي ۽ جيڪو اُنکي ٻنهنجي مرديءَ ... ٿو، تنهنکي ڀڳتن جو پيارو جڳ جيون داتا ستگ... ۾ گورن جي سکيا ڏيئي کيس ڀو ساگر کان تاري ٿو.

(٤) من سين جوجهه مري پرڀ پائي، منسا منهه سمائي

نانڪ ڪرپا ڪري جڳ جيون، سهج ڀاءِ لو لائي.

ارتھ :- جنھاں ہردے ہر ہری رس آئی، تنکی (۲) شاہتری، (۳) وڈیائی ؛ (۴) سموئیں جی ہیدن جی گویا سوجھی ملی نی ؛ من کی الہٹ تیرتی جی ہاتھ جو قل ملی ڈکی نو. گورمکھ، جی نرمل آس، تنکی ہاؤں جی میل نٹی لٹی. گورو صاحب فرمائیں دا نہ جن کی ڈروں ئی ہردي ہر نام وسی نو، سی وڈیائی آس.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਨਿਵਿ ਨਿਵਿ ਪਾਇ ਲਗਉ ਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਨਿਹਾਰਿਆ॥ ਕਰਤ ਬੀਚਾਰੁ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਰਵਿਆ ਹਿਰਦੈ ਦੇਖਿ ਬੀਚਾਰਿਆ ॥ ੧ ॥ ਬੋਲਹੁ ਰਾਮੁ ਕਰੇ ਨਿਸਤਾਰਾ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਰਤਨੁ ਹਰਿ ਲਾਭੈ ਮਿਟੈ ਅਗਿਆਨੁ ਹੋਇ ਉਜੀਆਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਰਵਨੀ ਰਵੈ ਬੰਧਨ ਨਹੀ ਤੂਟਹਿ ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਭਰਮੁ ਨ ਜਾਈ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਹਉਮੈ ਤੂਟੈ ਤਾ ਕੋ ਲੇਖੈ ਪਾਈ ॥ ੨ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ਉਰਧਾਰੇ॥ ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥ ੩ ॥ ਮਨ ਸਿਉ ਜੂਝਿ ਮਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਏ ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ ਸਮਾਏ॥ ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਸਹਜ ਭਾਇ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥੪॥੧੬॥

آسا محلا پہلا شبد (۱۶)

(نام جپنا کری ئي بھوساگر کان تري پار پئبو.)

(۱) نو نو پاء لگؤ گور اپنی، آتم رام نہاریا

کرت بیچار ہردے ہر رویا، ہردے دیکھ بیچاریا

ارتھ :- مان انھاں گورو دی نمی نمی پیروں تي لگاں نو. جنھاں ہمیشہ آتما دتاراں رام جو درشن کیو آہی.

(٢) جِن کَئہ آپ لئي پرڀ ميل - تِن کَئہ ڪالُ نہ ساڪيۓ پيل

گورمکہ نِرمل رہہ پياري - جِئہ جل انب اوُپرِ ڪمل نِراري

ارٿ :- جنکي پرڀو پاڻ سان ملائي ٿو، تنکي ڪال دہائي نہ ٿو سگہي؛ جي پيارا گورمکہ آهن، سي سنسار ۾ پوتر رهن ٿا، جئن ڪمل گل جل منجهہ هوندو آهي، تڏهين بہ جل جي مٿان نرليپ هوندو آهي. [پيل == دہائي؛ انب == منجہہ؛ نراري == نرالو، نيارو، نرليپ.]

(٣) بُرا ڀلا کَہہ کِسنو کَہِئۓ - دِيسۓ برہم گورمکہ سچہ لہئۓ

اکٿ کَٿہ گورمت ويچار - مِل گورسنگت پاوۓ پار

ارٿ :- اهڙا نرليپ جي گُرمکہ آهن، سي پڌايو تہ کنہنکي برو چوندا؛ کنہنکي ڀلو؟ (مطلب تہ هو نندا؛ استت کان رهت آهن). جن گورمکن سچہ کي پرايت ڪيو آهي، سي برهم کي جتي ڪٿي ڏسن ٿا. انهيءَ ڪري اوهين بہ گوروءَ جو اُپديش ويچاري اَکٿ پرماتما جي ڪٿا ڪريو؛ ست سنگہ ۾ ميلاپ ڪريو، جنهنڪري سنسار ساگر کان تري پار پئو.

(٤) سا ستہ بيد سمرت پڙہ پيد - اٺ سٺ مجن دہ رس ريد

گورمکہ نِرمل ميلُ نہ لاگۓ - نانڪ ہِردۓ نام وڈۓ ڈر ڀاگۓ.

ਨਿਰਾਰੇ ॥ ੨ ॥ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਕਹੁ ਕਿਸ ਨੋ ਕਹੀਐ ॥ ਦੀਸੈ ਬ੍ਰਹਮੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੁ ਲਹੀਐ ॥ ਅਕਥੁ ਕਥਉ ਗੁਰਮਤਿ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਮਿਲਿ ਗੁਰ ਸੰਗਤਿ ਪਾਵਉ ਪਾਰੁ ॥ ੩ ॥ ਸਾਸਤ ਬੇਦ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਬਹੁ ਭੇਦ ॥ ਅਠ ਸਠਿ ਮਜਨੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਰੇਦ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਰਮਲੁ ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥ ਨਾਨਕ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਡੈ ਧੁਰਿ ਭਾਗੈ ॥ ੪ ॥ ੧੫ ॥

آسا محلا پھلا شبد (۱۵)

(گورمکن جي سندر دشا.)

(۱) اِڪِ آوھہ اِڪِ جاوھہ آئي - اِڪِ ھرِ راتي رھھ سمائي
اِڪِ ڌرن گگن مھہ ٺؤر نہ پاوھہ - سي ڪرم ھيڻ
ھرِ نام نہ ڌياوھہ

ارٿ:- ڪيترا ھن سنسار ۾ اچي ۽ جنم وٺي اچن ٿا، ڪيترا اچي ۽ وڃن ٿا. ڪيترا جي ھريءَ سان رتا پيا آھن، اھي جن جو ھريءَ سان پريم آھي، سي ھريءَ ۾ سمايا پيا آھن. ڪيترا ڌرتي ۽ آڪاس ۾ استٿي نہ ٿا پائن (مطلب تہ جلدي جنم مرن ٿا)، جي جو اُھي ڪمبخت ھري نام کي نہ ڌيائين تہ ڪون جيو آھي.

گر پوري تي گت مت پائي
اِھ سنسار بکھ وت اَت ڀؤجل، گورشبدي ھرِ پار
لنگھائي (اِڪ رھاءُ)

ارٿ:- جن ھين پورن گوروءَ کان نام جپڻ جي پراپتي جي مريادا حاصل ڪئي آھي، تن ھين جي سنسار، جو وِک وانگي بلڪل دک روپ آھي، تنھن مان ھري پرماتما جيڪي گوروءَ جو اُپديش وٺن ٿا، تنکي پار ڪري ٿو. [گت == پراپتي، مت == مريادا، گورشبدي == گوروءَ جو اُپديش وٺڻ.]

(٣) هرورجن پائيا ڌن ناري - هرسڌ راتي شبد ويچاري
آپ تري سنگت ڪُل تاري - ستگور شيو تت
ويچاري

ارٿ:- اها گورمک استري ڌنيواد جي لائق آهي، جنهن (نام جهڙي) هري گهوٽ پرايت ڪيو آهي. اها ستگورن جي اُپديش جو ويچار ڪري هريءَ سان رتي بيٺي آهي. اها پاڻ ته تري وڃي ٿي، پر ساري سنگت ۽ ڪل کي تاري ٿي. اها ستگوروءَ جي شيوا ڪري تت روپ پرماتما جو ڌيان ڪري ٿي.

(٤) همري ذات پت سچ ناءِ - ڪرم ڌرم سنجم ست ڀاءِ
نانڪ بخشي پوڇ نه هوءِ - دوجا ميٽي ايڪو سوءِ.

ارٿ:- اسانجي ذات پات، ڪرم ڌرم، اندرين جو روڪڻ، سريشٽ ڀاونا سڀ سچو نام ئي آهي. گورو صاحب فرمائين ٿا ته جنهنکي پريو بخشي ٿو، تنهنجي وري پڇا ڪانه ٿي ٿئي يعني هنکي ڪو به هٿ لائي نه ٿو سگهي. اهو پرش هڪ پرماتما کي پرابت ڪري پنهنجو آپا ڀاو ميٽي ڇڏي ٿو.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਇਕ ਆਵਹਿ ਇਕਿ ਜਾਵਹਿ ਆਈ ॥ ਇਕਿ ਹਰਿ ਰਾਤੇ ਰਹਹਿ ਸਮਾਈ ॥ ਇਕਿ ਧਰਨਿ ਗਗਨ ਮਹਿ ਠਉਰ ਨ ਪਾਵਹਿ ॥ ਸੇ ਕਰਮਹੀਣ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਧਿਆਵਹਿ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਪਾਈ ॥ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਬਿਖੁ ਵਤ ਅਤਿ ਭਉਜਲੁ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਆਪਿ ਲਏ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਲਿ ॥ ਤਿਨ ਕਉ ਕਾਲੁ ਨ ਸਾਕੈ ਪੇਲਿ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਰਮਲ ਰਹਹਿ ਪਿਆਰੇ ॥ ਜਿਉ ਜਲ ਅੰਭ ਊਪਰਿ ਕਮਲ

ਪਰਮ ਨਿਧਾਨੁ ॥ ੨ ॥ ਹਰਿ ਹੀਰੁ ਜਿਨਿ ਪਾਇਆ ਧਨ ਨਾਰੀ ॥ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਾਤੀ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੀ ॥ ਆਪਿ ਤਰੈ ਸੰਗਤਿ ਕੁਲ ਤਾਰੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਤਤੁ ਵੀਚਾਰੈ ॥ ੩ ॥ ਹਮਰੀ ਜਾਤਿ ਪਤਿ ਸਚੁ ਨਾਉ ॥ ਕਰਮ ਧਰਮ ਸੰਜਮੁ ਸਤ ਭਾਉ ॥ ਨਾਨਕ ਬਖਸੇ ਪੂਛ ਨ ਹੋਇ ॥ ਦੂਜਾ ਮੇਟੇ ਏਕੋ ਸੋਇ ॥ ੪ ॥ ੧੪ ॥

آسا محلا پہلا شبد (۱۴)

(۱) جو تن کیتا سو سکھ تھیا۔ امرت نام ستگور دیتا

ہ دیئے نام ناہی من بھنگ۔ آن دن نال پیاری سنگ

ارتھ :- جنکی ستگورن امرت نام دیو آہی، تن جنکی کیو آہی، سو سکل تیو آہی۔ ایسی مردی ہ نام آہی، جنہنکری منصو من برمر آنسہ کاں جدا ککذ مس ر تو تنی ء آہی راب ذہین بماری واہگور۔ء جی سنگر ہ رمن ثا۔

ہر جیئہ واکھرا بھی سرکائی۔گور پرسادی ہر رس پائیا

نام پدارتھ نؤلد پائی (اکے رہاء)

ارتھ :- ہی ہری پرماتما موتکی بون بنهنجی سرن ہ رکھ۔ جی گورن نام پدارتھ پاتو آہی، تنجی کریا سان نولد روپ ہری رس ااہجی تو۔

(۲) کرم کرم سچہ ساچا نام۔ ناکئی سد بلہاری جاء

جو ہر راتی سی جن پرواڻ۔ تن کی سنگت پرم ندان

۔:- سچی پرماتما جی سچی نام جپڻ ہ سبھ کرم ہ جی ۔ ۔ ۔ ۔ ان امرتی سچی نام تاں سد بلہار وجاں تو۔ جی ۔ ۔ ۔ ن رنا ہیا آہن، سی قبول پیل آہن۔ تن گورمکھ جی سنگ پرم ندان روپ آہی۔

(٣) جو جنمي سو روگہ وياپي - هؤمي مائيا دوُکہ سنتاپي

سي جن بانچي جو پربہ راکي - ستگور شيو امرت

رس چاکي

ارت :- جن سنسار ۾ جنم ورتو آهي، سي سڀ اگيان جي روگہ ۾ وياپڪ آهن. اهي مايا جي پدارٿن ۾ اهنتا ۽ ممتا جي دکن ڪري هلاکر ٿين ٿا، ۾ جنکي پربهو ڪرپا ڪري رکيو آهي سي ئي بچن ٿا. اهي ستگوروءَ جي شيوا ڪري آتم آنند روپي امرت رس چکن ٿا. [بانچي = بچن ٿا.]

(٤) چلتئہ من راکيءَ امرت چاکيءَ - ستگور شيو امرت شبد پاکيءَ

ساچيءَ شبد مکت گت پائي - نانڪ وچہ آپ گوائي.

ارت :- گورمکہ لڏندڙ من کي روڪي امرت رس چکن ٿا ۽ ستگورن جي شيوا ڪري امرت نام اچارين ٿا. گورو صاحب فرمائين ٿا ته اهي ساچو نام جپي پنهنجي دردي مان آپا ڀاو نورت ڪري مڪتي پراپت ڪن ٿا. [چلتئہ من — ڏلائمان من، لڏندڙ من ؛ پاکيءَ — اچارين ٿا، جون ٿا ؛ گت == پراپتي.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਜੋ ਤਿਨਿ ਕੀਆ ਸੋ ਸਚੁ ਥੀਆ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ॥ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਨਾਹੀ ਮਨਿ ਭੰਗੁ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੇ ਸੰਗੁ ॥ ੧ ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਰਾਖਹੁ ਅਪਨੀ ਸਰਣਾਈ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਨਉਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਰਮ ਧਰਮ ਸਚੁ ਸਾਚਾ ਨਾਉ ॥ ਤਾਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥ ਜੋ ਹਰਿ ਰਾਤੇ ਸੇ ਜਨ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਤਿਨ ਕੀ ਸੰਗਤਿ

آسا محلا پهلا شبد (١٣)

(گورمکن ۽ منمکن جي پيٽ.)

(١) گورمت ساڌي حجبت دُور - بهت سيا طبِ لاڳي ڏُور
لاڳي ميل مٽي سچو ناه - گور پرساد رهي اوُ لاه

ارٿ:- گورمکر ستگورن جي اپديش کي سچو سمجهن ٿا ۽ ديوي ٿا ۽ بهت ساحي کان دور رهن ٿا. جو سمجهن ٿا ته ماياں جي ميل ساٿس ڪسي ٻاهر روهي ڏوز لڳل آهي. اها ٻاهر جي ديا سان ست نام جپڻ ڪري مٽجي وڃي ٿي ۽ گوروءَ جي سڀ جيو ٻرمانما سان لو لائي رهي ٿو.

هي جيو ٻرمانما سان لو لائي رهي ٿو - ذڪر سڪه ساچ ڪرتي
هي حضور حاضر ارداس - ٻرب ٻاس (اڪ رهاءُ)

ارٿ:- گورمکر واڳوروءَ کي حاضران حضور سمجهي ڪرتار جي ارداس ڪري ٿو ۽ ٻهمچو ذڪر سڪه سچي اڳهان رکي ٿو.

(٢) ڪور ڪماوي آئي جاوي - ڪهڙ ڪٿن وارا لهي آوي
ڪيا ڏيکا سُوجهه ٻُوجهه نه ٻاوي - ٻن ناوي من ترپت نه آوي

ارٿ:- منمک ڪوڙا ڪم ڪري ٿو، جهڙڪري جونيس ۾ ادي وڃي ٿو. منمکي ڪڙ کي جه ائي ڪاهي. اڙو منمکر ڪا اڳوروءَ جو سروپ دا ڏسي سگهندو؟ منکي ڏرم جي سوجهي ڪاهي. رام ڪاسواءِ منچو من ترپت نه ٿيو لٿي.
ڪهڙ ڪٿن = ڪڙ ۽ وارا = وارو، الب، حد.]

راجائن جا راجا آهن ۽ سديو ڀيا ٿئن. هي ڀريوا جن کي تون
ڪرپا ڌاري ٻڌين ٿو، تن ڀڳل ڀئن کي تون تارڻ وارو
تي تارين ٿو.

(٤) ٽربوط مهه جوت، ٽربوط مهه جاڻيا - آلت ڀئي
گهر گهر مهه آڻيا

آهر نس ڀڳت ڪري لو لاء - نانڪ ٽن ڪي لاگي پاء.

ارٿ:- جن پرش جوتي سروپ ۾ تي لوڪ جاتا آهن
۽ تن لوڪن ۾ جوتي پرماتما کي جاتو آهي، تنهنجي ورتي
سنسار کان ڦري ويئي آهي ۽ انهن سروپ کي پنهنجي ردي
۾ استر ڪيو آهي. اهي ڏينهن رات لو لڳائي ڀڳتي ڪن ٿا.
گورو صاحب چون ٿا تہ اهڙن مهاتمائن جي چرنن ۾ مان پوان ٿو.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਚੀ ਹੁਜਤਿ ਦੂਰਿ ॥ ਬਹੁਤੁ ਸਿਆਣਪ ਲਾਗੈ ਧੂਰਿ ॥ ਲਾਗੀ ਮੈਲੁ ਮਿਟੈ ਸਚ ਨਾਇ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਰਹੈ ਲਿਵਲਾਇ ॥ ੧ ॥ ਹੈ ਹਜੂਰਿ ਹਾਜਰੁ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਸਾਚੁ ਕਰਤੇ ਪ੍ਰਭ ਪਾਸਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵੈ ਆਵੈ ਜਾਵੈ ॥ ਕਹਣਿ ਕਥਨਿ ਵਾਰਾ ਨਹੀ ਆਵੈ ॥ ਕਿਆ ਦੇਖਾ ਸੂਝ ਬੂਝ ਨ ਪਾਵੈ ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਮਨਿ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਆਵੈ ॥ ੨ ॥ ਜੋ ਜਨਮੇ ਸੇ ਰੋਗਿ ਵਿਆਪੇ ॥ ਹਉਮੈ ਮਾਇਆ ਦੂਖਿ ਸੰਤਾਪੇ ॥ ਸੇ ਜਨ ਬਾਚੇ ਜੋ ਪ੍ਰਭਿ ਰਾਖੇ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਚਾਖੇ ॥ ੩ ॥ ਚਲਤਉ ਮਨੁ ਰਾਖੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਚਾਖੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਬਦੁ ਭਾਖੈ ॥ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਮੁਕਤਿ ਗਤਿ ਪਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥੪॥੧੩॥

ارٿ :- سنسگر روايت ڪ سرورر (ٽلا) آهي، جهڙي جهڙي ڪمل ڪڙيا رهن ٿا. اُهڙي طرح جدن وٽ سب روپ بي ٿيا ڪمل ڪڙيا رهن ٿا. اُهڙي روپ گڏ روپ اوجا موني آهي. آمي سب روپ مني شب گڏ روپ. انس آهي. ڇاهن ٿا. سب سب ڪلاٽ سان پرور پرمامآ جي انس آهي.

[انوب == اُهار مت، بي ٿيا، پرمل == جندن.]

جو ديسي سو اُهچي بنسي - تن جل سرور ڪمل
ر ديسي (اِڪ رهاءُ)

ارٿ :- جي يالي! جيڪي ڏسجي ٿو، سو اجڙ وجڙ وارثي وسنو آهي. جهڙيطرح تلاءُ ۾ پاڻي ۾ هوندو آهي تہ آبي ڪمل ڪوڙ ڏسو آهي، توڙيطرح سنسگر روپي سرور ڪڏا ڪرس ۽ رام جمڻ روپي جل ڪاسواءِ جڳماسو رهي ر تو سگهي.

(۲) ڏ لاڳو جهي ٻوي پيد. شاجا تين ڪئي لت بيد پاءِ ناد بند ڪي سٽ سماءِ. ستگور شيو پرم پد

ارٿ :- ٻرمي گالهہ ڪي ڪو. رلو پرش سمجهي ٿو، گهڻو ڪي من ڪڙي اُهڙيش جي گهرڻ ڪي ڄاڻي ٿو. ويدن جو گوره ۽ جي سڄڻ (ڪرم، اُسد ڪيان) آهي، سي ٻه سدبو جون جهڙي (ٻه جمو ٻرمر جي انس آهي). جڏهين ٻرمر جي جون لنون ڄاڻجي وڃي ٿو ۾ مِٽي، ڏسي ستگورن جا ٽڪڙ جي سرت ۾ جمو ٻرم پہ پاڻي ٿو. [ناد بمد ڪي جي سوا ڪرت سان مي جمو ٻرم به ڄاڻي ٿو.]

سرت - ٻرمر روپي ـــ جمو ڏ ملڻ جي سرت.

(۳) مڪتو راتي ولک رواتتر - رادن راڄ سدا نڪسالتتر
جس تون راکهہ ڪرپا ڏاره ٻوڙ ت پاهن تاره ڏاره

ارٿ :- جي مڪتا بعني امدس ڪان جمل ۽ مرتي ۾ رلڻ آهي، (سي ڏس ڪي ر) رسگ ۾ رسجيل ٿا. آدمي

(٣) جهوٽ وڪار مها ڏکر ڏيهہ ـ ڀيکہ ورن ڏيسهہ
سڀ ڪيهہ

جو اُپجي سو آوي جاءِ ـ نانڪ اسٿر نام رضاءِ.

ارٿ:- ڪوڙ ۽ وڪار گهڻا ڏکر ڏين ٿا. جيڪي ڀيکہ ۽ ورن ڏسجن ٿا، سي سڀ ناس ٿين ٿا. گُورو صاحب فرمائين ٿا تہ اسٿر اُهوئي آهي، جو حڪم ڪندڙ پرماتما جو نام جپي ٿو. [رضاءِ = رضائي، حڪم ڪندڙ.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਇਕੋ ਸਰਵਰੁ ਕਮਲ ਅਨੂਪ ॥ ਸਦਾ ਬਿਗਾਸੈ ਪਰਮਲ ਰੂਪ ॥ ਊਜਲ ਮੋਤੀ ਚੂਗਹਿ ਹੰਸ ॥ ਸਰਬ ਕਲਾਂ ਜਗਦੀਸੈ ਅੰਸ ॥ ੧ ॥ ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਉਪਜੈ ਬਿਨਸੈ ॥ ਬਿਨੁ ਜਲ ਸਰਵਰਿ ਕਮਲੁ ਨ ਦੀਸੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਬਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਪਾਵੈ ਭੇਦੁ ॥ ਸ਼ਾਖਾਂ ਤੀਨਿ ਕਹੈ ਨਿਤ ਬੇਦੁ ॥ ਨਾਦ ਬਿੰਦ ਕੀ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਇ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥ ਮੁਕਤੋ ਰਾਤਉ ਰੰਗਿ ਰਵਾਂਤਉ ਰਾਜਨ ਰਾਜਿ ਸਦਾ ਬਿਗਸਾਂਤਉ ॥ ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਰਾਖਹਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥ ਬੂਡਤ ਪਾਹਨ ਤਾਰਹਿ ਤਾਰਿ ॥ ੩ ॥ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਮਹਿ ਜਾਣਿਆ॥ ਉਲਟ ਭਈ ਘਰੁ ਘਰ ਮਹਿ ਆਣਿਆ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਿਨ ਕੈ ਲਾਗੈ ਪਾਇ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥

آسا محلا پهلا شبد (١٢)

(ست سنگہ هڪ سرووَر آهي، جنهن ۾ سنت رهن ٿا.)

(١) ايڪو سروَر ڪمل انُوپ ـ سدا بِگاسي پرمل رُوپ
اوُجل موتي چُوگهہ هنس ـ سرب ڪلا جگديسي انس

مَنْ ڏوُري کَتْ درسن جاڻ
سرب جوتِ پُورن ڀڳوانْ (اڪ رهاءُ)

ارت :- الهي جهن شاسترن جو سڏائي جاڻي ڀهڳي من ڪسي جوڙن ڪو آهي يعني ڀهڳو من ڀهڳي وس ڪيو آهي. سوء هو انس جاڻي ٿا ترسيمي ۽ پورن ڀڳوان جي جوت آهي.

(٢) اڪ تياس بيڪ ڀهڪري - دکر بکيا سکرتن ڀرهري
ڪامرڪروڌ آنتر ڌن ٻري - دهڌا ڇوڙ نامرلسبتري

ارت :- (پرجن کي سروب جي سوجهي ڪاهي) آهي گهٽي ترشنا ڪري گهٽا ڀکر ڌارين ٿا. آهي وشن جي دکر ڪري ڀهڳي اسوڪرڻ مان سکر تياڳين ٿا. ديوي سمتا روپ ڌن جو سڌن اندر م آهي تهنکي ڪام ڪروڌ روپي چورائين ٿا. ۽ ر جڪي دنيا داو جڏهن ٿا، سي ئي نام ڀي سمار ساگر ڪان ٻري پار ٿين ٿا. [تماس == ترشنا ۽ ڀمرڻ == تياڳين ٿا ۽ مرڻ == لٽين ٿا.]

(٣) صفت سلاهڻ سهج آنند - سکا سجن پريم گوبند
آپي ڪري آپي بخشند - تن من هرپهه آگي جند

ار :- واهگو، وه جي اُستت ورس ڪرڻ ۽ سب سڪتي آسد پراپت ڪن ٿا. گوبند، جو سڌن سکو ۽ ساٿي آهي، جو سڀني سڌن پريم آهي. هو سڀڪين ٿا تہ پريو ٿي سڪيم ڪندڙ آهي ۽ ڀاڻ لي بخشندڙ آهي، تنهن ڪي لهي ڀهڪوس من مرڻ د کي اربين ٿا ۽ ڀهڳي سمه هلي ارين ڪن ٿا.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਗ੍ਰਿਹੁ ਬਨੁ ਸਮਸਰਿ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ਦੁਰਮਤਿ ਗਤੁ ਭਈ
ਕੀਰਤਿ ਠਾਇ ॥ ਸਚ ਪਉੜੀ ਸਾਚਉ ਮੁਖਿ ਨਾਂਉ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ
ਸੇਵਿ ਪਾਏ ਨਿਜ ਥਾਉ ॥ ੧ ॥ ਮਨ ਚੂਰੇ ਖਟੁ ਦਰਸਨ ਜਾਣੁ ॥
ਸਰਬ ਜੋਤਿ ਪੂਰਨ ਭਗਵਾਨੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਅਧਿਕ ਤਿਆਸ
ਭੇਖ ਬਹੁ ਕਰੈ ॥ ਦੁਖੁ ਬਿਖਿਆ ਸੁਖੁ ਤਨਿ ਪਰਹਰੈ ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ
ਅੰਤਰਿ ਧਨੁ ਹਿਰੈ ॥ ਦੁਬਿਧਾ ਛੋਡਿ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਰੈ ॥੨॥ ਸਿਫਤਿ
ਸਲਾਹਣੁ ਸਹਜ ਅਨੰਦ ॥ ਸਖਾ ਸੈਨੁ ਪ੍ਰੇਮੁ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ਆਪੇ ਕਰੇ
ਆਪੇ ਬਖਸਿੰਦੁ ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਹਰਿ ਪਹਿ ਆਗੈ ਜਿੰਦੁ ॥ ੩ ॥ ਝੂਠੁ
ਵਿਕਾਰ ਮਹਾ ਦੁਖੁ ਦੇਹ ॥ ਭੇਖ ਵਰਨ ਦੀਸਹਿ ਸਭਿ ਖੇਹ ॥ ਜੋ
ਉਪਜੈ ਸੋ ਆਵੈ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਅਸਥਿਰੁ ਨਾਮੁ ਰਜਾਇ॥੪॥੧੧॥

آسا محلا پهلا شبد (۱۱)

(سنڌن جي سنڌر دشا.)

(۱) گِرهُ بنُ سمسرِ سهج سڀاءِ - دُرمتِ گت ڀئي
ڪيرت ٺاءِ
سچ پؤڙي ساچئُ مکِ ناُن ۽ - ستگور شيوِ پائي نجِ ٿانُ ۽

آرٿ :- سنتوشي سڀاءُ ڪري سنت گهر ۽ بن کي هڪ
سمان سمجهن ٿا. اُنهن جي ڪوتي مت ناس ٿي وڃي آهي ۽
ڪيرتن سنڌن هردي ۾ استرٿيو آهي. اُنهن جي مک ۾ سچو نام
…هي، جنهن ڪري اُهي سچي ۽ پؤڙي تي چڙهن ٿا يعني منزل
…ب پهچن ٿا. ستگورو ۽ جي شيوا ڪري اُهي نج ٿانو يعني
…وب حاصل ڪن ٿا. [سمسر = هڪجهڙو، هڪ سمان ۽
…مت = ڪوتي مت ۽ گت ڀئي = ناس ٿي وڃي ۽ پؤڙي =
…ل.]

"کاو گاه ري دُلهني منگل چارا
ميري ڪرهه آئي راجا رام ڀتارا."

(۱) ڪورو ڏناريءَ مهرا وڏماہ جو هوئا، جا شبد مليا تا جاليا
تهہ لوڪان مهہ شبد رويا هئ، آپ ڪنيا مَن ماليا

ارٿ:- جنهن وقت گوروءَ داران منهنجو وياهه ٿيو، تنهن وقت برهم
جنهن وقت مان پنهنجي سواميءَ سان مليس، تنهن وقت برهم
آنند جو سڪ مون ڄاتو. جنهن وقت منهنجو ايمان مليو ويو،
منهنجو من سواميءَ ۾ ترپت ٿيو، تنهن وقت امو سڀني ٿيو اثر ته
تنهي لوڪن ۾ برابر رمي رهيو آهي.

(۲) آپڻا ڪارج آپ سنواري، هورن ڪارجُ نہ هوئي
جت ڪارج ست سنتوکہ دئيا ڌرم هئي، گورمکہ
بوجهي ڪوئي

ارٿ:- برڀو پنهنجا ڪارج پاڻ ئي سواري ٿو. ٻين ڪان
ڪارج سر ٿا ٿين. ڪارج اهي آهن جو هو ست، سنتوک، ديا
درم جهڙن ڪي ڪسي ٿو. ڪن ٿورن گورمکن کي انهيءَ جي
بوجهہ آهي.

(۳) ڀنت ڏالڪ سيا ڪا پر ايڪو سوءِ
جسته لدر ڪري، ساسو ڏاکڙ هوءِ.

ارٿ:- گورو صاحب جن فرمائين ٿا ته اُهو ئي مڪ برماتما
سڀني جو ڀتار آهي، ۽ جهنهن تي ڪرپا ڪري ٿو، سائي
آهي.

ਹਮਰੈ ਘਰਿ ਆਇਆ ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਭਤਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੈ ਹਮਰਾ ਵੀਆਹੁ ਜਿ ਹੋਆ ਜਾਂ ਸਹੁ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ
ਜਾਨਿਆ ॥ ਤਿਹੁ ਲੋਕਾ ਮਹਿ ਸਬਦੁ ਰਵਿਆ ਹੈ ਆਪੁ ਗਇਆ
ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥ ੨ ॥ ਆਪਣਾ ਕਾਰਜੁ ਆਪਿ ਸਵਾਰੇ ਹੋਰਨਿ
ਕਾਰਜੁ ਨ ਹੋਈ ॥ ਜਿਤੁ ਕਾਰਜਿ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਦਇਆ ਧਰਮੁ ਹੈ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਕੋਈ ॥ ੩ ॥ ਭਨਤਿ ਨਾਨਕੁ ਸਭਨਾ ਕਾ ਪਿਰੁ
ਏਕੋ ਸੋਇ ॥ ਜਿਸਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਹੋਇ ॥੪॥੧੦॥

هن سنڌ ر شبد ۾ ستگرو رو پاڻ کي ڪنوار سمجهي ۽ پرماتما کي گهوٽ ڄاڻي اُنجي گڏجڻ لاءِ مشتاق رهن ٿا.

آسا محلا پهلا شبد (١٠)

(١) ڪرِ ڪرِپا آپڻيءَ گهرِ آئِيا - تا مِل سکِيئان ڪاج رچائِيا

کيلُ ديکِ مَنِ آنندُ ڀئِيا، شهُ وِياهڻ آئِيا

ارٿ:- جڏهن پرڀو ڪرپا ڪري منهنجي گهر ۾ آيو، تڏهين سکيين سهيلين ملي وياهن جي ڪارج جو آرنڀ ڪيو. اهو کيل ڏسي منهنجي من ۾ آنند ٿيو ۽ پرماتما موسان شادي ڪرڻ لاءِ آيو.

گاوهُ گاوهُ ڪامڻي - ٻٻيڪ بيچار

همرئ گهرِ آئِيا جگ جيون ڀتار (١ ڪ رهاءُ)

ارٿ:- اي ڀڳتي روپي استريون! پرماتما جو جس ووبيڪ ۽ ويچار سان ڳايو، جو جو جگت جيون پرماتما منهنجي گهر يعني انتهڪرڻ ۾ ڀتار ٿي آيو آهي.

سري ڪبير صاحب راڳ آسا جي شبد (٢٤) ۾ پڻ فرمائين ٿا ته:-

(۳) جب توں کرم کریں تاں کو ہووے - تدھ بن دوجا
نہیں کوء
جیہی توں مت دیہہ تیہی کو پاوے - تد آپی
پاوے توں چلاویں

ارتھ :- ہے واہگورو! جدوں توں مہر کریں تاں،
تیرے بنا ہور کوئی نہیں ہے کوئی دوجا نہیں . جہڑی
مت توں جیوں نوں دیندا ہیں، اوہی اوہ پاندا ہے . جس طرح
توں چلانا ہیں، اسے طرح اوہ جیوں چلدا ہے .

(۴) راگ رتن پریاں پروار - تس وچ اپجے امرت سار
نانک کرتے کا ایہہ دھن مال - جے کو بوجھے
ایہہ بیچار

ارتھ :- جیہڑے شبد اس کرتار دے راگ راگنیاں پروار سمیت
ہن ہو گئے ہن، اوہناں شبداں وچ آتم امرت اپجدا ہے .
سری گورو صاحب جی فرماؤندے ہن کہ ایہہ وچار کی
سمجھ ہے، ایہہ ہی کرتار دا اصل دھن مال ہے،
جو کسے کسے نوں ملدا ہے .

نوٹ :- سری گورو امرداس جی "آسا صاحب" وچ
فرماؤندے ہن "راگ رتن پریاں پروار" یعنی کہ
جدوں شبد ہووے تاں راگ راگنیاں
سمیت ساریاں گاؤندیاں ہن .

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪਨੈ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥ ਤਾਂ ਮਿਲਿ ਸਖੀਆਂ ਕਾਜੁ ਰਚਾਇਆ ॥ ਖੇਲੁ ਦੇਖਿ ਮਨਿ ਅਨੰਦੁ ਭਇਆ ਸਹੁ ਵੀਆਹਣ ਆਇਆ ॥ ੧ ॥ ਗਾਵਹੁ ਗਾਵਹੁ ਕਾਮਣੀ ਬਿਬੇਕ ਬੀਚਾਰੁ ॥

سر تي ڪٽان ٿو. (مطلب تہ نندا ۽ اُستت، جنهنجو ڦل پاپن جو ٻار آهي، سو سر تي ڪٽان ٿو). ڳالهين ۾ سريشٽ ڳالهہ سرجڻ هار جي ئي آهي. (مطلب تہ جنهنجي ڳالهہ ڪانسواءِ ٻيون سڀ ڳالهيون وئرٿ آهن). هي سوامي! جيسين تون ردي ۾ ياد نہ ٿو اچين، تيسين ڪائڻ، پيئڻ ۽ ڪلڻ سڀ وئرٿ آهن. [هسڻا = ڪلڻ ۽ ٻاد = هوا، وئرٿ، اجايو.]

تہ پرواهہ ڪيهي ڪيا ڪيجئہ - جنم جنم ڪيجہ

ليجي ليجئہ (١ ڪ رهاءُ)

ارٿ:- (هي پريو! جيڪڏهن تون مون تي راضي هجين تہ پوءِ) مونکي ڪنهنجي پرواهہ؟ مطلب تہ ڪنهنجي بہ جيڪر پرواهہ نہ هجيم. جا ڪاجي يعني ڪهڙو اُپاءُ يا اُدم، سڪر حاصل ڪرڻ لاءِ ڪجي؟ (مطلب تہ تيرٿ ورت آدڪ ڪرم ڪرڻ جو پوءِ ضرورئي ڪونهي). جنم جنم ۾ يعني سڀني جنمن ۾ تنهنجو نام، جو وٺڻ يوڳ آهي، سو وٺجي.

(٢) من ڪي مت متاگل متا - جو ڪيجہ ہواءِ ٿئہ

سڀ خطو خطا

ڪيا مُہن لئہ ڪيجئہ آرداس - پاپ پن دوہ

ساکي پاس

ارٿ:- هي سوامي! من جي مت ادڙي اُٿي آهي، جهڙو مست هاٿي؛ تنهنڪري جيڪي ہوا جي ٿو، سو گناهہ ئي گناهہ آهي. ڪهڙو مُنہن کڻي تنهنجي اڳيان ارداس ڪجي، جڏهن پاپ ۽ پُن ٻہ ساهد تي پرسان بيٺا آهن؟ (مطلب تہ جهڙا آهيون، تهڙائي تنهنجي اڳيان بيٺا آهيون). [متا گل = هاٿي ۽ متا = مست؛ خطو خطا = گناهہ ئي گناهہ؛ ساکي = شاهد.]

(٢) پهڙا شبد وڃاوي ڄوڳي، درسن روپ اپارا
شبد اناهد سو شهه راتا، نانڪ ڪهي وچارا.

ارث:- جو جڳياسو مهاسر ساسرُپ اپاري ٿو، تنهنکي اپار روپ جو درشن ٿئي ٿو. گورو صاحب جن وچار ڪري فرمائين ٿا ته اهو جڳياسو اناهد يعني برهم سروپ ۾ رچي وڃي ٿو. [پهڙا= مهاسر ساسر، ڄوڳي= برهمسر ساڻ جوڙڻ وارو، جڳياسو، شهه= مالڪ، وچارا= وچار ڪري.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਮੈ ਗੁਣ ਗਲਾ ਕੇ ਸਿਰਿ ਭਾਰ ॥ ਗਲੀ ਗਲਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ॥ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਹਸਣਾ ਬਾਦਿ ॥ ਜਬਲਗੁ ਰਿਦੈ ਨ ਆਵਹਿ ਯਾਦਿ ॥ ੧ ॥ ਤਉ ਪਰਵਾਹ ਕੇਹੀ ਕਿਆ ਕੀਜੈ ॥ ਜਨਮਿ ਜਨਮਿ ਕਿਛੁ ਲੀਜੀ ਲੀਜੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮਨ ਕੀ ਮਤਿ ਮਤਾਗਲੁ ਮਤਾ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਬੋਲੀਐ ਸਭੁ ਖਤੋ ਖਤਾ ॥ ਕਿਆ ਮੁਹੁ ਲੈ ਕੀਚੈ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਦੁਇ ਸਾਖੀ ਪਾਸਿ ॥ ੨ ॥ ਜੈਸਾ ਤੂੰ ਕਰਹਿ ਤੈਸਾ ਕੋ ਹੋਇ॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥ ਜੇਹੀ ਤੂੰ ਮਤਿ ਦੇਹਿ ਤੇਹੀ ਕੋ ਪਾਵੈ ॥ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਵੈ ॥ ੩ ॥ ਰਾਗ ਰਤਨ ਪਰੀਆ ਪਰਵਾਰ ॥ ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਉਪਜੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਾਰ ॥ ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕਾ ਇਹੁ ਧਨੁ ਮਾਲੁ ॥ ਜੇਕੋ ਬੁਝੈ ਏਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥੪॥੯॥

آسا محلا پهلا شبد (٩)

(نام ڳائڻ وارو سڀ ڪجهه وئرث آهي.)

(١) مئن ڳڻ ڳلائن جي سرڀار- ڳلي ڳلا سرجڻهار
کاڻا پيڻا هسڻا باد- جب لڳ ردي نه آوهِ ياد

ارث:- مين ٻرڻا موں ۾ اهو ڳڻ آهي، جو ڳالهيون جو بار

جنهنڪري انڪو روپ ۽ انڪا ريکا آهي. [بستاري = وستار ڪيو يعني پوکي آهي ۽ ريکا = ريکيا، نشاني.]

سري گوزو گوبند سنگهه صاحب "جاپ صاحب" جي شروعات ۾ پڙهه فرمائين ٿا ته:-

"چڪر چهن اَر برن ذات اَرپات نهن جهه
رُوپ رنگ اَرُريکه پيکه، ڪوئوڪهه نه سَڪت ڪهه".

ڪري وکياڻ جاڻي جي ڪوئي- امرت پيوي سوئي
(اِڪ رهاءِ)

ارٿ:- جيڪو تنهنجي جس جو ڪٿن ڪري جاڻي ٿو، سوئي آتم آنند ماڻي ٿو. [وکياڻ = ڪٿن ۽ امرت — آتم آنند.]

(٢) جن پيتا سي مست ڀئي هئي، ٽُوٽي بندن ڦاهي
جوتي جوت سماڻي ڀيتر، تا ڇوڏي مائيا ڪي لاهي

ارٿ:- جن برشن آتم آنند ماڻيو آهي، سي مست (آنندي) ٿيا آهن ۽ انهنجون جنم مرڻ روپي ڦاهيون ٽٽي ويئون آهن. اهي تو جوتي سروپ جي جوت ۾ سمائجي ويا آهن، جنهنڪري مايا جي فائدن جي پرواهه نه ٿا ڪن. [لاهي = لاها = فائدا.]

(٣) سرب جوت رُوپ تيرا ديکيا، سکل ڀون تيري مائيا
راري رُوپ نرالم بيٺا، ندر ڪري وچ ڇائيا

ارٿ:- هي جوتي سروپ! انهن سارو برهمنڊ تنهنجو ئي روپ ڪري ڄاتو آهي ۽ سڀ لوڪ تنهنجي مايا جا رچيل سمجهيا اٿن. تون سنسار جي جهگڙن کان نرالو ٿيو ويٺو آهين ۽ جنهن تي نظر ڪرين ٿو، تنهن ئي توکي مايا ۾ ڄاتو آهي. [ڀون = لوڪ ۽ راري = جهگڙن کان ۽ نرالم = نيارو ۽ ڇائيا = مايا.]

[illegible] ڏسي سب ڏيوتائون ۽ دئت
[illegible] اوتار پرگهٽ ٿيو. سب
[illegible] سروپ ڏسي موهي
[illegible] اوتار ديوتائن ۽ دئتن
[illegible] ديوتائن وڌان امرت [illegible]
[illegible] جهنڪري
[illegible]

ਆਸਾ [illegible]

ਕਰਮ ਕਰਿਤੂਤਿ ਬੇਲਿ ਬਿਸਥਾਰੀ [illegible]
ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖਿ ਅਨਾਹਦੁ ਵਾਜੈ [illegible]
ਕਰੇ ਵਖਿਆਣੁ ਜਾਣੈ ਜੇ ਕੋਈ । [illegible]
ਰਹਾਉ ॥ ਜਿਨ ਪੀਆ ਸੇ [illegible]
ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ ਭੀਤਰਿ [illegible]
ਸਰਬ ਜੋਤਿ ਰੂਪੁ ਤੇਰਾ ਦੇਖਿਆ [illegible]
ਰਾਰੈ ਰੂਪਿ ਨਿਰਾਲਮੁ ਬੈਠਾ [illegible]
ਬੀਣਾ ਸਬਦੁ ਵਜਾਵੈ [illegible]
ਅਨਾਹਦਿ ਸੋ ਸ਼ਹੁ ਰਾਤਾ [illegible]

[illegible] شبد (٨)

([illegible] ودشا.)

[illegible] دوڙ
[illegible] شدلڳي ڪيئا
[illegible] ڪرلي روئي
[illegible] جهڙ اڏاڻ
[illegible] ڪرآئي.

چوڏهن رتنن جو پرسنگ

سري مد ڀاڳوت ۾ لکيل آهي ته هڪڙي ڀيري اِندر مهاراج کي واٽ ۾ دروَاسا رشي گڏيو، جنهن کي هن نمسڪار ڪيو. رشي اِنهيءَ تي خوش ٿي هڪ گلن جي مالها اندر کي ڏني. اِندر ايراوان وهون آها مالها هاٿيءَ جي مٿي تي ڪٽي رکي، جنهن کي هن سونڍ سان ڪيرائي لتاڙي ڇڏيو. دروَاسا رشيءَ پنهنجو اپمان ٿيندو ڏسي اِندر کي سراپ ڏنو، جنهن ڪري سندس راڄ دئتن کسي ورتو. اِندر ٽڏهين ديوتائن سميت برهما وٽ سهائتا لاءِ ويو، جو کين کير سمنڊ جي ڪناري تي سري نارائڻ وٽ وٺي ويو. سري نارائڻ صلاح ڏني ته "اوهين دئتن سان پريت رکي کير سمنڊ ولوڙيو، اُن مان چوڏهن رتن نڪرندا، جن مان هڪ امرت هوندو. جڏهين امرت اوهين پيئندا، تڏهين اوهين امر ٿي پوندا." ديوتائن وينتي ڪئي ته "سوامي! دئت اسان کان وڌيڪ شڪتيوان آهن. اهي امرت اسان کان ڦري ويندا." ڀڳوان تنهن تي کين ڌيرج ڏيئي چيو ته اُنجو علاج مان ڳولهي ڪندس. ڀڳوان جي آگيا سان ديوتائن ۽ دئتن مندراچل جبل جي مانڌاڻي ونئي، واسوڪي ناگ جي نوڙي سان کير سمنڊ ولوڙڻ لڳا، جنهن مان چوڏهن رتن نڪتا، جن مان مکيه هيٺيان آهن:- ڪامڌين (هڪ ڳئو جنهن کان ڍڪا وستو ملي سگهي)، شروا (هڪ سنڌر گهوڙو)، سداڳر (ڏلونتر نالي وئد)، ڪٺو شپ مٺي، ايراوت هاٿي، زهر، پارجات (وڻ، جنهنکان جيڪي گهرجي سو ملي)، لڇمي، رنڀا نالي مها سنڌر اپسرا،

۽ بلرام سان ڏوڙندا آيا، پر اُهن جو بـ ساڳيو حال ٿيو. اِهي روبڪار ڏسي بيا پهلوان اُٿي ڀڳا.

ڪنس اِهو ولڪ ڏسي ڪاوڙ ۾ اُٿي کڙو ٿيو ۽ واڪو ڪري چوڻ لڳو ته "باجا بند ڪرايو. هنن ڇوڪرن کي ولي سڀي ڏر ڪان ٻاهر ڪري ڇڏيو. گوالن، وسديو، ديوڪي، منهنجي پيءُ اُگرسين کي يڪدم ماري ڇڏيو ۽ ڪنهنکي به ڇڏڻ نه ڏيو." اِهو ٻڌي شيام سندر ٽپ ڏيئي ٿلهي تي چڙهي ويو، جتي راجا ڪنس هٿ ۾ بيٺو هو، شيامسندر پنهنجي بدن ۾ اهڙو پرڪاش پرکهٽ ڪيو، جنهن جو تيج ڪنس سهي نه سگهيو ۽ هن پنهنجون اکيون ڪٽي بند ڪيون. شيامسندر پوءِ ڪنس کي وارن کان جهلي هيٺ زمين تي ڪيرايو ۽ هنجي ڇاتيءَ تي چڙهي ويٺو ۽ هنکي هيانتي پورو ڪيائين.

ڪنس کي مئل ڏسي سندس اٺ ڀائر شيامسندر کي مارڻ لاءِ ڊوڙيا، پر بلرام سڀني کي ناس ڪري ڇڏيو. پوءِ ته متراواسي "جئ جئ" پڪارڻ لڳا ۽ گڏ گڏ ٿي خوشيون منائڻ لڳا. سري ڪرشن ۽ بلرام اکرور کي پٽسان ولي وسديو ۽ ديوڪيءَ وٽ قيدخاني ۾ ويا ۽ هنجيون هٿڪڙيون لاهي سندن پيرن تي ڪري پيا. وسديو ۽ ديوڪي پنهنجن پٽن کي ڏسي ڏاڍو پرسن ٿيا. سري ڪرشن ۽ بلرام پوءِ وسديو سان گڏجي اُگرسين وٽ آيا ۽ کيس چوڻ لڳا ته "نانا، اوهين راڄ سنگهاسن تي ويهي ڌاڻي آنند سان راڄ ڪريو ۽ پرجا جي پالنا ڪريو."

نوٽ:- هن پرسنگ لکڻ ۾ هيٺيان پستڪ ڪارائتا ٿيا:- سري مد ڀاڳوت ترجمو ڪيل مهاراج تيجورام روچيرام جو ۽ "Cradle Tales of Hinduism" Sister Navedita

پاسڻ ۾ ٿي آيا. گوال ٻالن ۽ ٻين مڙن مائٽن کين پنهنجو عزيز ڪري ٿي سمجهيو. ننڊ ۽ ٻين گوپن هنن کي پنهنجو اولاد ڪري ٿي ڄاتو. سنتن ۽ مهاتمائن کين پرميشور روپ ٿي سمجهيو ۽ راجا ڪنس کين ڪال روپ سمجهي ڪانئن ڏڪڻ لڳو.

جيئن سري ڪرشن ۽ ٻلرام آکاڙي ۾ وڃي بيٺا، تيئن چاڻُور، مشٽڪ ۽ ٻيا پهلوان کين چوگرد ويڙهي ويا ۽ چاڻُور چوڻ لڳن ته "اسان اوهانجي پهلوانيءَ جي هاڪ ٻڌي آهي، سو اچو ته ڪشتي وڙهي راجا کي خوش ڪريون." تنهن تي سري ڪرشن جواب ڏنو ته "اسان ٻالڪن سان اوهانکي ڪشتي ڪرڻ نه ٿي سونهين. اوهين پهلوان پاڻ ۾ ڪشتي ڪري حاضرين کي خوش ڪريو." پوءِ چاڻُور سري ڪرشن کي چوڻ لڳو ته "ادا! ڏسڻ ۾ ته ڇوڪرو ٿو اچين، پر تنهنجو پراڪرم اسين گهڻن ڏينهن کان ٻڌندا اچون، سو اڄ ڏيکاري راجا کي خوش ڪر." ائين ڳالهيون ٻوليون ڪندا سري ڪرشن چاڻُور سان ۽ ٻلرام مشٽڪ سان ڪشتي وڙهڻ لڳا. جڏهن چاڻُور پوئتي هٽي، هڪ مڪ شيام سندر جي ڇاتيءَ ۾ هڻڻ تي هو، تڏهن سري ڪرشن هنن کي ٻڪ وجهي چئني ئي طرفن گهمائي گهمائي اهڙو ته زور سان زمين تي ڦٽو ڪيو، جو هو اُتي مري ويو. ٻلرام مشٽڪ جي ڪاپار تي اهڙي ته زور سان ڪون هنيون، جنهنڪري هو زمين تي بيهوش ٿي ڪري پيو ۽ جلدي پران ڏنائين. انهن پهلوانن جي مرڻ کان پوءِ شل ۽ توشل تراريون کڻي سري ڪرشن

ليڪت سارو ڏينهن تسي وهريه ويو. ڪنس جا مائي
وارد ٿيا ۽ اهي اڀي پڙ توشان ۽ شان، مشهڪ، ٺاڪر،
راجا ڪنس لڳا. ڏڪي بادن ڏان هٿ ڏاڍي
ميلو. اهي تي سنگهاسن پنهنجي رڳسان مغرور ڏاڍي،
ڄاڻن پنهنجن ڏٺي پيدا ڪي ڪنس راجون ٻه ۽ لدد
رنگ د بلرام ۽ ڪرشن سري ۾ ايتري. پيدا ڏٺي وڃي تي
ڏٺي مست جتي، پهتا اهي وٽ دروازي جي پوميد
”ڏن تسو چيو کي پهلوان ڪرشن سري ... پهاريان
اسالڪي نهار ۽ ڪري پاسي ڪان دروازي کي ڏالي.
جيڪرو سميت دلي ته ڏي وجهي وٽ ڪنس راجا
چيڙي کي دلي حڪم ڪري ڪي پهلوان“. رهندن
ميس لوڻشو ۾ ادو. بلرام بڻ هلايو، پاسي جي بلرام
اد پهلوان سب هتيه پٽي ڪدو ڪڪرات موجو
ڪرا ڇو آهي ”پيلي ته اکر ڇوڙ ۽ اکا ڪسيڙ ڏسي
“... لسڪه ديتي ڪنهه ي هن آدل دست ر ملڪ
ري ورکي دلي وڏان هوپ جي ڪنس، پهلوان
دلي حڪن ديو، ساهمن جي ڪرشن سي جواي
ڏلد ٻه ڏٺڪ پيه ۽ ڪيه مورڻ هٿي ڪ، تي لڌه ڪي
آتي ڏالي جو مياسس، تي مٺي درسان ادي ڪديپ

موري ابي جو ...

سميت ڪوال بلرام ۽ شيام ۽ ڪالهه ط هي ڏاي
الوقت ايا. الدر ۾ پوميد رنگ آهستي آهستي ڪيدا
ڏلو، ٿي ڪس سان پوڊ حن حن ، ٻٽا ۾ —
زدست ده کي پهلوان آر. ڏٺو ڏي ڦ مددب ن لي
سروپ سعد ده کي استرون جي متا آ. ڏٺو ڏي ڦ

ڪاڏيءَ ڪسان زور ڏيئي سندس ڳُڪُ سنڀون ڪري ڇڏيائين. هنکي سندر ڪنيا بنائي ڇڏيائين.

جڏهين اهڙيطرح گهمندي ڦرندي شيامسندر ۽ بلرام، رنگ ڀوميءَ جي ڀرئين دروازي وٽ پهتا، جتي مهاديو جهڙو ڏنش رکيل هو، تڏهين راجا ڪنس جي پهلوانن هڪل ڪري کين چيو ته ”خبردار! متان هيڏانهن آچو. اِتي ئي بيٺي رهو.“ شيام سندر اُنهن جي ڪا به پرواهه ڪانه ڪري اڳيان وڌيو ۽ مهاديو جهڙو ڏنش، جو تمام ڳؤرو ۽ ڏگهو هو، سو کڻي ٽڪر ڪري ڦٽو ڪيائين. ڏنش ڀڄڻ جو آواز ڪنس جي ڪن تي پيو ۽ هو شيامسندر کي بلڪل زبردست سمجهي ڏپ وچون ڪنبڻ لڳو. هيڏانهن دوار پال ڏنش جي ڀڄڻ تي سري ڪرشن ۽ بلرام سان وڙهڻ آيا، پر هنن ڏنش جي ٽڪرن سان کين ماري ڇڏيو. پوءِ ٻئي ڀائر نماشام جو گهر ويا، جتي ڀوڄن ڪري رات جو بسرام ڪيائون. ويچاري ڪنس کي سڄي رات ڪو آرام ڪو نه آيو ۽ هو طرحين طرحين سپنا لهڻ لڳو ۽ ڇرڪ ماري اُٿڻ لڳو.

ڪنس پنهنجي پهلوانن جي مرتيوءَ جو ٻڌي ڏاڍو دلگير ٿيو ۽ دل ۾ چوڻ لڳو ته ڪنهن ڏاڍي زبردست سان اٽڪايو اٿم. صبح جو هن پنهنجن وزيرن کي حڪم ڏنو ته ”جيڪي راڄائون ڏنش ڀڃڻ ڏسڻ لاءِ آيا آهن، تن کي ڪوٺايو ۽ ٻين برجواسين کي پڻ پنهنجي پنهنجي لائق مان موجب ويهاريو ۽ ڪشتيءَ وارو آکاڙو تيار ڪريو ته مان سڀني سنڀري ڏو اچان.“

ڪنس جي آگيا موجب سڀني کي سندن

مان اهڙيءَ ريت موجب نند راءِ، ڪرشن، بلرام ۽ ڪيترن
گوالن کي مٿي وٺي آيو آهيان. هو اوهان لاءِ ڪهڙيون پيٽائون
کڻي آيا آهن ۽ شهرکان ٻاهر باغيچي ۾ اچي لٿا آهن." ڪنس
اهو ٻڌي ڏاڍو خوش ٿيو ۽ شيام سندر ۽ بلرام کي مارڻ
جي رٿ رٿڻ لڳو.

شيام سندر ۽ بلرام، نند کي چوڻ لڳا ته "پيا جي!
اوهان جي آگيا هجي ته اسين متراپوري گهمي اچون."
نند کين موڪل ڏني. سو گوالن سان گڏ جي
متراپوريءَ ڏي هليا. متراواسي شيام سندر ۽ بلرام
کي ڏسي ڏاڍو پرسن ٿيا ۽ ساري شهر ۾ اها ڳالهه هلي
وئي ته نند ڪمار، جنهن ڪيشي ۽ ٻين دشمنن کي ماريو،
سو متراءِ ۾ آيو آهي، تنهنڪري سڀ پنهنجو ڪم ڪار ڇڏي
شيام سندر ۽ بلرام جي درشن لاءِ بيهي رهيا. استريون پڻ
پنهنجن گهرن جي ڇتين تي بيٺيون. هرڪو شيام سندر ۽
بلرام جو درشن ڪري نهال ٿيو. رستي تي ڪٻڙي
ڪالي هڪ مالهڻ اچي لنگهي، جا خوشبودار تيل
پنهنجن هٿن ۾ کنيو ٿي وئي. شيام سندر ۽ بلرام،
کيس چوڻ لڳا ته "هي سندري! تون اسان کي
اهو تيل مکڻ لاءِ ڏيندين؟" سا هٿن موهت
ٿي چوڻ لڳي ته "بيشڪ هي تيل اوهان جهڙن ئي خوراڪي
منشن لاءِ آهي. دڪت ڪالهي، جيترو ٿيو اوترو
مکيو." ڪٻڙيءَ جو پريم ڏسي سري ڪرشن اهو تيل
ورتو. پوءِ بلرام کي چوڻ لڳو ته اسان هنکي "سندري"
ڪري سڏيو آهي، تنهنڪري پهرين ٿيندو ته وچن کي
پاريون. ائين چئي ڪٻڙيءَ جي پيرن تي پير رکي

ڪئي تہ "هي وئڪنٺ ناٿ! هي انترجامي! ڪنس جي ڪرمن جو حال اوهانکان ڳجهو ڪونهي. ڪنس، وسديو، ديوڪي ۽ اگرسين کي مارڻ جا انيڪ يتن ڪيا آهن، پر هو اوهانجي ڪرپا سان اڄ تائين سلامت آهن. ٿورا ڏينهن ٿيندا تہ نارد منيءَ اچي ڪنس کي چيو تہ تنهنجو مرتيو سري ڪرشن هٿان ٿيڻو آهي ۽ پڪ سمجهہ تہ سري ڪرشن ۽ بلرام وسديو ۽ ديوڪيءَ جا پٽ آهن. بس! پوءِ تہ نارد منيءَ جي وڃڻ کانپوءِ هن وسديو ۽ ديوڪيءَ کي ورتي قيد ڪيو آهي ۽ اوهانکي مارائڻ جي ڀانءِ اوهانکي ڌنش يگيہ ۾ گهرائڻ لاءِ مونکي هيڏانهن موڪليو اٿس." اها ڳالهہ ٻڌي سري ڪرشن بلرام ڏانهن نهاري کليو ۽ نند کي چوڻ لڳو تہ "پتا جي! اڪرور ڀاڳوان ۾ وڏو مهاتما ٿي ڪنس جي آگيا موجب ڌنش يگيہ جي اتشو ڏسڻ واسطي اسانکي ڪوٺڻ آيو آهي، سو جلد سنڀرو تہ اٿي هلون." ٻئي صبوح جو نند، سري ڪرشن ۽ بلرام ڪيترن گوالن سميت مترا ڏانهن روانا ٿيا. جڏهين مترا ۾ پهتا، تڏهين اڪرور هٿ جوڙي شيام سندر کي چوڻ لڳو تہ "هي ڪرپالو! اڄوڪي رات منهنجي گهر ٽڪي، پنهنجن چرنن سان پوتر ڪريو." اها ڳالهہ ٻڌي شيام سندر اڪرور کي پاسيرو وٺي وڃي چيو تہ "چاچا! سڀاڻي ڪنس کي ماري بلرام ۽ پيءُ سميت اوهانجي گهر ايندا سون." اڪرور اها ڳالهہ مڃي ۽ پوءِ ڪنس جي سڀا ۾ ويو. ڪنس کيس گهڻو آدر ڀاءُ ڏئي پنهنجي پاسي ۾ ويهاريو ۽ کانئس سربستو حال پڇڻ لڳو. اڪرور وراڻي ڏنس تہ "راجا،

ڪنس جو پرينسڪ

ٻڌي ڪيشي ڪروڌ ۾ ڀرجي
ترڪي پوڇي. "اهو ٻڌي ڪيشي ڪروڌ ۾ ڀرجي
وات شيام سندر ڏانهن ڇوڙهه مان ڌوڙ لڌو آيو ۽ ڌڻ وات
۾ ڪيائين ترڪي ڪري ڪائي ڇڏيائين، تنهن
ڌاتي ڪوشش ڪيائين ته منهنجي وات ۾
شيام سندر پنهنجي سڄي ٻانهن لڪائي منهنجي وات ڪاري
وڌي. ٻانهن وڌي وڌندي ۽ ڪيشي دنت رت
ڦڪي تنگي پران ڏنا.

اڪتور، جهنڪي سري ڪرشن مهراج ۽ ٻلرام ۾
ڌاڌي شڌا هتي، سو ڏڌهين بدران آيو، تڏهين
ڌاڌي پريم وڌون، ڪڏهين سري ڪرشن جي ترڪڏهين
ٻلرام جي ڏڌڻ تي پيو سري. ٻالڪن منڪي پنهنجو
وڏو سمجهي انين ڪي ڪان ر. ڪيو، پر سو انين
ڪرڻ ڀان ڌ هتو. ليڪ ٻلرام منڪي کهڻي آڌر ڀاو سان
پنهنجي کهر ولي. يو، جتي لبد ۽ ٻا کهر جا ڀتي کهڻي
پريم سان ڪيس ڪڏ. سري ڪرشن اڪرور کي آسڻ
تي وڌا تي منجها ڌن ڌ. ڏيڻ لڳو، ۽ اڪرور شيام سندر
تي پنهنجي هڌڻ لڳو. پر شيام سندر چير جڏي ٻوڙ
لڪس ته "ڄاڻا ا. ڏيڻ ايلڪي پڻ سمان آهيو. تنهن
ڪري ا لڪو فرض آهي ته اوهانجي شيوا ڪريون.
پر ڌاڌي. پريسان اڪرور کي پڇڻ ڪاراڻون. ڪانڌ
ڪاڻهو ۽ وڌهه اڪرور ٻڌ تي ليٽيو، تڏهين
سري ڪرشن ۽ ٻلرام ڀين مڪاون ڌڏڻ ۽ پيڙون ڌيڻ
ڪ. پيءَ سري ڪرشن مٽ جهڙي ٻڌڻ لڳو ته
ڌا ڪرپا ڪري ٻڌاءِ ته اوهانجو مٽ ڪيئن آهي
ڪي ۽ راڄا ڪنس اوهانکي هاڻ وقت جا ڏڻي ڇني
سمهي آهي؟" اهو ٻڌي اڪرور مٽ جهڙي ڏيڻي

اُنهنڪري مارڻ ڪانهوءَ مان وسديوءَ ديوڪيءَ کي ماري ڇڏيندس. پوءِ پنهنجي پيءُ اُگرسين ۽ سيني يادون کي ماريندس، جنهنڪري ساري دنيا مان هري ڀڳتن جي پاڙ پٽجي ويندي. انهيءَ ڪانهوءَ پنهنجي سهري جراسنڌ، ٻاڻاسر ۽ دئت وڪر راجائن سميت آنند سان راڄ ڪندس."

اهي ايمان جون ڳالهيون ٻڌي آڪرُور، ڪنس کي چيو ته "مهراج! اوهانکي مٺيان نه لڳي ته هڪ ڳالهه چوان. مان اوهانجو حڪم بيشڪ بجاءِ آڻيندس، پر ويچار ڪريو ته راوڻ ڪيڏو نه پرتاپي راجا هو، سو به موت کان نه بچيو. جيڪو ڄائو آهي، سو هڪ ڏينهن ضرور مرندو. مان اوهانجي حڪم موجب سري ڪرشن ۽ بلرام کي وٺي ايندس، پر ياد رکو ته اُهن سان دشمني رکڻ ۾ اوهانجو ڀلو ڪو نه ٿيندو." ائين چئي آڪرور پڻ بندرابن روانو ٿيو.

جڏهين ڪنس، ڪيشي دئت کي شيام ۽ بلرام کي مارڻ لاءِ بندرابن موڪليو، تڏهين هن گهوڙي جو روپ ڌاريو. هو ڏاڍي خوشيءَ مان پنهنجو پڇ لٽڪائڻ لڳو ۽ سنبن سان زمين اُکيڙڻ لڳو. گهوڙي کي ڏسندي ئي سڀ گوال ٻال ڊڄي ويا ۽ سري ڪرشن کي مدد لاءِ پڪارڻ لڳا. شيام سندر کين دلاسو ڏيئي چيو ته "پيارا، اوهين ڪو ڊپ ڪو نه ڪريو. مان …اٽيهي هن کي ماري اوهانجي چنتا دور ڪندس." پوءِ …ڪيشي دئت کي چوڻ لڳو ته "هي ڪپٽي دئت! …ن هنن غريبن کي ڇو ٿو ڊيڄارين؟ منهنجي سامهون

ڪان جيترا ڏاڍي الڳ رهجن ته هتي ڪين پهنجن پرون
ميت لتاڙي ماري ڇڏي. تنهڪان اڪرور کي پهلوان
هٿان سڏي. ويٺا هجن، جهڙي ڪنس ته رٿ
هو موت وٽ لڙائي سگهن." اهو حڪم ڏيئي ڪنس
وڏاڙ لڪو ته هٺي ڪنهن کي موڪليو، جو وڃي تنهجو
ڪري لڌڪي پٽن سميت هتي وٺي اچي. هن سمجهيو ته
اهي ڪرڙا اڪرور جهڙو پيو ڪارائتو ڪوهي، تنهڪري
ڪنس ڪهاڻي هن رٿ هٺ لڳو ته "هي پيارا اڪرور! مان
توکي پنهنجو مترپ ڪندو آهيان. اهڙا وقت متر ئي ڪتا ڪندا
آهن. مان توکي پنهنجي اندر جي ڳالهه ٿو ٻڌايان ته موڪلي
وسديو جي پٽن ڪرشن ۽ بلرام ڪان رات ڏينهن مارڻ
جو تپ آهي. هاٿي ۽ ڏاڍي اهڙي کا تجويز ڪولي
ڪئي، جهڙي مدهنجو ڇڏاڻ ٿئي. ڀاري جي جوڙ
ڪاليوءِ موڪلي پڪ ٿي رهي آهي ته ديوڪيءَ جو اٺون
ٻار موڪلي ٿو. ماريندو، پر ڪڏهين ته جيڪو اڄا موڪلي
پنهنجي ڇڏاڻ ٿي سگهي، اهو ڪر آڻيان. هي پيارا،
مون ڪرشن ۽ بلرام کي مارڻ لاءِ جا سبت سٺي آهي،
ـ ه ڏيڻ ڏيئي پڌ. هو هتي اچڻ شرط ڪلش توڙڻ
ـارڻ ڏي پنهنجن پهلوانن کان مارڻ ويندا. جي
ان قسمت سان ڪي بچي ويا ته پوءِ جاءِ تي مست هاٿي
ڪين پ ـ ن هٿان ماري ڇڏيندو. جي هاٿيءَ
ان ـي ـ ـڪ پ مي ه آيا ته چاڻور ۽ مشتڪ،
ڪشتي ـا ـ، جهڙو پيو ڪو دليار ڪوهي، سي ڪين
پ ره ـ ـ حد حد ـ پر جي مهاڏا اڏن جي ويا ته
مان ڪين ـ ـ پنهنجي موڪاما پوري ڪندس.

ٽالي ڏڪ تمام پهلوان دئت کي پاڙوت گهرائي چيو ته
تون پلائي ڪري بند رابن ۾ وڃ ڪرشن ۽ بلرام کي
ماري آڇ. ڪيشي اِها ڳالهه ٻڌي بند رابن روانو ٿيو.
پوءِ ڪنس وڏن پهلوانن چاڻور، مشٽڪ، شل ۽ توشل
کي گهرائي چيو ته ”آءٌ وسديو جي پٽن شيام ۽ بلرام کي
ڪنهن ڀهاني هتي متر ۾ گهرائي ٿو وٺان. اوهين ساڻن
ڪشتي وڙهي کين مارجو ته مان اوهانکي گهڻو انعام ڏيئي
راضي ڪندس“. ڪنس پوءِ پنهنجن وزيرن کي چوڻ
لڳو ته ”اهڙي ڪا تجويز ڳولي ڪڍو، جنهنڪري شيام
۽ بلرام مري وڃن ۽ مان آئنهجي ڏپ کان ڇٽي پوان.“
وزيرن جواب ڏنو ته ”مهاراج! اوهان جهڙي پرتاپي ۽
ٻلوان کي ڪو به ڏپ نه ڌرڻ گهرجي. اوهين ڏڪ
ڪشتي گاهه ٺهرايو. پوءِ نند کي شيام ۽ بلرام سميت ڪنهن
ڀاني هتي گهرايو ته ڪو نه ڪو پهلوان کين ماري
ڇڏيندو.“ ڪنس پنهنجي نوڪرن کي ڪشتي جي
وڙهڻ جو ڏڪ وڏو آستان ٺاهڻ لاءِ حڪم ڪيو، جتي
ڏڪ تماشون ڏسڻ پنهنجي وهڻ لاءِ پڻ ٺهرايائين. هن پوءِ شهر
۾ ڍنڍورو گهمارايو ته راڄ مندر روت مهاديو جي ڌنش
يگيه جي پوڄا ٿيندي، اُتي سڀڪو حاضر رهي. ڪنس
پوءِ وزيرن کي چوڻ لڳو ته ”جڏهين ڪرشن ۽ بلرام
يگيه شالا وٽ پهچن، تڏهين پهلوان کين ڌنش تورڻ
... ڇون ۽ جنهن مهل هو ڌنش ڪٽڻ جي ڪن، تنهن
...ل کين ماري ڇڏين. جيڪو پهلوان ائين ڪندو،
...نکي مان گهڻو انعام ڏيندس. ڏڪ دروازي تي ڏڪ
...ت هاٿي به بيهاري ڇڏيو، ڇو جو جيڪڏهين ٻه پهلوانن

آيو، جنهن جو من گهڻو آدرسٽڪار ڪيو. نارد مني
ڪنس کي چوڻ لڳو ته ”راجن! ڏاڪل پوتني کي
ته ورشباسر ۽ بين راڪسن کي ڪنهن ماريو؟ تون منهنجي
ڳالهه پڪ سمجهه ته وسديو جي ڇوڪري جا تو پهڻ تي
هڻي ٿي ماري ۽ جا تنهنجي هٿن مان ڇڏائي آڪاس
۾ آڪاسي ويئي، سا ديوتا هئي. تنهنجي پيٽ ديوڪيءَ
کي اُن رات سري ڪرشن ڄائو هو، جنهنکي وسديو
اَڌي رات جو نند جي گهر پهچائي آيو هو ۽ اُنجي بدلي
اها ڇوڪري کڻي آيو هو. بلرام وسديو جو پٽ به اڳيئي
نند جي گهر پئي ليندو. مون ته شروعات کان ئي تو کي
چتائي ڇڏيو هو ته ديوڪيءَ جي ٻارن کان خوف ڌارج.
پر ڀائي قسمت جو لکيو ڪير به ميٽي نه ٿو سگهي. هاڻي
به جيڪي تو کان ٿي سگهي، سو پنهنجي بچاءُ لاءِ ڪر.“
اهو ٻڌي ڪنس ڀڙڪائين ته ڇپ وڇون ڪرڻ لڳو،
پر پوءِ ڪاوڙ ۾ وسديو ۽ ديوڪيءَ کي پاڻ وٽ گهرائي
ڪين ڇڏي ۽ مڪانڻ لڳو ۽ چوڻ لڳو ته ”هي ڪيتي!
مون سان ڪهڙي ڪري اوهان پنهنجا ٻار نند جي گهر
پهچايا آهن. اُنهن هي قرار ڪيو جهن پاليائين ته پڄي
جي سڀي ڏر ڪسان ڏار ڪري ڇڏيا آن، تڏهن نارد مني
ڪيس هٿ کان جهلي چوڻ لڳو ته ”راجن! منهنجي
مارڻ مان تو کي ڇا مت ايندو؟ مار ته اُنکي، جنهن
مان تو ني ڇپ آهي.“ پوءِ ڪنس وري به اُنهن کي
هٿڪڙيون ۽ جهانئي قيد خاني ڏي موڪليو ۽ نارد مني
موڪلائي رواني ٿيو.

نارد مني جي وڃڻ کانپوءِ راجا ڪنس، ڪيشي

۽ گهرن جا دروازا بند ڪري سري ڪرشن کي مدد لاءِ پڪارڻ لڳا. اُن وقت شيام سندر ۽ بلرام ڳاڻيون چاري ٿي موٽيا. برجواسين جو اِهو حال ڏسي شيام سندر کين ڌيرج ڏيئي چوڻ لڳو ته ”پيارا، متان ڊڄندا ڊڄو. مان اِهو ٿو دئت کي ماري پورو ڪريان.“ ائين چئي سري ڪرشن دئت جي سامهون وڃي کيس چوڻ لڳو ته ”هي ڪپٽي! تون برجواسين کي ڇو ڊيڄاري رهيو آهين؟ منهنجي سامهون آءُ ته خبر پوي. هنڪان اڳي موں تو جهڙا ڪيئي دئت ماري ڇڏيا آهن، سو تون ڪهڙي ليکي ۾ آهين؟“ ورشياسر سري ڪرشن کي ڏسي گهڻو خوش ٿيو. سمجهيائين ته جنهن لاءِ پئي واجهايم، سو ته سهنجيئي ملي ويم. دل ۾ کيس ماري راجا ڪنس کان جيڪو انعام وٺندس. اهڙو خيال ڪري جڏهن ڊاليائين ته سري ڪرشن کي سڱن تي چاڙهي ڦيرو ڏياري ماري ڇڏيائين، تڏهن مرلي منوهر سڱن کان جهلي اهڙو ته زور سان زمين تي ڪڏي اڇلايس، جو هو موڙهجي تي ڪري پيو. پوءِ ڍڳي جي پيرن تي پير رکي اهڙو ته زور لڳايائين، جو اُن جي وات مان رت ريلا ڪري وهڻ لڳو ۽ هو جلد مري ويو. اِهو حال ڏسي ...ي بند رابن واسي ڏاڍا خوش ٿيا ۽ ايشور جا شڪرانا ...جڻ لڳا.

... جي وڃڻ جي خبر پئي، تڏهن راجا ڪنس کي ورشياسر دئت جي ...مجهيائين ته منهنجو موت به سري ڪرشن جي هٿان ئي ... آهي. انهيءَ سوچ ويچار ۾ ويٺو هو ته ناردمني وٽس

آهي ۽ لاچار منهنجو موت به ساڳي هٿان ٿي ليکيو آهي. جيڪو ڏينهن ٻالڪ کي ماري ايندو، تنهنکي مان ڏاڍو کهريو انعام ڏيندس." تنهن تي پوتنا شڪل سر ۽ ڦرڻ وارت سري ڪرشن مهراج جي مارڻ لاءِ ويا، پر ڏن پنهنجي ڪلا سان هنن کي پورو ڪري ڇڏيو.

ڪري ڏينهن ننڍ گوالن کي چوڻ لڳو ته "اڄ ڪالهه ڪوڪل ۾ ڏاڍا اپسوڻ ٿيا ٿين، تنهنڪري صلاح آهي ته ڪنهن ٻئي هنڌ هلي رهجي، جتي ڪا آفت جام نه ٿي." اها ڳالهه ٻڌي انهن ڪيس چيو ته هلي بندرابن ۾ رهون. پڇي ڏينهن هو سڀئي سڀيري بندرابن ۾ وڃي رهيا. ڪنس کي جڏهن خبر پيئي ته ننڍ بندرابن ۾ وڃي رهيو آهي، تڏهن ولسار، بڪاسر ۽ اگهاسر راڪسن کي اوڏانهن موڪليائين، پر انهن راڪسن جو به سري ڪرشن مهراج ساڳيو ئي حال ڪيو.

ڪڏهن ڏينهن راڄا ڪنس وشياسر دئت کي گهرائي چيو ته "آءٌ توکي سڀني دئتن منجهه زبردست سمجهان ٿو. تون جيڪڏهن ننڍ جي پٽن ڪرشن ۽ بلرام کي ماريندين ته مان تنهنجو ٿورو ڪڏهن به نه وساريندس." اها ڳالهه ٻڌي وشياسر ڪري وڏي ڏاڙهي جو روپ ڌاري، رنڀندو، لعل اکيون ڪندو، پڇ مٿي لٽڪائيندو، شام جي وقت اچي بندرابن پهتو. منجهن خوفناڪ رنڀون ٻڌي بندرابن واسي ڏڪي ويا. هو ڪنن سان زمين کوٽيندو ۽ سڱن سان وڻ ڪيرائيندو، سري ڪرشن جي ڳئون ۾ پئي گهميو. ڏهي جي اهڙي شرح حالت ڏسي سڀ گوال ٻال ڊڄي ويا

ھن وقت گوڪل ۾ متَرا ۾ يادون جي ڪُل ۾ جيڪي
ٻالڪ پيدا ٿيا آھن، تنکي وڃي مار. پوُتنا اھا ڳالھ
ٻڌي پوءِ پڇايو ته ٿھہ ڏائڻ جي ڀاڻي ٻالڪن کي ماري
اچڻ سولو ٿيندو. اھا ٻڌ ڏل ۾ رکي، ٿڻن کي زھر
لڳائي ۽ پنھنجو روپ سندر بنائي، پوريائين نند جي
گھر ويئي. جسودا ۽ ٻين استرين ھنجو سندر روپ
ڏسي کيس ڏاڍو آدرڀاءُ ڪيو. اُن وقت شيام سندر
پينگھي ۾ پئي لڏيو ۽ ھن پوُتنا کي ڏسي مرڪيو، ڇو
جو سمجھيائين ته ھيءَ راڪشڻ ڪپٽ روپ ڌاري
منھنجي مارڻ لاءِ آئي آھي. چڱو ٿيو جو پھريائين اسانجي
گھر آئي نه ته ته خبر نه آھي ته ٻين جي گھر وڃي ڪيترا
ٻار ماري ڇڏي ھا. پوُتنا پينگھي وٽ اچي ڏاڍي پريم
سان شيام سندر کي ھنج ۾ کڻي، منھن مٿو چمي کيس
ڌارائڻ لڳي. سري ڪرشن مھراج پنھنجن ھٿن سان
پوُتنا جي ٿڻن کي جھلي اھڙي ته زور سان سندس ٿڻن
کي ڇوڙيو، جو ھوءَ رڙ ڪري زمين تي ڪري پيئي ۽ ھنجا
پران نڪري ويا. جسودا ماتا ڊوڙندي اچي ڏسي ته ھوڏن
پيارو پوُتنا جي ڇاتيءَ تي چڙھيو ويٺو آھي، سو اُمالڪ
پنھنجي پٽ کي ھنج ۾ کڻي ڇاتيءَ سان لاتائين، ۽
پرماتما جا شڪرانا مڃيائين، جنھن سندس ٻالڪ جي
رکيا ڪئي.

جڏھن ڪنس پوُتنا جي مرڻ جي خبر ٻڌي،
تڏھن پڪ سان سمجھيائين ته منھنجو مارينڌڙ
تحقيق گوڪل ۾ پيدا ٿيو آھي. ھو پنھنجن وزيرن
کي چوڻ لڳو ته نند جي پٽ پوُتنا کي ماريو

پوءِ هن ڪاراڻي ۽ ڳاڙها وستر پهرائي روانو ڪيائين.
پوءِ ڏانهن جسودا ماتا سمجهه جو اُلي جا ڏسي ته
ڪڪي ته نه آهي، پر ڪکو آهي، سو الهيءَ خوشيءَ
۾ ڪپان نه ٿي ماپي. پنهنجي پيار نند کي سڏي
اها خوش خبري ٻڌايائين، جو پٽ ٻڌي ڏاڍو پرسن ٿيو.
هنن سمجهيو ته شايد رات جو ننڊ ۾ نه ڪري سکياسين ته
بالڪ کي ڪکو آهي. هوڏانهن ٽراهيءَ ڏينهن نند جي گهر کير
جو ڦڙو به نه رهيو، ڇو جو جيڪي گوال ۽ گوپيون، ڪابون
۽ ميهون ڏهي تن پري مٿي تي رکي ٿي موٽيا، تن
جڏهين ٻڌو ته ڪکي ڪانڌ ڄائي آهي، پر ڪکو ڄائو
آهي، تڏهين حيرانيءَ ۾ پئجي ويا ۽ سندن مٿن تي جهي
تس هٿا، سي عجب ۽ خوشيءَ جون ڪري پنهنجي
پيا. الهيءَ ڏينهن هزارين ماڻهو نند جي گهر آيا ۽ ڪيس
واڌايون ڏنائون. نند سڀني کي مٺايون کارايون ۽
الهيءَ ڏينهن کان گهٽوني دان ڪيو. انهيءَ ڏينهن ۾
سوڊ گوڪل ۾ خوب ملهائبو آهي ۽ جنما شٽميءَ تي
هميشه انهيءَ ڏينهن سوڊ گوڪل ۾ ميلو لڳندو آهي.
هٿي ڏينهن ڪنس پنهنجي راڄ سڀا ۾ صلاحڪارن
کي سڏي چيو ته، "ڏاڍن منهنجي مارڻ لاءِ ڪٿي
تس نروور اوتار ورتو هوندو. ماڻهو الڪي ڪهڙي طرح
هت ڪري مرون." تنهن تي دنت هوڏ لڳائي "سوامي!
اهو سولو رستو آهي ته راڄڌانيءَ ۾ جيترا بالڪ پيدا
ٿيا هجن، اُهي آهي يڪدم مرائي ڇڏجن." دنت جي اها
صلاح ڪنس کي ڏاڍي وڻي ۽ يڪدم بالڪن کي مارائڻ
جو حڪم ڏنائين. هن پوتنا راڪاسڻ کي گهرائي چيو ته

پاڻ ڇڏائي مٿي آڪاس ۾ چڙهي ويئي ۽ پنهنجو ديوي
روپ ڏيکاري چيائينس ته "هي پاپي ڪنس! تنهنجي مارڻ
وارو برج ۾ پيدا ٿي ويو آهي. هاڻي تنهنجو بچڻ ڪونهي.
دشٽ توکي ماري جلدئي پرٿويءَ تان بار هلڪو ڪندو."
ايترو چئي اُها ديوي اُتان آلوپ ٿي ويئي.

اِها آڪاس واڻي ٻڌي ڪنس پشيمان ٿيو ۽ ڪيس
جيوري لڳي ويئي. چوڻ لڳو ته "هاءِ افسوس! مون وسديو
۽ ديوڪيءَ کي ڏکي ڪري ٻه ڏاڍا ڏنا ۽ اُنهنجي نردوش ٻارن
جي مارڻ جو ٻه ڪچا پنهنجي سر تي کنئي. پر ايتري
ڪيدي به منهنجي مارڻ وارو پيدا ٿي چڪو! هاڻي مان
پنهنجو ڏکر ڪنهن سان اوريان؟" ائين ويچار ڪندو
هو وسديو ۽ ديوڪيءَ وٽ آيو ۽ سندن ڄنڪڙيون ۽
ٻيڙيون لاراهي ڪاٽڻ بخشائي چوڻ لڳو ته "مون جهڙو
ڪُڪرمي دنيا ۾ ٻيو ڪو ڪونه هوندو. افسوس! جيتوڻيڪ
پنهنجي ناسونت سرير جي سک لاءِ تو هانجا ٻي قصور ٻالڪ
ماري پنهنجي سر تي پاپ چاڙهيو آهي، تڏهين به منهنجو
ڪارج سڌ نه ٿيو آهي. هاڻي مون تان اهو پاپ جو ٻار
ڪيئن لهندو؟"

ائين چئي ڪنس پنهنجو مٿو ديوڪيءَ جي چرنن
تي رکي زار زار رنو. ديوڪي سندس اپراڌ ڪميا ڪري
سندس مٿو مٿي ڪري لڙڪ اگهڻ لڳيس ۽ وسديو چوڻ
لڳس ته "هي راجن! اوهانجو ان ۾ ڪو ڏوهه ڪونهي.
اسانجي ڪرمن ۾ ائين لکيو هو. ايشور جي
ڪرپا ڪانسواءِ ڪڏهين به سک ملي نه ٿو سگهي." ڪنس
وسديو ۽ ديوڪيءَ کي پنهنجي گهر وٺي آيو ۽ ڪين

خبر نہ آهي تہ ڇو آيا آهين نہ موٽيو آهي." اهڙيون ڳالهيون ڪري جڏهن ڏيو آهي رنڻ ۽ ڇڏڪي تڏهن وسديو ٻاهر نڪتو ۽ ڇوڪري ديوڪيءَ کي ڏيئي سمورو احوال ٻڌايائينس. پوءِ تہ ديوڪي خوش ٿي چيو تہ "هاڻي اسانکي ڪوبہ ڊپ ڪونهي. ٻلي تہ ٻاپي ڪنس هاڻي اسانکي ماري وجهي، پر پٽ تہ بچيو سين."

جڏهن وسديو ڇوڪري کڻي اندر گهڙيو، تيڏهن قيد خاني جا دروازا اڳيئن والڪر وري بند ٿي ويا. وسديو کي هٿڪڙيون ۽ زنجير پئجي ويا ۽ ڇوڪريءَ روئڻ لڳي. روئڻ ٻڌي چوڪيدار جاڳي پيا ۽ سڀجهانئن دڪو وڌو ۽ ڊوڙندا ڪنس وٽ ويا ۽ چيائينس تہ "مهراج! اوهانجو دشمن پيدا ٿيو آهي". اها ڳالهہ ٻڌي ڪنس گهٻرائجي ويو ۽ مٿي اگهاڙو تڪڙو تڪڙو وسديو ۽ ديوڪيءَ وٽ اچي پهتو. تڏهن ديوڪي ڇوڪري کڻي سندس اڳيان اچي بيٺي، ۽ عرض ڪيائينس تہ "ڀاءُ، هيءَ ڇوڪري وٺ. مارڻ جهڙي هيءَ نہ، سهڪي وس آهي." پر نردئي ڪنس سندس ڪا بہ ڪانہ ٻڌي ۽ ڇوڪري ديوڪيءَ جي هٿن مان کسي ورتائين. ڇوري نہ ديوڪيءَ هٿ جوڙي نمرتا سان وينتي ڪرڻ لڳيس تہ "ڀاءُ، ڇهہ ٻار بيچارا تہ اڳي ماريا آهن، باقي هيءَ ڇوڪري ڪٿي ڇڏي ڏي. تہ بيچارا بہ ماري ڇڏيا، پر ڪٿي تہ هاڻي هيءَ ڇوڪري مارڻ مان توکي ڇا هٿ ايندو؟" تنهن تي ٻاپي ڪنس کي ڪاوڙ لڳي ۽ ڇوڪريءَ کي پيرن کان جهلي ٻاهر ڪڍي آيو ۽ جڏهن اُڇاليائين تہ قدرالي بہ ٻي ڇهڪائي هٿان تڏهن ڏو سندس هٿن مان

ڇا ڏسي ته سندس ڪڙيون ۽ زنجير ٽٽي پيا آهن، سڀ دروازا پاڻ مرادو کلي پيا آهن ۽ چوڪيدار پڻ آگهور ننڊ ۾ پيا آهن! اهو حال ڏسي وسديو ٻاهر نڪتو. رات ڏاڍي انڌيري هئي ۽ مينهن به ڇوي ته اڄ نه وسان ته ڪڏهين وسان. ويچارو وسديو پريان جمنا جي پاڻيءَ جي گجگوڙ ٻڌي دهلجي ويو ۽ ڪڙٽيون ڪائڻ لڳو ته ڪهڙيطرح پار وڃي سگهبو؟ اوڏي مهل ڏيکاريس. اڳيان ٽيو ڪدڙ ڏسڻ ۾ آيس جنهن ڇٽڪ رستو ٽپي جمنا جي ڪنڌي تي اچي پيتا. ڪدڙ ڪهڙي پيو جمنا ۾ ۽ ٻه پٺيان ٿي پٺيان پاڻ، تانجو جمنا پٺيانس ويو. اُنهيءَ هنڌ جمنا ۾ پاڻي ڏانڪيو هو. وسديو سڪر سان پار اُڪري ويو ۽ گوڪل ۾، نند جي گهر پهتو. نند جي گهر جو دروازو کليو پيو هو. وسديو سيني پاتين ننڊ ۾ ستل ڏسي جسودا جي پرسان جيڪا نئين ڄاول ڪڪي سمهي پيئي هئي، تنهنکي کڻي آيو ۽ سري ڪرشن مهراج کي اُتي سمهاري موٽي جمنا لنگهي متڙا ڏانهن وريو.

هيڏانهن ديوڪي، جنهن وسديو کي مينهن وسندي اونداهيءَ رات جو گوڪل موڪليو هو، سا پنهنجي ڏاڍي چنتا ڪرڻ لڳي ۽ روئي پڇتائڻ لڳي ته "جيڪڏهين هيٺتر ڪو چوڪيدار جاڳي پوي ۽ دروازو کليل ڏسي، ڪنس کي وڃي ٻڌائي ته پوءِ ڪنس اسان سان ڪيڏيون جٽيون ڪندو. وري جمنا ندي، هيٺتر ڪيل هوندي، سو ڪيئن هو پاڻ کڻي پار اُڪري ... هوندو؟ وئي به ڪيڏي مدت ٿي ويئي آٿس.

اماڻ تو ۾ ڇين، تنھنجي ڪرپ ۽ ارو آلون ڀار، جو ڄو ڪر دولدو، سو تو لاءِ ڪال ٿي ايندو." اھي وقت ڪان ولي ھئي ڪھوٽ ڪنسار کي پالٽرط بدران ڏڪارڻ لڳو. رت کي موٽائي متّرا ۾ آڏائين ۽ وسديو ۽ ديوڪي کي محلات جي ھيٺان جيڪو قيد خانو "ڪارا ڳوھر" نالي ھو، تنھن ۾ بند رکيائين، اِھي ۽ لاءِ تہ سنھنجائي ۽ سان ديوڪي ۽ جي سيڪنھن ٻار کي جمڻ وقت ماري ڇڏيان. ھن پيرا اھڙيطرح سيڪنھن ٻار کي جمڻ وقت ئي پورو ڪيائين. ستين ڀيري ھڪ ٻار ڄو رانجي ويو جنھنجو نالو بلرام ھو، پر ڪيس پڌايو ويو تہ اھو بہ مري ويو. ھاڻي اڪٺي ۾ جو وقت بہ ويجھو پوندو آيو. جنھن رات سري ڪرشن مھراج جو جنم ٿيو، تنھن رات مينھن ۽ واچ بہ ڏاڍي ھئي. ھن جي جنم وقت سان بنديخاني جـي سڄي ڪوٺي روشنائي ۽ سان ڀرجي ويئي. ماتا ديوڪي ۽ وسديو ٻالڪ جو درشن ڪري خوش ٿيا ۽ سندن سڀ ڪٺيون لھي ويئون. آن مھل آڪاس واڻي ٿي:- "ھي وسديو! تون ھن ٻالڪ کي ڪٺي "نند" جي گھر گوڪل ڳوٺ ۾ ڇڏي آ ۽ اتي ڪنڍي ڄو ڪري ھنوقت پيدا ٿي آھي، سا ھتي کڻي آءِ." ويچارو وسديو اچي منجھيو تہ ڪيئن مان قيدي، ٻالڪ کي کڻي ٽار جمنا نديءَ مان لنگھي، پرين پار گوڪل ۾ ڇڏي اچان. پر لسھو ھوس تہ ھي سڀ پرم تما جي رھنا رچيل آھي ۽ ھنجي ڪرپا سان سڀ سولي ٿي پوندي. وسديو پوءِ ٻالڪ کي ڪت توڪري ۽ ۾ رکي متي تي کڻي جئن دروازي جي ويجھو آيو تئن

وچون ڏانس ڊوڙيو ۽ سندس سرير کي اُڇلجي ويو ۽
ٻانهيائين تہ زور ڏيئي سندس پران ڪڍان، پر سري
ڪرشن مهراج پنهنجو بدن ڦوڪي ايترو ڪري وڏو
ڪيو جو ناڳ جو سنڌ سنڌ ٽٽڻ لڳو. پوءِ ڪالي ناڳ
وياڪل ٿي سري ڪرشن مهراج کي پنهنجين ڦڻين
سان ڦوڪون ڏيئي ڏنگڻ جي ڪوشش ڪئي، پرشيام
سندر هڪڙي ڦڻ تي بيهي زور سان نچڻ لڳو،
جنهنڪري ناڳ جي وات مان رت ريلا ڪري وهڻ
لڳو. ڪالي ناڳ پنهنجو اهو حال ڏسي پنهنجو سڀ
ايمان ڇڏي سر جهڪائي سرڻ پيو. سري ڪرشن مهراج
هن تي ديا ڪري هنکي جيئدان ڏنو ۽ هنکي حڪم ڪيو
تہ جمنا ندي ڇڏي ڪنهن ٻئي هنڌ وڃي رهہ.

ڪنس جو پرسنگ

سري مد ڀاڳوت ۾ لکيل آهي تہ ڪنس، متڙا
جو راجا، بلڪل ظالم هو. سڄي دنيا کي هن پنهنجن
ظلمن ڪري ڏڪائي ڇڏيو هو. اترو تہ ڪڪرمي هو،
جو پنهنجي سڳي ڀيڻ ۽ ڌرماتما اُگرسين کي بہ قيد خاني
۾ وجهي ساڻس ڏاڍيون جهڙيون ڪيائين. هو
پنهنجي سوٽ ديوڪيءَ کي بلڪل ڪين ڀانئيندو هو.
وٽس وسديو نالي هڪ درٻاري هو، جنهن سان بہ هنجي
گهاٽي دل هئي. هنجي مرضي ٿي تہ انهن ٻنهي جي پاڻ ۾
شادي ٿئي. وهانو ٿيڻ کانپوءِ ڪنس ڏاڍي پريم مان
وسديو ۽ ديوڪيءَ کي رٿ ۾ چاڙهي وسديو جي گهر
ڇڏڻ ٿي ويو تہ وات تي آڪاس واڻي ٿي تہ "هي هتيارا
دُشت! جنهن ديوڪيءَ کي تون هيتريءَ خوشيءَ سان

هوندس جا؟ (ٻاو- ديوتائن ۽ دئتن سمجهيو ته تون آهين
ڳوٺ، ٻر تو موهني اوتار ڌاري ٻر گهٽ ٿي سيمي کي نه
ڪري ڏيکاريو ته تون مٿي قائم آهين). [مور= هيس يع
ديوتائن ۽ دئتن ۾ ٻکلائي = ٻرمڇي، تسي، ڪاوڙ ڪري
وند ديٺا= ورهائي ڏيو.]

نوٽ:- (۱۴) رتنن وارو پرسنگ پڙهي شبد
جي ٻليان ڏسو.

ڪالي نانگ جو پرسنگ.

ڪالي نالک جمنا ندي ۾ رهندو هو. منجهي زهر
جو اثر ايترو هو، جو ڪو به جيو اُتي نه جي نه سکهندو هو.
هڪ دفعي جيڏن ڪوال ڪاليون چاري ڪين جمنا نديءَ
تي پڙهي پيارط ولي ويا، تنئن ڪالي نالک جي زهر
ڪري سڀ بيهوش ٿي ڪري پيا ۽ مري ويا. سري
ڪرشن مهاراج ڪجه وقت اُنهنکي نه ايندو ڏسي، ڪين
ڳولهڻ لاءِ نڪتو ۽ جمنا نديءَ جي ڪناري تي اچي پهتو.
جتي ڇا ڏسي ته سڀ ڪاليون ۽ ڪوال مئا پيا آهن. سري
ڪرشن مهاراج پنهنجي ديا ڪري اُنهن سڀني کي
سجيت ڪيو. پوءِ کيس خيال پيو ته ڪالي نالک جو
جمنا نديءَ ۾ رهڻ چڱو نه آهي ۽ تنهنڪري دنکي دتان
ڪڍڻ کپوري. سو شيام سندر ڇا ڪيو، جو سڀ ڪوال ٻال
ساط ڪري جمنا جي ڪنڌي تي وچي هڪ وڻ تي
ڏڙهي اُنهيءَ هنڌ ٽپو ڏنو، جتي ڪالي نالک رهندو هو.
سڀ ڪوال ٻال روڻ لڳا، پر ٻلرام اُنهن سيني کي
ڌيرج ڏنو ته اڄو تو ڪالي نالک کي ماري ٻاهر ڪري.
چڏهين ڪالي نالک شيام سندر کي ڏٺو، تڏهين ڪروڌ

کي تـو ناس ڪيو تـہ انهيءَ ڪري تون وڏو ڪيئن ٿي پئين؟ (ڀاو- اُهو بہ ڪو تنهنجي لاءِ اسچرج جهڙو ڪرم نہ آهي). هي پرماتما! تون جو سڀني ۾ اِڪ رس رمي رهيو آهين، سو توکي ڪهڙيطرح پرش چئجي ۽ ڪهڙيطرح توکي استري چئجي؟ (ڀاو- تون جنم مرڻ کان رهت آهين). [جڳت = رزق جو بندوبست؛ نت = نٿڻ، ٻڌارڻ، دمن ڪرڻ؛ جورُوَ = استري؛ نرنتر = انتري يا تفاوت کانسواءِ، اِڪ رس]

نوٽ:- ڪالي ناڳ جو پرسنگ هن شبد جي پنيان ڏسو.

(٣) نال ڪُٽنب ساٿِ وَر داتا، بُرهما ڀالڻ سِرشٽ گئيا

آگيءَ انت نہ پائيو تانڪا، ڪنس ڇيد ڪيا وڏا ڀئيا

ارٿ:- هي پرماتما! برهما، جو ور ڏيندڙ آهي سو پنهنجي ڪٽنب سميت تنهنجي سرشٽيءَ جو انت ڳولڻ لڳو، پر انت نہ پائي سگهيو. (اهڙو جو تون بي انت آهين، سو) جي تو ڪنس کي ماريو تہ ڪيئن وڏو ٿئين؟ (ڀاو- اهو بہ ڪو تنهنجي لاءِ اسچرج جهڙو ڪرم نہ آهي). [ڀالڻ = ڳولڻ؛ ڇيد = مارڻ.]

نوٽ:- ڪنس جو پرسنگ پنيان ڏسو.

(٤) رَتن اُپاءِ ڌري، کير مٿيا، هور ڀڪلائي جہ اسي ڪيتا

ڪهي نانڪ ڇپيءَ ڪيُہ ڇپيا، ايڪي ايڪي ونڊ ديتا.

ارٿ:- هي پريو! تو کير سمندر ولوڙي اُن مان (١٤) رتن اُپن ڪيا. هين يعني ديوتائن ۽ دئتن پرماجي جيو تہ اسان اهو ڪم ڪيو. گورو صاحب چون ٿا تہ پريو! تو موهني اوتار ڌاري هڪڙو رتن ديوتائن ۽ دئتن کي ورهائي ڏنو. هي پريو! تون ڪنهنجي لڪائڻ سان لڪي

آسا محلا پهلا شبد (٧)

اُٿانڪا:- ڪنهن شخص هريءَ جي تعريف ڪئي ته وڏو پراڪرم ڪيو اٿس، جو راوڻ، ڪنس ۽ ڪالي ناڳ کي ناس ڪيائين، جنهن تي گورو صاحب هي وچن چيا.

(١) پوڻ اُپاءِ ڌري سڀ ڌرتي، جلَ اَگني ڪا بنڌُ ڪيٽا
اَنڌُلي دَهه سِرِ موُنڊُ ڪٽائيا. راوڻُ مارِ ڪيا وڏا ڀئيا

ارٿ:- هي پرماتما! پوڻ، ڌرتي، جل، اگني (۽ آڪاس)، اِهي گڏ ڪري تو سرشٽي بڻائي. (اهڙو تون سرو شڪتيوان آهين. پر جيڪڏهن) اگياني ڏهن سرن واري راوڻ تو کان سر ڪٽايا ته راوڻ کي مارڻ تون ڪيئن وڏو ٿئين؟ (ڀاو- اهو تنهنجي لاءِ ڪو اچرج روپي ڪرم نه آهي). [بنڌ ڪيا= بندش ڪيو، ملايو؛ انڌلي = انڌو، اگياني؛ دهه سر = ڏهن سرن وارو، راوڻ؛ مونڊ ڪٽايا = سر ڪٽايا.]

ڪِيا اُپما تيري آکي جاءِ. توُن سَربي پوُر رهِيا لِوُ لاءِ
(اڪ رهاءِ)

ارٿ:- "هي اڪال پرک! تنهنجي اُستت ڪهڙي ورنن ڪئي وڃي؟ جيڪڏهن تو سان لو لڳائي ڏسجي ته تون سڀني ۾ وياپڪ ٿي رهيو آهين". [اُپما = اُستت.]

(٢) جيئَ اُپاءِ جُگتِ هٿ ڪيني، ڪالي نٿِ ڪيا وڏا ڀئيا
ڪسُ تُون پرکُ، جورُو ڪوڻُ ڪهيئي، سرب نرنتر رو رهِيا.

ارٿ:- جيون کي اُپائي اُنهن جي ڪائنات پيدائش جي جُڳت تنهنجي هٿ ۾ رکي اٿئي. اهڙو سمرٿ ٿي ڪالي ناڳ

ارتھ :- من، جنت ہ پرماتما جو یؤ رکرں، سا میری آہی . سدیو یعنی اُتندی وسندی ان کی رکر کرتی سماجوڑ یعنی ناسونت جاٹرں سو ساتھو بھتو لمنڑ آہی . ہی بائی! انہی پرکار توں بہر رکی رکی نہتر . (مطلب ویچار سان ہتی رؤبی بہر کرں) . [نیما نبت == نتونرت ، سدیو سٹاہر == رکر لمتڑ لبت --- لارو رکرڑ جمٹر رجڑ مؤل ناجو کندا آدر .]

(۴) سکر سیا دیکھا کا پار - گورمکھ سٹھا سچا ناں
نانک آکرلی وبرا وبر - لت رنب نانہ رکی رکی نہتر .

ارتھ :- ہی بائی! سکدا ونڑ جو بار ادا ساتھی سکر سدا آہی . گورمکھ تی ساچو نام سٹرں گھورہی . گورو صاحب فرمائس تا تر ورتی وری پرماتما جو نام اُدھارڑ گورہی . ہی بائی، انہی پرکار توں بہر رکی رکی نہتر . (مطلب ار ویچار سان ہتی روبی بہر کرں) . [دیکھا == سکدا ; وراوبر == وری وری، بار بار .]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਪਉਣੁ ਉਪਾਇ ਧਰੀ ਸਭ ਧਰਤੀ ਜਲ ਅਗਨੀ ਕਾ ਬੰਧੁ ਕੀਆ ॥ ਅੰਧੁਲੇ ਦਹ ਸਿਰਿ ਮੂੰਡ ਕਟਾਇਆ ਰਾਵਣੁ ਮਾਰਿ ਕਿਆ ਵਡਾ ਭਇਆ ॥ ੧ ॥ ਕਿਆ ਉਪਮਾ ਤੇਰੀ ਆਖੀ ਜਾਇ ॥ ਤੂੰ ਸਰਬੇ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜੀਅ ਉਪਾਇ ਜੁਗਤਿ ਹਥਿ ਕੀਨੀ ਕਾਲੀ ਨਥਿ ਕਿਆ ਵਡਾ ਭਇਆ ॥ ਕਿਸੁ ਤੂੰ ਪੁਰਖੁ ਜੋਰੂ ਕਉਣ ਕਹੀਐ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ॥ ੨ ॥ ਨਾਲਿ ਕੁਟੰਬੁ ਸਾਥਿ ਵਰ ਦਾਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਭਾਲਣ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਗਇਆ ॥ ਆਗੈ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਓ ਤਾਂਕਾ ਕੰਸੁ ਛੇਦਿ ਕਿਆ ਵਡਾ ਭਇਆ ॥ ੩ ॥ ਰਤਨ ਉਪਾਇ ਧਰੇ ਖੀਰੁ ਮਥਿਆ ਹੋਰਿ ਭਖਲਾਏ ਜਿ ਅਸੀ ਕੀਆ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਛਪੈ ਕਿਉ ਛਪਿਆ ਏਕੀ ਏਕੀ ਵੰਡਿ ਦੀਆ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

(۱) واڃا مَت پکاوڄ پاءِ دوءِ آنندُ سدا مَن چاءُ
ايها ڀڳت اهو تپ تاءُ - اِت رنگ ناچهُ رکهِ رکهِ پاءُ ۱

ارٿ:- هي ڀائي! ڀڳوتي سمجهه کي واڄو ڪر ۽ پريم کي ڏڪر ڪر. ائين ڪرڻ سڌيءَ من ۾ آنند ۽ خوشي ليندي. اهائي ڀڳتي آهي ۽ اهائي تپسا آهي. انهيءَ پرڪار تون پير رکي رکي نچ. (مطلب ته وچار سان ٻڌيءَ روپي پير کڻ). [مت = سمجهه؛ پکاوڄ = ڏڪر؛ رنگ = پريم، دستور، پرڪار.]

پوري تال جاڻيءِ سالاهُ - هور نچڻا خوشيان مَن ماهِ (اِڪ رهاءُ)

ارٿ:- هي ڀائي! پرميشور جي ساراهه جاڻڻ اهوئي تنهن پورو رکڻ آهي ۽ پرماتما جي اُستت کانسواءِ ٻيو جيڪو نچڻ آهي، سو سڀ من جون خوشيون آهن. (ڀاو- من جي لاءِ ونڊر آهي، پر انهيءَ مان جيوکي ڪو لاڀ ڪونهي). [ماهِ = جون.]

(۲) سَت سنتوکهِ وڄهِ دهِ تال - پيري واڃا سدا نهال
راڳُ ناد نهي دوڄا ڀاءُ - اِت رنگ ناچهُ رکهِ رکهِ پاءُ ۲

ارٿ:- هي ڀائي! سچ ۽ سنتوک ڌارڻ ڪنهين جي جوڙيءَ جو وڄڻ آهي ۽ هرن جا گهنگهرو اُهي آهن، جو سڀ هوءِ کي ڏسجي. پرماتما کانسواءِ ٻئي ڪنهن سان پيار نه ڪرڻ، سو راڳ سان شبد ڳائڻو آهي. انهيءَ پرڪار تون پير رکي رکي نچ. (مطلب وچار سان ٻڌيءَ روپي پير کڻ). [دهِ تال = ڪنهين جي جوڙي؛ سدا نهال = هرڪيءَ کي سڀ ڏسڻ؛ راڳُ ناد = شبد راڳ سان ڳائڻ.]

(۳) ڀؤ فيري هووي مَن چيت - بهندِ ئان آٺند ئان نيتا نيت
ليترا ليت جاڻيءِ تن سنتاهِ - اِت رنگ ناچهُ رکهِ رکهِ پاءُ ۳

غلطان رهي ٿو. گورو صاحب جن وينتي ڪري جون ته
مان ويچارو ته ائين چوانٿو ته "هي پريوا تون پاڻ ئي هي
سڀ نيارا نيارا روپ رچين ٿو. [ڪل = ڪالهه ۾. ڪلوالي
= گهڙي واري ۾. مد — شراب ۾. متوالا = مست. بپڙا = ويچارو.]
شاهه صاحب پڻ فرمائين ٿا ته:-

"ڪوڙين ڪانئون تنهنجون لکين لکه هزار
جي سڪن جي سين، درسن ڏارو ڏار،
پرين تنهنجا پار، ڪيڙا ڇڏي ڪي ڇوان."

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਵਾਜਾ ਮਤਿ ਪਖਾਵਜੁ ਭਾਉ ॥ ਹੋਇ ਅਨੰਦੁ ਸਦਾ ਮਨਿ ਚਾਉ ॥ ਏਹਾ ਭਗਤਿ ਏਹੋ ਤਪ ਤਾਉ ॥ ਇਤੁ ਰੰਗਿ ਨਾਚਹੁ ਰਖਿ ਰਖਿ ਪਾਉ ॥ ੧ ॥ ਪੂਰੇ ਤਾਲ ਜਾਣੈ ਸਾਲਾਹ ॥ ਹੋਰੁ ਨਚਣਾ ਖੁਸੀਆ ਮਨ ਮਾਹ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਵਜਹਿ ਦੁਇ ਤਾਲ ॥ ਪੈਰੀ ਵਾਜਾ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲ ॥ ਰਾਗੁ ਨਾਦੁ ਨਹੀ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ॥ ਇਤੁ ਰੰਗਿ ਨਾਚਹੁ ਰਖਿ ਰਖਿ ਪਾਉ ॥ ੨ ॥ ਭਉ ਫੇਰੀ ਹੋਵੈ ਮਨ ਚੀਤਿ ॥ ਬਹੰਦਿਆ ਉਠੰਦਿਆ ਨੀਤਾ ਨੀਤਿ ॥ ਲੇਟਣਿ ਲੇਟਿ ਜਾਣੈ ਤਨੁ ਸੁਆਹੁ ॥ ਇਤੁ ਰੰਗਿ ਨਾਚਹੁ ਰਖਿ ਰਖਿ ਪਾਉ ॥੩॥ ਸਿਖ ਸਭਾ ਦੀਖਿਆ ਕਾ ਭਾਉ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਣਣਾ ਸਾਚਾ ਨਾਉ॥ ਨਾਨਕ ਆਖਣੁ ਵੇਰਾ ਵੇਰ ॥ ਇਤੁ ਰੰਗਿ ਨਾਚਹੁ ਰਖਿ ਰਖਿ ਪੈਰ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

آسا محلا پهلا شبد (٦)

ٽيڪا:- هي شبد سري گورو نانڪ ديو جن
سري ڪرشن مهاراج جي رک آپاشڪ کي ڇڏي ٻڌايو. هن
شبد ۾ گورمکن جي راس ۾ رلن ڪيل آهي.

تون آهين ۽ جگياسين جي رسنا ني جو نام وسي ٿو،
تون ئي آهين. هي هري! اچؤ ز توکان سواءِ ٻيو ڪو
[سرت — گيان، سمجهه ۽ بسنا = وسندڙ يعني نام ۽ مائي
هي هري.]

صاحب ميرا ايڪو هئ — ايڪو هئ ڀائي ايڪ
(ايڪ رهاءِ)

ارٿ :- هي منهنجا صاحب! تون هڪڙو آهين، هڪ
آهين، هڪڙو آهين يعني ٻيهر ڪال ۾ تون هڪڙوئي آهين

(٢) آپي ماري آپي ڇوڙئي، آپي ليوئي ديهه
آپي ويکئي آپي وگسئي، آپي ندر ڪريهه

ارٿ :- هي هري! تون پاڻ ئي مارين ٿو، تون پاڻ
ديا ڪري جڏي ڏيئي ٿو، پاڻ ئي وٺي ٿو ۽ پاڻ
لي ٻيڪسجهه ڏين ٿو. تون پاڻ ئي جيون جا شيءِ ۽ آشي ڪرم
ڏسين ٿو. تون پاڻ ئي خوش ٿين ٿو ۽ پاڻ ئي ڪريا درشتي
ڪرين ٿو.

(٣) جو ڪڇه ڪرڻا سو ڪر رهيا، اور نہ ڪرڻا جائي
جيسا ورتئي تيسو ڪهيئي، سڀ تيري وڏيائي

ارٿ :- هي واهگورو! جيڪي توکي ڪرڻو آهي، سو
ڪري رهيو آهين. ٻيو ڪڇه ڪنهن کان ۾ ڪيو نہ ٿو وڃي.
جيڪا ڪاربار ملي ٿي، سائي جوڙ ۾ اچي ٿي. اهو سڀ
سڀهڪو تيرو آهي.

(٤) ڪلِ ڪلوالي، مائيا مد ميٺا، من متوالا پيوت رهئي
آپي روپ ڪري بهه ڀانتي، نانڪ بپڙا ايو ڪهئي.

ارٿ :- ڪلجڳ ۾ گهيءَ واري مايا آهي، سا جيو جو
من، ملو شراب سمجهي، مست ٿي پيئندو رهي ٿو يعني اٺ

(٤) ماڻس مورت نانڪ نام - ڪرڻي ڪتا در فرمان

گرپرسادي جاڻيءِ مهمان - تا ڪجهه درگهه پاوي مان.

ارٿ :- گورو صاحب فرمائين ٿا تہ ماڻس جي صورت نالي ماتر آهي؛ پر انهيءَ جي ڪرڻي ڪتي جهڙي آهي، انهيءَ طرح در سو فرمان آهي. پر ستگورن جي ڪرپا سان جيڪڏهن ڪو پاڻ کي سنسار ۾ مهمان سمجهي نرموهہ ٿي رهي تہ پوءِ اڳيان پرڀو جي درٻار ۾ ڪجهه عزت آبرو لهي. [ادر = در جو.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਜੇਤਾ ਸਬਦੁ ਸੁਰਤਿ ਧੁਨਿ ਤੇਤੀ ਜੇਤਾ ਰੂਪੁ ਕਾਇਆ ਤੇਰੀ ॥ ਤੂੰ ਆਪੇ ਰਸਨਾ ਆਪੇ ਬਸਨਾ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਕਹਉ ਮਾਈ ॥੧॥ ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ਏਕੋ ਹੈ ॥ ਏਕੋ ਹੈ ਭਾਈ ਏਕੋ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ॥ ਆਪੇ ਮਾਰੇ ਆਪਿ ਛੋਡੈ ਆਪੇ ਲੇਵੈ ਦੇਇ ॥ ਆਪੇ ਵੇਖੈ ਆਪੇ ਵਿਗਸੈ ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥ ੨ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੋ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ਅਵਰੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ ॥ ਜੈਸਾ ਵਰਤੈ ਤੈਸੋ ਕਹੀਐ ਸਭ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੩ ॥ ਕਲਿ ਕਲਵਾਲੀ ਮਾਇਆ ਮਦੁ ਮੀਠਾ ਮਨੁ ਮਤਵਾਲਾ ਪੀਵਤੁ ਰਹੈ ॥ ਆਪੇ ਰੂਪ ਕਰੇ ਬਹੁ ਭਾਂਤੀ ਨਾਨਕੁ ਬਪੁੜਾ ਏਵ ਕਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

آسا محلا پهلا شبد (٥)

(حق حقيقي هيڪڙو، ٻولي ٻي مَ ڀِل.)

(١) جيتا شبد سرت ڌُنِ تيتي، جيتا روپ ڪائيا تيري

تون آپي رسنا آپي بسنا، اور نہ دوجا ڪهئو مائي

ارٿ :- هي مرتي! جيڪي وحس آهن، جيڪا گيان سمجهہ آهي، جيڪا ٻولي آهي، جيڪي روپ ۽ سرير آهن، اهي سڀ تنهنجي ساڳري آهي. هي پرماتما! رسنا روپ سان

پڪت تلسيداس صاحب جن فرمائين ٿا:-

”تلسي اس جڳ آئڪي، ڪن نہ ڇيپو سري ...

ڪاڳ، پيسا، پهرنا، تن ڪا پيا حرامُ.“

(۳) درسن ديکڻ ڏئياڻ دوءِ - لئي دتي وڌ رهيُ نہ ڪ...

راجا ليان ڪري هٿ دوءِ - ڪهيُ خداءِ نہ مائي ڪ...

ارٿ:- ڪاڄگهہ جا گورو وري ڪهڙا آهن جو سڪن جو ... حال ڏسي اُنهڪي ديا نہ ٿي اچي. ڏيڻ وٺڻ ڪانسواءِ ڪوئي گوءِ ٿو رهي. (مطلب ته جگڏهس سڪ پهنجي گوروءَ کي پتا نہ ٿا ڏين ۽ گورو وري ڪس ڪاهڪر نہ ٿو ڏئي نہ ٻوءِ جا جا سڪ ٿا، جي وت ڪجهہ بدارت آهي. جگڏهس گو جوي ... نہ حاجي راسطي مهنجو سو گريو نہ گوہ ڪس نہ ٿو مڃي. [وٺ — ڪانسواءِ هت — پاس — وت]

ذهن:- ”درسن ڪوءِ“ اُٻن ٽڪن جو ارٿ ڪي پيتر هن طرح ڪري ٿو:- فقط درسن ڪرڻ سان گورو جي ديا نہ ٿي لٿي. (مطلب ته سڪ فقط، گوروءَ جو درسن ڪندو ۽ مسجهس ستڪورو لاءِ شرڌا ۽ پريم نہ هوندو ته هو ستڪورو جي مهر حاصل ڪري نہ سگهندو ۽ ڏيڻ وٺڻ کانسواءِ ڪجهہ نہ ٿو بڻجي. ڏو سڪ شرڌا ڏاريندو ۽ پريم رکندو ته ستڪورو نہ هستي مهر ڪري هڪي مڪتيءَ جو دروازو کولي ڏيندو.

پرماڻ:- ”سڪ نون سيڪو يڪدا، جيتا جڳت سسار ڏلي مڪت نہ هوئي، جهڙ شبد نہ ڪري ويچارُ.“

[وڏهس ڪي وار سارڪ (۱) محلا (۳) پوڙي (۲۱)]

(١) ڌاڻ مديري کهت ڪي کهاڙ - دولڪ دنيا واجهه واج
نارد ناچي ڪل ڪا ڀاءُ - جتي سَتي ڪهه راکهه پاءُ

ارٿ :- هي پيارا، آسا ۽ ترشنا روپي جهانجهن ۽ راڳ دويش روپي ڪنجهيون سنساري جيون جي انتهڪرڻ ۾ بيٺيون وڄن ۽ دئيت روپي ڍولڪ جا آواز دنيا ۾ پيا وڄن. وڪلپ روپي نارد روپي من، جو چنچل آهي سو سنڪلپ ڪاڃگ جو ورتاءُ آهي. من جڳ ۾ جيڪي ناچ نچي رهيو آهي، اهو ڪاڃگ ۽ اهو ورتاءُ آهي. مطلب ڪاڃگ جتي ستي آهن، سي ڪٿي پير رکندا، [ڌال = جهانجهه ؛ ۾ جت ۽ ست جو زور گهٽ آهي. [ڌال = جهانجهه ؛ مديري = ڪنجهيون ؛ کهت = سريعني انتهڪرڻ ؛ کهاڙ = رستو ؛ آستان ؛ دولڪ = ڍولڪ ؛ ڪل = ڪاڃگ.]

نانڪ نام وِٽهه قربان - اندي دنيا صاحب جاڻ
(اِڪ رهاءُ)

ارٿ :- گورو صاحب فرمائين ٿا تہ مان پرماتما جي نام تان بلهار وڃان ٿو. هي اندا دنيا جا لوڪو! اوهين مالڪ کي جاڻو. [وٽهه = تان]

(٢) گورو پاسهه ڦر چيلا کاءِ - طعام پريت وسي گهر آهه
جي سؤ ورهيا جيوڻ کاڻ - خصم پڇاڻي سو دن پرواڻ

ارٿ :- ڪلجڳ ۾ چيلا اڄ ٿيا آهن، جي گوروءَ جي کائين ٿا ۽ کاڌي جي رس ڪري سندن گهر ۾ گذارين ٿا. هي ڀائي! جيڪڏهين اُهي سؤ ورهيہ ڪٿي جيئڻ ۽ کائين (تہ بہ سندن جيئڻ ۽ کائڻ نسفل آهي). جنهن ڏينهن مالڪ (واهگوروءَ) کي سڃاڻيجي ٿو، سوئي ڏينهن سڦل آهي.
[کاڻ = کائڻ ؛ پرواڻ = قبول، سڦل.]

ڏئي. سري گورو نانڪ صاحب جن فرمايو ته حيلڪڙ
ڪيهڪي سچو نام ڏئي ٿو ته مڪان ۾ لوڪ ۾ ڪرمن
حسان ۾ ... ته ٿو اچي.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਤਾਲ ਮਦੀਰੇ ਘਟ ਕੇ ਘਾਟ ॥ ਦੋਲਕ ਦੁਨੀਆ ਵਾਜਹਿ ਵਾਜ ॥
ਨਾਰਦੁ ਨਾਚੈ ਕਲਿ ਕਾ ਭਾਉ ॥ ਜਤੀ ਸਤੀ ਕਹ ਰਾਖਹਿ ਪਾਉ ॥
੧ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥ ਅੰਧੀ ਦੁਨੀਆ ਸਾਹਿਬੁ
ਜਾਣੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਗੁਰੂ ਪਾਸਹੁ ਫਿਰਿ ਚੇਲਾ ਖਾਇ ॥ ਤਾਮਿ
ਪਰੀਤਿ ਵਸੈ ਘਰਿ ਆਇ ॥ ਜੇ ਸਉ ਵਰ੍ਹਿਆ ਜੀਵਣ ਖਾਣੁ ॥
ਖਸਮ ਪਛਾਣੇ ਸੋ ਦਿਨੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥੨॥ ਦਰਸਨਿ ਦੇਖਿਐ ਦਇਆ
ਨ ਹੋਇ ॥ ਲਏ ਦਿਤੇ ਵਿਣੁ ਰਹੈ ਨ ਕੋਇ ॥ ਰਾਜਾ ਨਿਆਉ
ਕਰੇ ਹਥਿ ਹੋਇ ॥ ਕਹੈ ਖੁਦਾਇ ਨ ਮਾਨੈ ਕੋਇ ॥ ੩ ॥ ਮਾਣਸ
ਮੂਰਤਿ ਨਾਨਕੁ ਨਾਮੁ ॥ ਕਰਣੀ ਕੁਤਾ ਦਰਿ ਫੁਰਮਾਨੁ ॥ ਗੁਰ
ਪਰਸਾਦਿ ਜਾਣੈ ਮਿਹਮਾਨੁ ॥ ਤਾਂ ਕਿਛੁ ਦਰਗਹ ਪਾਵੈ ਮਾਨੁ ॥੪॥੪॥

آسا محلا پهلا شبد (۴)

اتانڪا :- هڪ دفعي هڪ سک سري گورو نانڪ
ديو جن ... ي. ٻنتي ڪئي ته "سوامي! فلاڻي هنڌ
راس منڊلي ٿي ... دا پالي هلي ڏسو." گورو
صاحب فرمايو ته ... سنسار هڪ راس منڊل آهي.
سنتي ... جوڻ ... ته ... ٿين هتي ته ڪنهيون
... ڏو ڪن ... ون ۽ ... گورو صاحب فرمايو
"... هتي ... آهي. جن ڪيون، ۽ آهن ٻڌي قسم جون."
اٿين چئي گورو صاحب ... سندر شبد اچاريو، جنهن
جنهن جي ڪرنا ڏيکاري ۾ ... سنسار جا ادا وڏي راس
هميشه پيئي ٿي، سا ٻڌائين ٿا.

جاڻهُ جوتِ نه پُوڇهُ ذاتي، آگيِ ذاتِ نه هي
(اِڪ رهاءُ)

ارث :- هي پيارا، سڀ ۾ پرماتما جي جوت ڏسو. ذات
جي ڳالهه نه ڪريو، ڇو جو پرلوڪ ۾ ذات نه آهي.

(٢) آپِ ڪرائي آپِ ڪريهه، آپِ اُلامي چِتِ ڌريهه
جا تُون ڪرڻ هارُ ڪرتارُ، ڪِيا مُحتاجي ڪِيا سنسار

ارث :- پربهو پاڻ ڪندڙ ۽ ڪرائيندڙ آهي ۽ پاڻ جيون
جون دانهون ٻڌڪون او نائيندڙ آهي. هي سرجڻهار ڪرتار
جي تون منهنجي پاسي آهين تہ پوءِ مونکي ڪنهن جي
محتاجي ڪيڏي بوندي ۽ مونکي سنسار ڇا ڪري سگهندو؟
(مطلب تہ مونکي سنسار جو ڪو ڏک نہ ستائيندو). [اُلامي ==
اُلانبي == دانهون.]

(٣) آپ اُپائي آپي ديهہ- آپي دُرمتِ منهہ ڪريهہ
گور پرسادِ وسيِ من آهہ- دُکُ اَنيرا وِچهہ جاءِ

ارث :- پاڻ ئي پربهو جيو پيدا ڪري ٿو ۽ پاڻ ئي اُنهنکي
رزق ڏئي ٿو. پاڻ ئي (گورو روپ ٿي) کوٽي مت کان
جيون کي هٽائي ٿو. جڏهين گوروءَ جي ڪرپا سان دل ۾
اچي وسي ٿو، تڏهين اگيان روپي اندڪار جو دک، انتهڪرڻ
مان نورت ٿي وڃي ٿو. [منهہ ڪريهہ == منع ڪري ٿو يعني
هٽائي ٿو؛ انيرا == اونده، اندڪار.]

(٤) ساچ پيارا آپِ ڪريهہ- آوري ڪَنهہ ساچُ نہ ديهہ
جي ڪِسيِ ديهہ وکاڻي نانڪ، آگيِ پوڇ نہ ليهہ.

ارث :- جنهن تي پربهو پاڻ ڪرپا ڪري ٿو، تنهن
پياري کي سچو نام ڏئي ٿو؛ ٻئي ڪنهنکي سچو نام نہ ٿو

جن فرمائين ٿا ته جي سام کان سواءِ آهن، سي نيچ آهن.
[خصم = پتي - ڏٺي؛ صاف = صاحب == ڪاريگري جهڙي
معنا ني ڀورميو يا پيچاڻي.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਜੇ ਦਰਿ ਮਾਂਗਤੁ ਕੂਕ ਕਰੇ ਮਹਲੀ ਖਸਮੁ ਸੁਣੇ ॥ ਭਾਵੈ ਧੀਰਕ
ਭਾਵੈ ਧਕੇ ਏਕ ਵਡਾਈ ਦੇਇ ॥੧॥ ਜਾਣਹੁ ਜੋਤਿ ਨ ਪੂਛਹੁ
ਜਾਤੀ ਆਗੈ ਜਾਤਿ ਨ ਹੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਆਪਿ
ਕਰੇਇ ॥ ਆਪਿ ਉਲਾਮੇ ਚਿਤਿ ਧਰੇਇ ॥ ਜਾਂ ਤੂੰ ਕਰਣਹਾਰੁ
ਕਰਤਾਰੁ ॥ ਕਿਆ ਮੁਹਤਾਜੀ ਕਿਆ ਸੰਸਾਰੁ ॥੨॥ ਆਪਿ ਉਪਾਏ
ਆਪੇ ਦੇਇ ॥ ਆਪੇ ਦੁਰਮਤਿ ਮਨਹਿ ਕਰੇਇ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ
ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ਦੁਖੁ ਅਨੇਰਾ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥੩॥ ਸਾਚੁ
ਪਿਆਰਾ ਆਪਿ ਕਰੇਇ ॥ ਅਵਰੀ ਕਉ ਸਾਚੁ ਨ ਦੇਇ ॥ ਜੇ ਕਿਸੈ
ਦੇਇ ਵਖਾਣੈ ਨਾਨਕੁ ਆਗੈ ਪੂਛ ਨ ਲੇਇ ॥੪॥੩॥

آسا محلا پهلا شبد (٣)

(پرماتمائي پنهنجن پيارن کي سچو نام بخشي ٿو.)

(١) جي دَرِ مانگتُ ڪُوڪَ ڪري، محلي خصمُ سُڻي
ڀاوي ڌيرڪ ڀاوي ڌڪي، ايڪ وڏائي ڏيئي

[illegible] دسوي راجا جي دري جيڪڏهين ڪو واڳو
[illegible] راجا پنهنجي محل ۾ [illegible]
[illegible] ڏني ٿو يا مٿي جوش ڪري ڌيرج ڏئي ٿو،
[illegible] جي در تي جيڪڏهين ڪو نام پني ٿو ته
[illegible] ملي). سو تنهن جيو کي نام جي وڏائي
ڏئي ٿو. محلي = محلات ۾؛ خصم = مالڪ، راجا؛
ڌيرڪ = ڌيرج.

سو ڪِئُ وِسري ميري ماءِ

ساچا صاحبُ ساچِي ناءِ (اِڪ رهاءُ)

ارٿ:- هي منهنجي ماتا! اُهو ڪئن مونکان وسرندو، جو سچو صاحب آهي ۽ منهنجو سچو نالو آهي.

(٢) ساچي نام ڪي تِلُ وڏائي - آکِ ٿڪي قيمت نهي پائي

جي سڀ مِلِڪي آکڻ پاهِ - وڏا نہ هووي گهاٽِ نہ جاءِ

ارٿ:- سچي نام جي تہ جيتري وڏائي (هوندي) هر جيو ٿڪجي پيا، (پر) اُنجو ملهہ نہ ڄاڻائون. جي سڀئي جيو ملي ڪري (پرماتما) جي وڏائي اُچارڻ ڪن، تہ بہ هو اُنهيءَ ڪري نڪي وڏو ٿي پوندو، نڪي گهٽ ٿيندو.

(٣) نا اوهِ مرِئي نہ هووئي سوڳُ - ديدا رهئي نہ چوڪئي ڀوڳُ

گڻُ ايهو هور ناهي ڪوءِ - نا ڪو هوآ نا ڪو هوءِ

ارٿ:- اُهو (پرماتما) نڪي مري ٿو، نڪي ڪي من کي دکہ ٿئي ٿو. هو جيون کي (دانيون) پيو ڏئي ۽ هنجي ٻخشش جا ڀنڊارَ کٽجڻ جا نہ آهن. پرماتما جو گڻ اهوئي (وڏو آهي) ۽ نڪو ٻيو آهي نہ هن جهڙو نڪو ٿيو ۽ نڪو ٿيندو. [چوڪي --- کٽجڻ.]

(٤) جيوڊُ آپِ تيوڊُ تيري دات - جِنِ دِنُ ڪرِ ڪئي ڪيتي رات

خصمُ وِسارهِ تي ڪمذات - نانڪ ناوئي باجهہ صنات.

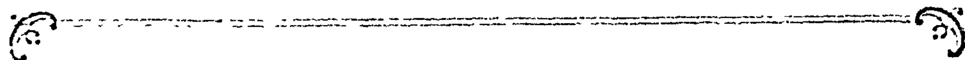
ارٿ:- جيڏو وڏو تون پاڻ آهين، اوڏي (وڏي) تنهنجي دات آهي. توئي ڏينهن ڪري رات ڪئي آهي، يعني ڏينهن ۽ رات رچيا آهن. جيڪي (امڙي) مالڪ کي وسارين ٿا، سي ڪمذات آهن. سري گورو نانڪ صاحب

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਆਖਾਂ ਜੀਵਾਂ ਵਿਸਰੈ ਮਰਿ ਜਾਂਉ॥ ਆਖਣਿ ਅਉਖਾ ਸਾਚਾ ਨਾਂਉ॥
ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਲਾਗੈ ਭੂਖ॥ ਤਿਤੁ ਭੂਖੈ ਖਾਇ ਚਲੀਅਹਿ ਦੂਖ॥੧॥
ਸੋ ਕਿਉ ਵਿਸਰੈ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ॥ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚੈ ਨਾਇ ॥੧॥
ਰਹਾਉ॥ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਤਿਲੁ ਵਡਿਆਈ॥ ਆਖਿ ਥਕੇ ਕੀਮਤਿ
ਨਹੀ ਪਾਈ ॥ ਜੇ ਸਭਿ ਮਿਲਿਕੈ ਆਖਣਿ ਪਾਹਿ ॥ ਵਡਾ ਨ ਹੋਵੈ
ਘਾਟਿ ਨ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥ ਨਾ ਓਹੁ ਮਰੈ ਨ ਹੋਵੈ ਸੋਗੁ ॥ ਦੇਂਦਾ
ਰਹੈ ਨ ਚੂਕੈ ਭੋਗੁ ॥ ਗੁਣੁ ਏਹੋ ਹੋਰੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥ ਨਾ ਕੋ ਹੋਆ
ਨਾ ਕੋ ਹੋਇ ॥ ੩ ॥ ਜੇਵਡੁ ਆਪਿ ਤੇਵਡ ਤੇਰੀ ਦਾਤਿ ॥ ਜਿਨਿ
ਦਿਨੁ ਕਰਿਕੈ ਕੀਤੀ ਰਾਤਿ ॥ ਖਸਮੁ ਬਿਸਾਰਹਿ ਤੇ ਕਮਜਾਤਿ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਵੈ ਬਾਝੁ ਸਨਾਤਿ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

آسا محلا پهلا شبد (٢)

اُٿانڪا:- سري گرو نانڪ صاحب جن چڙهين
چئو ته "سن دان والسکي تول بول، آنند سان ڪيئن ماتا ترپتا
سن ٩٩ ساحن جواب ۾ ڏي ۽ شبد چيو:-
(١) آکان جيوان و سري مرجان ؛- آکط اؤکا ساچا نان ؛
ساچي نام کي لاگي ڀُوکر. تت ڀُوکي کاءِ چليئهِ ڏُوکر
... مي امي ا ... جو دالو گهران نو ته جيئان
... و ... مرڻ . جن نو، ... نام اُڄارڻ
... (...) ... جي ئي ته لگي بيٺي آهي.
... کي ڪائي وڃان نو ...
... آکن == جوان .]

تنهنجي تہ ماتر وڏائي جيتي نہ سگهندا. [سرتي = سرت يعني ڌيان لڳائيندڙ؛ گورڌائي = وڏا گورو، گورن جا گورو.]

(۳) سڀ ست سڀ تپ سڀ چنگيائيان
سڌان پورکان ڪيتا وڏائيان
تڌ وڻ سڌي ڪنئي نہ پائيا
ڪرم ملي نانهي ڌاڪ رهائيا

ارٿ:- سڀ ست، تپ ۽ چڱايون، ۽ سڌ پرشن جون (سڀ) وڏايون (ڪري ڏيکن، تہ بہ) تو کان سواءِ سڌي يعني پورنتا ڪنهن بہ نہ پاتي آهي؛ (پرجي) تنهنجي ڪرپا ٿئي تہ (اهي سڌيون ڪنهنجي) روڪڻ ڪري نہ ٿيون روڪجن يعني اوس ملنديون.

(۴) آکڻ والا ڪيتا ويچارا
صفتي ڀري تيري ڀنڊارا
جس تون ڏيهه تسي ڪتا چارا
نانڪ سچ سوارڻ هارا.

ارٿ:- تنهنجي صفت ڪئڻ واري ويچاري جو ڪهڙو وس آهي! ڀاو- تنهنجي پورن صفت ڇا ڪري سگهندو! تنهنجي صفت جو ڀنڊار ڀرپور آهي. جنهنکي تون پنهنجي صفت جي دات ڏين ٿو، تنهن تي ڪنهنجو وس هلي سگهندو؟ سري گورو نانڪ صاحب جن فرمائين ٿا تہ تون (سڀني جو) سچو سنواريندڙ آهين. [چارا = علاج، وس؛ سوارڻ هارا = سنواريندڙ.]

ضرور درشن ڪيو هوندو. اُنجي اُتر ۾ هيءَ شبد گورو
صاحبن پرماتما جي سنمکہ ٿي چيو:-

(١) سڻ وڏا آکي سڀ ڪوءِ. ڪيوڏ وڏا ڏيٺا هوءِ
قيمت پاءِ نہ ڪهيا جاءِ. ڪهڻي والي تيري رهي سماءِ.

ارٿ:- سڻي ڪري جيو جيتري قدر تنهنجي وڏائي بنڌي
ٿي، (اوتري قدر) وڏو بيو چوي ٿو (پر) ڪيڏو وڏو (تون
آهين)، سو ڪهن ڏٺو آهي؟ جيڪڏهين تنهنجي قيمت
پائي وجي، ته بہ اُهو بيان ڪري نہ سگهي، جاڪاڻ تہ
تنهنجا ڪيندڙ ڪٿا ڪندي ڪندي تو ۾ سمائجي
وڃن ٿا.

وڏي ميري صاحبا،ڳهر گنيرا گُڻي گهيرا
ڪوءِ نہ جاڻي تيرا ڪيتا، ڪيوڏ چيرا (اڪ رهاءُ)

ارٿ:- هي منهنجا وڏا سائين، گنڀير، گهيرا ۽ گڻن
جا ڀنڊار! ڪو بہ جاڻي نہ ٿو تنهنجو ڪيترو ۽ ڪيڏو پسارو
آهي. [چيرا == حڪم روپ پروانو، حد، راڄ.]

(٢) سڀ سرتي مل سرت ڪمائي
سڀ قيمت مل قيمت پائي
گياني ڌياني گور گوردائي
ڪهڻ نہ جائي تيري ڌل وڏائي

ارٿ:- جيڪڏهن سڀ سرت رکڻ وارا گڏجي سرت يا ڌيان
ڪرين، جيڪڏهن سڀ قيمت پائيندڙ يا ڪٿيندڙ گڏجي
قيمت ڪٿين، ۽ جيڪڏهن سڀ گياني، ڌياني، گورو، گورن جا گورو بہ گڏجي قيمت ڪٿين، ته بہ

ارٿ:- جيڪي توکي وڻي ٿو، سو ورتجي ٿو؛ جيڪي
تون پالڻ ڪرين ٿو، سوئي ٿئي ٿو. تو پاڻيهي ساري سرشٽي
اُپن ڪئي آهي؛ تون ئي پاڻيهي سڀني دنيا سرجي يعني پالي، لئي
ڪرين ٿو. سري گورو نانڪ صاحب داس ڀاو سان چون ٿا ته
اسين انهيءَ پرماتما جا گڻ ڳايون ٿا، جو سڀني ڳالهين جو
ڄاڻندڙ آهي. [گوئي == ناس ڪئي.

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੨

ਸੁਣਿ ਵਡਾ ਆਖੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥ ਕੇਵਡੁ ਵਡਾ ਡੀਠਾ ਹੋਇ ॥ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇ ਨ ਕਹਿਆ ਜਾਇ ॥ ਕਹਣੈ ਵਾਲੇ ਤੇਰੇ ਰਹੇ ਸਮਾਇ ॥੧॥ ਵਡੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰਾ ॥ ਕੋਈ ਨ ਜਾਣੈ ਤੇਰਾ ਕੇਤਾ ਕੇਵਡੁ ਚੀਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਭਿ ਸੁਰਤੀ ਮਿਲਿ ਸੁਰਤਿ ਕਮਾਈ ॥ ਸਭ ਕੀਮਤਿ ਮਿਲਿ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ॥ ਗਿਆਨੀ ਧਿਆਨੀ ਗੁਰ ਗੁਰਹਾਈ ॥ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ਤੇਰੀ ਤਿਲੁ ਵਡਿਆਈ ॥੨॥ ਸਭਿ ਸਤ ਸਭਿ ਤਪ ਸਭਿ ਚੰਗਿਆਈਆ॥ ਸਿਧਾਂ ਪੁਰਖਾਂ ਕੀਆਂ ਵਡਿਆਈਆਂ ॥ ਤੁਧੁ ਵਿਣੁ ਸਿਧੀ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈਆ ॥ ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਨਾਹੀ ਠਾਕਿ ਰਹਾਈਆ ॥ ੨ ॥ ਆਖਣ ਵਾਲਾ ਕਿਆ ਬੇਚਾਰਾ ॥ ਸਿਫ਼ਤੀ ਭਰੇ ਤੇਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ॥ ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਤਿਸੈ ਕਿਆ ਚਾਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਸਵਾਰਣ ਹਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ايڪ اونڪار ستگور پرساد

راڳ آسا محلا پهلا شبد (۱) چؤپدي گهر دوجا.

اُٿانڪا:- دس هزاري جو پرشن ٿيو ته ديا پالي
پرميشور جي وڏائيءَ جو بيان ڪريو، جنهنجو اوسان

انڪ، تنهنجي انڪ (پاو- پاپ جي) بوجا جيو ڪن ٿا ۽ سنائون ڪن ٿا ۽ جاپ ڪن ٿا.

تيري اَنڪ تيري اَيڪ پڙهه بهه سمرت ساست جي،
ڪر ڪر تا ڪت ڪرم ڪرنتا

سي ڀڳت سي ڀڳت ڀلي جن نانڪ جي، جو ڀاوهه
ميراي مر ڀڪو نتا.

ارث:- تنهنجا ايڪ ۽ ايڪ ۽ جيسو تهنڪون گهڻون سمرتيون ۽ شاستر پڙهن ٿا ۽ جهن قسمن جا ڪرم ڪن ٿا. مگر اُمي ڀڳت، اُمي ڀڳت سريشٽ آهن، جي سري گورو نانڪ صاحب فرمائين ٿا، مهنجي ڀڳوت کي وڻن ٿا. [ڪت ڪرم == (٦) ڪرم:- پڙهڻ، پاڙهڻ، ڀگير ڪرڻ، ڀگير ڪرائڻ، دان ڏيڻ ۽ دان وٺڻ.]

(٥) تون آد پرکر اَپرنپر ڪرتا جي، تڌ جيوڏ اَور نہ ڪوئي
تون جُڳ جُڳ ايڪو، سدا سدا تون ايڪو جي، تون
نهچل ڪرتا سوئي

ارث:- تون آد ڪان وياپڪ، هري ني برتر، سارتيء سرشٽيء جو رچيندڙ آهين، تو جيڏو بيو ڪو ڪونهي. تون جگن جگن ۾ هڪڙو، سدائين هڪڙو آهين ۽ تون ئي هڪڙو قائم ڪرتار آهين. [اپرنپر = پري کان پري.]

تڌ آپي ڀاوي سوئي ورتي جي، تون آپي ڪرهن هوئي
تڌ آپي سرشٽ سڀ اُپائي جي، تڌ آپي سرج سڀ ڪوئي
جن نانڪ گڻ گاوي ڪرتي ڪي جي، جو سڀسي
ڪا جا ڻوئي.

سي جن ڄڳه مهه سک واسي
) هر ڌيا ويه هر ڌياوه تڏ جي ، سي جن هر ڌنائتا جيئه ،
سي مڪت سي مڪت ڀئي ، جن ٽوٽي جم ڪي ڦاسي

ارٿ :- هي هري ! جيڪي توکي ڌيائين ٿا ، هي هري ! جيڪي توکي ڌيائين ٿا ، اهي پرش جڳت ۾ سکي رهن ٿا . اهي چتل آهن ، اهي چتل آهن ، جن هريءَ کي ڌيايو آهي . اهي شخص چتل آهن . انهن جي جم جي ڦاسي ڪٽجي وڃي ٿي . اڪت = جتل .

جن نرڀؤ جن هر نرڀؤ ڌيائتا جيئه ، تن ڪاڀؤ سڀ گواسي
جن سيوئا جن سيوئا ميرا هر جيئه ، تي هر هر روپ سماسي .
سي ڌن سي ڌن جن هر ڌنائتا جيئه ، جن نانڪ تن ٻل جاسي .

ارٿ :- جن نرڀؤ کي ، جن نرڀؤ هريءَ کي ڌيايو آهي ، تن جو سڀ ڀؤ ناس ٿي وڃي ٿو . جن سيويو آهي ، جن سيويو آهي منهنجي هريءَ پرماتما کي ، سي هريءَ جي روپ ۾ سمائجي ويا آهن . ڌن آهن اهي پرش ، جن هريءَ کي ڌيايو آهي . سري گورو نانڪ صاحب جن داس ٻلهاران ٿيون ٿا ٿو انهن تان گهوراڻ وڃان .

(٣) تيري ڀڳت تيري ڀڳت ڀنڊار جي ، ڀري بي انت بي انتا
تيري ڀڳت تيري ڀڳت سلاهن تڌ جي ، هر انڪ انڪ انتا
تيري انڪ تيري انڪ ڪره هر پوجا جي ، تپ تاپه جپه بي انتا

ارٿ :- تنهنجي ڀڳتيءَ ، تنهنجي ڀڳتيءَ جا ڀنڊار، هي بي انت ! بي انت ڀريل آهن . هي بي انت ! تنهنجا انيڪ ڀڳت تنهنجي صفت پيا ڪن . هي بي انت ! تنهنجي

ارٿ:- سڀ جيو تنهنجا آهن ۽ تون ئي جيون جو داتار آهين. هي سڀ جيوا (اوڙي) هري کي ڌيايو، جو سڀ ڏک دور ڪندڙ آهي. هي ڀائي! هري پاڻ ٺاڪر يعني (پوڄيڪ) آهي ۽ سيوا ڪندڙ به پاڻ آهي. سري گورو نانڪ صاحب جن فرمائين ٿا تہ هي ويچارو جيو ڇا آهي يعني هن جيو جي وس ۾ ڪجهہ بہ نہ آهي.

(٢) تون گهٽ گهٽ انتر سرب نرنتر جي، هري ايڪو پرکہ سماڻا
اڪ داتي اڪ ڀيکاري جي، سڀ تيري چوج وڊاڻا

ارٿ:- تون ڪيٽ گهٽ ۾ وسين تو ۽ سڀني ۾ هڪ رس آهين، هي هري! تون هڪڙوئي پرش آهين، جو سڀني ۾ وياپي رهيو آهين. هڪڙن کي داتار (ڪيو اٿئي) ۽ ٻين کي وري منگتو (ڪيو اٿئي) ۽ اهي سڀ تنهنجا عجب ڪمال آهن. [نرنتر= انتري يعني تفاوت کان سواءِ، هڪجهڙو، هڪ رس؛ چوج= ڪمل؛ وڊاڻا= عجيب.]

تون آپي داتا آپ ڀڳتا جي، هؤ تڌ بن اور نہ جاڻا
تون پارٻرهم بي انت جي، تيري ڪيا گڻ آکو ڪاڻا
جہ سيوہ جو سيوہ تڌ جي، جن نانڪ تن قربانا.

ارٿ:- تون پاڻ داتار آهين (۽ آهين داتين جو) ڀوڳيندڙ آهين؛ مان توکان سواءِ ٻئي ڪنهن کي نہ ٿو سڃاڻان. تون پارٻرهم بي انت، بي انت آهين، آءٌ تنهنجا ڪهڙا گڻ چئي. ... سري گورو نانڪ صاحب داس پاڻ سان جوڙ ... جيڪي تنهنجي سيوا ٿا ڪن، تن تان آءٌ ٻليهار وڃان. ... ڀوڳيندڙ.]

ਸਮਾਸੀ ॥ ਸੇ ਧੰਨੁ ਸੇ ਧੰਨੁ ਜਿਨ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਜੀਉ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਤਿਨ ਬਲਿ ਜਾਸੀ ॥ ੩ ॥ ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਜੀ ਭਰੇ ਬੇਅੰਤ ਬੇਅੰਤਾ ॥ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਤ ਸਲਾਹਨਿ ਤੁਧੁ ਜੀ ਹਰਿ ਅਨਿਕ ਅਨੇਕ ਅਨੰਤਾ ॥ ਤੇਰੀ ਅਨਿਕ ਤੇਰੀ ਅਨਿਕ ਕਰਹਿ ਹਰਿ ਪੂਜਾ ਜੀ ਤਪੁ ਤਾਪਹਿ ਜਪਹਿ ਬੇਅੰਤਾ ॥ ਤੇਰੇ ਅਨੇਕ ਤੇਰੇ ਅਨੇਕ ਪੜਹਿ ਬਹੁ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਜੀ ਕਰਿ ਕਿਰਿਆ ਖਟੁ ਕਰਮ ਕਰੰਤਾ ॥ ਸੇ ਭਗਤ ਸੇ ਭਗਤ ਭਲੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੋ ਭਾਵਹਿ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਭਗਵੰਤਾ ॥ ੪ ॥ ਤੂੰ ਆਦ ਪੁਰਖੁ ਅਪਰੰਪਰੁ ਕਰਤਾ ਜੀ ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥ ਤੂੰ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੋ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੂੰ ਏਕੋ ਜੀ ਤੂੰ ਨਿਹਚਲੁ ਕਰਤਾ ਸੋਈ ॥ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਵਰਤੈ ਜੀ ਤੂੰ ਆਪੇ ਕਰਹਿ ਸੁ ਹੋਈ॥ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ ਉਪਾਈ ਜੀ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਸਿਰਜਿ ਸਭ ਗੋਈ ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਕਰਤੇ ਕੇ ਜੀ ਜੋ ਸਭਸੈ ਕਾ ਜਾਣੋਈ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥

آسا محلا چوتان

(۱) سو پرکھ نرنجن، ھر پرکھ نرنجن، ھر اگما اگم اپارا

سڀ ڌياوھ، سڀ ڌياوھ تڌ جي، ھر سچي سرجڻھارا

ارٿ:- اھو پرکھ پرماتما نرنجن آھي، اھو ھري پرکھ نرنجن آھي، ھري اگمن کان اگم ۽ اپار آھي. سڀ توکي ئي ڌيائن ٿا، سڀ توکي ئي ڌيائين ٿا، ھي ھري! (تون) سچو اُتپن ڪندڙ آھين.
[نرنجن = مايا کان نيارو؛ اگم = بي انت؛ سرجڻھارا = اُتپن ڪندڙ.

سڀ جيءَ تمھاري جي، تون جيئن ڪا داتارا

ھر ڌياوھ سنتھ جي، سڀ دکھ وسارڻ ھارا

ھر آپي ٺاڪر ھر آپي سيوڪ جي، ڪيا نانڪ جنت وچارا

جو تس پاوے سوئی کرسی، پھر حکم نہ کرنا جائی
سو پاتشاہ شاہا پت صاحب، نانک رہنا رضائی۔

ارت:- جس مکي وٹلی نو، تس ہو کری نو، مس
بی کی حکم ملي نہ نو سگی۔ اوہ صاحب بادشاہ جو
بادشاہ آہی۔ سری گورو نانک صاحب جی فرمائیں تاں اسی دی
جی رضا دی ملن گھرجی۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪

ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹਰਿ ਅਗਮਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ॥ ਸਭਿ ਧਿਆਵਹਿ ਸਭਿ ਧਿਆਵਹਿ ਤੁਧੁ ਜੀ ਹਰਿ ਸਚੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ॥ ਸਭਿ ਜੀਅ ਤੁਮਾਰੇ ਜੀ ਤੂੰ ਜੀਆਂ ਕਾ ਦਾਤਾਰਾ॥ ਹਰਿ ਧਿਆਵਹੁ ਸੰਤਹੁ ਜੀ ਸਭਿ ਦੂਖ ਵਿਸਾਰਣ ਹਾਰਾ ॥ ਹਰਿ ਆਪੇ ਠਾਕੁਰੁ ਹਰਿ ਆਪੇ ਸੇਵਕੁ ਜੀ ਕਿਆ ਨਾਨਕ ਜੰਤ ਵਿਚਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਤੂੰ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਜੀ ਹਰਿ ਏਕੋ ਪੁਰਖੁ ਸਮਾਣਾ ॥ ਇਕਿ ਦਾਤੇ ਇਕਿ ਭੇਖਾਰੀ ਜੀ ਸਭਿ ਤੇਰੇ ਚੋਜ ਵਿਡਾਣਾ ॥ ਤੂੰ ਆਪੇ ਦਾਤਾ ਆਪੇ ਭੁਗਤਾ ਜੀ ਹਉ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣਾ ॥ ਤੂੰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਬੇਅੰਤੁ ਬੇਅੰਤੁ ਜੀ ਤੇਰੇ ਕਿਆ ਗੁਣ ਆਖਿ ਵਖਾਣਾ ॥ ਜੋ ਸੇਵਹਿ ਜੋ ਸੇਵਹਿ ਤੁਧੁ ਜੀ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਤਿਨ ਕੁਰਬਾਣਾ ॥ ੨ ॥ ਹਰਿ ਧਿਆਵਹਿ ਹਰਿ ਧਿਆਵਹਿ ਤੁਧੁ ਜੀ ਸੇ ਜਨ ਜੁਗ ਮਹਿ ਸੁਖਵਾਸੀ ॥ ਸੇ ਮੁਕਤੁ ਸੇ ਮੁਕਤੁ ਭਏ ਜਿਨ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਜੀਉ ਤਿਨ ਤੂਟੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ॥ ਜਿਨ ਨਿਰਭਉ ਜਿਨ ਹਰਿ ਨਿਰਭਉ ਧਿਆਇਆ ਜੀਉ ਤਿਨ ਕਾ ਭਉ ਸਭੁ ਗਵਾਸੀ ॥ ਜਿਨ ਸੇਵਿਆ ਜਿਨ ਸੇਵਿਆ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੂਪਿ

(٣) سيتج == پگهر مان پيدا ٿيل؛ جئن ته جُوئن ۽ ٻگهڙ وغيره.

(٤) اُتڀج == زمين مان پيدا ٿيل؛ جئن ته وڻ ٽڻ وغيره.

سيئي تُڌ نو گاوَن جو تُڌ ڀاوَن، رَتي تيري ڀڳت رسالي

هور ڪيتي تُڌ نو گاوَن، سي مئي چِت نه آوَن،

نانڪ ڪيا بيچاري

ارٿ:- اُهي ئي توکي ڳائين ٿا، جي توکي وڻن ٿا؛ ٻيا به ڪئين تنهنجا ڀڳت (تنهنجي) پريم ۾ رتل آهن. ٻيا ڪئين توکي ڳائين ٿا، جي مونکي ياد نه ٿا اچن. سري گورو نانڪ صاحب جن فرمائين ٿا ته آءٌ اُنهن ڳائيندڙن جو ڪهڙو ويچار ڪري سگهندس؟

سوئي سوئي سدا سچ صاحب، ساچا ساهب نائي

هئي ڀي هوسي، جاءِ نه جاسي، رچنا جن رچائي

ارٿ:- اُهو ئي سائين سدائين سچو ۽ سچ روپ آهي؛ ان سچي جو نالو سچو آهي. جنهن برهمانڊ رچنا رچي آهي، (سو) هيئنر به آهي، آئيندي به هوندو ۽ نڪي جي تو نڪي مري ٿو.

رنگي رنگي ڀانتي جنسي، مائيا جن اُپائي

ڪرِ ڪرِ ديکئي ڪيتا اپڻا، جِئن تِس دي وڏيائي

ارٿ:- اُهو برهما اڏڻ آهي، جنهن طرح طرح رنگن، [illegible] ڀانتين ۽ جنسن جي مايا رچي آهي ۽ پنهنجي سرشٽي [illegible] خيالي ٿو. [illegible] پنهنجي وڏائي ۽ [illegible] خيال آهي [illegible] پاڻ آهي، تنهن جي وڏائي [illegible] خيال [illegible] پاڻ خيال ڪري ٿو.

ڪاون ڏڏلو جتي ستي سنتوڪي، ڪاون ڏڏلو ويرڪراري

ڪاون ڏڏلو ڀندت پڙي رکيسر، جڳ جڳ ويدا ٿالي

ارٿ:- توکي جتي، ستي ۽ سنتوکي ڳائين ٿا ۽ مهابلي (ٻهر) توکي ڳائين ٿا. توکي پڙهندڙ پنڊت ۽ سرومڻي رشي ويدن سميت جڳ جڳ ۾ ڳائين ٿا. [ڪراري = سخت، ڪرارا؛ ٿالي = سميت.]

ڪاون ڏڏ ٽو موهڻيان من موهن، سرڳ مڇ پئٽالي

ڪاون ڏڏلو رتن اپائي تيري، جيتي اٺسٺ تيرٿ ٿالي

ارٿ:- توکي سرڳ لوڪ، مرت لوڪ ۽ پاتال لوڪ جون من موهيندڙ اپسرائون ڳائين ٿيون. سهمجا اپايل رتن ۽ (٦٨) تيرٿ توکي ڳائين ٿا. [مڇ — مرت لوڪ؛ پئٽالي = پاتال لوڪ.]

نوٽ:- [illegible] رتن، امرت وغيره، ديوتائن سمنڊ [illegible] ڪڍيا هئا، اُن بابت سري مد ڀاڳوت [illegible] بيان ٿيل آهي.

ڪاون ڏڏ [illegible] جوڌ مهابل سورا، ڪاون ڏڏ کاڻي چاري

[illegible] ڪرڪر رکي تيري ڌاري

[illegible] مهابلوان سورما ڳائين ٿا ۽ چئن [illegible] توکي [illegible] لوڪ ۽ برهمانڊ [illegible] ڪيا آهن، سي ڳائين ٿا.

[illegible] آهن:- (١) انڊج = آني مان [illegible] جئن [illegible] وغيره.

[illegible] جيرج [illegible] جئن ته انسان وغيره.

آگڻت ناد ۽ واڃا آدن ۽ وڃائڻ وارا ۽ ڪيئين آدن. [اسنڪا ==
اڳڻت ۽ واوڻ داري == وڃائڻ وارا.]

ڪيتي تيري راڳ پري سڻ ڪهيئه، ڪيتي تيري
ڪاوڻ داري

ڳاوڻ تڌ نو پوڻ پاڻي بئسنتر، ڳاوئي راجا ڌرم دئاري
ارٿ :- ڪيترائي تنهنجا (جس جا) راڳ، راڳڻيون
سميت (سرن سان) ڳائيجن ٿا ۽ ڪيئين تنهنجي جس ڳائڻ
وارا آدن. توکي هوا، پاڻي ۽ باهه ڳائين ٿا ۽ ڌرم راجا بڻ
توکي تنهنجي دئاري (تي) ڳائي ٿو. باوا ادي ... ۽
تنهنجي بنهنجي شڪتي، دئاران تنهنجي شڪتي ۽ جو برڪاش
ڪن ٿا. [بئسنتر = اگني.]

ڳاوڻ تڌ نو چت گپت لک جاڻن، لک لک ڌرم ويچاري
ڳاوڻ تڌ نو ايسر برهما ديوي، سوهن تيري سدا سواري
ارٿ :- توکي (خود) چترگپت، جي جيون جي
ڪرم جو ليکو لکي جاڻن ۽ جن جي لکڻي تي ڌرم راجا
بڻ ويچار ڪري ٿو، سي ۽ توکي ڳائين ٿا. شو، برهما ۽
ديوي، جي تنهنجا سنواريل آدن ۽ سدائين سونهن ٿا، سي
بڻ تنهنجا گڻ ڳائين ٿا. [سواري == سنواريل، سينگاريل.]

ڳاوڻ تڌ نو اندر اندر آسڻ بيٺي، ديوتئا در ناليٰ
ڳاوڻ تڌ نو سڌ سماڌي اندر، ڳاوڻ تڌ نو ساڌ بيچاري
ارٿ :- توکي اندر، تخت تي ويٺي (يعني ابلي تي اندر
دونئي بر) ديوتائن سميت (تنهنجي) در (تي) ڳائي ٿو.
توکي سڌ سماڌي ۾ آرادين ٿا (۽) پڪت توکي ويچار ۾
(مگن) ٿي ڳائين ٿا.

ਜਿਨਿ ਰਚਾਈ ॥ ਰੰਗੀ ਰੰਗੀ ਭਾਂਤੀ ਜਿਨਸੀ ਮਾਇਆ ਜਿਨਿ ਉਪਾਈ ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਕੀਤਾ ਅਪਣਾ ਜਿਉ ਤਿਸਦੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕਰਸੀ ਫਿਰਿ ਹੁਕਮੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ ॥ ਸੋ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੁ ਸ਼ਾਹਾ ਪਤਿ ਸਾਹਿਬੁ ਨਾਨਕ ਰਹਣੁ ਰਜਾਈ ॥੧॥੧॥

ايڪ اونڪار ستنام ڪرتا پرک نربڀؤ نروير
اَڪال مؤرت اَجوني سئڀن گور پرساد.

راڳ آسا محلا پهلا گهر پهلا سودر.

"سودر" هن شبد تي ڳالهائي ڪري پيو آهي، جو هن شبد جو پهريون لفظ "سودر" آهي. ڪن جنم ساکين ۾ ائين ڏيکاريل آهي ته گرو صاحب جن اڪال پرک جي حضور ۾ ويا، اتي هي شبد اُچارڻ ڪيائون. ائين به لکيل آهي ته جڏهين صاحبن ويهي ندي ۾ ٽي ڏينهن ٽپي هنئين هئي، تڏهين نڪرڻ بعد هي شبد پرماتما ڏانهن سمکر ڪري اُچارڻ ڪيو هئائون.

سودر تيرا ڪيها سو گهرُ ڪيها، جت بهه سَرب سَمالي
واجي تيري ناد اَنيڪ اَسنکا، ڪيتي تيري واوڻ هاري

ارٿ:- (هي هرِ)، اهو تنهنجو دروازو ڪهڙو آهي؟ اهو تنهنجو گهر ڪهڙو آهي، جتي ويهي تون سڀني جي سنڀال ٿو ڪرين؟ (تنهنجي اَسٽ گاڻا آهه) ڪئين قسم جا؟

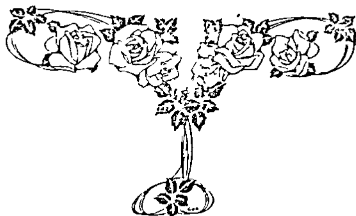
ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ
ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ਸੋਦਰੁ ॥

ਸੋ ਦਰੁ ਤੇਰਾ ਕੇਹਾ ਸੋ ਘਰੁ ਕੇਹਾ ਜਿਤੁ ਬਹਿ ਸਰਬ ਸਮਾਲੇ ॥ ਵਾਜੇ ਤੇਰੇ ਨਾਦ ਅਨੇਕ ਅਸੰਖਾ ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਵਾਵਣ ਹਾਰੇ ॥ ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਰਾਗ ਪਰੀ ਸਿਉ ਕਹੀਅਹਿ ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਗਾਵਣ ਹਾਰੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਗਾਵੈ ਰਾਜਾ ਧਰਮ ਦੁਆਰੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਚਿਤੁ ਗੁਪਤੁ ਲਿਖਿ ਜਾਣਨਿ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਧਰਮੁ ਵੀਚਾਰੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਈਸਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵੀ ਸੋਹਨਿ ਤੇਰੇ ਸਦਾ ਸਵਾਰੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਇੰਦ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰਾਸਣਿ ਬੈਠੇ ਦੇਵਤਿਆ ਦਰਿ ਨਾਲੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਸਿਧ ਸਮਾਧੀ ਅੰਦਰਿ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਸਾਧ ਬੀਚਾਰੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਜਤੀ ਸਤੀ ਸੰਤੋਖੀ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਵੀਰ ਕਰਾਰੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਪੰਡਿਤ ਪੜੇ ਰਖੀਸੁਰ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਬੇਦਾ ਨਾਲੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਮੋਹਣੀਆ ਮਨੁ ਮੋਹਨਿ ਸੁਰਗੁ ਮਛੁ ਪਇਆਲੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਰਤਨ ਉਪਾਏ ਤੇਰੇ ਜੇਤੇ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਲੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਜੋਧ ਮਹਾ ਬਲ ਸੂਰਾ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਰਖੇ ਤੇਰੇ ਧਾਰੇ ॥ ਸੇਈ ਤੁਧਨੋ ਗਾਵਨਿ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵਨਿ ਰਤੇ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਰਸਾਲੇ ॥ ਹੋਰਿ ਕੇਤੇ ਤੁਧਨੋ ਗਾਵਨਿ ਸੇ ਮੈ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਨਿ ਨਾਨਕੁ ਕਿਆ ਬੀਚਾਰੇ ॥ ਸੋਈ ਸੋਈ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚਾ ਸਾਚੀ ਨਾਈ ॥ ਹੈਭੀ ਹੋਸੀ ਜਾਇ ਨ ਜਾਸੀ ਰਚਨਾ

نوٽ :- جتي گورمکي ۾ شبد شروع ٿو ٿئي، اُهو صفحو فهرست ۾ ڏيکاريل آهي.

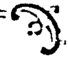

فهرست

فہرست

فهرست

[illegible]

[illegible] ۱۰۰

[illegible] ۱۰۲

[illegible] پالي منسڪر حي

ساڪي ۱۱۲-۱۳۲

[illegible] ۱۳۳

[illegible] ۱۳۵

[illegible] ۱۳۹

[illegible] والدا هي

ساڪي ۱۱-۱۶ [illegible] ۱۴۲

آسا مڪلا سڪا ۸۹ [illegible]

[illegible] ۹۰ [illegible] ۱۵۳

[illegible] ۹۲ [illegible] ۱۵۶

[illegible] ۹۵ [illegible] ۱۵۸

[illegible] ۹۷ [illegible] ۱۶۰

[illegible] ۹۸ [illegible] ۱۶۲

[illegible] ۱۶۰

[illegible] ۱۰۲ [illegible] ۱۶۶

[illegible] ۱۰۳ [illegible]

[illegible] ۱۰۴ [illegible] ۱۶۸

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

فهرست

راگ آسا جو تذڪرو

گرو واڻي

ساليانو جلد نمبر اٺون

راڳ آسا

ڀاڱو پهريون

سال ١٩٢/ع